00079858

BOMBAY BRANCH

OF THE

Royal Asiatic Society.

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019

Q. 6. 1.

DIONYSII LONGINI

QUÆ SUPERSUNT

GRÆCE ET LATINE.

RECENSUIT,

NOTASQUE SUAS ATQUE ANIMADVERSIONES

ADJECIT

Q. 6-1

JOANNES TOUPIUS.

79858

ACCEDUNT

EMENDATIONES DAVIDIS RUHNKENII.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCLXXVIII.

588.9
LEM/DIO
79858

00079858

SERENISSIMO ET CELSISSIMO

GEORGIO,

WALLIARUM PRINCIPI,

GEORGII

POTENTISSIMI MAGNÆ BRITANNIÆ

FRANCIÆ ET HIBERNIÆ REGIS

FILIO NATU MAXIMO,

PRINCIPI JUVENTUTIS,

HUNC AUREOLUM DIONYSII LONGINI COMMENTARIUM

ET

EGREGIUM ANTIQUÆ CRITICES MONUMENTUM

OMNI CULTU ET VENERATIONE

D. D. D.

JOANNES TOUPIUS.

In Præfat. pag. 1, lin. 8. legendum, Sariſburienſis — 2, 5. ἐνέργημα — 3, 1. alicujus MSti — ibid. atque hæc noſtra — 4, 4. τῶν τροπικῶν. ὁ, tollenda diſtinctio — In Textu. pag. 9. legendum, οὐκ ἄφορος — 44. παραυτίκ', ἀν, delendum comma — 79. legendum, καὶ εἰ πολλὰ, ὅμως — 82. in marg. Sect. XXXVI — 114. μέτρον περιστηρεύεται — In Notis. 158. legendum, τοῦ πιθανοῦ — 165. quomodo legitur apud Xenoph. — 168. *enim neſcio quomodo* — 169. ΑΠΑΥΞΗΣΙΝ — 170. Legebam, 'Αλλ' εἰ μὲν ἐν — 173. αὐτῷ τοιοῦτος — 184. vera res agitur — 186. κιθαρῳδὸς εἰμ' ἐγώ — 187. ὄρθιος ὀρὴ — ibid. occupat ille levem — ibid. — Platonis in Phædro — et infra, ΠΤΗΝΟΝ ΑΡΜΑ. — 231. ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ τάχος — 233. ὕστερον — 240. ἦν ἔνιοι — 247. χρείαν ἔξειν — 251. uſitata — 252. Confer nos ſupra ad fragm. VII, delenda — ibid. legendum, Zeno Citieus, et Sphærus Boſphoranus — 254. μετὰ δὲ τοῦ ε' —

LECTORI ERUDITO

S.

DIONYSIUM Longinum, quem *Caſſium* vocant Photius et Suidas, tibi ſiſto, mi Lector, non qualem volui, ſed qualem potui. Eſt enim non modo paſſim depravatus, ſed magnam partem mutilus. Quare meliores codices expectandi. Quod aut erit aut non. Veruntamen feci quod potui. Editiones principes conſului: quarum Manutianam ipſe poſſideo; Robortellianam autem ad me miſit vir ornatiſſimus, atque harum litterarum peritiſſimus, Jacobus Harris, Sariſhurienſis. Quin et variantes omnes lectiones, quas ex libris MSS. collegerant viri eruditi, in concilium advocavi, inprimis lectiones MStorum Pariſ. et Elienſis, quorum hunc non ita pridem, cum Cantabrigiæ verſarer, diligenter inſpexi, illius autem collationem Voſſianam debeo humanitati viri præſtantiſſimi, et qui haſce litteras in Academiâ Leidenſi cum maxime ornat, Davidis Ruhnkenii; qui et Emendationes ſuas in Longinum mecum benevolè admodum communicavit. Quin et alteram ejuſdem MSti collationem Pariſiis ad me tranſmiſit doctiſſimus et officioſiſſimus Larcherius, Pearcianâ longe accuratiorem, cujus ope Longinum non uno in loco reſtituimus.

Commentarius in Longinum, quem ediderunt Amſtelædamenſes A. D. 1733. et Franciſco Porto adjudicarunt, ad Manutianam editionem planè eſt accommodatus, ita ut penè juraverim eum a Ma-

nutii manu fuiſſe profectum. Franciſco quidem Porto adſignaverim has ob cauſas: Primum laudat Æmilius Portus in Indice ad Xenoph. v. Παρθένος parentis ſui Commentarium in Longinum. Deindè auctor, quicunque demum fuerit, plurium codicum MSS. mentionem facit in v. Ἐνέργημα Sect. 32. cum Manutius, ut videtur, unum tantùm habuerit, Beſſarionis ſcilicet —— Adde quod dicat in Præfat. ad ſuam editionem Criſpinus, Longinum quaſi redivivum Venetiis curaſſe Portum, ubi Manutius ante annos quindecim ediderat. —— An dicendum igitur Manutium Longinum edidiſſe ita ut a Porto fuerat emendatus? Silet quidem Manutius; ſilet Portus; Res tamen ipſa clamat, vel Manutium commentarium iſtum, quæ mea eſt ſententia, exaraſſe; vel ſaltem Longinum ad mentem Porti publicaſſe. Sed, cujuſcunque demum fœtus fuerit, ſane quantivis pretii eſt iſte liber, quippe qui nos doceat, (quod cl. Pearcium in Præfat. et in not. ad Sect. 13. v. Ἐπακμάσαι. ſollicitum habuit) quas lectiones ex MSS. ſuis, (nam unum atque alterum habuit) et quas ex ingenio hauſerit vir doctiſſimus. Ex. gr. ad Sect. 9. ita ſcribit: "Τέρματα] Μέτρα erat in codicibus manuſcriptis, ſed ſenſus "erat incommodus: quid enim eſt τὸν ὠκεανὸν περὶ τὰ ἴδια μέτρα; Re- "poſui itaque τέρματα. i.e. metas, limites; hoc eſt, littora, quæ ſunt "maris quaſi termini et metæ." Et ſic ſane primus edidit Manutius. Sic quoque ad Sect. 13. "Ἐμβιβάσαι.] Ἐπακμάσαι erat antea, "ſed nullo ſenſu: nos de noſtro emendavimus hoc modo." Et ſic extat in editione Manutii. Denique ad Sect. 39. ita habet: "Ἐνέρ- "γημα] Hoc verbum ipſe addidi, cùm in iis codicibus, quos habui "manuſcriptos, deſideraretur; feci tamen hoc nixus auctoritate ip- "ſiuſmet Longini; nam paulo inferius ſic legimus, νόθα ἐστὶ πάθους "οὐχὶ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ἐνεργήματα γνήσια." Et ſic quidem legitur in editione Manutianâ. Adeo ut omnes iſtæ lectiones, quibus a ceteris codicibus diſcrepat Editio Manutii, non ſunt cenſendæ quaſi meræ

iſtius

iſtius hominis conjecturæ, ſed aliquis MSti auctoritate nixæ, niſi ubi nos aliter in commentario ſuo monuerit vir doctiſſimus. Atque hinc etiam liquet MStum illum, quem ferè ubique expreſſit Manutius, et Beſſarionis vocat, omnino diverſum eſſe ab iſto Veneto, quem contulit Tollius; nam in plurimis in diverſum abit, ut diligens Lector notabit. Imò ſuſpicor Manutium in ſcribendo Commentario utrumque codicem ante oculos habuiſſe; adeo et jam novum quaſi MStum nacti ſumus, Beſſarionis ſcilicet, et neſcio an aliis præſtantiorem, cujus et auctoritatem in edendo Longino non ſemel ſumus ſecuti. Atquæ hæc noſtra ſententia eſt. Χαιρέτω δ' ἕκαστος οἷς ἥδεται.

Eſt autem ubi ita titubant et ineptiunt Librarii, ut ad ingenium, qualecunque demum, noſtrum, et ad Longini morem atque indolem, erat confugiendum; in quo tamen ita nobis temperavimus, ut nullam fere lectionem in textum admiſerimus, niſi quæ ſole meridiano clarior eſſet et dilucidior, ita ut nefas quidem foret de ejus veritate dubitare.

Porro Rhetoras pleroſque omnes veteres, atque alios probatiſſimos ſcriptores ad partes vocavimus, Dionyſium Halicarnaſſeum in primis, Plutarchum, Quinctilianum, quos, ut antiquiores taceam, diligenter legerat noſter, atque in ſuccum verterat; id quod ex notis noſtris lector eruditus animadvertet.

Quod ad verſionem attinet, Latinam cl. Pearcii ſubnectendam cenſuimus; non quod hæc vel illa verſio ſatis placeat, ſed mori ſcilicet et conſuetudini ſerviendum, quæ in omni re dominatur. Interpretationem autem Pearcii integram et intactam ſubjeci; Ubicunque vero a mente auctoris longius receſſiſſe videbatur, in notis

ſedulò

ſedulò monuimus. Quin et nonnulla, quæ a nemine Interpretum erant intellecta, nunc demum explicuimus et clarâ luce perfudimus. Ex. gr. Sect. 17. Παραλειφθεῖσα ἡ τοῦ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι. —— Sect. 32. Ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν. ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ ῥήτορος θυμός. —— Sect. 34. Οὐ δυνάμενος ὑπὸ τοῦ φθόνου παραγνοίας ἁλῶναι. —— Sect. 39. Ὅσα γε τῆς θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτά. —— Sect. 43. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους ἐπείγει τὰ μικροποιὰ διαριθμεῖν. Atque alia hujus generis complura, quæ Lector eruditus me tacente notabit. Illud autem inprimis te monitum velim, nempe ubi legitur Sect. 14. Καὶ μὴ παῖξαι. quæ lectio Manutiana eſt, ſcribendum cum MS. Pariſino, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας πεπαῖχθαι, quod unicè verum, ſed ab editoribus noſtris minus perſpectum: de quo Animadverſiones noſtræ conſulendæ ſunt.

Denique ne quid, quod Longini nomen præferebat, deeſſet, etiam et Fragmenta addidimus, magnas magnarum ædium reliquias; dignas profecto quæ hic exhiberentur, et notulis noſtris illuſtrarentur.

Dabam S. *Martini*,
Sept. 6. 1777.

DISSER-

DISSERTATIO PHILOLOGICA

DE

VITA ET SCRIPTIS

LONGINI.

AUCTORE

PETRO JOANNE SCHARDAM,

SPARENDAMO-BATAVO.

Lecta Die XXIII. *Octobris*, MDCCLXXVI. *in Auditorio Literario*

Acad. Lugd. Bat.

DISSERTATIO PHILOLOGICA

DE

VITA ET SCRIPTIS

LONGINI.

§. I.

QUanquam bonæ literæ, et præclara ingenia ſeculo tertio una cum ipſo imperio Romano conciderunt, tamen, in tantâ etiam converſione rerum ac perturbatione, fuit aliquis excellentium virorum proventus. Quorum longe principes numerantur inprimis duo; Longinus, cui vel meliora tempora perpaucos pares tulerunt, ac Porphyrius, e Longini diſciplinâ profectus, et ad magiſtri laudes, quanquam longo intervallo, proximè accedens. Porphyrii vitam, ſtudia, et ſcripta Lucas Holſtenius, vir magnâ et reconditâ eruditione, tam accuratè enarravit, ut exemplum dederit talis hiſtoriæ bene ſcribendæ. At Longini memoriæ qui pari et curâ et doctrinæ copiâ conſuleret, adhuc ſcimus repertum eſſe neminem. Quo magis convenit, eandem illi, aut etiam diligentiorem, ſi fieri poteſt, operam navare.

§. II.

Longinus in fronte libri. π. ϒ. vocatur *Dionyſius Longinus*, a Photio Lex. MS. v. Σέρφοι, *Caſſius Longinus*, a Suidâ v. Λογγῖνος, *Longinus Caſſius*, cognomine præpoſito gentili nomini. Quam nominum tranſpoſitionem Græcis aut ſolis, aut maximè uſitatam dicit Reimarus in Vitâ Dion. Caſſii p. 1534. Sed multis exemplis planum fecit Dukerus ad Flor. II. 2. 11. Latinos ſcriptores eandem rationem frequentare;

quentare;

quentare; eamque argenteæ, quam vocant, ætati inprimis vindicavit Lipſius ad Senec. de Tranq. an. 14. Plenum igitur hominis nomen erat *Dionyſius Caſſius Longinus*. Græco *Dionyſii* nomini, quod infans acceperat, Romanum *Caſſii Longini* acceſſit, ſive quod ipſe in familiæ Caſſiæ Longinæ clientelam receptus eſſet, ſive quod ejus majores per aliquem ex Caſſiis Longinis civitatem accepiſſent. De quo more Græcis barbariſque frequentiſſimo videndus Henr. Cannegieterus de Nominib. cap. VI. Certe melior eſt hæc ratio illâ Fabricianâ Bibl. Gr. T. IV. p. 435. qua Longinum nepotem facit Caſſii Longini apud Plutarch. Symp. IX. 1. quamvis contextus facilè doceat, illum Longinum, non Græcum, ſed unum quem e proceribus Romanis fuiſſe. Et quoniam de Longini nomine dicere cœpimus, hoc quoque notandum videtur, eum nunquam ſimpliciter *Dionyſii*, ſemel *Dionyſii Longini*, bis terve *Caſſii Longini*, plerumque uno *Longini* nomine laudari. Quam obſervationem ſi quis minutam et contemnendam dicat, is ſciat, eam mox nobis in gravioribus profuturam.

§. III.

Quo anno Longinus natus ſit, nemo commemoravit, ſatis habentibus antiquis ſcriptoribus, tempus, quo ſummam ingenii gloriam attigiſſet, deſignare. Photius Bibl. Cod. CCLXV. p. 1470. ἐπὶ Κλαυδίου δὲ Λογγῖνος ἤκμαζε. Georg. Syncellus Chron. p. 384. ἐφ' ȣ̃ (Αὐρηλιανȣ̃) φασὶ Φιλόςρατον τ' Ἀθηναῖον ἱςοϱιογράφον, καὶ Λογγῖνον ἀκμάσαι. Sed quid natalem diem annumve ſcire attinet, cum ætas ejus ſatis certis et perſpicuis indiciis teneatur? Nam ſi magiſtrum viginti annis diſcipulo Porphyrio, qui A. C. 233. natus eſt, grandiorem fuiſſe ponamus, natalis ejus incidit in A. C. 213. vixitque adeo Longinus ſexaginta annos, quoniam certum eſt, eum A. C. 273. periiſſe. Non minus incertus eſt ejus locus natalis. Abr. Sellerus Ant. Palmyr. p. 288. Palmyrenum eſſe ſuſpicatur; Syrum vel Emiſenum Gabriel de Petrâ, cui Holſtenius de Vitâ Porphyr. cap. 5. accedere videtur; Pamphylium Langbænius, quippe Dionyſium Longinum perperam confundens cum Dionyſio Phaſelite. Syrum viri docti Longinum faciunt hoc argumento, quod mater Syra fuit, et quod ex Vopiſco in Aurelian. 30. ſibi collegiſſe viſi ſunt, Longinum Syriacæ linguæ peritum fuiſſe. At ſcierit Syriacè, nihil impedio: quamvis id ex ambiguo Vopiſci loco vix intelligi poſſit: num idcirco ſtatim in Syriâ natus putandus eſt? Ejus enim linguæ vel a matre in Græciâ, vel a Palmyrenis,

Palmyrenis, apud quos poſtea vixit, diſcendæ facultatem habuit. Equidem multo pronior ſim in ſententiam Jo. Jonſii de Script. Hiſt. Phil. III. 14. Athenas Longino patriam tribuentis. Hic certè ejus avunculus, Phronto, Emiſenus, ex cujus ſorore Phrontonide natus eſt Longinus, artem rhetoricam docebat. Quâ de re egregius eſt locus Suidæ: Φρόντων Ἐμισηνὸς, ῥήτωρ, γεγονὼς ἐπὶ Σευήρου τοῦ βασιλέως ἐν Ῥώμῃ· ἐν δὲ Ἀθήναις ἀντεπαίδευσε Φιλοστράτῳ τῷ πρώτῳ, καὶ Ἀψίνῃ τῷ Γαδαρεῖ. ἐτελεύτησε δὲ ἐν Ἀθήναις, περὶ ξ'. ἔτη γεγονώς· καὶ ἀδελφῆς Φροντωνίδος παῖδα ὄντα Λογγῖνον τὸν Κριτικὸν κληρονόμον καταλέλοιπεν. ἔγραψε δὲ συχνοὺς λόγους. Hunc Phrontonem, Græcum rhetorem, Langbænius et alii, qui Longini vitam enarrarunt, errantem ducem, Jo. Rualdum in Plutarchi Vitâ cap. 5. ſecuti, temerè confuderunt cum oratore Romano, M. Cornelio Frontone, M. Antonini Philoſophi in Latinis literis magiſtro, de quo vide Capitolin. in M. Anton. 2. Quem errorem, nuper etiam repetitum ab hiſtoriæ philoſophicæ compilatore T. II. p. 214. ita confutavit vir doctiſſimus, Edvardus Corſinus in Plutarchi Vitâ §. 5. dicere ut contra poſſe nemo videatur. Phronto, dum vixit, Longinum in filii modum amavit, et moriens bonorum ſuorum heredem ſcripſit. Nec dubitari poteſt, quin idem ejus ingenium ad omnem humanitatem finxerit, eique viam, qua ad veram eloquentiam iretur, monſtrarit, præſertim cum æmulatio, Phrontoni cum Philoſtrato et Apſine intercedens, cujus Suidas mentionem facit, vix ſineret ſororis filium æmulorum diſciplinæ commendari.

§. IV.

Ipſe Longinus in Præfatione luculentâ libri περὶ τέλους, quam Porphyrius in Vitâ Plotini p. 127. conſervavit, narrat, ſe ab ineunte ætate cum parentibus multa itinera obiiſſe, multas regiones luſtraſſe, et omnes, qui clarum in philoſophiâ nomen haberent, per hanc peregrinandi opportunitatem vidiſſe. Ex quo, quantam facultatem habuerit optimi cujuſque magiſtri ſibi legendi, facilè judicari poteſt. Ex Platonicis vidit Euclidem, Democritum, Proclinum, Ammonium Saccam, Origenem, Plotinum, Amelium, Theodotum, Eubulum: e Stoicis Themiſtoclem, Phœbionem, Annium, Medium, Herminum, Lyſimachum, Athenæum, Muſonium: ex Peripateticis Heliodorum Alexandrinum, Ammonium, Ptolemæum. Quorum omnium, ſi Ammonium Saccam, Origenem, Plotinum et Amelium excipias, vix tenuis notitia ad nos pervenit, propterea quod alii nihil

literis prodiderunt, aliorum libros vetuſtas intercepit. Democritus ſcripſit Commentarium in Platonis Alcibiadem, quem laudat Olympiodorus Commentario MS. in eundem dialogum p. 29. B. Τὸ εὖ λέγεις, ὁ μὲν Δημόκριτος ἐπίκλην χνα, διότι μετρούμενον τὸ ὄνομα αὐτοῦ χνα (i. e: 651.) ποιεῖ, ὡς ἀπὸ Σωκράτους ἐκδέχεται. ὁ δὲ Δαμάσκιος, ὡς ἀπὸ Ἀλκιβιάδου. καὶ ἄμεινον τὸ δεύτερον. item Commentarium in Phædonem, qui ab eodem Olympiodoro in eundem dialogum commemoratur: Ὅτι τὴν γῆν, οἱ μὲν ἀσώματον φασὶ τὴν ἐνταῦθα λεγομένην, οἱ δὲ σωματικήν. καὶ τούτων ὅλον μὲν τὸν κόσμον, Ἁρποκρατίων, τὴν δὲ ὑπὸ σελήνην, Θεόδωρος. τῶν δὲ ἀσωμάτων, τὴν μὲν ἰδέαν Δημόκριτος, τὴν δὲ φύσιν, Πλούταρχος. Ejuſdem Democriti mentionem facit Syrianus Commentario MS. in Ariſtotelis Metaphyſica: μηδὲ Πλούταρχον καὶ Ἀττικὸν καὶ Δημόκριτον τοὺς Πλατωνικοὺς κατ' αὐτὸ τοῦτο ζηλοῦμεν. Ptolemæum Peripateticum Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 310. laudari putat a Sexto Empiric. adv. Gramm. I. 3. p. 229. In quo virum egregium ratio fallit. Nam primum Ptolemæus, quem Longinus vidit, per temporis rationes vix potuit a Sexto Empirico commemorari. Deindè Longinus diſertè teſtatur, eum nihil, præter carmina et declamationes, ſcriptum reliquiſſe. Ammonio Peripatetico hanc inſignem variæ copioſæque eruditionis laudem tribuit Longinus: οὐ γάρ ἐστιν, ὅστις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμάθειαν παραπλήσιος. a cujus judicio non diſcrepat Philoſtrat. Vit. Sophiſt. II. 27. p. 618. Ἱππόδρομος πλείστα ἀνέγνω μετά γε Ἀμμώνιον τὸν ἀπὸ τοῦ Περιπάτου. ἐκείνου γὰρ πολυγραμματώτερον ἄνδρα οὔπω ἔγνων. ubi Peripateticum Ammonium cum Platonico a Gothofredo Oleario confundi, nemo miretur, cum hic etiam errarit Jonſius, tanto doctior et ſolertior, de Script. Hiſt. Phil. III. 13. p. 282. Vide Fabricium Bibl. Gr. T. IV. p. 172.

§. V.

Hi ſunt ineuntis ſeculi tertii philoſophi, cogniti omnes a Longino. In quibus cum ingenio ſcientiâque longè excellerent Ammonius Saccas et Origenes, horum ſe potiſſimum diſciplinæ tradidit, iiſque audiendis multum temporis conſumſit. Ipſum teſtem audiamus in Præfatione libri περὶ τέλους· Τοῦ δὲ δευτέρου τρόπου Πλατωνικοὶ μὲν Ἀμμώνιος καὶ Ὠριγένης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν οὐκ ὀλίγῳ τῶν καθ' ἑαυτοὺς εἰς σύνεσιν διενεγκοῦσιν. Alexandriæ tum philoſophiam Platonicam docebat Ammonius, cui, quod juvenis ſaccis portandis victum quæſiſſet, ſcurrilis Alexandrinorum dicacitas cognomen *Saccas* indidit

indidit, non diſſimile nomini *Cybioſactes*, quo, ut Suetonius in Veſpaſ. 19. auctor eſt, olim unum e regibus ſuis, poſt Veſpaſianum notarant. Magna hujus philoſophi fama erat, partim juſtis de cauſſis orta, partim ab adoleſcentibus, temerè, ut fieri ſolet, novitatem diſciplinæ mirantibus, commota. Etenim rem inauditam et propè incredibilem profitebatur, ſe ex diverſarum ſectarum ſententiis unum quaſi philoſophiæ corpus confecturum, Platonemque cum Ariſtotele in concordiam redacturum. Sed de Ammonio tanto minus hic dicere neceſſe eſt, quod tota philoſophandi ratio, quam ſecutus eſt, e Plotino, ejus diſcipulo, qui illam literis prodidit, intelligitur. Vide e veteribus Hieroclem apud Photium Bibl. Cod. CCXIV. p. 550. e recentioribus Moſhemium Diſſert. de turbatâ per Platonicos eccleſiâ §. 7. ſeqq. et Hiſtor. Chriſtian. ſeculi II. §. 27. ſeqq. quanquam is in multis fingenti, quam docenti ſimilior eſt. Alter Longini magiſter erat Origenes, omnium Ammonii diſcipulorum, ſi Plotinum excipias, nobiliſſimus, quem Suidas v. Ἀμέλιος cum Ammonio conjungit. Hierocles l. c. p. 554. οὗ τῶν γνωρίμων οἱ ἐπιφανέστατοι Πλωτῖνός τε καὶ Ὠριγένης. Multi hunc Originem, a Chriſtianis ſacris alienum, confundunt cum inclyto illo Origene Adamantio, Ammonii et ipſo diſcipulo, tanquam Jo. Jonſius de Script. Hiſt. Phil. III. 16. p. 293. et Jo. Pearſonus Proleg. in Hierocl. p. 29. revocans tamen errorem ſuum Vindic. Ignat. II. p. 10. Sed quomodo diſtinguendi ſint, præclarè docet H. Valeſius ad Euſeb. H. E. VI. 19. quem, præter ceteros, ſequitur Huetius Origenian. l. 7. Quanti Plotinus Origenem fecerit, teſtimonio ſit, quod narrat Porphyrius in Plotini Vitâ p. 116. Cum Origenes fortè Romæ in Plotini ſcholam veniſſet, tantus illi rubor ſuffuſus eſt, ut ſtatim docendi finem faceret, grave eſſe dicens diſſerere, præſentibus iis, qui, quæ traduntur, æque teneant, atque ipſe qui docet. Ob quam cum Plotino et Porphyrio conſuetudinem, Romæ inſtitutam, Origenes ab Eunapio in Porphyr. p. 17. Porphyrii condiſcipulus vocatur, fruſtra, ut nobis videtur, Huetio l. c. tertium aliquem Origenem ex illo loco fingente. Longinus autem non Romæ, ſed Alexandriæ, Origenem audivit, quod quo tempore Origenes Romæ cum Plotino et Porphyrio verſabatur, ipſe jam dudum Athenis bonas artes tradiderat, Porphyriumque formarat. Idem in Præfatione libri περὶ τέλους, quam non ſemel laudavimus, teſtatur, Origenem nihil de philoſophiâ literarum monumentis mandaſſe, et, ſi quid extet, velut liber περὶ δαιμόνων, levioris operæ eſſe, atque aliud agenti excidiſſe. Ex illo libro quædam affert Proclus in Platonis Timæum p. 24. Alium ejus libellum laudat Porphyrius in Plotini

Vitâ

Vitâ p. 97. ὅτι μόνος ποιητὴς ὁ βασιλεύς. de quâ inſcriptione alii aliter. Valeſius ad Euſeb. l. c. libellum, ſuſpicatur, comparatum fuiſſe ad Imperatoris Gallieni facultatem poëticam laudandam. Cujus opinionem meritò repudiat Fabricius Bibl. Gr. T. IV. p. 97. Nam neque Origenem, primum Græcum, deindè philoſophum, decebat, ſibi de verſibus Latinis judicium arrogare, neque tam fœda ignaviſſimi Imperatoris adulatio in gravem philoſophum cadebat. Melius igitur alii ſenſum philoſophicum in hoc indice quæſiverunt, ut Bruckerus Hiſt. Phil. T. II. p. 216. quamvis, qualis fuerit, nemo expediverit. Nobis in mentem venit legere: ὅτι νοῦς ποιητὴς καὶ βασιλεύς, id eſt, mentem hoc univerſum condidiſſe, et conditum regere. Ita liber ſcriptus eſt ad refellendos ejus ætatis philoſophos, qui alia rerum principia ſtatuerent, de quibus vide Th. Galeum ad Jamblich. de Myſter. p. 297. et R. Cudworth. Syſtem. Intell. Tom. I. p. 884. et ad confirmandam ſententiam Platonis Phileb. p. 79. D. πάντες γὰρ συμφωνοῦσιν οἱ σοφοὶ, ἑαυτοὺς ὄντως σεμνύνοντες, ὡς νοῦς ἐστι βασιλεὺς ἡμῖν οὐρανοῦ καὶ γῆς ubi Olympiodorus Commentar. MS. laudat ſimile Orphicum: νοῦς δὲ οἱ ἀψευδὴς βασιλήιος. Ita verſus ſcribendus, non, ut in Orphei Fragmentis Geſnerianis p. 410. editus eſt: νοῦς δὲ οἷα ψευδὴς βασιλήιος. His Origenis libris adde ejuſdem Commentarium in Timæi Platonici prooemium, ſæpe a Proclo in eundem Tim. laudatum, in quo interdum a Longino, qui illud ipſum prooemium ſingulari libro explicuerat, diſſentit, ut cognoſcere licet ex Proclo p. 10. 26. In his autem Origenianis ſcriptis, ſubitariis et temerè fuſis, non mirum eſt, ſi gratiam orationis et venuſtatem requirat Eunapius in Porphyr. p. 17. Hactenus de altero Longini in philoſophiâ magiſtro, Origene.

§. VI.

Jam etſi Longinus Ammonium, Origenem, Ammoniique diſcipulum, Plotinum aliis ætatis ſuæ philoſophis anteferebat, non tamen idcirco exiſtimandus eſt, philoſophandi rationem, quam illi ſequerentur, per omnia probaſſe; præſertim cum diſſenſionem ſuam a multis Plotinianis, aut, ſi malis, Ammonianis decretis apertè præ ſe ferat in Epiſtolâ ad Porphyrium, quam ille inſeruit Plotini Vitæ p. 125. Longinum ignoret oportet, qui tali ingenio placuiſſe credat duram et contortam philoſophorum, qui conciliari nollent, conciliationem, inſanum allegorici ſive ſecretioris ſenſus quærendi ſtudium, myſticas diſputationes de Deo, diviniſque emanationibus, et dæmonibus

nibus, quibus omnes illorum libri ſunt referti, alia denique multa, hic non attingenda, quibus tum vera et ſincera Platonis philoſophia fœdum in modum adulterabatur. Non ille e turbidis recentiorum Platonicorum hauriebat rivulis, ſed liquidos puroſque antiquorum philoſophorum, maximè Platonis, fontes conſectandos putabat. Quo nomine *Φιλαρχαῖος* veriſſimè appellatus eſt a Porphyrio in Vitâ Plotini p. 116. *ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ τοῦ τε περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, καὶ τοῦ Φιλαρχαίου.* quod Ficinus ita vertit: *Quum liber Longini et Phylarchei de Principiis lectus eſſet.* Sed cui vel fando auditus eſt philoſophus *Phylarcheus?* Paullo prudentius Langbænius in Vitâ Longini, et Valeſ. de Criticâ I. 12. *Φιλαρχαίου* libri indicem eſſe conjecerunt. Sed Porphyrii verba corrupta ſunt, quibus facilê ſic medeare: *ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ τοῦ περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, τοῦ Φιλαρχαίου.* id eſt, *cum ei lectus eſſet liber Longini, priſcæ ſapientiæ ſtudioſi, de Principiis.* Quam Porphyrii mentem vidit etiam Fabricius Bibl. Gr. T. IV. p. 116. et 436. Omnino germanum Platonicum fuiſſe Longinum, non modo clarum eſt ex libris, aut fragmentis potius librorum, quæ ſuperſunt, ſed multo magis ex Commentariis ad Platonem interpretandum comparatis. Ejus Commentarium in Phædonem memorat Olympiodorus Commentario inedito in eundem dialogum p. 379. D. *Πῶς διὰ τὰ χρήματα πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται; πολλοὶ γὰρ καὶ δι᾽ ἄλλας αἰτίας ἐγένοντο. ῥητέον οὖν, ὡς μὲν Αρποκρατίων, ἢ ὅτι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ὅτι καὶ ἡ τῶν λαφύρων ἐλπὶς ἐπιτείνει τὸν πόλεμον. ὡς δὲ Λογγῖνος, τὰ ἐκτὸς πάντα χρήματα καλεῖ· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐξηγηταὶ, ἐπειδὴ ὀργάνοις χρῶνται τοῖς χρήμασι πάντες οἱ πολεμοῦντες.* Ejuſdem Commentarium in Timæum, vel potius in prooemium Timæi, ſæpe laudat Proclus in eundem dialogum, tanquam p. 10. 11. 16. 20. 21. 29. 50. 63. 98. Non facilè putem, ullum interpretem tantis ingenii et doctrinæ præſidiis ad ſcriptorem aliquem explicandum, quantis Longinus ad Platonem, acceſſiſſe. Cujus libros utinam fanaticorum interpretum, Procli, Hermiæ et Olympiodori jacturâ redimere liceret! Paucas admodum Longini explicationes Proclus, quippe veram interpretandi rationem, quâ ille utebatur, præ myſticâ ſuâ contemnens, afferendas putavit. Tamen ex paucis illis apparet, eum non ſolum res, ſed, quoniam Plato a ſcribendi quoque elegantiâ ſpectari voluit, etiam verba perſecutum eſſe. Juvat, aliquot, exempli cauſâ, apponere. Ad Tim. p. 523. A. hanc annotationem laudat Proclus p. 19. *Λογγῖνος μὲν ἐν τούτοις ὡραΐζεσθαι τὸν Πλάτωνα φησὶ, διὰ τῶν παραβολῶν καὶ τῆς τῶν ὀνομάτων χάριτος, καλλωπίσαντος* (lege, *καλλωπίσαντα*) *τὸν λόγον, ἐνδεικνύμενος εἴς τινας Πλατωνικοὺς, αὐτοφυῆ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην, ἀλλ᾽ οὐκ ἐκ τέχνης πεπορισμένην τῷ φιλόσοφῳ λέγοντας. εἶναι μὲν γὰρ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων πεφροντισμένην τῷ*

Πλάτωνι καὶ οὐ κατὰ τὸ ἐπιτυχὸν ἕκαστα λαμβάνειν αὐτόν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν εἴποι ἄν τις ἀπὸ τῆς κοινῆς τῆς τότε καὶ συνήθους ἑρμηνείας ἥκειν καὶ εἰς αὐτόν. πολλὴν δὲ αὐτὸν ποιεῖσθαι καὶ τῆς συνήθους προμήθειαν. θᾶττον γὰρ ἂν τὰς ἀτόμους Ἐπικούρου συνελθούσας ποιῆσαι κόσμον, ἢ ὀνόματα ὡς ἔτυχε συγκείμενα καὶ ῥήματα λόγον κατορθωμένον. Πλάτωνα δὲ ἐν μὲν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων ᾐτιάσαντο τινες, ὡς μεταφοραῖς χρώμενον. περὶ δὲ τὴν συνθήκην, ἅπαντες θαυμάζουσιν. ἀλλ' ὅμως οὐδὲ ἐκ ταύτης μόνον ἄν τις λάβοι τὴν περὶ τὴν ἑρμηνείαν αὐτοῦ φροντίδα, ἀλλὰ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιτηδεύσεων, οἵαν ἐν τούτοις ἐπιδείκνυται. οὐ γὰρ ἁπλῶς λέγει ὁ Σωκράτης ὃ ποθεῖ δέξασθαι αὐτῷ παρὰ τῶν ἀμφὶ Τίμαιον, ἀλλ' ἀρχαΐζομένῳ πως ἔοικε, καὶ ψυχαγωγοῦντι τὸν ἀκροατήν. ubi verbum, quod excidit, ſic revocandum videtur: ὡς μεταφοραῖς κατακόρως χρώμενον. Dionyſ. Halic. de Thucyd. p. 161. ὅταν μὲν αὐτῇ χρήσηται κατακόρως. Jo. Siceliota Commentario MS. in Hermogenem, de Procopio Gazæo: ἀκαίρως μὲν καὶ κατακόρως χρώμενος ταῖς τροπαῖς καὶ ἐπιθέτοις ἐν τοῖς λόγοις. Rhetor. MS. in Bibl. Mediceâ: οὐ δεῖ κατακόρως ταῖς γνωμολογίαις κεχρῆσθαι. Neque enim omnem metaphorarum uſum, ſed nimiam frequentationem veteres in Platone reprehenderunt, ipſo Longino docente in alio opere Π. Υ. §. 32. Ex eodem ad Tim. p. 523. C. hanc annotationem excerpſit Proclus p. 21. Ὁ Λογγῖνος τὴν λέξιν θεωρεῖν οὐκ ἀπαξιῶν, ἐκεῖνο μὲν τὸ κῶλον ἐν ᾧ φησιν, τὸ δὲ τῶν σοφιστῶν φοβοῦμαι, μή πως ἅτε πλανητὸν ὂν, δεχόμενον (lege, ἀρχομένου) φησὶν εἶναι διὰ σεμνότητος ἔφεσιν τὴν φράσιν ἐξαλλάττειν. τὸ δ' ἑξῆς, ὅσα ἂν οἷά τε ἐν πολέμῳ καὶ μάχαις πράττοντες καὶ τὰ ἐχόμενα, διαστρέφοντος εἶναι τὴν φράσιν ἀπὸ τοῦ κατὰ φύσιν. τὸ δὲ τρίτον τὸ, καταλέλειπται δὴ τὸ τῆς ἡμετέρας ἕξεως γένος, παντελῶς ἀλλόκοτον εἶναι. μηδὲν γὰρ ἀπεοικέναι τοῦ βίη Ἡρακλείη, καὶ ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ad Tim. p. 523. F. hæc habet Proclus p. 26. Λογγῖνος μὲν ἠπόρει, τί ποτε βούλεται τῷ Πλάτωνι τούτου τοῦ διηγήματος ἡ παράθεσις. οὔτε γὰρ ὡς διαναπαύων τοὺς ἀκροατὰς, οὔτε ὡς δεόμενος πεποίηται τὴν μνήμην. καὶ ἔλυεν ὡς ᾤετο λέγων, ὅτι πρὸ τῆς φυσιολογίας παρέλαβεν αὐτὸ ψυχαγωγῶν τὸν ἀκροατὴν, καὶ τὸ τῆς ἑρμηνείας ἐκείνης αὐχμηρὸν προθεραπεύων διὰ τῆς τούτου παραθέσεως. Hanc Longini rationem eo minus ſpreverim, quod totum procœmium Timæi Platonici membrum eſſe videtur cum corpore parum cohærens. Cujuſmodi procœmia veteres in Heraclidæ Pontici et Theophraſti dialogis reprehenderunt. Proclus Commentario MS. in Platonis Parmenidem, ubi omnia Platonis procœmia dialogorum argumentis conſentanea eſſe contendit, ſic ait: Τὸ δὲ παντελῶς ἀλλότρια τὰ προοίμια τῶν ἑπομένων εἶναι, καθάπερ τὰ τῶν Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ καὶ Θεοφράστου διαλόγων, πᾶσαν ἀνιᾷ κρίσεως μετέχουσαν ἀκοήν. Sequuntur hæc apud eundem Procl. p. 27. παλαιὸν ἀκηκοὼς λόγον οὐ νέου ἀνδρός.] Λογγῖνος μὲν ἐν τούτοις ἐπισημαίνεται πάλιν, ὅτι φροντίζει καὶ ὀνομάτων ὥρας καὶ ποικιλίας ὁ Πλάτων, ἀπαγγέλλων ἄλλως

τὰ

τὰ αὐτά. τὸ μὲν γὰρ ἔργον, ἀρχαῖον ἐκάλεσε, τὸν δὲ λόγον, παλαιὸν, τὸν δὲ ἄνδρα, οὐ νέον, καίτοι ταυτὸν διὰ πάντων σημαίνων, καὶ δυνάμενος πάντα ὡσαύτως προσειπεῖν. Paucis interjectis idem pag. 28. *εἶπεν οὖν τις τῶν φρατόρων] Πάλιν ἐν τούτοις, οἱ μὲν τῆς λέξεως φιλοθεάμονες ἐπισημαίνονται) τοῖς αὐτῶν ἐρασταῖς, ὅτι Σόλωνος ἐπαινεῖ τὴν ποίησιν ὁ Πλάτων ἀσφαλῶς, ἰδιώτῃ τὸν ἔπαινον ἀναθεὶς, καὶ εἰς χάριν ἄλλων, ἀλλ᾽ οὐ κατὰ νοῦν λέγοντι καὶ λόγον. εἴπερ γάρ τις ἄλλος καὶ ποιητῶν ἄριστος κριτὴς ὁ Πλάτων, ὡς καὶ Λογγῖνος συνίστησιν.* Ita cum Longinus philoſophiæ ſeveritatem exquiſitioris doctrinæ ſuavitate temperarit, quid miramur illi, qui ſe res, non verba ſectari jactarent, parum magnifice de illo ſenſerint? Plotinus quidem, durior ad hæc ſtudia, lecto ejus libro *περὶ ἀρχῶν*, teſte Porphyrio in ejus Vitâ p. 116. exclamavit: *Φιλόλογος μὲν ὁ Λογγῖνος, φιλόσοφος δὲ οὐδαμῶς.* Quam vocem, velut oraculo miſſam, repetit Proclus, eruditior ille quidem Plotino, ſed eodem morbo laborans, in Platonis Tim. p. 27. Sed hujus judicii iniquitas undè profecta ſit, non eſt difficile intelligere. Urebat haud dubiè hominem, ſuam de Ideis ſententiam, quam diſcipuli, ut fit, laudibus in cœlum ferrent, idoneis rationibus a Longino oppugnari. Huc adde, barbaræ et ſpinis metaphyſicis horridæ ſapientiæ nunquam bene convenire cum elegante et diſertâ. Etiam nunc reperiuntur, præſertim de ſcholaſticâ Wolfii diſciplinâ, qui paullo elegantius philoſophantes, philologos potius, quam philoſophos appellent.

§. VII.

At vero, quem nos Platonicum philoſophum dicimus, Porphyrius apud Euſebium H. E.VI. 19. pro Pythagorico habuiſſe videtur: *συνῆν γὰρ Ὠριγένης ἀεὶ τῷ Πλάτωνι, τοῖς τε Νουμηνίου, καὶ Κρονίου, Ἀπολλοφάνους τε καὶ Λογγίνου, καὶ Μοδεράτου, Νικομάχου τε καὶ τῶν ἐν τοῖς Πυθαγορείοις ἐλλογίμων ἀνδρῶν ὡμίλει συγγράμμασιν.* Quem locum ſine ullâ ſcripturæ varietate excerpſit Suidas v. *Ὠριγένης.* Fabricius quidem Bibl. Gr. T. I. p. 482. 494. credens, omnes philoſophos, qui hic commemorentur, Pythagoricos eſſe, non dubitavit et Apollophanem et Longinum in Pythagoricorum catalogum referre. In quo fallitur vir doctiſſimus. Nam Apollophanes Stoicus fuit: Numenius, ſicut Longinus, Platonicus; quamvis uterque de illius temporis more Pythagoricæ doctrinæ ſtudium aſſumſiſſet. Alia difficultas haud paullo gravior, quam unus Valeſius pro ſagacitate ſuâ ſenſit, ex Porphyriano loco exoritur. Nam primum mirari ſubit, Longinum cum multo vetuſtioribus philoſophis conjungi: quod artis criticæ perito ſtatim ſuſpicionem injiciat

ciat corruptelæ, in Longini nomine hærentis. Tum acrius telum, quod vulgatam lectionem prorſus jugulet, nobis temporum ſuppeditat ratio. Nego enim, Origenem Adamantium, eumque juvenem, Longini libros legere potuiſſe, quod, quo tempore Origenes juvenis philoſophiæ operam dabat, hoc eſt, ſub ipſum initium ſeculi tertii, nondum lucem viderat Longinus. Quid igitur? Nempè pro Λογγίνου ſcribendum Ἀλβίνου. *Albinus*, philoſophus Platonicus, qui vulgo malè *Alcinous* appellatur, Origeni viam præire potuit ad Platonem intelligendum, quippe ætate ſuperior Origene, et jam Galeno de libris ſuis. T. IV. p. 372. laudatus. Ejus duplex extat libellus, quorum alter tradit *ordinem, quo Platonis dialogi legendi ſint*, alter *Epitomen doctrinæ. Platonis*. Priorem noſtrâ demum ætate protulit Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 44. quem adeat, qui de Albino plura cognoſcere velit.

§. VIII.

Longinus verò, cum juſtas doctrinæ copias et a magiſtris Alexandrinis, et ab aliis, quos in peregrinatione audierat, ſummo ſibi ſtudio paraſſet, eas Athenis, ubi natus educatuſque erat, explicare inſtituit, docuitque juvenes hæc ſtudia æmulantes tantâ aſſiduitate, vix ut ei tempus ſupereſſet ad condenda eloquentiæ ſuæ monimenta, ſi vera nobis narrat Joannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem περὶ ἰδεῶν· ὁ μὲν γὰρ Λογγῖνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολούμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις οὐκ ἔχων καιρὸν, τὸ τοῦ Ὁμήρου (Il. I. 323.) πέπονθεν ὄρνιθος, λιμώττουσαν σὺν νεοττοῖς τρέφειν. de quo loco mox plura dicemus. Hic ejus diſciplinâ uſus eſt Malchus, domo Tyrius, cujus patrium nomen, Græcis auribus moleſtum, Longinus in Πορφύριος mutavit, fortè Ariſtotelem, qui ex Tyrtamo fecerat Theophraſtum, imitatus. Eunapius in Porphyr. pag. 13. Μάλχος δὲ κατὰ τὴν Σύρων πόλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα. τοῦτο δὲ δύναται βασιλέα λέγειν. Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὠνόμασε Λογγῖνος, ἐς τὸ βασιλικὸν τῆς ἐσθῆτος παράσημον τὴν προσηγορίαν ἀποτρέψας. Quâ in re Eunapii diligentiam requirit Valeſius de Crit. I. 18. Neque enim Longinus, ſed Amelius nominis Tyrii in Græcum Βασιλεὺς mutandi auctor fuit, ipſo Porphyrio teſte de Vitâ Plotini p. 120. Βασιλεὺς etiam, non Πορφύριος, vocatur a Longino in Præf. libri περὶ τέλους p. 131. Quæ facilè conciliantur, ſi dicamus, Malchum quidem primum ab Amelio Βασιλέα, mox a Longino ejuſdem ferè poteſtatis, ſed gratioris ſoni nomine, Πορφύριον appellatum eſſe.

eſſe. Sed hoc utcunque accipiatur, parum referre arbitror. Illud magis convenit quærere, quid Longinus Athenis profeſſus ſit, artemne criticam, vel grammaticam, ut Langbænio in ejus Vitâ videtur, an philoſophiam, ut Valeſio ad Euſeb. H. E. VI. 19. et de Crit. I. 17. Priorem ſententiam confirmat Eunapius, Porphyrii in Grammaticis et Rhetoricis magiſtrum edens Longinum, in Porphyr. p. 13. *παρ' ἐκείνῳ δὴ τὴν ἄκραν ἐπαιδεύετο παιδείαν, γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἁπάσης ὥσπερ ἐκεῖνος ἀφικόμενος καὶ ῥητορικῆς· πλὴν ὅσον οὐκ ἐπ' ἐκείνην ἔνευσε, φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκ[illegible]ημένος.* At hoc non perſuadet Valeſio de Crit. l. c. quia Porphyrius ipſe Quæſt. Homer. 25. ſuum in arte grammaticâ Athenis præceptorem, non Longinum, ſed Apollonium, prædicat. Præterea rem conficere Valeſio videtur Longinus Præfatione ſæpe laudatâ libri *περὶ τέλους* p. 131. ubi ſuæ diſciplinæ philoſophicæ Plotinianam a Porphyrio prælatam narrat: *ον (Πλωτῖνον) ἀποδεξάμενος μᾶλλον τῆς παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς.* *Philoſophus* etiam diſertè vocatur in Vopiſco in Aurelian. 30. et Suid. v. Λογγῖνος. Item Scholia Longini in Hephæſtionem de Metris in Cod. Vatic. inſcribuntur: *ἐκ τοῦ Λογγίνου τοῦ φιλοσόφου.* Tum dictum Plotini de Longino, quod ſupra retulimus, profeſſione philoſophum, non philologum, Longinum fuiſſe, oſtendit, ut pulcrè vidit Valeſ. l. c. Denique Πλατωνείων celebratio, quæ ipſi tribuitur, non Grammaticis aut Rhetoribus, ſed Philoſophis, uſitata reperitur. Porphyrius apud Euſeb. P. E. X. 3. p. 464. *Τὰ Πλατώνεια ἑστιῶν ἡμᾶς Λογγῖνος Ἀθήνησι, κέκληκεν ἄλλους τε πολλούς,* &c. ubi deteriorum librorum ſcripturâ, *Πλωτίνεια,* in fraudem inducti, Holſtenius in Vitâ Porphyr. p. 11. et Langbænius in Vitâ Longini, Plotini natalem a Longino celebratum putarunt. Verùm nec Plotino magiſtro uſus erat Longinus, nec tantum ſibi auctoritatis Plotinus conſtituerat, ut Longinus talem ei honorem, præteritis Ammonio et Origene, ſub quibus profecerat, haberet. Excepit tum Longinus, ut hoc obiter addamus, ſolenni convivio florem hominum eruditorum, Athenis degentium, Nicagoram Sophiſtam, Majorem, Apollonium Grammaticum, Demetrium Geometram, Proſenem Peripateticum, Calietem Stoicum, Cayſtrium et Ma[illegible]ium. Adfuit etiam Porphyrius, qui totam rem narrat, cum aliis pluribus. Ex his nonnulli ſibi nomen apud poſteros fecerunt, ut Nicagoras, quem Gothofr. Olearius ad Philoſtrat. de Vit. Sophiſt. II. 31. p. 624. turpi errore confundit cum Nicoſtrato, Rhetore M. Antonini temporibus claro. Vide Suidam v. *Νικαγόρας,* et ibi Kuſterum. Notus etiam eſt Major Sophiſta, ex Suidâ in v. et Scholiaſte Hermogen. p. 130. Apollonium Porphyrii in Grammaticis magiſtrum fuiſſe, paullo ante diximus. Maximus, neſcio,

ſcio, an ſit philoſophus, domo Tianus, cujus titulum ſepulcralem Athenis vidit Sponius Miſcell. erud. Antiqu. p. 127.

ΜΑΞΙΜΩ
ΤΙΑΝΩ
ΦΙΛΟΣΟΦΩ

§. IX.

Etſi vero Longinus ſe Athenis philoſophum dici haberique voluit, hoc tamen non eam vim habet, ut, quod Valeſius efficere tentat, ſe in docendo unius philoſophiæ finibus continuerit, nullam præterea artem attigerit. Cum enim ipſe, Platonis ſui exemplo, ut bene judicat idem Valeſius de Crit. I. 16. eloquentiam, et ceteras artes, quibus eloquentia alitur et augetur, cum philoſophiâ conjunxiſſet, Criticeſque ſtudium Ariſtotelis æmulatione aſſumſiſſet, quæ tandem ſive lex, ſive conſuetudo illum impediit, quo minus ſuæ quoque in hoc genere ſcientiæ copiam diſcere cupientibus faceret? Porphyrium Criticam et Rhetoricam a Longino accepiſſe, diſertus teſtis eſt Eunapius in ejus Vitâ p. 13. quem injuriâ reprehendi a Valeſio, ſatis oſtendit is, quem ſupra laudavimus, Joannes Siceliota MS. Longino non ambiguè tribuens artis rhetoricæ diſciplinam. Verum tamen Critices ſcientia latius, quam philoſophia, nomen ſuum illuſtravit, non quo hâc facultate minus excelleret, ut Holſtenium in Porphyr. Vitâ p. 29. exiſtimaſſe video, ſed quod, ut mea fert opinio, corrupta jam per recentiores Platonicos philoſophia, ſerum erat, homines ad veteres doctrinarum fontes, atque adeo ad ſanam mentem revocare. Qui fanaticæ philoſophiæ amor cum Porphyrium, diſcipulorum Longinianorum præſtantiſſimum, ita infatuaſſet, ut, deſerto Longino, ad Plotinum tranſiret, quid alios, minus acutos, et adverſus novitatis illecebras minus cautos, feciſſe arbitramur? Criticâ igitur docendâ gloriam ſuam, omnium confeſſione, maximè fundavit. Quam artem, nemo neſcit, partim ex inſitâ ingenii ſolertiâ, partim ex magnâ doctrinæ copiâ effloreſcere. Atque eruditionem Longini ſic prædicat Eunapius in Porphyr. pag. 13. Λογγῖνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμψυχος, καὶ περιπατοῦν μουσεῖον. Qui locus nobis in memoriam revocat ſimilem apud Suidam v. Μάρκελλος· Μάρκελλος, μάγιστρος Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, κόσμος ἀρετῆς ἁπάσης, ἢ, τόγε ἁρμονικώτερον εἰπεῖν, ἀρετή τις ἔμψυχος. Quem non dubitamus ex Eunapii hiſtoriâ, quâ Arcadii quoque

que res geſtas enarravit, ſumtum eſſe. Ut Longinus *ſpirans bibliotheca* ab Eunapio, ſic Pegaſus, Jctus Romanus, quod tantâ memoriâ erat, ut omnes leges, earumque rationes teneret, *liber* dictus eſt. Scholiaſt. Juvenal. ad Sat. IV. 77. *Pegaſus juris ſtudio gloriam memoriæ meruit, ut liber vulgo, non homo diceretur.* Sunt fortaſſe haud pauci, quibus Eunapius Longinum pulcrè et feſtivè laudaſſe videatur. Certè *elegantiſſimum elogium* vocat Holſtenius de Vitâ Porphyr. p. 28. Sed, ut ſunt diverſi ſenſus hominum, ego facilè credam Tan. Fabro ad librum Π. Υ. ſect. 3. Longinum ipſum, ſi ſic ſe laudari audiſſet, non minus *viventem* iſtam *bibliothecam*, et *ambulans muſeum*, quam Gorgiæ *vivum ſepulchrum*, τάφον ἔμψυχον, riſurum fuiſſe. Ab hâc igitur facultate Longinus *Critici* nomen invenit, quod ei tribuitur a Sopatro Proleg. in Ariſtid. p. 3. Photio Bibl. Cod. CCLIX. pag. 1470. Suidâ v. Λογγῖνος, et v. Πορφύριος. Eundem Porphyrius in Vitâ Plotini, modo κριτικώτατον, modo τὸν ἐν κρίσει πρῶτον ὄντα καὶ ὑπειλημμένον ἄχρι νῦν appellat. Quid? uni omnium Longino, poſt Ariſtarchum, id honoris habitum eſt, ut ejus nomen ſimpliciter pro Critico poneretur, et κατὰ Λογγῖνον κρίνειν per proverbium pro *recte judicare* diceretur. Hieronymus Epiſt. 95. *Criticum diceres eſſe Longinum, cenſoremque Romanæ facundiæ.* Theophylactus, Bulgariæ Archiepiſcopus, Epiſt. 17. μή μοι ἔν τὰς Λογγίνου κρίσεις πλάττε, μὴ καὶ δόξῃς τισὶν αὐτός γε οὐ κατὰ Λογγῖνον κρίνειν. Græculus, teſte Bandinio Catal. Biblioth. Laurent. T. II. p. 586. Ariſtidis Orationi in Minervam adſcripſerat: οὐδὲν ἔχει σπουδῆς ἄξιον. quod judicium alius his verbis reprehendit: Οὐχ ὡς κριτικὸς Λογγῖνος ταῦτα γράφεις. Adde Valeſ. de Critic. I. 2.

§. X.

Hic non alienum fuerit quærere, quid tandem Longino Critici famam gloriamque inprimis confecerit? Utrum criſis in Homerum, quam laudat Euſtathius ad Il. A. p. 67. et 106. an libellus περὶ ὕψους, in quo non pauca Critices exempla reperiuntur? Diverſi generis opus fuiſſe, quicunque verba Eunapii in Porphyr. p. 13. diligentius perpenderit, facilè intelligat: καὶ κρίνειν γε τοὺς παλαιοὺς ἐπιτέτακτο, καθάπερ πρὸ ἐκείνου πολλοί τινες ἕτεροι, καὶ ὁ ἐκ Καρίας Διονύσιος πάντων ἀριδηλότερος. et paucis interjectis: καὶ εἴ τις κατέγνω τινὸς τῶν παλαιῶν, οὐ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἡ Λογγίνου πάντως ἐκράτει κρίσις. Fuit ergo liber, in quo Longinus de antiquis ſcriptoribus in utramque partem judicaret,

et

et quamdam velut ingeniorum cenſuram ageret: quod e Græcis fecit Dionyſius Halicarnaſſenſis, e Latinis Quinctilianus decimo Inſtitutionum Oratoriarum. Hoc opus, Longinianorum omnium facilè præſtantiſſimum, quoniam vulgo etiam ab hominibus doctiſſimis ignoratur, age, paullo accuratius ſpectemus. Titulus hic erat: οἱ Φιλόλογοι, id eſt, *variæ eruditionis ſtudioſi*. Inſcriptione fere ſimiles ſunt Varronis *Logbiſtorici*, et Hieroclis Φιλίστορες, ſæpe veteribus laudati, ſed argumento ſimilior Telephi ποικίλη φιλομαθία, et Porphyrii Φιλόλογος ἱστορία, de quibus vide Suidam v. Τήλεφος, et v. Πορφύριος, et Jo. Wowerium de Polymath. cap. XV. De magnitudine voluminis ex numero librorum judicare licet: quippe cujus liber XXI. laudetur. Non unâ de cauſâ memorabilis eſt locus Joannis Siceliotæ Commentario MS. in Hermogenem περὶ ἰδεῶν. Qui ubi diſputat, poſſe aliquem de ſcribendi formâ bene judicare, nec tamen ipſum bene ſcribere, et contra, hoc modo pergit: αὐτίκα Λογγῖνος, ὡς οἱ Φιλόλογοι δεικνύουσιν, ἄριστος ἐπιμερίσαι λόγων ἰδέας, δημιουργῆσαι δὲ τοιούτους ἥκιστα. καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς καὶ Σμυρναῖος ὁ Ἀριστείδης περὶ ἰδεῶν τε καὶ τέχνης γράψαντες, βοῦται χάρας, ἡ παροιμία φησί· (Lege, βάται χάρας, et vide Giſb. Kœnium, V. C. ad Gregor. de Dialect. p. 51.) δημιουργοὶ δὲ λόγων πολλῶν καὶ καλῶν. εἰκότως. ἡ γὰρ πρὸς θάτερον σπουδή τε καὶ ἐπιμέλεια τὸ ἕτερον ὑφαιρουμένη παρευδοκιμεῖ. ὁ μὲν γὰρ Λογγῖνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολούμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις οὐκ ἔχων καιρὸν, τὸ τῆς Ὁμήρου πέπονθεν ὄρνιθος, λιμώττουσαν τοὺς νεοττοὺς τρέφειν· οἱ δὲ τὸ ἀνάπαλιν. ubi ἐπιμερίσαι λόγων ἰδέας intellige varias dicendi formas judicio diſtinguere, omninoque inveniendi vias et eloquendi artificia ſub judicium vocare. Idem Rhetor alio loco ſic ait: φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία τοῦ ποιητοῦ (Æſchyli) μᾶλλον ἐν τῷ τοῦ Ὠρειθυίας δράματι, ὅπου τὸν δυσὶ σιαγόσι φυσῶν ὁ Βορέας, κυκᾷ τὴν θάλασσαν. οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβικὰ, ἐπιλαθόμενος. διὸ καὶ Σοφοκλῆς μιμεῖται, (Lege, μὴ μιμεῖται) λέγει δὲ περὶ τούτων Λογγῖνος ἀκριβέστερον ἐν τῷ κα. τῶν περὶ Φιλολόγων. De iiſdem Æſchyli verſibus Longinus etiam ſententiam dixerat Π. Υ. ſect. 3. In hoc autem loco libri index ſic effertur, ut opinio Jonſii de Scriptor. Hiſt. Phil. III. 14. qua Longinum hoc opere de Philologis et Grammaticis egiſſe putat, confirmari videatur. Vel ſic tamen ſcribendum: ἐν τῷ κα̅ τῶν Φιλολόγων. Scholiaſtes MS. ad Ariſtid. T. I. p. 323. σημείωσαι ὅτι εἶπε κατορθώματα· φασὶ δὲ μὴ λέγεσθαι τὴν λέξιν. λέγει δὲ ὁ Λογγῖνος ἐν τρίτῃ Φιλολόγων, ὅτι εὕρηται πολλαχῶς πολλαχοῦ. Auctor Vitæ Apollonii Rhodii: Τάῤῥα δὲ πόλις Κρήτης, ὥς φησι Λογγῖνος ἐν τοῖς Φιλολόγοις. ubi Fabricius Bibl. Gr. T. IV. p. 444. perperam ſupplet βιβλίοις, vel συγγράμμασι. Exemplis enim, quæ attulimus,

tulimus, ſatis effectum arbitramur, operis inſcriptionem fuiſſe οἱ φιλόλογοι. Superſunt pauca Longini fragmenta, quibus, quid de antiquis ſcriptoribus judicârit, exponitur. Quæ quin ex hoc libro ducta ſint, non eſt quod dubitemus. Quale illud eſt apud Photium Bibl. Cod. CCLXV. p. 1470. τοῦ πρὸς Λεπτίνην λόγου τὸ προοίμιον Λογγῖνος μὲν ὁ κριτικὸς ἀγωνιστικὸν νομίζει, —— ἀλλὰ γὰρ ὁ μὲν Λογγῖνος τοιαύτην περὶ τοῦ προκειμένου προοιμίου τὴν ψῆφον ἐξάγει· ἕτεροι δὲ οὐκ ὀρθῶς ἔφασαν τὸ προοίμιον ἠθικὸν εἶναι. Quo exemplo perſpicuè expreſſa eſt illa ratio formarum eloquendi diſtinguendarum, quam Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις ſecutum eſſe Jo. Siceliota tradit. Idem Rhetor MS. ex eodem, ni fallor, Longini libro hoc minime vulgare affert: ὅτι δὲ τοῦτο οὐ σπάνιον (videlicet ὅτι παρενεγκεῖν οἱ φιλόπονοι δύναν) τοὺς πεπτωκότας τὴν φύσιν, de quibus in præcedentibus diſputaverat) πλήρεις αἱ ἱστορίαι καὶ οἱ βίοι τῶν σοφιστῶν. μᾶλλον ἐφ' ἑνὸς Μενελάου τοῦ ποιητοῦ τοῦτο κατίδοι τις ἄν, δυσκολίαν φύσεως φιλοπονίᾳ μεταβαλόντος εἰς τὸ ἀκριβές τε καὶ ἄμωμον, ὥς φησι καὶ Λογγῖνος. Vix nobis in tantâ opportunitate temperamus, quin hujus Menelai, præſertim tantoperè a Longino laudati, obliteratam ferè memoriam in tranſcurſu inſtauremus. De illo Suidas ita: Μενέλαος, Αἰγαῖος, ἐποποιός. ἔγραψε Θηβαΐδα ἐν βιβλίοις ιβ'. καὶ ἄλλα. *Thebaidem* ejus laudat, et unus quidem Grammaticorum, quod ſciam, Stephanus Byzant. v. Τέμμιξ. Τεμμικίς· καὶ Τεμμίκειος, τὸ κτητικόν. Μενέλαος δὲ διὰ τοῦ ι. Τεμμίκιον ἄστυ, ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος. item v. Ὑρμήνη. Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν, Ὕρμιναν, διὰ τοῦ α' φησί. Τὴν δ' Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδα φησὶ τὰς νῦν Ὀρμίνας. Ὀρμίνας δὲ καὶ τοὺς Ἐπειοὺς καλεῖσθαι. Quem locum L. Holſtenius ita tentavit: Τὴν δ' Ὑρμίνην Τριφυλίδα. quod Τριφυλία Elidis pars eſt. Sed nihil dici poterat a Stephani mente alienius. Integra et ſana ſunt omnia, modo pro Ἐχεφυλίδα reponatur Ἐχεφυλίδας, quem ſcriptorem idem Stephanus laudat v. Σφακτηρία. Ἐχεφυλλίδας per duplex λ vocatur a Scholiaſte inedito in Platonis Phædon. p. 389. G. Ἐχεφυλλίδας δὲ φησὶν Ἡρακλέα ὑπὸ Κτεάτου καὶ Εὐρύτου τῶν Μολιονίδων ἡττηθῆναι &c. Porro Menelaus nobis memorari videtur apud Steph. Byz. v. Εὔτρησις, quamvis Voſſius de Hiſt. Græc. III. pag. 181. Menelaum, philoſophum Peripateticum, eundemque hiſtoriæ ſcriptorem intelligere malit. Hactenus de Menelao. Ad Longini Φιλολόγους etiam referendum ejus de Ariſtide judicium, quod eſt apud Sopatrum Proleg. in Ariſtid. p. 3. ἤδη μὲν Λογγῖνος καὶ πάντες οἱ κριτικοὶ πολλὰ προειρήκασιν, ὡς γόνιμος, ὡς ἐνθυμηματικὸς τυγχάνει, καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τὸν Δημοσθένην μιμούμενος. Ex quo loco apparet, Longinum, præter ſcriptores veteres, etiam ætati ſuæ proximos recenſuiſſe. Denique τὰ περὶ Ξενοφῶντος, quæ ipſe II. I. ſect. 8. commemorat,

rat,

rat, niſi quis pro *Commentariis in Xenophontem* habere velit, partem arbitror fuiſſe τῶν Φιλολόγων. Neque enim Xenophon in tali cenſur præteriri potuit.

§. XI.

Athenis poſtquam Longinus bonam vitæ partem cum juventute erudiendâ, tum præclaris ingenii monumentis condendis exegiſſet, patriâ relictâ, in Orientem abiit, ſive ut conſanguineos, Emiſæ habitantes, inviſeret, ſive ut ibi hereditarium negotium ageret. Per hanc, ni fallimur, occaſionem, cognitus eſt a virilis animi muliere, et nulli priſcarum heroidum ſecundâ, Septimiâ Zenobiâ, quæ tum Orientis imperium tenebat. Quæ non minore ingenio, quam animo, prædita, cum bonas artes adamaret, Longinum Græcarum literarum magiſtrum adhibuit. Vopiſcus in Aurelian. 30. *quo* (Longino) *illa magiſtro uſa eſſe ad Græcas literas dicitur.* Quo uno, ſi quid judicamus, argumento concidit fabula de Zenobiæ Judaiſmo, ſæpe jactata ab Eccleſiæ Patribus, Athanaſio Epiſt. ad Solitar. T. I. Opp. p. 386. Photio Bibl. Cod. CCLXV. p. 1470. et aliis, quos indicat Moſhemius Hiſtor. Chriſtian. ſeculi III. p. 706. Quis enim credat, Judæam Græcarum literarum magiſtrum, eumque philoſophum, expetiiſſe? Cujus gentis quantum in Græcas literas et philoſophiam odium fuerit, nihil attinet diſputare poſt luculentam demonſtrationem Erneſti V. C. Opuſc. Philol. p. 408. Undè igitur iſta manavit fabula? Nempe ab immoderatâ et minimè Chriſtianâ maledicendi licentiâ, quam illius ætatis orthodoxi ſibi in quoſlibet a ſe diſſentientes ſumebant. Accuſatus erat Paulus Samoſatenus cum ob alias opiniones, quas referre longum eſt, et haud neceſſarium, tum ob Judaiſmi ſuſpicionem; mox etiam Patrum decreto Epiſcopatu Antiocheno dejectus. Hunc ab adverſariis vehementèr exagitatum cum Zenobia, mulier philoſopha, et in religione diverſa ſentientes facilè ferens, tuendum ſuſcepiſſet, Orthodoxi, dolorem, quem indè ceperant, ulciſcentes, non modo Paulum Samoſatenum ad ſacra Judaica tranſiiſſe, ſed ejus etiam patronam Judæam eſſe, ſuo jure clamârunt. Fuerunt inter recentiores, qui, ut error errorem parere ſolet, Moyſen a Longino in Zenobiæ gratiam laudatum exiſtimarent. Quorum opinio tum aliis de cauſſis parùm probabilis eſt, tum quod Longinus librum περὶ ὕψυς, et reliqua opera omnia, uno libello, quem de Odenathi laudibus ſcripſit, excepto, Athenis, antequam in Zenobiæ notitiam veniſſet

veniſſet, edidiſſe videtur. Nam Palmyræ nulla librorum edendorum facultas dabatur, deficientibus, quorum manu uteretur, librariis, ut ipſe in Ep. ad Porphyr. p. 124. queritur. Ne otium quidem ad talem ſcriptionem ab aliis rebus erat. Venerat ille quidem in aulam Palmyrenam, ut Zenobiam Græcis literis erudiret. Sed mox Zenobia, cum ipſa imperii habenas capeſſiviſſet, et ſummam rerum gerendarum prudentiam in Longino perſpexiſſet, ejus maximè conſiliis regnum adminiſtrare ſtatuit. Photius l. c. καὶ πολλὰ συνηγωνίζετο Ζηνοβίᾳ τῇ τῶν Ὀσροηνῶν βασιλίδι, τὴν ἀρχὴν κατεχούσῃ Ὀδενάθου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τετελευτηκότος. Suidas v. Λογγῖνος. ἀνῃρέθη ὑπ' Αὐρηλιανοῦ ὡς σύμπνους Ζηνοβίᾳ, τῇ Ὀδενάθου γυναικί. Tum Longinus pro illo libertatis amore, qui magnis ingeniis proprius eſſe ſolet, Zenobiæ animum addidit ad jugum Romanum excutiendum, in hoc etiam imitatus Platonem ſuum, qui Dionem a ſe eruditum pari ratione ad patriam liberandam impulit et armavit. Tum, eodem auctore, Zenobia nobiles illas ad Aurelianum literas, quæ ſunt apud Vopiſcum Aurelian. 27. ſcripſit. Quæ, cum plus ſpiritûs, quam Zenobiæ tempora ferebant, habere viderentur, Longino exitium attulerunt. Quippe Aurelianus, iis lectis, ſic exarſit, ut mox, Palmyrâ expugnatâ, de Longino ſupplicium ſumi juberet. Vopiſcus Aurelian. 30. *Grave inter eos qui cæſi ſunt, de Longino philoſopho fuiſſe perhibetur, quo illa magiſtro uſa eſſe ad Græcas literas dicitur: quem quidem Aurelianus idcirco dicitur occidiſſe, quod ſuperbior illa epiſtola ipſius diceretur dictata conſilio, quamvis Syro eſſet ſermone contexta.* Adde Suidam v. Λογγῖνος. In hoc tam gravi caſu, neſcio, an Longinus quicquam viderit indignius, quam pro bonis conſiliis malam ſibi gratiam a Zenobiâ referri. Hæc enim, cum ante omnibus in rebus virilem animum geſſiſſet, nunc mortis metu debilitata, ad muliebre ingenium rediit, id eſt, ſuam innocentiam jactavit, invidiamque belli, quod Romanis feciſſet, cum in alios, tum in Longinum, relegavit. Zoſimus l. 56. ἐπεὶ δὲ αἰτίας ἐλέγχεν, ἑαυτὴν ἐξαιροῦσα, πολλούς τε ἄλλους ἦγεν εἰς μέσον, ὡς παραγαγόντας οἷα γυναῖκα. ἐν οἷς καὶ Λογγῖνος ἦν, οὗ συγγράμματά ἐστι μέγα τοῖς παιδείας μεταποιουμένοις ὄφελος φέροντα. At longê alium animum Longinus præ ſe tulit. Tali enim conſtantiâ, tali animi robore ſupplicium ſubiit, ut, qui ipſe conſolandus eſſet, aliorum ex hâc calamitate ſuſceptum dolorem conſolaretur. Ita ille in ipſo mortis articulo verum ſe philoſophum præſtitit, ſanctiſſimumque Socratem, ad cujus normam et ſtudiorum et vitæ rationem direxerat, etiam moriendo expreſſit. Cujus crudelem caſum ſi quis Platonicâ eloquentiâ prodidiſſet, non minus nunc Longini, quam Socratis, morti illacrymaremur. Zoſimus l. c. ὥσπερ

ἐφ'

ἐφ᾽ οἷς κατηγορεῖτο ἐλεγχομένῳ, παραχρῆμα ὁ βασιλεὺς θανάτῳ ζημίαν ἐπέθηκεν· ἣν οὕτω γενναίως ἤνεγκεν ὁ Λογγῖνος, ὥστε καὶ τοὺς σχετλιάζοντας ἐπὶ τῷ πάθει παραμυθεῖσθαι. Hoc modo periit vir maximus A. C. 273.

§. XII.

Hæc fere ſunt, quæ nobis de Longini vitâ et ſtudiis veterum teſtimoniis conſtent. De ejus ingenio et eruditione dicere quid attinet? Sunt libri, vel potius fragmenta librorum, ex quibus judicium fieri poſſit, in manibus. Equidem nihil magis in Longino miror, quam tanti animi ingeniique virum ſeculo tertio, ſervitute oppreſſo, et pæne barbaro, quo omnes fortunæ ſuæ ſimilia et faciebant et loquebantur, extitiſſe. Verum cum ſeculum, quo vivebat, inſitam ingenii vim premeret, ipſum feciſſe arbitror, quod aliis naturâ tardioribus faciendum præcepit Π. Υ. ſect. 9. εἰ καὶ δωρητὸν τὸ μεγαλοφυὲς μᾶλλον ἢ κτητὸν, ὅμως, καθ᾽ ὅσον οἷόν τε, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μεγέθη, καὶ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν γενναίου παραστήματος. Nempe veteribus, præcipuè Platone et Demoſthene, legendis animum ad eam, quam in maximis minimis admiramur, extulit altitudinem. Ab eodem celſo elatoque animo profectum eſt cum libertatis civilis ſtudium, cujus clara veſtigia impreſſit divino illi epilogo libri Π. Υ. tum alterius, quæ in ſententiâ liberè dicendâ, et in aliorum erroribus caſtigandis, cernitur. Ex quo a Porphyrio in Vitâ Plotini p. 126. ἐλεγκτικώτατος dicitur, et τὰ τῶν ἄλλων σχεδὸν πάντα τῶν καθ᾽ αὐτὸν διελέγξας. Eloquentiam Longini ita abjicit et contemnit Græculus ineptus, Joannes Siceliota, cujus locum ſupra p. 26. adſcripſimus, ut eum nihil ad Dionyſium Halicarnaſſenſem et Ariſtidem eſſe dicat. Nos quidem non ſumus ii, qui orationibus, quas Dionyſius hiſtoriæ interpoſuit, eloquentiæ laudem detrahamus, aut Demoſthenem feliciter ab Ariſtide expreſſum eſſe negemus. Veruntamen uterque, noſtrâ ſententiâ, cum Longino comparatus, jacet, et velut ſpiritu caret. Quanta enim quam incredibilis vis dicendi ex libello Π. Υ. elucet? Profecto nullus unquam Rhetorum et Sophiſtarum aut ſcripſit, aut ſcribere potuit aliquid diſertius. Unus Longinus ex omnibus Græcis magiſtris, id quod Ciceronem in libris rhetoricis feciſſe conſtat, quod aliis præcipit, ipſe ſcribendo præſtat, nec minus eloquentiæ præceptis, quam exemplo ſuo facit eloquentes. In docendo, quomodo ad id quod in oratione magnificum eſt, perveniatur, grandis eſt ac pæne tragicus. In tranſlationibus ut feliciter audax, et maxime ſimilis Plutarcho, ſic fortaſſe nimius in illis cumulandis,

landis, nec ſatis conſentiens præceptis ſuis. Excerpta Rhetorica MSS. in Bibl. Mediceâ: Ὅτι Ἀριστοτέλης (de Poetic. 22.) τοὺς πάντα μεταφέροντας αἰνίγματα γράφειν ἔλεγεν. διὸ λέγει Λογγῖνος σπανίως κεχρῆσθαι καὶ τούτῳ τῷ εἴδει. Ex antiquis illis, præter cæteros, Platonem et Demoſthenem imitatur. In quibus legendis, ſi venuſtatem ejus ſentire velis, te multum temporis contriviſſe oportet. Præter Græcam et Syriacam linguam, utramque vernaculam, calluit etiam Latinam, ut non ſolum ex Demoſthenis et Ciceronis comparatione Π. Υ. ſect. 12. ſed etiam ex Suidâ intelligi licet. Sic enim ille Lexicographus: Αἰωνοάριος. ὁ Ἰανουάριος μήν. οὕτω Λογγῖνος αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. quæ repetit v. Ἰανουάριος. Cum Suidâ convenit Tzetzes in Poſt-Homericis p. 75. Τὸν ῥ' Αἰωνοάριον κικλήσκει μὲν Λογγῖνος, Ἰανουάριον δ' ἀνέρες πάντες καλέουσι. Quam vocis notationem ſi quis in homine Græco rideat, is potiore jure Ciceronem de N. D. II. 27. *Janum*, quaſi *Eanum*, ab *eundo* derivantem rideat. Nec tamen Longinus mihi quicquam a ſcriptoribus Latinis, nominatim a Quinctiliano, ſumſiſſe videtur, ut Tollius et Pearcius ad librum Π. Υ. ſect. 2. et 38. crediderunt. Nam quæ illis locis e Latino Rhetore ducta putantur, tam ſunt vulgaria, ut, ſi Longinus illa mutuari ab aliis voluiſſet, potius a Græcis, quam a Latinis ſumſiſſet. Nec facile adducor, ut eum quicquam Dionyſio Halicarnaſſenſi debere credam. Non tali ſiccitate areſcebat, ut ingenium alienis fontibus rigaret.

§. XIII.

Philoſophiam, quam profeſſus eſt, in mores abiiſſe, tametſi mors ejus ſatis ſuperque declarat, tamen hoc quoque ſit teſtimonio. Porphyrius diſciplinam ejus valere juſſerat, ut ſe ad meliorem, ſi Diis placet, Plotini conferret. Quam levitatem, tantum abfuit Longinus, ut ad contemtum ſui traheret, injuriamque injuriæ referret, ut potius hunc ipſum deſertorem in ſuis haberet, Palmyram ad ſe invitaret, et, quanti eum faceret, libri περὶ ὁρμῆς dedicatione publicè declararet. Quæ omnia nobis narrat ipſe Porphyrius in Vitâ Plotini pag. 120. 124. 331. Erit fortaſſe, qui doctrinam Chriſtianam Longino ad talem animi moderationem profuiſſe dicat. Certe ſemichriſtianum eum vocat Iſ. Caſaubonus ad Vopiſc. Aurelian. 30. propter honorificum, quod de Moyſe fecit, judicium. At verò, ſi illa ratio valeret, multi, qui ſacrorum cum laude meminerint, in his Numenius et Amelius,

in ſemichriſtianorum numerum referendi eſſent. Omnino plerique ejus ætatis philoſophi Chriſtianorum libros ſatis diligenter legerant, ſive ut eos refellerent, qnod Celſum et Porphyrium feciſſe ſcimus, ſive quod Chriſtianiſmum pro Orientalis philoſophiæ ſectâ haberent. Vide Holſtenium de Vitâ Porphyr. cap. V. p. 20. Sed Caſaubonum jam ante nos confutavit Langbænius ad Longin. Π. Υ. ſect. 9. p. 61. Et ipſe vir ſummus hanc ſententiam repudiaſſe videtur Exercitat. I. in Baron. Annal. p. 149. ubi Longinum *paganum hominem* appellat.

§. XIV.

Reliquum eſt, ut omnia Longini ſcripta, quorum magnam copiam extitiſſe narrat Eunapius in Porphyr. p. 14. breviter recenſeamus.

Οἱ Φιλόλογοι. de quibus, quantum ſatis eſt, diſputavimus p. 16.

Περὶ τοῦ κατὰ Μειδίου, ſcilicet λόγου, id eſt, *de Demoſthenis oratione in Midiam.* Apud Suidam v. Λογγῖνος, qui ſolus hunc librum memorat, pro Μειδίου ſcribitur Φειδίου. Quem errorem correxit Langbænius in Vitâ Longini. Pertinet hic liber ad quæſtionem inter Rhetores agitatam, Midiana utrum eſſet χαρακτῆρος παθητικοῦ, an πραγματικοῦ? Photius Bibl. Cod. CCLXV. p. 1470. ὡσαύτως καὶ ὁ κατὰ Μειδίου οὐκ ὀλίγοις γέγονεν ἐν σπουδῇ, καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητήσεως ἀφορμὰς παρέσχε. καὶ οἱ μὲν τοῦ παθητικοῦ χαρακτῆρος εἶναί φασιν αὐτὸν, μετὰ δεινώσεως ἐπειργασμένον· οἱ δὲ, τοῦ πραγματικοῦ. Sic Longinus apud eundem Photium l. c. orationis in Leptinem προοίμιον ἀγωνιστικὸν eſſe judicavit. Neſcio, an hic quoque liber pars fuerit τῶν Φιλολόγων.

Ἀπορήματα Ὁμηρικά. Suidas. Exemplum talium quæſtionum ſcribendarum dedit Ariſtoteles, cujus Ἀπορήματα Ὁμήρου, præter alios, laudat Grammaticus MS. Sangermanenſis: Βασίλισσα. Ἀλκαῖος Γανυμήδει. Ἀριστοτέλης Ὁμήρου Ἀπορήμασιν. Adde Phrynichum de Dict. Attic. p. 112. Poſtea multi Grammatici hujuſmodi quæſtionibus tractandis ingenium exercuerunt, de quibus vide Jo. Wowerium de Polymath. cap. X. p. 77. Forte ex hoc opere Euſtathius ſumſit emendationes Homericas, quas commemorat ad Il. A. p. 67. et 106.

Εἰ φιλόσοφος

Εἰ φιλόσοφος Ὅμηρος; Suidas. Non unus veterum hâc quæſtione otium ſuum oblectavit. Hermogenes, Medicus Smyrnæus, περὶ τῆς Ὁμήρου σοφίας ſcripſiſſe dicitur in marmore Græco, quod edidit L. Kuſterus Comm. Acad. Inſcript. T. IV. p. 665. Vide Daviſium ad Max. Tyr. Diſſ. XXXII. p. 613. Porphyrius etiam de eodem argumento, in Longini gratiam, ut Holſtenius in ejus Vitâ cap. VIII. pag. 44. ſuſpicatur, ſingularem librum ſcripſit.

Προβλήματα Ὁμήρου καὶ λύσεις, ἐν βιβλίοις β'. Suidas. Ariſtotelis etiam liber hoc titulo laudatur. Poſtea Grammatici certatim in hujuſmodi problematis ſolvendis elaborarunt, inde λυτικοὶ appellati, de quibus vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. II. 17. p. 206. et Cel. Valckenarium Diſſ. de Schol. in Homer. ined. p. 145.

Τίνα παρὰ τὰς ἱστορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγοῦνται. Suidas. Similem librum, teſte Suidâ, ſcripſerat Cæcilius, ille ipſe, quem Longinus Π. Υ. ſibi caſtigandum ſumſit: Περὶ τῶν καθ' ἱστορίαν ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτορσι.

Περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινουσῶν λέξεων, βιβλία δ'. Suidas.

Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β'. εἰσὶ δὲ κατὰ στοιχεῖον. Ex hoc Lexico ſumtum videtur, quod habet Photius Lex. MS. Σέρφοι. οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, οὓς ἡμεῖς Νύμφας. οὕτως Δίδυμος. Κάσσιος δὲ Λογγῖνος· Σέρφος, πτηνόν τι μικρὸν κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος. item quod habet Euſtathius ad Odyſſ. X. p. 1919. τιμὴν δὲ, τὴν ποινὴν λέγει. —— ἡ δὲ τοιαύτη τιμὴ, καὶ τῖμος λέγεται κωμικώτερον, ὡς Λογγῖνος δηλοῖ, ὁμοίως τῷ, χολὴ, χόλος, ὠνὴ, ὦνος, καὶ τοῖς τοιούτοις. Ex indice Grammaticorum, qui Suidæ Lexico præmittitur, putaret aliquis, Suidam multa ex hoc Longini opere in farraginem ſuam conjeciſſe. Sed hunc indicem a mendace mangone confectum eſſe, nuper idoneis rationibus demonſtravit Græcarum literarum in hâc Academiâ ſtator, L. C. Valckenarius in Theocriteis pag. 295. et ſeqq. Similis fraus Lexicon ſacrum ineditum, quod in multis Bibliothecis ſupereſt, *Caſſiani Longini* nomine auſa eſt commendare.

Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλέωνος. Suidas. Langbænius pro Ἡρακλέωνος legit Κλέωνος, credo, quod de poëtâ Heracleone ne fando quidem audiverat.

diverat. Sed Longinum poëtas, quorum vix nomen ad nos pervenerit, tractaſſe, conſtat exemplo Menelai, de quo p. 17. diximus. Minus cogitatè Tan. Faber ſcribit, Heracleonem Epheſium, Grammaticum ab Athenæo laudatum, intelligi poſſe. Quis enim unquam ſcripſit λέξεις Grammatici?

Περὶ ἐθνικῶν. Grammaticus vetus Bibl. Coiſlin. p. 597. Ὅσοι περὶ ἐθνικῶν. Ὠρίων Θηβαῖος, Μητρόδωρος, Φιλόξενος, Λογγῖνος. Mirum eſt, Stephanum Byzantinum, in Ἐθνικῶν ſcriptoribus commemorandis inpriprimis diligentem, nullam Longini mentionem facere.

Σχόλια εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον. Superſunt in Codd. MSS. ex quibus partem ediderunt Jo. Hudſonus et Jo. Boivinus. Ex hoc ſpecimine apparet, omnia exſcripta eſſe ab edito Hephæſtionis Scholiaſte. Longiniana laudat Scholiaſtes Hermogenis p. 387. διὸ καὶ μέτρου πνεῦμα τὸν ῥυθμόν φησιν ὁ Λογγῖνος. ubi ex Longino p. 264. corrigendum: διὸ καὶ μέτρου πατέρα τὸν ῥυθμόν φησιν ὁ Λογγ. Error natus eſt e ſcribendi compendio.

Περὶ συνθέσεως λόγων συντάγματα δύο. quæ ipſe commemorat Π. Υ. ſect. 39.

Τέχνη ῥητορική. de quâ alias.

Εἰς τὴν ῥητορικὴν Ἑρμογένους. In Bibliothecâ Vindobonenſi extant Enarrationes Hermogenis, excerptæ ex Longino, Jamblicho, Syriano, Simplicio, et aliis. Vide Catalog. Bibl. Vindob. Neſſel. P. IV. p. 14. Sed totus titulus mangonium ſapit.

Περὶ Ὕψους. Hic liber verè aureus, de quo omnium optimè nobis judicaſſe videtur Boilavius in Præf. verſionis Gallicæ, bono literarum et veræ eloquentiæ, quamvis mutilus, conſervatus eſt in uno Codice Pariſino, ex quo quicquid Codicum eſt in aliis Bibliothecis, manavit. Nulla igitur, archetypo ſalvo, apographorum utilitas eſt, niſi in conferendis verbis ſectionis VIII. ὡς κἂν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος uſque ad verba ſect. IX. ἐν τῇ φάλαγγι ἐκεῖ ὄλεσον. propterea quod illæ paginæ ex archetypo, poſt facta jam apographa, exciderunt.

Commen-

Commentarius in proœmium Timæi Platonici, de quo ſupra p. 9.

Commentarius in Platonis Phædonem, de quo ſupra p. 9.

Περὶ ἀρχῶν, *de rerum principiis.* Porphyr. in Vitâ Plotini p. 116. qui de iiſdem etiam librum ſcripſit, minus probans Longiniana, ut putat Holſtenius in ejus Vita p. 51.

Περὶ τέλους, *de finibus bonorum et malorum.* Porphyr. in Vitâ Plotini p. 127. ubi nobis egregiam hujus libri præfationem conſervavit.

Περὶ ὁρμῆς, *de naturali impetu,* ſive *inſtinctu.* Porphyr. in Vitâ Plotini p. 120.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀμέλιον, quâ reſpondet ejus epiſtolæ περὶ τοῦ τρόπου τῆς Πλωτίνου φιλοσοφίας. Hanc epiſtolam in libri magnitudinem excreviſſe, ipſe ait in Præfatione libri περὶ τέλους p. 132.

Περὶ τῆς κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης adverſus Amelium. Ipſe in Præf. laudatâ p. 131.

Περὶ τῶν ἰδεῶν adverſus Plotinum. Præfat. laudatâ, p. 311.

Περὶ τῶν ἰδεῶν adverſus Porphyrium, Plotini de Ideis ſententiam Longinianæ, quam ante probarat, præferentem. Præfat. laudata, l. c. Vide Holſtenium de Vitâ Porphyr. p. 54. Hos de Ideis libros reſpexit Syrianus Commentario MS. in Ariſtotelis Metaphyſica: Οὔτε τοῖς λεκτοῖς τοῖς πολυθρυλλήτοις ἀνάλογον τῷ νῷ παρυφίσταται, ὡς ἠρεῖτο Λογγῖνος πρεσβεύειν. οὐδὲν γὰρ ὅλως παρυφίσταται τῷ νῷ εἴπερ ἀνούσιόν ἐστι τὸ παρυφιστάμενον. πῶς δ' ἂν τὸ αὐτὸ νοητόν τε εἴη καὶ παρυφίσταιτο; οὐ μὴν οὐδὲν νοήματά εἰσι παρ' αὐτοῖς αἱ ἰδέαι, ὡς Κλεάνθης ὕστερον εἴρηκεν, οὐδ' ὡς Ἀντωνῖνος μιγνὺς τὴν Λογγίνου καὶ Κλεάνθους δόξαν.

Περὶ ψυχῆς· ex quo Euſebius P. E. XV. 21. partem affert hoc titulo: πρὸς τὴν τῶν Στωϊκῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντίρρησις. Eundem librum laudat Porphyrius apud Stobæum Ecl. Phyſ. I. pag. 109. Familiarem Longini cum Medio diſputationem περὶ τῶν μορίων τῆς ψυχῆς ex Porphyrio commemorat Proclus in Platonis Politiam p. 415.

Ὀδαίναθος. quod omnium Longini ſcriptorum poſtremum videtur. Libanius Ep. 998. Ὀδαίναθον τὸν λόγον, Λογγίνου δὲ ὁ λόγος, ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ, σὲ δὲ δεῖ δοῦναι, καὶ γενέσθαι δίκαιον περὶ τὴν ὑπόσχεσιν. Hac oratione ſi Longinus Odenathi laudes complexus eſt, ut nobis videtur, concidit, quod narrat Trebell. Pollio XXX. Tyrann. 17. Zenobiam cædis Odenathi conſciam fuiſſe.

Præter hæc Langbænius ad Longinum retulit librum Διονυσίου τοῦ Φασηλίτου περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως, et alterum περὶ ποιητῶν, utrumque laudatum a Grammatico vetere, qui Nicandri vitam ſcripſit: item Διονυσίου Ἄπορα, laudata a Scholiaſte Homeri ad Il. B. 308. et Διονυσίου Κριτικὰ ſive Κρητικὰ apud Diogen. Laërt. l. 38. Verum nihili ſunt rationes, quibus utitur, et vix dignæ, quæ refellantur. Nam, ſi probabile eſt, ut ſupra p. 5. demonſtravimus, Longinum natum eſſe Athenis; cur ad eum refertur opus Phaſelitæ? At *Dionyſii* nomine nititur Langbænius. Immò hoc nomine Longinus, ut eodem loco docuimus, ne ſemel quidem ſimpliciter laudatus reperitur. Denique falſum eſt, quod dicitur, Longinum per temporis rationes a Diogene commemorari potuiſſe. Nam Diogenes, quâcunque demum ætate vixit, certè ante Longinum vixit. Rectè igitur Fabricius Bibl. Gr. T. IV. pag. 435. 443. 444. quatuor illos libros, Longino tam temere tributos, ſuſtulit ex indice operum Longinianorum.

FINIS.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

ΤΟ μὲν τοῦ Καικιλίου συγγραμμάτιον, ὃ περὶ Ὕψους συνετάξατο, ἀνασκοπουμένοις ἡμῖν, ὡς οἶσθα, κοινῇ, Ποστούμιε Τερεντιανὲ φίλτατε, ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἥκιστα τῶν καιρίων ἐφαπτόμενον, οὐ πολλὴν ὠφέλειαν, ἧς μάλιστα δεῖ στοχάζεσθαι τὸν γράφοντα, περιποιεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Εἶτ' ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτουμένων, προτέρου μὲν, τοῦ δεῖξαι τί τὸ ὑποκείμενον, δευτέρου δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριωτέρου, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο, καὶ δι' ὧν τινων μεθόδων Sect. I.

DIONYSII LONGINI

DE SUBLIMITATE

COMMENTARIUS.

CÆCILII libellum, quem de Sublimitate compoſuit, perpendentibus nobis (ut ſcis) unà, Poſthumi Terentiane chariſſime, humilioris ſtili eſſe viſus eſt quàm *poſtularet* argumenti materia, et præcipuas res minimè attingere, neque multum utilitatis (quam maxime debet ſcriptor petere) legentibus afferre. Deinde cum in omni artis *alicujus* tractatione duæ res requiruntur, (prior quidem, ut oſtendas quid ſit ſubjectum; ſecunda verò, quoad ordinem *ſecunda*, at quoad vim potior, *ut oſtendas* quomodo et quibus rationibus hoc ipſum ſit à nobis acquirendum,)

ληπτὸν γένοιτο, ὅμως ὁ Καικίλιος, ποῖον μέν τι ὑπάρχει τὸ Ὑψηλὸν, διὰ μυρίων ὅσων, ὡς ἀγνοοῦσι, πειρᾶται δεικνύναι· τὸ δὲ, δι' ὅτου τρόπου τὰς ἑαυτῶν φύσεις προάγειν ἰσχύοιμεν ἂν εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὡς οὐκ ἀναγκαῖον παρέλιπεν. Πλὴν ἴσως τουτονὶ τὸν ἄνδρα οὐχ οὕτως αἰτιᾶσθαι τῶν ἐκλελειμμένων, ὡς αὐτῆς τῆς ἐπινοίας καὶ σπουδῆς ἄξιον ἐπαινεῖν. Ἐπεὶ δ' ἐνεκελεύσω καὶ ἡμᾶς τι περὶ Ὕψους πάντως εἰς σὴν ὑπομνηματίσασθαι χάριν, φέρε, εἴ τι δὴ δοκοῦμεν ἀνδράσι πολιτικοῖς τεθεωρηκέναι χρήσιμον, ἐπισκεψώμεθα. Αὐτὸς δ' ἡμῖν, ἑταῖρε, τὰ ἐπὶ μέρους (ὡς πέφυκας καὶ καθήκει,) συνεπικρινεῖς ἀληθέστατα· εὖ γὰρ δὴ ὁ ἀποφηνάμενος τί θεοῖς ὅμοιον ἔχομεν, "εὐεργεσίαν, εἶπε, καὶ ἀλήθειαν." Γράφων δὲ πρὸς σὲ, φίλτατε, τὸν παιδείας ἐπιστήμονα, σχεδὸν ἀπήλλαγμαι καὶ τοῦ διὰ πλειόνων προϋποτίθεσθαι, ὡς ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη· καὶ

nihilominùs Cæcilius, quid ſit Sublimitas, innumeris exemplis *Lectores*, velut ignorantes, conatur docere; hoc autem, *ſc.* quâ ratione noſtra Ingenia excitare poſſimus ad *faciendos* magnos in Sublimitate progreſſus, neſcio quomodo, velut rem minimè neceſſariam præteriit. Sed fortaſſe hunc hominem non tam ob ea, quæ omiſſa ſunt, culpare æquum eſt, quàm ob ipſam *ejus* cogitationem ſtudiumque laudare. Quoniam vero juſſiſti etiam Nos aliquid de Sublimitate, Tui omninò gratiâ, commentari; age, ſi quid ſanè videamur civilibus viris utile animadvertiſſe, inſpiciamus: Ipſe autem nobiſcum, Amice, de ſingulis *hujus commentarii* partibus veriſſimè (ut naturâ comparatus es et te decet) judica: benè enim ille, qui declaravit quid Diis ſimile habemus, "beneficentiam, dixit, et veritatem." Cum autem ſcribo ad Te, Chariſſime, literarum ſtudiis eruditum, propè liberatus ſum *neceſſitate* pluribus *verbis* præmittendi; quòd Sublimia ſunt ſummum quiddam et excellens in ſcriptis; quód-

ποιητῶν τε ἐγένοντο μέγιστοι καὶ συγγραφέων οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδε ποθὲν ἐπρώτευσαν, καὶ ταῖς ἑαυτῶν περιέβαλον εὐκλείαις τὸν αἰῶνα. Οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ· πάντη δέ γε σὺν ἐκπλήξει τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον· εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ' ἡμῖν· ταῦτα. δὲ, δυναστείαν καὶ βίαν ἄμαχον προσφέροντα, παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκροωμένου καθίσταται. Καὶ τὴν μὲν ἐμπειρίαν τῆς εὑρέσεως, καὶ τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν οὐκ ἐξ ἑνὸς, οὐδ' ἐκ δυοῖν, ἐκ δὲ τοῦ ὅλου τῶν λόγων ὕφους μόλις ἐκφαινομένην ὁρῶμεν· ὕψος δέ που καιρίως ἐξενεχθὲν τά τε πράγματα δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησεν, καὶ τὴν τοῦ ῥήτορος εὐθὺς ἀθρόαν ἐνεδείξατο δύναμιν. Ταῦτα γὰρ οἶμαι καὶ τὰ παραπλήσια, Τερεντιανὲ ἥδιστε, κἂν αὐτὸς ἐκ πείρας ὑφηγήσαιο.

Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὕψους τις ἢ Sect. II.

que maximi et poëtæ et proſaïci ſcriptores non aliunde quàm hinc primas obtinuerunt, ſuaſque laudes immortales fecerunt: Sublimia enim non perſuadent, ſed extra ſe rapiunt auditores; et ubique id, quod Admirabile eſt, attonitum animum faciendo, ſuperat ſuadelæ et delectationi ſerviens *genus orationis*. Eſt quidem id, quod perſuaſibile eſt, plerumque in noſtrâ poteſtate *eóne afficiamur, necne*; hæc vero, *ſc. Sublimia*, quæ afferunt vim et impetum inexpugnabilem, ſe erigunt ſupra omnem auditorem. Prætereà videmus peritiam Inventionis et ordinem diſpoſitionemque rerum non ex uno *verbo*, neque ex duobus, ſed ex totâ verborum ſtructurâ vix apparentem: Sublime verò, tempeſtivè prolatum, res omnes inſtar fulminis *quaſi jam* diſjecit, unoque ictu Rhetoris multiplicem patefecit vim: *Liberatus ſum prope, inquam, neceſſitate hæc præmittendi*; hæc enim puto, et ſimilia Tu, mi ſuaviſſime Terentiane, potes etiam ipſe *alios* ex eo, quod expertus es, docere.

Nobis verò hoc imprimis exquirendum eſt, utrùm ulla ſit Sublimi-

-βάθους τέχνη· ἐπεί τινες ὅλως οἴονται διηπατῆσθαι τοὺς τὰ τοιαῦτα ἄγοντας εἰς τεχνικὰ παραγγέλματα. Γεννᾶται γὰρ, φασὶ, "τὰ μεγαλοφυῆ, καὶ οὐ διδακτὰ παραγίνεται· καὶ μία τέχνη "πρὸς αὐτὰ, τὸ πεφυκέναι· χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς "οἴονται, καὶ τῷ παντὶ δειλότερα καθίσταται, ταῖς τεχνολο-"γίαις κατασκελετευόμενα." Ἐγὼ δὲ ἐλεγχθήσεσθαι τοῦθ' ἑτέρως ἔχον φημὶ, εἰ ἐπισκέψαιτό τις, ὅτι ἡ φύσις, ὥσπερ τὰ πολλὰ ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ διηρμένοις αὐτόνομον, οὕτως οὐκ εἰκαῖόν τι κἀκ παντὸς ἀμέθοδον εἶναι φιλεῖ· καὶ, ὅτι αὕτη μὲν πρῶτόν τι καὶ ἀρχέτυπον γενέσεως στοιχεῖον ἐπὶ πάντων ὑφέστηκεν· τὰς δὲ ποσότητας· καὶ τὸν ἐφ' ἑκάστου καιρὸν, ἔτι δὲ τὴν ἀπλανεστάτην ἄσκησίν τε καὶ χρῆσιν ἱκανὴ παρεθείσαι καὶ συνενεγκεῖν ἡ μέθοδος· καὶ, ὡς ἐπικινδυνότερα αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν δίχα ἐπιστήμης ἀστήρικτα καὶ ἀνερμάτιστα ἐαθέντα τὰ

tatis ſive Altitudinis ars; quoniam nonnulli ſentiunt illos omninò deceptos eſſe, qui hujuſmodi res legibus Artis ſubjiciunt: "naſcuntur enim "(inquit *aliquis*) Sublimia, non ſunt "docenda: & ſola ars conſequendi "ea eſt, ut iis nati ſumus; operaque "Naturæ fiunt pejora (ut putant) "& omninò infirmiora, cum Artis "præceptiunculis excarnificentur." Ego verò dico probatum iri hoc ſe aliter habere, ſi quis cogitaverit, quòd Natura, ut plerumque in ſcriptis, quæ pathetici ſunt Sublimiſque generis, ſui juris *eſt*, ſic non ſolet eſſe temerarium quiddam & omninò expers methodi: Et *ſiquis cogitaverit*, quòd hæc, *ſc. Natura*, primum quiddam & originale elementum exiſtentiæ *Sublimitatis* in omnibus *hominibus* fuit; methodus autem poteſt definire quouſque progrediendum ſit, quodque ſit tempus cujuſvis *Sublimitatis*, & præthereà afferre uſum ejus exercitationemque tutiſſimam: Et *ſiquis cogitaverit*, quòd Sublimia *ſunt* periculis magis expoſita, ſi ſine *ſui regendi* ſcientiâ inſtabilia & nullo pondere

μεγάλα, ἐπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα· δεῖ γὰρ αὐτοῖς, ὡς κέντρου πολλάκις, οὕτω δὴ καὶ χαλινοῦ. Ὅπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τῶν ἀνθρώπων ἀποφαίνεται βίου, "μέγιστον μὲν εἶναι τῶν ἀγαθῶν τὸ εὐτυχεῖν· δεύτερον δὲ, καὶ οὐκ "ἔλαττον, τὸ εὖ βουλεύεσθαι, ὅπερ οἷς ἂν μὴ παρῇ, συναναιρεῖ "πάντως καὶ θάτερον." τοῦτ' ἂν καὶ ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμεν, ὡς ἡ μὲν φύσις τὴν τῆς εὐτυχίας τάξιν ἐπέχει, ἡ τέχνη δὲ τὴν τῆς εὐβουλίας. Τὸ δὲ κυριώτατόν τε, καὶ αὐτὸ τὸ εἶναί τινα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, οὐκ ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ παρὰ τῆς τέχνης ἐκμαθεῖν δεῖ· εἰ ταῦθ', ὡς ἔφην, ἐπιλογίσαιτο καθ' ἑαυτὸν ὁ τοῖς χρηστομαθοῦσιν ἐπιτιμῶν, οὐκ ἂν ἔτι, μοι δοκεῖ, περιττὴν καὶ ἄχρηστον τὴν ἐπὶ τῶν προκειμένων ἡγήσαιτο θεωρίαν.

* * * * * Sect. III.

Καὶ μὴ καμίνου σχῶσι μήκιστον σέλας.

firmata ſibi ipſa permittantur, ſoli *ſuo* impetui & indoctæ audaciæ relicta; nam, ut illis calcari ſæpè, ſic enim fræno opus eſt. Quod enim Demoſthenes pronuntiat de communi hominum vitâ (" maximum quidem eſſe " bonorum, felicem eſſe, proximum " verò, et id non minus, benè inſti- " tuere conſilia; quod *poſtremum*, " quibus non adfuerit, tollit prorſus " & illud alterum:") hoc ipſum etiam de ſcriptis poſſumus dicere; nempe, quòd Natura quidem obtinet locum felicitatis, Ars autem conſilii bene inſtituti. Et, id quod præcipuum eſt, *ſi quis cogitaverit*, quòd id ipſum *ſc.* quædam ex iis, quæ ſunt in ſcriptis, Naturæ ſoli *relicta* eſſe, non poſſumus aliunde diſcere, quam ex Arte: Si hæc (ut dixi) ſingulatim cogitaverit is, qui præcepta utilia dantes reprehendit, non amplius (mihi videtur) putârit commentationem de rebus propoſitis *inſtitutam* ſupervacaneam eſſe & inutilem.

* * * * *

Et camini reprimant longiſſimè proſilientem lucem, ſive flammam;

Εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον,
Μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάῤῥοον,
Στέγην πυρώσω, καὶ κατανθρακώσομαι.
Νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα, "αἱ πλεκτάναι," καὶ τὸ "πρὸς οὐρανὸν ἐξεμεῖν," καὶ τὸ τὸν Βορέαν "αὐλητὴν" ποιεῖν, καὶ τὰ ἄλλα ἑξῆς. Τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει, καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται· κἂν ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῇς, ἐκ τοῦ φοβεροῦ κατ' ὀλίγον ὑπονοστεῖ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον. Ὅπου δ' ἐν τραγῳδίᾳ πράγματι ὀγκηρῷ φύσει καὶ ἐπιδεχομένῳ στόμφον, ὅμως τὸ παρὰ μέλος οἰδεῖν ἀσύγγνωστον, σχολῇ γ' ἂν, οἶμαι, λόγοις ἀληθινοῖς ἁρμόσειεν. Ταύτῃ καὶ τὰ τοῦ Λεοντίνου Γοργίου γελᾶται γράφοντος, "Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς," καὶ, "γῦπες ἔμψυχοι τά-

Si quem enim domûs cuſtodem videro ſolum,
Unum immittens cincinnum flammæ, *inſtar torrentis volutum,*
Tectum incendam, & prunis operiam:
Nunc verò nondum inſonui generoſum canticum.

Non ſunt tragica hæc, ſed plus quàm tragica; *nempe,* "cincinni *flammæ,*" et "evomere in cœlum," et facere Boream "fiſtulatorem," aliaque quæ *illic* ſequuntur. Obſcurantur enim Dictione, et conturbantur Viſionibus potius, quàm intenduntur: et ſi unumquodque eorum ad lumen ſuſpicias, ex eo, quod terribile *primò videtur,* abit in id quod facilè rideri poteſt: cum verò in Tragœdiâ, re naturaliter grandi ampullaſque admittente, tamen immodicus tumor res eſt non ignoſcenda, vix *ille,* opinor, veris ſcriptis convenerit: Ob hoc ridentur etiam verba Leontini Gorgiæ ſcribentis "Xerxes ille Perſarum "Jupiter," et "vultures viva ſepul-

"φοι." καί τινα τῶν Καλλισθένους, ὄντα οὐχ ὑψηλὰ, ἀλλὰ μετέωρα· καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, "οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορ-"βείας δ' ἄτερ." Τά γε μὴν Ἀμφικράτους τοιαῦτα, καὶ Ἡγησίου, καὶ Μάτριδος· πολλαχοῦ γὰρ, ἐνθουσιᾶν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουσιν. Ὅλως δ' ἔοικεν εἶναι τὸ οἰδεῖν ἐν τοῖς μάλιστα δυσφυλακτότατον· φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀσθενείας καὶ ξηρότητος κατάγνωσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦθ' ὑποφέρονται, πειθόμενοι τῷ,

Μεγάλων ἀπολισθαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἁμάρτημα.

Κακοὶ δὲ ὄγκοι, καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων, οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις, καὶ δή ποτε περιϊστάντες ἡμᾶς εἰς τοὐναντίον· "οὐδὲν γὰρ, "φασὶ, ξηρότερον ὑδρωπικοῦ."

Ἀλλὰ τὸ μὲν οἰδοῦν ὑπεραίρειν βούλεται τὰ ὕψη, τὸ δὲ μειρακιῶδες διάμετρος ὑπεναντίον τοῖς μεγέθεσι· ταπεινὸν γὰρ ἐξ ὅλου,

"chra;" et quædam Calliſthenis, quæ ſunt non Sublimia, ſed nimis alta: et adhuc magis illa Clitarchi; hic enim vir futilis eſt, et, juxta Sophoclem, "ſpirat non parvis quidem tibiis, —— ſed "ſine capiſtro." Et ſanè, quæ dicit Amphicrates, et Hegeſias, et Matris, ſunt hujuſmodi; ſæpe enim cum ſibi videantur inſtincti eſſe, non bacchantur, ſed ineptiunt: Tumor autem omnino videtur res eſſe, inter ea quæ maximè, difficillimè cavenda: omnes enim, qui ſunt Sublimitatis cupidi, fugiuntque nè condemnentur infirmitatis et ſiccitatis, naturâ ad hoc, neſcio quomodo, feruntur, hoc *dictum* ſecuti, "magnis tamen excidere, ge-"neroſum eſt peccatum." Vitioſa autem *ſunt*, et in corporibus et in ſcriptis, Grandia, quæ inania falſaque ſunt, et *ex quibus periculum eſt* ne circumagamur in contrarium; nihil "enim (inquiunt) ſiccius eſt *homine* "hydropico."

Sed Tumor vult altiùs inſurgere quàm Sublimia; *id* autem *vitium, quod* Puerile *appellatur*, planè oppoſitum *eſt* Sublimibus; humile enim eſt omnino et parvi *apus* animi,

καὶ μικρόψυχον, καὶ τῷ ὄντι κακὸν ἀγεννέστατον. Τί ποτ' οὖν τὸ μειρακιῶδές ἐστιν; ἢ δῆλον, ὡς σχολαστικὴ νόησις, ὑπὸ περιεργασίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα. Ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου, καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος, ὑποκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον.

Τούτῳ παράκειται τρίτον τι κακίας εἶδος ἐν τοῖς παθητικοῖς, ὅπερ ὁ Θεόδωρος παρένθυρσον ἐκάλει· ἔστι δὲ πάθος ἄκαιρον καὶ κενὸν, ἔνθα μὴ δεῖ πάθους· ἢ ἄμετρον, ἔνθα μετρίου δεῖ. Πολλὰ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης, τινὲς εἰς τὰ μηκέτι τοῦ πράγματος, ἴδια δὲ ἑαυτῶν καὶ σχολικὰ, παραφέρονται πάθη· εἶτα πρὸς οὐδὲν πεπονθότας ἀκροατὰς ἀσχημονοῦσιν· εἰκότως· ἐξεστηκότες πρὸς οὐκ ἐξεστηκότας. Πλὴν περὶ μὲν τῶν παθητικῶν ἄλλος ἡμῖν ἀπόκειται τόπος.

Sect. IV. Θατέρου δὲ, ὧν εἴπομεν, (λέγω δὲ, τοῦ ψυχροῦ) πλήρης ὁ

reveráque vitium ignobiliſſimum: quid igitur eſt Puerile! ſit manifeſtum, *id* eſſe ſenſum ſcholaſticum, præ ſupervacuâ operoſitate in Frigidum aliquid abeuntem: in hoc autem genus labuntur ii, qui cupiunt aliquid eximium et elaboratum, præcipuè verò dulce *dicere*; ſed qui impingunt in *genus* humile et in malam affectionem.

Huic vicinum eſt tertium quoddam genus vitii, *nempe* in ſcriptis patheticis, quod Theodorus Parenthyrſum vocabat: eſt autem *hoc* affectus intempeſtivus et inanis, ubi affectu non opus eſt; aut immodicus, ubi mediocri opus eſt: plerumque enim velut ebrietatis vi, quidam ad affectus, qui non in re poſiti ſunt, ſibi proprios et ſcholaſticos abripiuntur: deinde meritò ignominiæ notam ſubeunt coram auditoribus nihil *perturbationis* paſſis: *quippe* qui commoti ſunt coram non commotis: ſed de *ſcriptis* patheticis alius nobis eſt locus.

Altero verò eorum, de quibus mentionem fecimus (dico autem Fri-

Τίμαιος, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος, οὐκ ἄφορος, πολυΐστωρ, ἐπινοητικὸς, πλὴν ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίσθητος δὲ ἰδίων· ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένας νοήσεις ἀεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέστατον· Παραθήσομαι δὲ τ' ἀνδρὸς ἓν ἢ δύο, ἐπειδὴ τὰ πλείω προέλαβεν ὁ Καικίλιος. Ἐπαινῶν Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν, "ὃς τὴν Ἀσίαν ὅλην, φησὶν, ἐν ἐλάττοσι παρέλαβεν ἔτεσιν, ἢ "ὅσοις τὸν ὑπὲρ τοῦ πρὸς Πέρσας πολέμου πανηγυρικὸν λόγον "Ἰσοκράτης ἔγραψεν." Θαυμαστή γε τοῦ Μακεδόνος ἡ πρὸς τὸν Σοφιστὴν σύγκρισις. Δῆλον γὰρ, ὦ Τίμαιε, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ τοῦτο πολὺ τοῦ Ἰσοκράτους κατ' ἀνδρείαν ἐλείποντο· ἐπειδὴ οἱ μὲν τριάκοντα ἔτεσι Μεσσήνην παρέλαβον, ὁ δὲ τὸν πανηγυρικὸν ἐν μόνοις δέκα συνετάξατο. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἁλοῦσι περὶ Σικελίαν, τίνα τρόπον ἐπιφωνεῖ; ὅτι "εἰς τὸν Ἑρμῆν ἀσε-

gido,) plenus *eſt* Timæus; vir in aliis ſatis peritus *virtutibus ſcribendi*, et nonnunquam in Sublimitate ſcriptorum, non ſterilis, eruditus, ſenſibus abundans; ſed maximus alienorum vitiorum inſectator, ad ſua verò non attendens: quique præ ſtudio ſemper concipiendi *novos et* peregrinos ſenſus ſæpe incidit in id quod maximè Puerile eſt: Proferam verò hujus viri unum aut duo *exempla*, quia Cæcilius pleraque ante occupapavit: laudans Alexandrum magnum, dicit, "Qui totam Aſiam intra pauciores annos ſubegit, quàm "Panegyricam orationem de bello "contra Perſas *gerendo* Iſocrates conſcripſit." Egregia ſcilicet Macedonis *illius* cum Sophiſta comparatio. Manifeſtum eſt enim, O Timæe, quòd Lacedemonios hoc nomine multum Iſocrates ſtrenuitate excellebat; quoniam illi quidem triginta annos in expugnandâ Meſſene conſumſerunt, hic autem in Panegyricâ *ſuâ oratione* componendâ ſolos decem. Porrò Athenienſibus in Siciliâ captis quo more inſultat? *dicit* eos, "propterea quòd

“ ὑβρίσαντες, καὶ περικόψαντες αὐτοῦ τὰ ἀγάλματα, διὰ τοῦτ’ “ ἔδωκαν δίκην· οὐχ ἥκιστα δὲ δι’ ἕνα ἄνδρα, ὃς ἀπὸ τοῦ παρανο- “ μηθέντος διὰ πατέρων ἦν, Ἑρμοκράτην τὸν Ἕρμωνος.” Ὥστε θαυμάζειν με, Τερεντιανὲ ἥδιστε, πῶς οὐ καὶ εἰς Διονύσιον γράφει τὸν τύραννον· “ ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸν Δία καὶ τὸν Ἡρακλέα δυσσεβὴς “ ἐγένετο, διὰ τοῦτ’ αὐτὸν Δίων καὶ Ἡρακλείδης τῆς τυραννίδος “ ἀφείλοντο.” Καὶ τί δεῖ περὶ Τιμαίου λέγειν, ὅπου γε καὶ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι (Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα,) καίτοι γ’ ἐκ τοῦ Σωκράτους ὄντες παλαίστρας, ὅμως διὰ τὰ οὕτως μικροχαρῆ, ἑαυτῶν ποτε ἐπιλανθάνονται; Ὁ μέν γε ἐν τῇ Λακεδαιμονίων γράφει πολιτείᾳ· “ ἐκείνων γοῦν ἧττον μὲν ἂν φωνὴν ἀκούσαις ἢ “ τῶν λιθίνων, ἧττον δ’ ἂν ὄμματα μεταστρέψαις ἢ τῶν χαλκῶν· “ αἰδημονεστέρους δ’ ἂν αὐτοὺς ἡγήσαιο καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλ- “ μοῖς παρθένων.” Ἀμφικράτει, καὶ οὐ Ξενοφῶντι, ἔπρεπε τὰς ἐν

“ impiè ſe geſſiſſent in Hermem, et “ mutilâſſent ejus ſtatuas, ob hoc “ pœnas dediſſe; præcipuè per unum “ hominem, qui ex paterno genere “ fuit oriundus ab illo *Deo* violato, “ Hermocratem filium Hermonis.” Adeo ut mirer equidem, ſuaviſſime Terentiane, cur non in tyrannum Dionyſium ſcribat; “quoniam enim “ impius fuit in Dia (ſive *Jovem)* “ et Herculem, ob hoc Dion et He- “ raclides eum tyrannide ſpoliarunt.” Quid *verò* opus eſt de Timæo loqui, quum etiam illi Heroes (Xenophontem dico et Platonem,) quanquam ex Socraticâ erant Palæſtrâ, tamen, ob *ſenſus* tam abjectos, ſui ipſorum aliquando obliviſcuntur? Ille quidem *(ſc. Xenophon)* in *libro de* republicâ Lacedæmoniorum ſcribit; “ illorum ſanè vocem minus poſſes “ audire, quàm lapidearum *ſtatuarum*, oculos minus flectere quàm “ ærearum: verecundiores autem “ illos putares etiam ipſis, quæ in “ oculis ſunt, virginibus:” Amphicratem, non Xenophontem, decuit pupillas, quæ ſunt in oculis

τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν "παρθένους αἰδήμονας." Οἷον δὲ, Ἡράκλεις, τὸ τὰς ἁπάντων ἑξῆς κόρας αἰσχυντηλὰς εἶναι πεπεῖσθαι, ὅπου φασὶν οὐδενὶ οὕτως ἐνσημαίνεσθαι τὴν τινων ἀναίδειαν, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἰταμὸν, "Οἰνοβαρὲς, κυνὸς "ὄμματ' ἔχων," φησίν. Ὁ μέντοι Τίμαιος, ὡς φωρίου τινὸς "ἐφαπτόμενος, οὐδὲ τοῦτο Ξενοφῶντι τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν· φησὶ γοῦν ἐπὶ τοῦ Ἀγαθοκλέους καὶ τὸ, "τὴν ἀνεψιὰν, ἑτέρῳ δεδο-"μένην, ἐκ τῶν ἀνακαλυπτηρίων ἁρπάσαντα ἀπελθεῖν· ὃ τίς "ἂν ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων; Τί δέ; ὁ τ' ἄλλα θεῖος Πλάτων τὰς δέλτους θέλων εἰπεῖν, "γράψαν-"τες, φησὶν, ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσι κυπαριττίνας μνήμας·" καὶ "πάλιν, περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἐγὼ ξυμφεροίμην ἂν τῇ "Σπάρτῃ, καθεύδειν ἐᾶν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη, καὶ "μὴ ἐπανίστασθαι." Καὶ τὸ Ἡροδότειον οὐ πόρρω, τὸ φάναι "τὰς

noſtris, appellare "virgines verecun-"das." Quale autem mehercule eſt, perſuaſum habere omnium pupillas ſine diſcrimine verecundas fuiſſe, cum vulgò dicunt nullâ in re impudentiam quorundam tam declarari quàm in oculis? vocat *aliquis* (ſc. Homerus) *hominem* impudentem, "O "temulente, caninos oculos habens," Timæus quidem, ut qui furtivum aliquod attigerit, ne hoc frigidum *dictum* Xenophonti reliquit: nempe dicit de Agathocle etiam hoc, "il-"lum conſobrinam alteri *in conjugio* "datam ab ipſis muneribus nuptia-"libus abripuiſſe, et abiiſſe: Quod "quis feciſſet, qui in oculis virgines, "non ſcorta, haberet?" Quid autem *facit* Plato in aliis rebus *ſcriptor* divinus? cum velit dicere libros, "poſtquam (inquit) ſcripſerint, in "templis deponent cupreſſea monu-"menta:" rurſuſque, "Quod ad "muros attinet, O Megille, ego aſ-"ſentiar Spartæ, uti dormire ſina-"mus muros humi jacentes, et non "exſuſcitemus." Et illud Herodoti non procul eſt *à frigido*, nempe

"καλὰς γυναῖκας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν." Καίτοι γε ἔχει τινὰ παραμυθίαν· οἱ γὰρ παρ' αὐτῷ ταυτὶ λέγοντές εἰσιν οἱ βάρβαροι, καὶ ἐν μέθῃ· ἀλλ' οὐδ' ἐκ τοιούτων προσώπων διὰ μικροψυχίαν καλὸν ἀσχημονεῖν πρὸς τὸν αἰῶνα.

Sect. V. Ἅπαντα μέντοι, τὰ οὕτως ἄσεμνα, διὰ μίαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτίαν, διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόσπουδον, περὶ ὃ δὴ μάλιστα κορυβαντιῶσιν οἱ νῦν. Ἀφ' ὧν γὰρ ἡμῖν τ' ἀγαθά, σχεδὸν ἀπ' αὐτῶν τούτων καὶ κακὰ γεννᾶσθαι φιλεῖ. Ὅθεν ἐπίφορον εἰς συνταγμάτων κατόρθωσιν τά τε κάλλη τῆς ἑρμηνείας, καὶ τὰ ὕψη, καὶ πρὸς τούτοις αἱ ἡδοναί· καὶ αὐτὰ ταῦτα, καθάπερ τῆς ἐπιτυχίας, οὕτως ἀρχαὶ καὶ ὑποθέσεις καὶ τῶν ἐναντίων καθίστανται. Τοιοῦτόν πως καὶ αἱ μεταβολαί, καὶ ὑπερβολαί, καὶ τὰ πληθυντικά· δείξομεν δ' ἐν τοῖς ἔπειτα τὸν κίνδυνον, ὃ ἔχειν ἐοίκασι. Διόπερ ἀναγκαῖον ἤδη διαπορεῖν καὶ ὑποτίθεσθαι, δι' ὅτου τρόπου τὰς ἀνακεκραμένας κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἐκφεύγειν ἂν δυναίμεθα.

" vocare formoſas mulieres dolores " oculorum:" quanquam habet quandam excuſationem; ii enim, qui apud ipſum hoc dicunt, barbari ſunt et ebrii: ſed neque ſub talibus perſonis æquum eſt in æternum abjecti animi notâ inuri.

Omnia quidem, quæ ſunt adeo indecora, innaſcuntur ſcriptis unâ ex cauſâ, *nempe* ex ſtudio novitatis in ſenſibus *proferendis*, (quâ in re præſertim hodierni *ſcriptores* inſaniunt:) à quibus enim bona, ab his prope ipſis etiam mala ſolent nobis provenire: unde et Ornamenta Elocutionis, et Sublimitates, et prætereà Suavitates *ſunt* id, quod fert *homines* ad libros rectè ſcribendos; et *tamen* hæc ipſa ſunt principia cauſæque, ut felicitatis *in ſcriptis*, ita etiam contrariorum. Tale quidem *ſunt* et Hyperbolæ, et Pluralia: oſtendemus autem in iis, quæ ſequuntur, periculum, quod videntur habere. Quare neceſſarium eſt jam inquirere et ſtatuere, qno modo illa vitia, quæ Sublimibus commixta ſunt, fugere poſſimus.

Ἔστι δὲ, ὦ φίλος, εἴ τινα περιποιησαίμεθ' ἐν πρώτοις καθαρὰν τοῦ κατ' ἀλήθειαν ὕψους ἐπιστήμην καὶ ἐπίκρισιν· καίτοι τὸ πρᾶγμα δύσληπτον· ἡ γὰρ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστι πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Οὐ μὴν ἀλλ', ὡς εἰπεῖν ἐν παραγγέλματι, ἐντεῦθέν ποθεν ἴσως τὴν διάγνωσιν αὐτῶν οὐκ ἀδύνατον πορίζεσθαι. Sect. VI.

Εἰδέναι χρὴ, φίλτατε, διότι, καθάπερ κἀν τῷ κοινῷ βίῳ οὐδὲν ὑπάρχει μέγα, οὗ τὸ καταφρονεῖν ἐστι μέγα· οἷον πλοῦτοι, τιμαὶ, δόξαι, τυραννίδες, καὶ ὅσα δὴ ἄλλα ἔχει πολὺ τὸ ἔξωθεν προστραγῳδούμενον, οὐκ ἂν τῷ γε φρονίμῳ δόξειεν ἀγαθὰ ὑπερβάλλοντα, ὧν αὐτὸ τὸ περιφρονεῖν ἀγαθὸν οὐ μέτριον· θαυμάζουσι γοῦν τῶν ἐχόντων αὐτὰ μᾶλλον τοὺς δυναμένους ἔχειν, καὶ διὰ μεγαλοψυχίαν ὑπερορῶντας. Τῇ δέ που καὶ ἐπὶ τῶν διηρμένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτέον, μή τινα μεγέθους Sect. VII.

Eſt autem *modus*, O Amice, ſi quam claram veræ Sublimitatis ſcientiam, et judicium imprimis comparaverimus: quanquam res eſt ad conſequendum difficilis; nam de ſcriptis judicium eſt multæ experientiæ ultimus fœtus. Veruntamen, ut loquar per præceptum, hinc forſitan non impoſſibile eſt judicium de iis conſequi.

Oportet ſcire, chariſſime, quòd quemadmodum etiam in communi vitâ nihil eſt magnum, quod contemnere magnum eſt: velut Divitiæ, Honores, Dignitates, Imperia, et quæcunque alia multum tragici faſtûs extrà *apparentis* habent, non poſſunt videri ſapienti eſſe bona præſtantia, quorum contemptus ipſe non mediocre bonum eſt; quippe illi, qui iis fruuntur, minus admirationi ſunt quàm illi, qui poſſunt habere, et *tamen* contemnunt propter animi magnitudinem: Eodem modo etiam de iis, quæ Sublimia ſunt in poëmatibus et *ſolutis* orationibus, videndum eſt, ne nonnulla habeant hanc magnitudinis ſpeciem, (cui

φαντασίαν ἔχοι τοιαύτην, ᾗ πολὺ προσκεῖται τὸ εἰκῆ προσαναπλαττόμενον, ἀναπτυσσόμενα δὲ ἄλλως εὑρίσκοιτο χαῦνα, ὧν τοῦ θαυμάζειν τὸ περιφρονεῖν εὐγενέστερον. Φύσει γάρ πως ὑπὸ τἀληθοῦς ὕψους ἐπαίρεταί τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῦρόν τι ἀνάστημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, ὡς αὐτὴ γεννήσασα ὅπερ ἤκουσεν. Ὅταν οὖν ὑπ᾽ ἀνδρὸς ἔμφρονος καὶ ἐμπείρου λόγων πολλάκις ἀκουόμενόν τι πρὸς μεγαλοφροσύνην τὴν ψυχὴν μὴ συνδιατιθῇ, μηδ᾽ ἐγκαταλείπῃ τῇ διανοίᾳ πλεῖον τοῦ λεγομένου τὸ ἀναθεωρούμενον, πίπτῃ δ᾽, ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῇ, εἰς ἀπαύξησιν· οὐκ ἂν ἔτ᾽ ἀληθὲς ὕψος εἴη, μέχρι μόνης τῆς ἀκοῆς σωζόμενον. Τοῦτο γὰρ τῷ ὄντι μέγα, οὗ πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος δὲ, μᾶλλον δ᾽ ἀδύνατος ἡ κατεξανάστασις· ἰσχυρὰ δὲ ἡ μνήμη καὶ δυσεξάλειπτος. Ὅλως καὶ καλὰ νόμιζε ὕψη καὶ ἀληθινὰ τὰ διαπαντὸς ἀρέσκοντα καὶ πᾶσιν· ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν,

multum adhæret temerè affictum;) explicata verò deinde inveniantur tumida *fuiſſe*, quæ deſpicere generoſius eſt quàm admirari. Naturaliter enim animus noſter verâ Sublimitate elevatur, recipienſque ſuperbam quandam erectionem impletur gaudio et gloriatione, tanquam ipſe produxiſſet id quod *ſolùm* audivit. Quando igitur aliquid, ſæpiùs auditum ab homine intelligente et in ſcriptis verſato, animum ejus non celſiorem faciat, neque relinquat in animo plus cogitatione conceptum quàm verbis expreſſum; cadat autem, ſi tu illud aſſiduè contempleris, in id quod *exile et* minutum eſt; non poteſt *illud* eſſe Sublimitas vera, quod non ultra auditum perdurat. Hoc enim reverà magnum eſt, quod multum mente concipiendum efficit, cui autem difficile, potius verò impoſſibile eſt reſiſtere: cujus denique recordatio firma eſt et vix extinguenda. Omnino verò ea arbitrare eſſe pulchra et vera Sublimia, quæ ſemper et omnibus placent; cum enim iis omnibus, qui differunt moribus, vitæ generibus,

λόγων, ἕν τι καὶ ταυτὸν ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν δοκῇ, τόθ' ἡ ἐξ ἀσυμφώνων ὡς κρίσις καὶ συγκατάθεσις τὴν ἐπὶ τῷ θαυμαζομένῳ πίστιν ἰσχυρὰν λαμβάνει καὶ ἀναμφίλεκτον.

Ἐπεὶ δὲ πέντε, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγαί τινές εἰσιν αἱ τῆς ὑψηγορίας γονιμώταται, (προϋποκειμένης, ὥσπερ ἐδάφους τινὸς κοινοῦ, ταῖς πέντε ταύταις ἰδέαις τῆς ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως, ἧς ὅλως χωρὶς οὐδὲν,) πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον, ὡς κἀν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος ὡρισάμεθα· δεύτερον δὲ, τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος· ἀλλ' αἱ μὲν δύο αὗται τοῦ ὕψους κατὰ τὸ πλέον αὐθιγενεῖς συστάσεις, αἱ λοιπαὶ δ' ἤδη καὶ διὰ τέχνης· ἥτε ποιὰ τῶν σχημάτων πλάσις, (δισσὰ δέ που ταῦτα, τὰ μὲν νοήσεως, θάτερα δὲ λέξεως·) ἐπὶ δὲ τούτοις ἡ γενναία φράσις, ἧς μέρη πάλιν ὀνομάτων τε ἐκλογὴ, καὶ ἡ τροπικὴ καὶ πεποιημένη λέξις· πέμπτη δὲ μεγέθους αἰτία, καὶ συγκλείουσα τὰ πρὸ ἑαυ- Sect. VIII.

ſtudiis, et ætatibus, unum aliquid idemque ſimul de iiſdem ſcriptis videatur, tunc illa, quæ fit ex diſcordibus, quaſi mixtio et conſenſus fidem ei, quod in admiratione eſt, validam indubitatamque acquirit.

Quoniam vero quinque (ut ita dicam) fontes ſunt fœcundiſſimi Sublimitatis, (ſubſtratâ prius, quaſi communi quodam fundamento, his quinque formis facultate dicendi, ſine quâ omnino nihil eſt;) primum quidem et valentiſſimum eſt felix in ſenſibus audacia, ut etiam in illis, quæ de Xenophonte ſcripſimus, definivimus: Secundum verò éſt vehemens et quaſi numinis afflatu conceptus Affectus; ſed hæ duæ res, quæ conſtituunt Sublimitatem, maximâ ſui parte ſunt ingenitæ *hominibus*; quæ verò jam ſequuntur, etiam ex arte *veniunt*; *nempe*, et *(quæ eſt fons tertius)* certa quædam figurarum conformatio; (duplices autem hæ *figuræ ſunt*, aliæ ſententiæ, aliæ dictionis:) et prætereà ſplendida Elocutio *(quæ quartus eſt fons)* cujus rurſus partes ſunt et delectus verborum, et dictio tropis plena atque facta: Quinta verò cauſa Sublimitatis, eaque quæ con-

τῆς ἀπάντων, ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις· φέρε δή, τὰ ἐμπεριεχόμενα καθ' ἑκάστην ἰδέαν τούτων ἐπισκεψώμεθα, τοσοῦτον προειπόντες, ὅτι τῶν πέντε μορίων ὁ Καικίλιός ἐστιν ἃ παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πάθος ἀμέλει. Ἀλλ' εἰ μὲν ὡς ἕν τι ταῦτ' ἄμφω, τό τε ὕψος καὶ τὸ παθητικόν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ πάντῃ συνυπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, διαμαρτάνει· καὶ γὰρ πάθη τινὰ διεστῶτα ὕψους καὶ ταπεινὰ εὑρίσκεται, καθάπερ οἶκτοι, λῦπαι, φόβοι· καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ὕψη δίχα πάθους, ὡς πρὸς μυρίοις ἄλλοις καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ Ποιητῇ παρατετολμημένα,

> Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν· αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
> Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

Καὶ τὸ τούτοις ἔτι μεῖζον ἐπιφερόμενον,

> Καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν.——

cludit omnia ante ſe *nominata*, eſt magnifica elataque Compoſitio; *Quoniam, inquam, hi quinque ſunt fontes Sublimitatis*, agedum inſpiciamus ea, quæ inhærent in unoquoque harum *rerum* genere, hoc unum præfati, Cæcilium omiſiſſe quaſdam ex his quinque partibus, ut, verbi gratiâ, eum de Affectibus locum: ſed ſi hæc duo, *nempe* et Sublime et Patheticum, velut una quædam res, etiam viderentur illi omnino ſecum invicèm connata et coexiſtentia eſſe, in errore eſt; etenim quidam Affectus inveniuntur diſtincti à Sublimitate et humiles, velut lamentationes, dolores, metus: et rurſus multa *ſunt* Sublimia ſine Affectu *ullo*, velut (præter innumera alia) etiam illa, quæ de Aloïdis à Poëtâ ſunt audaciâ *felici* dicta,

> *Oſſam Olympo conati ſunt imponere, et Oſſæ*
> *Pelium frondoſum, ut cœlum ſcanſile eſſet.*

Et illud, quod inſuper his majus additum eſt,

> *Et ſane perfeciſſent*, &c.

Παρά γε μὴν τοῖς ῥήτορσι τὰ ἐγκώμια, καὶ τὰ πομπικὰ, καὶ ἐπιδεικτικὰ, τὸν μὲν ὄγκον καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἅπαντος περιέχει, πάθους καὶ χηρεύει κατὰ τὸ πλεῖστον· ὅθεν ἥκιστα τῶν ῥητόρων οἱ περιπαθεῖς ἐγκωμιαστικοὶ, ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ περιπαθεῖς. Εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλου μὴ ἐνόμισεν ὁ Καικίλιος τὸ ἐμπαθὲς εἰς τὰ ὕψη ποτὲ συντελεῖν, καὶ διὰ τοῦτ' οὐχ ἡγήσατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διηπάτηται· θαῤῥῶν γὰρ ἀφορισαίμην ἂν, ὡς οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ γενναῖον πάθος, ἔνθα χρὴ, μεγαλήγορον, ὥσπερ ὑπὸ μανίας τινὸς καὶ πνεύματος ἐνθουσιαστικῶς ἐκπνέον, καὶ οἱονεὶ φοιβάζον τοὺς λόγους.

Οὐ μὴν ἀλλ', ἐπεὶ τὴν κρατίστην μοῖραν ἐπέχει τῶν ἄλλων Sect. IX. τὸ πρῶτον λέγω δὲ τὸ μεγαλοφυὲς, χρὴ κἀνταῦθα, εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητὸν, ὅμως, καθ' ὅσον οἷόν τε, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μεγέθη, καὶ ὥσπερ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν

Apud Rhetoras quidem laudationes, et ea quæ ad pompam oſtentationemque componuntur, amplitudinem et Sublimitatem ex omni parte *in ſe* continent, plerumque autem Affectu carent: unde ex Rhetoribus illi, qui in Affectibus *concitandis* valent, minimè ad laudationes facti ſunt; vel rurſus illi, qui in laudando valent, minimè apti ſunt Affectibus *concitandis.* Quòd ſi iterum omnino cenſuit Cæcilius, id, quod Patheticum eſt, nihil ad Sublimia conferre, et ſi propterea illud non putavit mentione dignum, prorſus deceptus eſt: fidenter enim affirmaverim nihil tam magnificum eſſe quàm Affectum vehementem, ubi opus eſt, *adhibitum:* cum velut furore aliquo ſpirituque divinitùs ſpiret, et ſcripta quaſi plena Phæbo efficiat.

Veruntamen, quoniam primum *genus* (dico autem id quod ex animi magnitudine venit) partem obtinet inter cæteras præſtantiſſimam, oportet etiam hic, (ſit licet *hæc* res potius dono *naturæ* accipienda quàm *labore* acquirenda,) tamen, quantum poſſumus, animos noſtros ad Sublimia alere et tanquam gravidos amplitudine *quâdam* nobili ſemper

γενναίου παραστήματος. Τίνα, φήσεις, τρόπον; γέγραφά που καὶ ἑτέρωθι, ὅτι τὸ τοιοῦτον ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Ὅθεν καὶ φωνῆς δίχα θαυμάζεταί ποτε ψιλὴ καθ᾽ ἑαυτὴν ἡ ἔννοια δι᾽ αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον· ὡς ἡ τοῦ Αἴαντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπὴ μέγα καὶ παντὸς ὑψηλότερον λόγου. Πρῶτον οὖν τὸ, ἐξ οὗ γίνεται, προϋποτίθεσθαι πάντως ἀναγκαῖον· ὡς ἔχειν δεῖ τὸν ἀληθῆ ῥήτορα μὴ ταπεινὸν φρόνημα καὶ ἀγεννές. οὐδὲ γὰρ οἷόν τε μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ φρονοῦντας καὶ ἐπιτηδεύοντας παρ᾽ ὅλον τὸν βίον θαυμαστόν τι καὶ τοῦ παντὸς αἰῶνος ἐξενεγκεῖν ἄξιον· μεγάλοι δὲ οἱ λόγοι τούτων κατὰ τὸ εἰκὸς, ὧν ἂν ἐμβριθεῖς ὦσιν αἱ ἔννοιαι. Ταύτῃ καὶ εἰς τοὺς μάλιστα φρονηματίας ἐμπίπτει τὰ ὑπερφυᾶ· ὁ γὰρ τῷ Παρμενίωνι φήσαντι, "Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέ-
"σθην, [εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην," "Κἀγὼ νὴ Δία, εἰπὼν, εἰ

efficere. Quo, dicet *aliquis*, modo? Scripſi in alio etiam loco, quòd hujuſmodi Sublimitas eſt Echo magnitudinis animi: Unde etiam ſine voce admirationi aliquando eſt nudus per ſe ſenſus ob eam ipſam, *quam oſtentat*, magnanimitatem; velut ſilentium Ajacis in *libro, qui inſcribitur De* Manibus, magnum eſt et omni ſermone Sublimius. Primo igitur in loco omnino neceſſarium eſt ante oculos *Lectoris* conſtituere id, ex quo naſcitur; *nempe* quòd verus Orator debet habere animum non humilem et abjectum: neque enim fieri poteſt, ut illi, qui per omnem vitam ſuam cogitant curantque parva et ſervilia, proferant aliquid admirandum omnique ætate dignum: Magna vero *ſunt* ſcripta horum *hominum*, uti par eſt, quorum cogitationes ſunt feliciter audaces: Eodem modo etiam ea, quæ maximè Sublimia ſunt, cadunt in illos qui maximè elatis ſunt animis: illud enim, quod Parmenioni dicenti, "Ego quidem contentus eſ-
"ſem [*conditionibus oblatis*, ſi eſſem
"Alexander;" *reſpondit Alexander*, dicens, "Et ego quidem, ſi eſſem
"Parmenio," ipſius animi magnitu-

"Παρμενίων ἤμην", τὸ αὐτοῦ μεγαλόφρον δείκνυσιν· ὡς καὶ τὸ Ὁμήρου προείζει μεγαλοφυὲς ἐν τῷ

Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει]

τὸ ἐπ' οὐρανὸν ἀπὸ γῆς διάστημα· καὶ τοῦτ' ἂν εἴποι τις οὐ μᾶλλον τῆς Ἔριδος, ἢ Ὁμήρου μέτρον. Ὦ ἀνόμοιόν γε τὸ Ἡσιόδειον ἐπὶ τῆς Ἀχλύος, εἴγε Ἡσιόδου καὶ τὴν Ἀσπίδα θετέον,

Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον·

οὐ γὰρ δεινὸν ἐποίησε τὸ εἴδωλον, ἀλλὰ μισητόν. Ὁ δὲ πῶς μεγεθύνει τὰ δαιμόνια;

Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.

Τὴν ὁρμὴν αὐτῶν κοσμικῷ διαστήματι καταμετρεῖ. Τίς οὖν οὐκ ἂν εἰκότως διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ μεγέθους ἐπιφθέγξαιτο, ὅτι,

dinem oſtendit: ut etiam in illo, *quod de Diſcordiâ dicit Homerus,*

In cœlo ſtabilivit caput ſuum, et humi graditur,

Homerici ingenii Sublimitatem determinat] diſtantia à terrâ ad cœlum; et hanc aliquis dicat non potius menſuram Diſcordiæ quàm Homeri. Cui diſſimile eſt illud Heſiodi de Triſtitiâ, ſi quidem ſtatuendum ſit etiam *poëma illud dictum* Scutum eſſe Heſiodi,

Ejus ex naribus humores fluebant.

Neque enim fecit imaginem terribilem, ſed odioſam. Ille autem *ſc. Homerus* quomodo Sublimia reddit ea, quæ de Diis *fingit*?

Quantum verò aëris per-horizontem-extenſi ſpatium homo videt oculis,
Sedens in ſpeculâ, proſpectans in nigricantem pontum,
Tantum ſaltu conficiunt deorum altiſoni equi.

motum eorum celerem mundi ſpatio metitur; quis igitur non ob excellentiam *hujus* Sublimitatis jure dixerit,

ἂν δὶς ἑξῆς ἐφορμήσωσιν οἱ τῶν θεῶν ἵπποι, οὐκέθ᾽ εὑρήσουσιν ἐν κόσμῳ τόπον; Ὑπερφυᾶ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς θεομαχίας φαντάσματα,

> Ἀμφὶ δ᾽ ἐσάλπιγξεν μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε,
> Ἔδδεισεν δ᾽ ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς·
> Δείσας δ᾽ ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ἔπειτα
> Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
> Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
> Σμερδαλέ᾽, εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.

Ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε, ὡς, ἀναῤῥηγνυμένης μὲν ἐκ βάθρων γῆς, αὐτοῦ δὲ γυμνουμένου ταρτάρου, ἀνατροπὴν δὲ ὅλου καὶ διάστασιν τοῦ κόσμου λαμβάνοντος, πάνθ᾽ ἅμα, οὐρανὸς, ᾅδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ἅμα τῇ τότε συμπολεμεῖ καὶ συγκινδυνεύει μάχῃ. Ἀλλὰ ταῦτα φοβερὰ μὲν, πλὴν ἄλλως εἰ μὴ κατ᾽ ἀλληγορίαν

ſi bis eodem modo ad ſaltandum ſe concitent Deorum equi, eos non amplius inventuros in mundo locum? Valde Sublimes ſunt etiam illæ de pugnâ Deorum imagines,

> *Circum autem inſonuit magnum cælum Olympuſque,*
> *Timuit etiam ſubtus rex inferorum Pluto:*
> *Territuſque ſolio exiliit, et exclamavit, nè ei deſuper*
> *Terram reſcinderet Neptunus quaſſator terræ;*
> *Domuſque mortalibus et immortalibus apparerent*
> *Viſu terribiles, ſitu ſentæ, quaſque horrent ipſi Dii.*

Videſne, amice, quomodo, diſruptâ quidem ex *ſuis* ſedibus terrâ, ipſoque nudato Tartaro, et toto mundo ſubverſo diſſipatoque, omnia ſimul, Cœlum, Orcus, mortalia, immortalia, cum pugnâ, *quæ* tunc *fuit*, confligantur et periculum unâ ſubeunt? Sed hæc, *quæ ſunt* terribilia quidem, niſi allegoricè accipiantur,

λαμβάνοιτο, παντάπασιν ἄθεα, καὶ οὐ σώζοντα τὸ πρέπον. Ὅμηρος γάρ μοι δοκεῖ, παραδιδοὺς τραύματα θεῶν, στάσεις, τιμωρίας, δάκρυα, δεσμὰ, πάθη πάμφυρτα, τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν Ἰλιακῶν ἀνθρώπους, ὅσον ἐπὶ τῇ δυνάμει, θεοὺς πεποιηκέναι, τοὺς θεοὺς δὲ ἀνθρώπους. Ἀλλ᾽ ἡμῖν μὲν δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος· τῶν θεῶν δ᾽ οὐ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἀτυχίαν ἐποίησεν αἰώνιον. Πολὺ δὲ τῶν περὶ τὴν θεομαχίαν ἀμείνω τὰ, ὅσα ἄχραντόν τι καὶ μέγα τὸ δαιμόνιον, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄκρατον παρίστησιν, οἷα (πολλοῖς δὲ πρὸ ἡμῶν ὁ τόπος ἐξείργασται) τὰ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος,

——Τρέμε δ᾽ οὔρεα μακρὰ, καὶ ὕλη,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν,
Ποσσὶν ὑπ᾽ ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Βῆ δ᾽ ἐλάαν ἐπὶ κύματ᾽· ἄταλλε δὲ κήτε᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ

omnino ſunt impia, nec ſervantia decorum: Homerus enim mihi videtur, cum *literis* tradit Deorum vulnera, diſſidia, ultiones, lacrymas, vincula, eaque omnis generis, quæ patiuntur, mala, Homines, qui rebus Iliacis *interfuerunt*, Deos, quantum potuerit, feciſſe, Deos vero Homines. Sed nos quidem, *ſi* infelices *ſimus*, manet mors, malorum portus: Deorum verò non naturam *ſolùm*, ſed infortunium fecit æternum. Multò autem meliora iis, quæ de pugnis Deorum *ab illo dicuntur*, ſunt illa, quæcunque repræſentant Numen, ut revera *eſt*, intaminatum, et magnum, et purum: qualia *ſunt* (à multis autem ante nos hic locus tractatus eſt) illa, quæ de Neptuno *dicuntur*,

——Tremebant autem montes ſpatioſi, et ſylva,
Et vertices, et Trojanorum urbs, et naves Achivorum
Sub pedibus immortalibus Neptuni incedentis:
Tendebatque ire per undas: exultabant autem balænæ ſub ipſo

Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα.
Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο· τοὶ δὲ πέτοντο —

Ταύτῃ καὶ ὁ τῶν Ἰουδαίων θεσμοθέτης, οὐχ ὁ τυχὼν ἀνήρ, ἐπειδὴ τὴν τοῦ θείου δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησε, κἀξέφηνεν, εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ γράψας τῶν νόμων, "Εἶπεν ὁ θεός," φησί· τί; "γενέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο· γενέσθω γῆ, καὶ ἐγένετο." Οὐκ ὀχληρὸς ἂν ἴσως, ἑταῖρε, δόξαιμι, ἓν ἔτι τοῦ Ποιητοῦ, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παρατιθέμενος, τοῦ μαθεῖν χάριν, ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐθίζει. Ἀχλὺς ἄφνω καὶ νὺξ ἄπειρος αὐτῷ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἐπέχει μάχην· ἔνθα δὴ ὁ Αἴας ἀμηχανῶν,

Ζεῦ πάτερ, (φησὶν) ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν,
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον.

Ἔστιν ὡς ἀληθῶς τὸ πάθος Αἴαντος· οὐ γὰρ ζῆν εὔχεται, (ἦν γὰρ

Undique è latebris, neque ignorabant Regem:
Cum *lætitiâ etiam mare ſe dividebat; hi verò volabant* &c.

Ad hunc modum etiam ille Judæorum legiſlator, vir minimè vulgaris, poſtquam potentiam Numinis pro dignitate ejus mente concepit, etiam declaravit; ſtatim in principio legum *ſuarum* ſcribens, "Dixit Deus," inquit: quid? "fit lux, et fuit; fit "terra, et fuit." Non moleſtus fortaſſe videar, amice, ſi unum amplius *locum* Poetæ *ſc. Homeri* de iis, quæ ad homines pertinent, proponam, ut diſcas quomodo aſſuefaciat *nos* ſecum unà ingredi in Sublimia heroïca. Caligo repente et nox ignava apud illum inhibet pugnam Græcorum: hic Ajax incertus conſilii,

At tu Jupiter, (inquit,) *libera à caligine filios Achivorum:*
Et fac ſerenitatem, daque oculis videre;
In luce verò vel perde.

Eſt revera affectus Ajacis; non enim optat vivere, (hæc enim petitio eſſet

τὸ αἴτημα τοῦ ἥρωος ταπεινότερον) ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ἀπράκτῳ σκότει τὴν ἀνδρίαν εἰς οὐδὲν γενναῖον εἶχε διαθέσθαι, διὰ ταῦτ' ἀγανακτῶν, ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ, φῶς ὅτι τάχιστα αἰτεῖται, ὡς πάντως τῆς ἀρετῆς εὑρήσων ἐντάφιον ἄξιον, κἂν αὐτῷ Ζεὺς ἀντιτάττηται. Ἀλλὰ γὰρ Ὅμηρος μὲν ἐνθάδε οὔριος συνεμπνεῖ τοῖς ἀγῶσι, καὶ οὐκ ἄλλο τι αὐτὸς πέπονθεν, ἢ

> Μαίνεται, ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
> Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
> Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνεται.

Δείκνυσι δ' ὅμως διὰ τῆς Ὀδυσσείας (καὶ γὰρ ταῦτα πολλῶν ἕνεκα προσεπιθεωρητέον,) ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρᾳ τὸ φιλόμυθον. Δῆλος γὰρ ἐκ πολλῶν τε ἄλλων συντεθεικὼς ταύτην δευτέραν τὴν ὑπόθεσιν, ἀτὰρ δὴ κἀκ τοῦ λείψανα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων διὰ τῆς Ὀδυσσείας,

abjectior quàm decet heroa) ſed, cum in tenebris ignavis non potuit *ſuâ* fortitudine ad generoſum ullum facinus uti, propterea indignans ſe ad pugnam inutilem eſſe, lucem quàm primum *oriri* precatur, tanquam omnino *in eâ* inventurus funus dignum virtute *ſuâ*, etiam ſi Jupiter ſe illi opponat. Sed enim Homerus hîc, *velut* ventus ſecundus, unà adſpirat certaminibus, et non aliud ipſe paſſus eſt *quàm heroës*, vel *(ut ejus verbis utar)*

> *Furit, ut cum Mars haſtam vibrans,*
> *aut ignis pernicioſus*
> *In montibus furit, profundæ in denſis receſſibus Sylvæ:*
> *Spuma autem eſt circum os ejus.*

Oſtendit tamen in Odyſſeâ (etenim hæc, *quæ ſequuntur*, pluribus de cauſis ſunt obſervanda,) magni ingenii, cum jam declinet, proprium eſſe in ſenectute amorem fabularum. Illum enim compoſuiſſe hoc argumentum ſecundo in loco conſtat ex multis aliis *rebus*, ſed et ex eo quòd reliquias Iliacorum laborum in Odyſſeâ,

ὡς ἐπεισόδιά τινα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, προσεπεισφέρειν· καὶ νὴ Δί' ἐκ τοῦ τὰς ὀλοφύρσεις καὶ τοὺς οἴκτους, ὡς πάλαι που προεγνωσμένους τοῖς ἥρωσιν, ἐνταῦθα προσαποδιδόναι· οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ τῆς Ἰλιάδος ἐπίλογός ἐστιν ἡ Ὀδύσσεια.

> Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
> Ἔνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος·
> Ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας, οἶμαι, τῆς μὲν Ἰλιάδος, γραφομένης ἐν ἀκμῇ πνεύματος, ὅλον τὸ σωμάτιον δραματικὸν ὑπεστήσατο καὶ ἐναγώνιον· τῆς δὲ Ὀδυσσείας τὸ πλέον διηγηματικόν, ὅπερ ἴδιον γήρως. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ παρεικάσαι τις ἂν καταδυομένῳ τὸν Ὅμηρον ἡλίῳ, οὗ δίχα τῆς σφοδρότητος παραμένει τὸ μέγεθος· οὐ γὰρ ἔτι τοῖς Ἰλιακοῖς ἐκείνοις ποιήμασιν ἴσον ἐνταῦθα σώζει τὸν τόνον, οὐδ' ἐξωμαλισμένα τὰ ὕψη καὶ ἱζήματα

tanquam Trojani belli partes adventitias, adduxerit; et mehercule ex eo quòd lamentationes et dolores, ut quos olim anteà cognôſſent heroës, illic enarraverit: Odyſſea enim nihil aliud eſt quàm epilogus Iliadis:

> *Illic quidem Ajax jacet martius, illic etiam Achilles,*
> *Illic verò Patroclus, diis ſimilis conſiliarius:*
> *Illic etiam meus carus filius.*

Ex eâdem cauſâ, opinor, totum corpuſculum Iliadis, quæ ſcripta fuit in vigore *ejus* ſpiritûs, actione et certaminibus plenum fecit: Odyſſeæ autem *corpuſculum* maximâ ex parte narratione plenum, quod proprium eſt ſenectutis. Unde in Odyſſeâ comparare poteſt aliquis Homerum ſoli occidenti, cujus ſine vehementiâ *ardoris* permanet magnitudo: neque enim amplius hîc conſervat intentionem *animi* parem poëmatibus illis Iliacis, neque Sublimitates ubique *(uti ibi)* æquales et nuſquam *quaſi*

μηδαμοῦ λαμβάνοντα, οὐδὲ τὴν πρόχυσιν ὁμοίαν τῶν ἐπαλλήλων παθῶν, οὐδὲ τὸ ἀγχίστροφον καὶ πολιτικόν, καὶ ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις καταπεπυκνωμένον· ἀλλ', οἷον ὑποχωροῦντος εἰς ἑαυτὸν ὠκεανοῦ καὶ περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημουμένου, τὸ λοιπὸν φαίνονται τοῦ μεγέθους ἀμπώτιδες κἀν ταῖς μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις πλάναις. Λέγων δὲ ταῦτ' οὐκ ἐπιλέλησμαι τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ χειμώνων, καὶ τῶν περὶ τὸν Κύκλωπα, καί τινων ἄλλων· ἀλλὰ γῆρας διηγοῦμαι, γῆρας δ' ὅμως Ὁμήρου. Πλὴν ἐν ἅπασι τούτοις ἑξῆς τοῦ πρακτικοῦ κρατεῖ τὸ μυθικόν. Παρεξέβην δ' εἰς ταῦθ', ὡς ἔφην, ἵνα δείξαιμι, ὡς εἰς λῆρον ἐνίοτε ῥᾶστον κατὰ τὴν ἀπακμὴν τὰ μεγαλοφυῆ παρατρέπεται· οἷα τὰ περὶ τὸν ἀσκόν, καὶ τοὺς ἐκ Κίρκης συοφορβουμένους (οὓς ὁ Ζώϊλος ἔφη χοιρίδια κλαίοντα,) καὶ τὸν ὑπὸ τῶν πελειάδων ὡς νεοσσὸν παρατρεφόμενον Δία, καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ ναυαγίου δέχ' ἡμέρας ἀσι-

ſubſidendo ſe remittentes, neque idem illud ſibi ſemper ſupervenientium affectuum flumen, neque verſatile *illud dicendi genus* et concertatorium, Viſionibus à veritate *ductis* cumulatè repletum: ſed, velut oceani recedentis in ſe et à ſuis finibus relicti, *ita Homeri in Odyſſeâ* deinceps apparent Sublimitatis receſſus etiam in illis fabuloſis et incredibilibus divagationibus. Cum vero hæc dico, non oblitus ſum earum, *quæ* in Odyſſea *deſcribuntur*, tempeſtatum, et eorum quæ ad Cyclopem attinent, et aliorum quorundam: ſed *hæc* appello ſenectutem, ſenectutem tamen Homeri. Imò in omnibus his et ſingulis plus eſt fabulæ quàm actionis. Digreſſus ſum verò ad hæc, ut dixi, oſtendendi cauſâ quàm facillimè Sublimia ingenia, cum vigor *eorum* ſe remiſerit, ad nugas nonnunquam deflectuntur; cujuſmodi ſunt ea, quæ *finguntur* de utre; et de iis, qui porcorum more à Circe paſti erant, (quos Zoïlus vocavit porcellos flentes;) et de Jove, pulli inſtar, à columbis nutrito; et de illo, qui in naufragio in-

τον, τά τε περὶ τὴν μνηστηροφονίαν ἀπίθανα· τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσαιμεν ταῦτα, ἢ τῷ ὄντι τοῦ Διὸς ἐνύπνια; Δευτέρου δὲ ἕνεκα προσιστορείσθω τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν, ὅπως ᾖ σοι γνώριμον, ὡς ἡ ἀπακμὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται· τοιαῦτα γάρ που τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ βιολογούμενα οἰκίαν, οἱονεὶ κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογουμένη.

Sect. X. Φέρε νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχομεν ὑψηλοὺς ποιεῖν τοὺς λόγους δυνάμενον, ἐπισκεψώμεθα. Οὐκοῦν, ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς πράγμασι φύσει συνεδρεύει τινὰ μόρια ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γένοιτ' ἂν ἡμῖν ὕψους αἴτιον, τὸ τῶν ἐμφερομένων ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ καιριώτατα, καὶ ταῦτα τῇ πρὸς ἄλληλα ἐπισυνθέσει καθάπερ ἕν τι σῶμα ποιεῖν δύνασθαι· [ὃ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τὸν ἀκροατὴν τῶν λημμάτων, ὃ δὲ τῇ πυκνώσει τῶν ἐκλελεγμένων

ediam decem dierum ſuſtinuit; et ea, quæ de procorum cæde *finguntur*, incredibilia: quid enim aliud poſſimus hæc dicere, quàm reverà Jovis ſomnia? Secundam autem ob cauſam memorentur hæc de Odyſſeâ; *nempe*, ut tibi notum ſit, quomodo remiſſio vigoris Affectuum in magnis proſæ ſcriptoribus et poëtis in moratum dicendi genus diſſolvatur: talia enim, quæ de Ulyſſis domo moratè ab illo vitam *procorum* deſcribentia narrantur, ſunt inſtar comœdiæ cujuſdam mores hominum exprimentis.

Agedum nunc, videamus ſi quid aliud habeamus, quod poſſit ſcripta efficere Sublimia. Idcirco, cum in omnibus rebus naturaliter inſident quædam particulæ cum ipſâ materiâ unâ natæ, neceſſariò *hoc* nobis eſſet Sublimitatis cauſa, ſi poſſemus ſemper eligere præcipua ex iis, quæ inde exoriuntur, et hæc conjunctione inter ſe factâ quaſi unum quoddam corpus efficere: partim enim *Sublimitas* efficitur delectu circumſtantiarum ſummarum, partim autem con-

προσάγεται] Οἷον ἡ Σαπφὼ τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομένων, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἑκάστοτε λαμβάνει. Ποῦ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυται; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν᾽ ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἁδὺ φωνεύ-
σας ὑπακούει.
Καὶ γελαΐς δ᾽ ἱμερόεν· τό μοι ᾽μὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔθ᾽ ἴκει.
Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ᾽ ἔαγη, ἂν δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν·
Ὀππάτεσσιν δ᾽ οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦσ᾽
ἐν δ᾽ ἀκοαί μοι.

ſtipatione electarum. Qualiter Sappho eas, quæ accidunt furoribus amatoriis, perpeſſiones ex circumſtantiis, et ex ipſâ veritate, undique ducit: Ubi autem hanc excellentiam oſtendit? *nempe* quando egregia eſt in eligendis præcipuis earum *circumſtantiarum* altiſſimiſque, et in iis inter ſe connectendis:

Videtur mihi ille æqualis Diis
Eſſe vir, qui oppoſitus tibi
Sedet, et propè te dulce loquentem audit.
Et rides amabiliter: quæ res mihi
Cor in pectoribus tremere fecit:
Cum enim videam te, repentè ad me vocis
Nihil amplius venit;
Sed lingua quidem fracta eſt: ſubtiliſque
Statim cutem ignis ſubiit,
Et oculis nihil video, tinniunt et aures mihi:

Καδδ' ἴδρως ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Ἐμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα
    Φαίνομαι ἄπνους.
Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα——

Οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ', ὡς ἀλλότρια, διοιχόμενα ἐπιζητεῖ; καὶ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογιστεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἕν τι περὶ αὐτὴν πάθος φαίνηται, παθῶν δὲ σύνοδος. Πάντα μὲν τὰ τοιαῦτα γίνεται περὶ τοὺς ἐρῶντας· ἡ λῆψις δ', ὡς ἔφην, τῶν ἄκρων, καὶ ἡ εἰς ταυτὸ συναίρεσις ἀπειργάσατο τὴν ἐξοχήν· ὅνπερ, οἶμαι, καὶ ἐπὶ τῶν χειμώνων τρόπον ὁ Ποιητὴς ἐκλαμβάνει τῶν παρακολουθούντων τὰ χαλεπώτατα. Ὁ μὲν γὰρ τὰ Ἀριμάσπεια ποιήσας ἐκεῖνα οἴεται δεινά,

Et ſudor gelidus manat, tremorque
Totam occupat, pallidiorque herbâ
Sum, et a morienda parum abſore
    Videor examinis:
Sed tamen *omne* eſt *audendum, quoniam pauperem* &c.

Nonne miraris, quomodo ſub idem tempus animam, corpus, aures, linguam, oculos, colorem, omnia hæc dilapſa, velut aliena *ab ipſâ eſſent*, requirat; et *quomodo* per vices *ſibi* oppoſitas ſimul friget, uritur, ratione caret, ſapienter ſe habet? vel enim exanimata, vel prope mortua eſt, adeò ut non unus aliquis Affectus in ipſâ appareat, ſed Affectuum cœtus. Omnia quidem hujuſmodi amantibus eveniunt; ſed delectus (ut dixi) ſummarum *circumſtantiarum* et earum conſociatio in unum efformavit Sublimitatem. Quo more, opinor, et in tempeſtatibus *deſcribendis ille* Poeta, ſc. *Homerus*, excerpit maximè terribiles circumſtantias: Ille enim, qui fecit *poëma dictum* Arimaſpia, hæc cenſet grandia eſſe,

Θαῦμ' ἡμῖν καὶ τοῦτο μέγα φρεσὶν ἡμετέρῃσιν.
Ἄνδρες ὕδωρ ναίουσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσι·
Δύστηνοί τινες εἰσιν· ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά·
Ὄμματ' ἐν ἄστροισι, ψυχὴν δ' ἐν πόντῳ ἔχουσιν.
Ἦπου πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες
Εὔχονται σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι.

Παντὶ μὲν, οἶμαι, δῆλον, ὡς πλέον ἄνθος ἔχει τὰ λεγόμενα ἢ δέος. Ὁ δὲ Ὅμηρος πῶς; ἓν γὰρ ἀπὸ πολλῶν λεγέσθω·

Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων, ἀνεμοτρεφές· ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
Ἱστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται.

Admirationi nobis hoc magnæ fuit, et animis noſtris.
Homines aquam incolunt procul à terrâ in mari:
Infelix genus ſunt hominum; ſubeunt enim labores improbos:
Oculos in aſtris fixos, animam verò in ponto habent.
Sanè multum Diis ſuas manus tendentes
Precantur viſceribus turpiter rejectis.

Unicuique, puto, manifeſtum eſt, hæc, quæ dicta ſunt ſuaviter, potius habere floſculum, *quàm Sublimitatem.* Homerus autem quomodo *hanc rem depingit?* unum enim *exemplum* de multis proferatur:

Incidit autem, veluti cum fluctus velocem in navem ingruerit
Rapidus à nubibus, ventis auctus: hæc etenim tota
Spumâ operta eſt, venti verò gravis flatus
In velo fremit, trepidantque animo nautæ
Timentes, parvo enim ſpatio à morte ſubvehuntur.

Ἐπεχείρησε καὶ ὁ Ἄρατος τὸ αὐτὸ τοῦτο μετενεγκεῖν,

—— ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει·

Πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ γλαφυρὸν ἐποίησεν ἀντὶ φοβεροῦ· ἔτι δὲ παρώρισε τὸν κίνδυνον, εἰπὼν, "ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει." Ὁ δὲ Ποιητὴς οὐκ εἰς ἅπαξ παρορίζει τὸ δεινὸν, ἀλλὰ τοὺς ἀεὶ καὶ μονονουχὶ κατὰ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ· καὶ μὴν τὰς προθέσεις, ἀσυνθέτους οὔσας, συναναγκάσας παρὰ φύσιν, καὶ εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενος, "ὑπὲκ θανάτοιο," τῷ μὲν συνεμπίπτοντι πάθει τὸ ἔπος ὁμοίως ἐβασάνισεν· τῇ δὲ τοῦ ἔπους συνθλίψει τὸ πάθος ἄκρως ἀπεπλάσατο, καὶ μονονοὐκ ἐνετύπωσε τῇ λέξει τοῦ κινδύνου τὸ ἰδίωμα, "ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται." Οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ ναυαγίου, καὶ ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης, "Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν —," φησίν. Ἀλλὰ τὰς ἐξοχὰς (ὡς ἂν εἴποι τις) ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες ἐπισυνέθηκαν, οὐδὲν

Tentavit et Aratus hoc idem *ab Homero ad ſuum poëma* transferre.

—— *parvum autem lignum probibet mortem.*

Sed exile hoc fecit et venuſtum vice terribilis: præterea terminos periculo conſtituit dicendo, *lignum probibet mortem:* ergo arcet. Ille verò Poëta ſc. *Homerus* ne ſemel terminos conſtituit ei, quod terribile eſt; ſed repræſentat *homines* ſemper et pænè ad ſingulos fluctus ſæpe pereuntes: Et quidem præpoſitiones, quæ conjungi non poſſunt, cogens contra *ipſarum* naturam, alteramque in alteram vi urgens, ὑπ' ἐκ θανάτοιο, tormento affecit verſum ad ſimilitudinem incidentis *nautis* tempeſtatis; et violentiâ verſui adhibitâ, id, quod *in tempeſtate* patiuntur, magnificè effinxit, et tantum non impreſſit dictioni *ipſam* periculi naturam, ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται. Non aliter Archilochus in naufragio *fecit*, et Demoſthenes in nuntii expoſitione: *Erat enim diei veſpera* &c. inquit. Sed præcipuas *circumſtantias*, cum optimates (ſi ita loqui liceat) eduxerint, connectebant, nihil futile,

φλοιῶδες, ἢ ἄσεμνον, ἢ σχολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου. Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ἐμποιοῦντα μεγέθη συνοικονομούμενα τῇ τε πρὸς ἄλληλα σχέσει συντετειχισμένα.

Συνεδρός ἐστι ταῖς προεκκειμέναις ἀρετὴ, καὶ ἣν καλοῦσιν Αὔξησιν· ὅταν δεχομένων τῶν πραγμάτων καὶ ἀγώνων κατὰ περιόδους ἀρχάς τε πολλὰς καὶ ἀναπαύλας, ἕτερα ἑτέροις ἐπεισκυκλούμενα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγηται κατ' ἐπίβασιν. Τοῦτο δὲ εἴτε διὰ τοπηγορίαν, εἴτε δείνωσιν, ἢ πραγμάτων ἢ κατασκευῶν ἐπίρρωσιν, εἴτ' ἐποικονομίαν ἔργων ἢ παθῶν, (μυρίαι γὰρ ἰδέαι τῶν αὐξήσεων) γίνοιτο, χρὴ γινώσκειν ὅμως τὸν ῥήτορα, ὡς οὐδὲν ἂν τούτων καθ' αὑτὸ συσταίη χωρὶς ὕψους τέλειον, πλὴν εἰ μὴ ἐν οἴκτοις ἄρα νὴ Δία, ἢ ἐν εὐτελισμοῖς. Τῶν δ' ἄλλων αὐξητικῶν ὅτου περ ἂν τὸ ὑψηλὸν ἀφέλῃς, ὡς ψυχὴν ἐξαι-

aut vile, aut è ſcholâ petitum in medio infercientes: Hæc enim, veluti ramenta aut fruſtula *lapidum*, omnino lædunt ea, quæ efficiunt ut Sublimitates ſint unà diſpoſitæ, et mutuâ inter ſe affectione conſtructæ.

Vicina eſt etiam iis, quas jam tractavimus, virtus, et quam vocant Incrementum; *ſcilicet* cum (admittentibus Rebus et Contentionibus multa initia multaſque clauſulas in periodis) illa, quæ *per ſe* magna ſunt, alia aliis ingeſta, continuâ ſerie inſurgant aſcendendo. Hoc autem ſive per *communis* loci tractationem *fiat*, ſive per exaggerationem, vel probationum corroborationem, ſive per factorum aut affectuum alterius poſt alterum diſpoſitionem, (innumera enim genera poſſunt eſſe incrementorum,) oportet tamen oratorem cognoſcere, quòd nihil ex his per ſe ſine Sublimitate conſtituat *aliquid* perfectum, niſi in miſerationibus *movendis* mehercule, aut in rebus extenuandis. Cæterarum verò rerum Incrementum facientium cuicunque id, quod Sublime eſt, detraxeris, detrahes tanquam ani-

ῥήσεις σώματος· εὐθὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενοῦται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν, μὴ τοῖς ὕψεσι συνεπιῤῥωννύμενον. Ἡ μέντοι διαφέρει τοῦ ἀρτίως εἰρημένου τὰ νῦν παραγγελλόμενα, (περιγραφὴ γάρ τις ἦν ἐκεῖνο τῶν ἄκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἑνότητα σύνταξις,) καὶ τίνι καθόλου τῶν αὐξήσεων παραλλάττει τὰ ὕψη, τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα συντόμως διοριστέον.

Sect. XII. Ὁ μὲν οὖν τῶν τεχνογράφων ὅρος ἐμοίγ᾽ οὐκ ἀρεστός. Αὔξησίς ἐστι, φασὶ, λόγος μέγεθος περιτιθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις. Δύναται γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψους, καὶ πάθους, καὶ τρόπων εἶναι κοινὸς οὗτος ὁ ὅρος, ἐπειδὴ κἀκεῖνα τῷ λόγῳ περιτίθησι ποιόν τι μέγεθος. Ἐμοὶ δὲ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων παραλλάττειν, ᾗ κεῖται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἡ δ᾽ αὔξησις καὶ ἐν πλήθει· διόπερ ἐκεῖνο μὲν κἂν νοήματι ἑνὶ πολλάκις, ἡ δὲ πάντως μετὰ ποσότητος καὶ περιουσίας τινὸς ὑφίσταται. Καὶ

mam corpori; ſtatim enim ſe remittit et evaneſcit id, quod efficax in iis eſt, cum non ſit ſuffultum Sublimitatibus. Quomodo ſanè differant ab illo, quod nuper diximus, hæc de quibus nunc præceptum damus, (illud enim erat delineatio quædam ſummarum circumſtantiarum et in unum collocatio;) et quomodo in univerſum Sublimia diſcrepent ab Incrementis, breviter, ut res clariùs percipi poſſit, definitione exponendum eſt.

Definitio igitur Scriptorum Artis mihi non placet: Incrementum eſt, inquiunt, oratio ſubjectam materiam magnitudine veſtiens. Hæc enim poteſt æquè eſſe communis definitio et Sublimitatis et Affectus et Troporum, quoniam et hæ res orationem veſtiunt certâ quadâm magnitudine: Hæc autem mihi videntur inter ſe diſcrepare in eo, quod Sublimitas quidem conſiſtat in elatione *orationis*, Incrementum autem etiam in multitudine: quare illa quidem ſæpe extat etiam in uno ſenſu, hoc autem ſemper cum abundantiâ quâdam et copiâ. Et

ἔστιν ἡ αὔξησις, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων τοῖς πράγμασι μορίων καὶ τόπων, ἰσχυροποιοῦσα τῇ ἐπιμονῇ τὸ κατεσκευασμένον· ταύτῃ τῆς πίστεως διεστῶσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητούμενον ἀποδείκνυσιν, * * * * * * * πλουσιώτατα, καθάπερ τι πέλαγος, ὡς ἀναπεπταμένον κέχυται πολλαχῇ μέγεθος. Ὅθεν, οἶμαι, κατὰ λόγον ὁ μὲν ῥήτωρ, ἅτε παθητικώτερος, πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει, καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον· ὁ δὲ, καθεστὼς ἐν ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ σεμνότητι, οὐκ ἔψυκται μὲν, ἀλλ᾽ οὐχ οὕτως ἐπέστραπται. Οὐ κατ᾽ ἄλλα δέ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερεντιανὲ, (λέγω δὲ, εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἕλλησιν ἐφεῖταί τι γινώσκειν) καὶ ὁ Κικέρων τοῦ Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγέθεσι παραλλάττει. Ὁ μὲν γὰρ ἐν ὕψει τὸ πλέον ἀποτόμῳ, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύσει· καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος διὰ τὸ μετὰ βίας ἕκαστα, ἔτι δὲ τάχους, ῥώμης, δεινότητος, οἷον καίειν

incrementum (ut *id* definiendo exprimam) eſt oratio completa omnibus, quæ in rebus continentur, particulis ac locis; addens ei, quod probatur, vim diutius inhærendo: in hoc differens à Probatione, quòd hæc demonſtrat eam rem de quâ quæſtio inſtituitur, * * * * * * * abundantiſſimè, velut mare quoddam, paſſim in latè patentem *(Plato)* effuſus eſt magnitudinem. Unde, puto, in oratione Rhetor hic, *ſc. Demoſthenes*, ut *qui* in Affectibus commovendis potentior *eſt*, multum habet inflammatum, et quaſi irâ accenſum: ille autem *(ſc. Plato)* elationem et magnificam gravitatem habens, non quidem frigidus fuit, ſed non pari modo *fulminis inſtar* contortus eſt. Non autem in aliis quàm his rebus, ut mihi videtur, chariſſime Terentiane, (addo autem, ſi nos etiam, utpote Græci, poſſimus aliquid ſcire *(de ſcriptoribus Latinis)* etiam Cicero differt à Demoſthene in Sublimitatibus. Hic enim *abundat* plerumque Sublimitate præciſâ, Cicero autem diffuſâ: et ille noſter, quia violentiâ, et item celeritate, robore,

τε ἅμα καὶ διαρπάζειν, σκηπτῷ τινι παρεικάζοιτ᾽ ἂν ἢ κεραυνῷ· ὁ δὲ Κικέρων, ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς, (οἶμαι) πάντῃ νέμεται καὶ ἀνειλεῖται, πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον, καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ᾽ ἀλλοίως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε. Καιρὸς δὲ τοῦ Δημοσθενικοῦ μὲν ὕψους καὶ ὑπερτεταμένου, ἔν τε ταῖς δεινώσεσι καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι, καὶ ἔνθα δεῖ τὸν ἀκροατὴν τὸ σύνολον ἐκπλῆξαι· τῆς δὲ χύσεως, ὅπου χρὴ καταντλῆσαι· τοπηγορίαις τε γὰρ, καὶ ἐπιλόγοις κατὰ τὸ πλέον, καὶ παρεκβάσεσι, καὶ τοῖς φραστικοῖς ἅπασι καὶ ἐπιδεικτικοῖς, ἱστορίαις τε, καὶ φυσιολογίαις, καὶ οὐκ ὀλίγοις ἄλλοις μέρεσιν ἁρμόδιος.

Sect. XIII. Ὅτι μέντοι ὁ Πλάτων (ἐπάνειμι γὰρ) τοιούτῳ τινὶ χεύματι ἀψοφητὶ ῥέων οὐδὲν ἧττον μεγεθύνεται, ἀνεγνωκὼς τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ,

vehementiâ omnia quaſi et urat ſimul et abripiat, comparari poteſt turbini proccelloſo, aut fulmini: Cicero autem, velut latè patens quoddam incendium, (opinor,) ubique depaſcitur et volutatur, multam habens ſemperque manentem inflammandi vim, et variis in locis vario modo apud ipſum diſtributam, alterâque *materiâ* alteri ſuccedente enutritam: ſed de his Vos *Latini* melius poteſtis judicare: Tempus autem Demoſthenicæ Sublimitatis *generiſque dicendi* elati maximè, eſt et in exaggerationibus et in vehementibus Affectibus, et ubi oportet auditorem omnino commovere: *tempus* autem *Ciceroniani* fuſi *dicendi* generis eſt, ubi oportet *eum* demulcere; communis enim loci *alicujus* tractationibus, et epilogis plerumque et digreſſionibus, et omnibus, quæ narrationem aut oſtentationem habent, hiſtoriiſque, et rerum naturalium expoſitionibus, et non paucis aliis partibus *orationis* eſt aptum.

Quòd Plato quidem (redeo enim) tali quodam flumine ſine ſtrepitu decurrens non minus *tamen* Sublimem ſe præſtat, Tu, qui legiſti ea quæ in

τὸν τύπον οὐκ ἀγνοεῖς. “Οἱ ἄρα φρονήσεως, φησὶ, καὶ ἀρετῆς
“ ἄπειροι, εὐωχίαις δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀεὶ ξυνόντες, κάτω (ὡς
γε ἔοικε) φέρονται, καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου· πρὸς δὲ
“ τὸ ἀληθὲς ἄνω οὔτ' ἀνέβλεψαν πώποτε, οὔτ' ἀνηνέχθησαν, οὐδὲ
“ βεβαίου τε καὶ καθαρᾶς ἡδονῆς ἐγεύσαντο· ἀλλὰ βοσκημάτων
“ δίκην, κάτω ἀεὶ βλέποντες, καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τρα-
“ πέζας βόσκονται χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες, καὶ ἕνεκα τῆς τού-
“ των πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέ-
“ ρασι καὶ ὁπλαῖς ἀποκτιννύουσι δι' ἀπληστίαν.”

Ἐνδείκνυται δὲ ἡμῖν οὗτος ὁ ἀνὴρ, εἰ βουλοίμεθα μὴ κατολιγω-
ρεῖν, ὡς καὶ ἄλλη τις παρὰ τὰ εἰρημένα ὁδὸς ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τείνει·
ποία δὲ, καὶ τίς αὕτη; ἡ τῶν ἔμπροσθεν μεγάλων συγγραφέων
καὶ ποιητῶν μίμησίς τε καὶ ζήλωσις. Καὶ τούτου γε, φίλτατε,
ἀπρὶξ ἐχώμεθα τοῦ σκοποῦ· πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ θεοφοροῦνται

ejus republicâ *continentur*, non ignoras. “Qui quidem ſapientiæ et virtutis expertes, conviviis verò et hujuſmodi rebus ſemper indulgentes, deorſum (uti par eſt) feruntur, atque ita per vitam vagantur: ad veritatem autem neque ſuſpexerunt unquam, neque aſſurrexerunt, neque ſtabilem *ullam* et puram voluptatem guſtaverunt: ſed pecudum inſtar, deorſum ſemper intuentes, deflexique ad terram et ad menſas explent ſe epulis et venere; et cauſâ cupiditatis harum rerum calcitrantes et arietantes ſe ferreis cornibus unguliſque interficiunt ex inſatiabili deſiderio.”

Oſtendit autem nobis hic vir, ſi nolimus *illum* negligere, aliam etiam eſſe quandam, præter eas quas tractavimus, viam, quæ ad Sublimia ducit: qualis autem, et quænam *eſt* hæc? *nempe* imitatio æmulatioque magnorum ſcriptorum proſaïcorum et poëtarum, qui ante nos vixerunt. Et ad hunc ſcopum, chariſſime, *oculos* diligenter intendamus; multi enim *quaſi* divinitùs feruntur

πνεύματι τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχει τρίποδι πλησιάζουσαν, (ἔνθα ῥῆγμά ἐστι γῆς ὅ ἀναπνεῖν φασιν ἀτμὸν ἔνθεον) αὐτόθεν ἐγκύμονα τῆς δαιμονίου καθισταμένην δυνάμεως παραυτίκα χρησμῳδεῖν κατ' ἐπίπνοιαν· οὕτως ἀπὸ τῆς τῶν ἀρχαίων μεγαλοφυΐας εἰς τὰς τῶν ζηλούντων ἐκείνους ψυχὰς, ὡς ἀπὸ ἱερῶν στομίων, ἀπόρροιαί τινες φέρονται, ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμενοι, καὶ οἱ μὴ λίαν φοιβαστικοὶ, τῷ ἑτέρων συνενθουσιῶσι μεγέθει. Μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο; Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὅ τε Ἀρχίλοχος, πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐκείνου νάματος εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχετευσάμενος. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδείξεων ἔδει, εἰ μὴ τὰ ἐπ' εἴδους καὶ οἱ περὶ Ἀμμώνιον ἐκλέξαντες ἀνέγραψαν· Ἔστι δ' οὐ κλοπὴ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὡς ἀπὸ καλῶν ἠθῶν, ἢ πλασμάτων, ἢ δημιουργημάτων ἀποτύπωσις. Καὶ οὐδ' ἂν ἐγκαταμίξαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι,

vi alieni ſpiritûs eodem modo, quo rumor eſt etiam Pythiam, cum tripodi appropinquet, (ubi, ut dicunt, "hiatus eſt terræ ſpirans halitum di-"vinum") illinc quaſi gravidam factam vi divinâ ſtatim per inflatum oracula edere: ſimiliter ab illâ veterum animi magnitudine ad animos imitantium feruntur quædam, velut à ſacris ſpiraculis effluvia; quibus inflati etiam ii, qui *naturâ* non valdè ſunt Deo pleni, ab aliorum magnitudine concitantur. Solúſne Herodotus fuit magnus Homeri imitator? Steſichorus etiam ante *eum idem fuit*, et Archilochus: Plus autem, quàm hi omnes, Plato *fuit*, qui ab Homerico illo fonte innumeros rivulos ad ſe deduxit. Et forſitan nobis opus fuiſſet exemplis, niſi ea ſigillatim etiam Ammonius eligens in *ſuis* ſcriptis notâſſet. Hæc vero res non eſt furtum *ullum*, ſed (ut a bonis moribus *fieri poteſt)* ſive ſimulacrorum ſive operum expreſſa effigies. Et videtur mihi, quòd non vigere feciſſet ille quædam hujuſmodi in dogmatibus philoſophiæ, neque mul-

καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχοῦ συνεμβῆναι καὶ φράσεις, εἰ μὴ περὶ πρωτείων νὴ Δία παντὶ θυμῷ πρὸς Ὅμηρον, ὡς ἀνταγωνιστὴς νέος πρὸς ἤδη τεθαυμασμένον, ἴσως μὲν φιλονεικότερον, καὶ οἱονεὶ διαδορατιζόμενος, οὐκ ἀνωφελῶς δ' ὅμως, διηριστεύετο·

—— ἀγαθὴ (γὰρ κατὰ τὸν Ἡσίοδον) ἔρις ἥδε βροτοῖσι,

καὶ τῷ ὄντι καλὸς οὗτος καὶ ἀξιονικότατος εὐκλείας ἀγών τε καὶ στέφανος, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι τῶν προγενεστέρων οὐκ ἄδοξον.

Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς, ἡνίκ' ἂν διαπονῶμεν ὑψηγορίας τι καὶ μεγαλοφροσύνης δεόμενον, καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσεν, ἢ ἐν ἱστορίᾳ Θουκυδίδης· προσπίπτοντα γὰρ ἡμῖν κατὰ ζῆλον ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, καὶ οἷον διαπρέποντα, τὰς ψυχὰς ἀνοίσει πως πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιούμενα μέτρα. Ἔτι δὲ μᾶλλον, εἰ κἀκεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοι- Sect. XIV.

tis in locis ingreſſus eſſet in poëticas tam materias, quàm dictiones, niſi cum Homero toto animo mehercule de primis concertaſſet, (tanquam athleta juvenis cum eo, quem jam omnes admirantur) fortaſſe quidem contentionis cupidiùs *quam par fuit*, et velut haſtâ eum petens, non inutiliter tamen: nam (ſecundum Heſiodum)

—— *hæc contentio utilis eſt mortalibus*,

et reverâ hoc certamen de gloriâ et præmium eſt pulchrum dignumque victoriâ; in quo *certamine* vinci quidem nos à majoribus non inglorium eſt.

Ergo et nos decet, cum molimur aliquid, quod Sublimitatem et animi altitudinem exigat, animis effingere quomodo forſitan Homerus hoc idem dixiſſet; et quomodo id Plato, vel in hiſtoriâ Thucydides Sublime effeciſſet: illæ enim perſonæ, ex imitatione nobis occurrentes et velut prælucentes, animos *noſtros* efferent ad illos *Sublimitatis* terminos, quorum imaginem ob oculos poſuimus. Tum vero magis, ſi illud quoque cogita-

μεν, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν, ἢ Δημοσθένης, ἢ πῶς ἂν ἐπὶ τούτῳ διετέθησαν· τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικούτοις ἥρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας, καὶ μὴ παῖξαι. Πλέον δὲ τούτων παρορμητικὸν, εἰ προστιθείης, πῶς ἂν ἐμοῦ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς ἀκούσειεν αἰών; Εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου οὐ φθέγξαιτό τι ὑπερήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς τούτου ψυχῆς ἀτελῆ καὶ τυφλὰ ὥσπερ ἀμβλοῦσθαι, πρὸς τὸν τῆς ὑστεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορούμενα χρόνον.

Sect. XV. Ὄγκου, καὶ μεγαληγορίας, καὶ ἀγῶνος ἐπὶ τούτοις, ὦ νεανία, καὶ αἱ Φαντασίαι παρασκευαστικώταται· οὕτω γοῦν εἰδωλοποιΐας αὐτὰς ἔνιοι λέγουσι· καλεῖται μὲν γὰρ κοινῶς φαντασία, πᾶν ἐν-

tioni repræſentemus, quomodo hoc, quod à me dicitur, auditum accepiſſet Homerus, ſi adeſſet, aut Demoſthenes; vel quomodo hoc affecti eſſent: reverà enim magnum eſt certamen, tale conſtituere noſtrorum ſcriptorum tribunal theatrumque, et apud tantos heroas, judiceſque *ſimul* et teſtes, in ratione ſcriptorum reddendâ exerceri. Majus autem his incitamentum *eſt*, ſi addideris, quomodo de me, qui hæc ſcripſerim, judicabit omne ſequens ſæculum? Si quis autem ipſo *ſcribendi* tempore vereatur, ne non pronunciet aliquid, quod ſuæ vitæ temporique ſuperſit, neceſſe eſt ut etiam ea, quæ illius mente concipiuntur, imperfecta et cæca quaſi abortum patiantur, omnino non perducta ad tempus famæ apud poſteros *vigentis*.

Prætereà, juvenis, Sublimitatis, et magnitudinis, et vis actuoſæ maximè effectrices ſunt etiam Viſiones (vel Imagines:) quippe ſic nonnulli appellant ipſas imaginum fictiones: vocatur enim generaliter Viſio, quidvis mente conceptum orationem ge-

νόημα λόγου γεννητικόν, ὁπωσοῦν παριστάμενον· ἤδη δ' ἐπὶ τούτων κεκράτηκε τοὔνομα, ὅταν ἃ λέγῃς, ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ ϗ πάθους βλέπειν δοκῇς, ϗ ὑπ' ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν. Ὡς δ' ἕτερόν τι ἡ ῥητορικὴ φαντασία βούλεται, καὶ ἕτερον ἡ παρὰ ποιηταῖς, οὐκ ἂν λάθοι σε, οὐδ' ὅτι τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν ἔκπληξις, τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια· ἀμφότεραι δ' ὅμως τοῦτ' ἐπιζητοῦσι, τὸ συγκεκινημένον.

> Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε· μὴ 'πισείε μοι
> Τὰς αἱματωποὺς ϗ δρακοντώδεις κόρας·
> Αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.

καὶ,

> Οἴ μοι, κτανεῖ με· ποῖ φύγω;

Ἐνταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶδεν ἐριννύας· ὃ δ' ἐφαντάσθη, μικροῦ δεῖν θεάσασθαι ϗ τοὺς ἀκούοντας ἠνάγκασεν. Ἔστι μὲν οὖν φιλοπονώτατος ὁ Εὐριπίδης δύο ταυτὶ πάθη, μανίας τε ϗ ἔρωτας,

nerans, quomodocunque adſit; jam verò in his nomen valuit, cum ea, quæ dicis, divino quodam furore et Affectu cernere videaris, eaque ob oculos audientium ponas. Quòd verò aliud quiddam velit rhetorum Viſio, et aliud illa poëtarum, non poteſt te latere; neque quòd Viſionis in poëſi finis ſit terror, ejus autem in orationibus *ſolutis* evidentia; utræque res tamen hoc quærant, *nempe* commotionem *animi*.

> *O mater obſecro te, ne contra me excites*
> *Sanguinoculas et anguicomas virgines:*
> *Ipſæ enim, ipſæ prope me inſiliunt.*

et,

> *Hei mihi! interficiet me: quò fugiam?*

Hic poëta ipſe vidit furias; et id, quod imaginatus eſt, coëgit auditores quoque propemodùm videre. Eſt igitur quidem Euripides imprimis ſtudioſus tragicè exprimendi duos hos Affectus, furoreſque et amores, et in his *Affectibus* (ut neſcio

ἐκτραγῳδῆσαι, κἂν τούτοις, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τισιν ἑτέροις, ἐπιτυχέστατος· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἄτολμος· ἥκιστά γέ τοι μεγαλοφυὴς ὤν, ὅμως τὴν αὑτὸς αὑτοῦ φύσιν ἐν πολλοῖς γενέσθαι τραγικὴν προσηνάγκασε, καὶ παρ' ἕκαστα ἐπὶ τῶν μεγεθῶν, ὡς ὁ Ποιητής,

Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεται, ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Τῷ γοῦν Φαέθοντι παραδιδοὺς τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος,

Ἔλα δὲ, μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσβαλών·
Κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων, ἀψῖδα σὴν
Κάτω διήσει ——————————

φησίν. Εἶθ' ἑξῆς,

Ἵει δ' ἐφ' ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον·
Τοσαῦτ' ἀκούσας χέρσ' ἔμαρψεν ἡνίας·
Κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων

an in ullis aliis) feliciſſimus: veruntamen non inaudax eſt ad alias quoque Viſiones aggrediendas: ſanè cum minimè naturâ Sublimi eſſet, tamen ipſe ſuam naturam coëgit in multis *locis* tragicam *et erectam* fieri, et ubique in Sublimibus (ut *dicit* Poëta ille)

Caudâ et latera et lumbos utrinque
Ferit, ſeque ipſe concitat ad pugnandum.

Phaëthonti igitur Sol cum tradidiſſet habenas, *apud illum ſic* dicit,

Age verò, neque Libycum aërem ingreſſus;
Temperiem enim humidam non habens, tuum currum
Deorſum tranſmittet.

Deinde poſteà

I verò ad ſeptem Pleiadas tenens curſum:
Tot cum audiiſſet, deinde corripuit habenas;
Quatienſque ſcuticâ *latus* equarum *alatarum, cum curribus*

Μεθῆκεν· αἱ δ᾽ ἔπταντ᾽ ἐπ᾽ αἰθέρος πτυχάς.
Πατὴρ δ᾽ ὄπισθε νῶτα σειρίου βεβὼς
Ἵππευε, παῖδα νουθετῶν, Ἐκεῖσ᾽ ἔλα,
Τῇ ῥα στρέφ᾽ ἅρμα, τῇ δέ. ——

Ἆρ᾽ οὐκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος συνεπιβαίνει τοῦ ἅρματος, καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπτέρωται; οὐ γὰρ ἄν, εἰ μὴ τοῖς οὐρανίοις ἐκείνοις ἔργοις ἰσοδρομοῦσα ἐφέρετο, τοιαῦτ᾽ ἄν ποτε ἐφαντάσθη. Ὅμοια καὶ τὰ ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας αὐτῷ,

Ἀλλ᾽, ὦ φίλιπποι Τρῶες ——.

Τοῦ δ᾽ Αἰσχύλου φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἡρωϊκωτάταις, (ὥσπερ καὶ οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις παρ᾽ αὐτῷ,

Ἄνδρες, φησὶν, ἑπτὰ, θούριοι λοχαγέται,
Ταυροσφαγοῦντες εἰς μελάνδετον σάκος,

Dimiſit eas; *illæ autem volabant ad ætheris convexa:*
Pater verò ponè tergum equi aſtrici conſcendens
Equitavit, admonens filium, Illâc age,
Hâc verte currum, et hâc &c.

Annon poſſis dicere, animum ſcribentis ſimul *cum Phaëthonte* cónſcendere currum, et in eodem verſatum periculo unà cum equis volare? neque enim, niſi ferretur curſu æquali factis illis cœleſtibus, talia unquam imaginari potuiſſet. Similia *ſunt* etiam illa, quæ apud ipſum de Caſſandrâ *dicuntur,*

Sed, O Troës pugnis equeſtribus gaudentes &c.

Et cum Æſchylus audax ſit in concipiendis Viſionibus maximè heroïcis, (ut apud ipſum *Tragœdia vocata* ſeptem ad Thebas dicit,

Viri ſeptem, bellicoſi agminum ductores,
Taurum mactantes ſuper nigro ſcuto,

Καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου,
Ἄρην τ' Ἐνυὼ, καὶ Φιλαίματον Φόβον
Ὁρκωμότησαν, ————

τὸν ἴδιον αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους δίχα οἴκτου συνομνύμενοι θάνατον) ἐνίοτε μέντοι ἀκατεργάστους, καὶ οἱονεὶ ποκοειδεῖς τὰς ἐννοίας καὶ ἀμαλάκτους φέροντος, ὅμως ἑαυτὸν ὁ Εὐριπίδης κἀκείνοις ὑπὸ φιλοτιμίας τοῖς κινδύνοις προσβιβάζει. Καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται,

Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη.

ὁ δ' Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τοῦθ' ἑτέρως ἐφηδύνας ἐξεφώνησε,

Πᾶν δὲ ξυνεβάκχευσ' ὄρος.

Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται, καὶ, κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγο-

Tangenteſque manibus taurinum ſanguinem,
Martemque, Bellonam, et ſanguine gaudentem Metum
Jurarunt &c.

in ſuam ipſorum mortem invicem ſine *ulla ſui* miſeratione conjurati) nonnunquam verò afferat ſenſus rudes, et quaſi impexos parumque ſubactos, tamen ſe ipſe Euripides præ æmulatione cogit ad illa ipſa propiùs accedere pericula. Et apud Æſchylum palatia Lycurgi, cum appareat Bacchus, mirabiliter ſacro furore commoventur,

Numine afflatur jam domus, bacchatur tectum:

Euripides autem alio modo hoc idem ſuavius reddens expreſſit,

Totus autem ſimul bacchatus eſt mons.

Sublimi autem modo etiam Sophocles de Oedipo moriente ſeque cum prodigioſâ tempeſtate ſepeliente imagines concepit; et (cum diſcederent Græci) de Achille apparente ſuper

μνημείοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Ἣν οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου· πάντα δ' ἀμήχανον παρατίθεσθαι. Οὐ μὴν ἀλλὰ τὰ μὲν παρὰ τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέραν ἔχει τὴν ὑπερέκπτωσιν, ὡς ἔφην, καὶ πάντῃ τὸ πιστὸν ὑπεραίρουσαν· τῆς δὲ ῥητορικῆς φαντασίας, κάλλιστον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ἐνάληθες· δειναὶ δὲ καὶ ἔκφυλοι αἱ παραβάσεις, ἡνίκ' ἂν ᾖ ποιητικὸν τοῦ λόγου καὶ μυθῶδες τὸ πλάσμα, καὶ εἰς πᾶν προσεκπίπτον τὸ ἀδύνατον· ὡς ἤδη νὴ Δία καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, καθάπερ οἱ τραγῳδοί, βλέπουσιν ἐριννύας· καὶ οὐδὲ ἐκεῖνο μαθεῖν οἱ γενναῖοι δύνανται, ὅτι ὁ λέγων Ὀρέστης,

> Μέθες, μί' οὖσα τῶν ἐμῶν ἐριννύων·
> Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρον,

φαντάζεται ταῦθ', ὅτι μαίνεται. Τί οὖν ἡ ῥητορικὴ φαντασία δύναται; πολλὰ μὲν ἴσως καὶ ἄλλα τοῖς λόγοις ἐναγώνια καὶ

tumulo iis, qui reditum parabant. Quod quidem viſum neſcio an quis evidentius, quam Simonides, repræſentaverit: ſed omnia *exempla Viſionum* apponere difficile eſt. Veruntamen ea, quæ *ſunt* apud poëtas, habent exceſſum fabuloſiorem, ut dixi, et ubique, quod credibile eſt, ſuperantem: quod verò ad rhetoricam Viſionem attinet, id ſemper pulcherrimum eſt, quod ex re et veritate ductum eſt. Sublimeſque tranſitiones *in Rhetoribus* ſunt etiam alienæ, cum forma orationis ſit poëtica et fabuloſa, et incidat in omne id quod impoſſibile eſt: ut jam etiam illi, qui Sublimes (ſi Diis placet) apud nos rhetores ſunt, eodem more, quo tragœdi, vident furias: et ne hoc illi magnanimi *ſcilicet* poſſunt diſcere, quòd, cum dicit Oreſtes,

> *Dimitte me, tu quæ es una mearum Furiarum:*
> *Medium me ulnis amplecteris, ut jacias in tartarum,*

imaginatur hæc, quia inſanit. Quid igitur rhetorica Viſio poteſt *facere?* orationibus quidem etiam multa forſitan *poteſt* alia afferre, quæ in ſe vim contentionis et Affectûs habent: ſane

ἐμπαθῆ προσεισφέρειν· κατακιρναμένη μέντοι ταῖς πραγματικαῖς ἐπιχειρήσεσιν, οὐ πείθει τὸν ἀκροατὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ δουλοῦται. "Καὶ μὴν εἴ τις, φησὶν, αὐτίκα δὴ μάλα κραυ-
"γῆς ἀκούσειε πρὸ τῶν δικαστηρίων, εἶτ' εἴποι τις, ὡς ἀνέῳκται
"τὸ δεσμωτήριον, οἱ δὲ δεσμῶται φεύγουσιν, οὐθεὶς οὕτως, οὔτε
"γέρων οὔτε νέος, ὀλίγωρός ἐστιν, ὃς οὐχὶ βοηθήσει καθ' ὅσον δύ-
"ναται· εἰ δὲ δή τις εἴποι παρελθὼν, ὡς ὁ τούτους ἀφεὶς οὗτός
"ἐστιν, οὐδὲ λόγου τυχὼν παραυτίκ', ἂν ἀπόλοιτο." Ὡς νὴ Δία καὶ ὁ Ὑπερίδης κατηγορούμενος, ἐπειδὴ τοὺς δούλους μετὰ τὴν ἧτταν ἐλευθέρους ἐψηφίσατο, "τοῦτο τὸ ψήφισμα, εἶπεν, οὐχ ὁ ῥήτωρ
"ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη." ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῶς ἐπιχειρεῖν ὁ ῥήτωρ πεφάντασται· διὸ καὶ τὸν τοῦ πείθειν ὅρον ὑπερβέβηκε τῷ λήμματι.. Φύσει δέ πως ἐν τοῖς τοιούτοις ἅπασιν ἀεὶ τοῦ κρείττονος ἀκούομεν· ὅθεν ἀπὸ τοῦ ἀποδεικτικοῦ περιελκόμεθα εἰς τὸ κατὰ φαντασίαν ἐκπληκτικὸν, ᾧ τὸ πραγματικὸν ἐγκρύπ-

immixta argumentationibus negotialibus non tantùm perſuadet auditori, ſed etiam dominatur. "Et ſanè ſi
"quis (dicit *Demoſthenes*) derepente
"clamorem ante tribunalia magnum
"audiat; deinde nunciet aliquis a-
"pertum eſſe carcerem, vinctoſque
"fugere; nemo, ſive ſenex ſive ju-
"venis, tam negligens eſt ut non
"auxilium, quantum poterit, ferat:
"Siquis verò ſuperveniens dicat,
"quòd qui illos emiſerit, Hic eſt,
"ſtatim, ne impetratâ *pro ſe* dicendi
"veniâ, periret." Ut mehercule etiam Hyperides accuſatus, quod ſervos poſt cladem acceptam liberos eſſe decreverit, "Hanc rogationem (dixit) non rhe-
"tor tulit, ſed Chæronenſis pugna:" ſimul enim cum argumentatione negotiali rhetor Viſionem effecit; quare et perſuaſionis terminum tranſivit *illâ* circumſtantiâ *ex re ductâ*. Naturaliter autem quodammodo in omnibus hujuſmodi rebus ſemper audimus *et attendimus ad* id, quod melius eſt: unde ab eo, quod demonſtrativum eſt, abducimur ad id, quod Viſione nos commoveret; in quo occultatur

τεται περιλαμπόμενον. Καὶ τοῦτ' οὐκ ἀπεικότως πάσχομεν· δυοῖν γὰρ συνταττομένων ὑφ' ἕν, ἀεὶ τὸ κρεῖττον εἰς ἑαυτὸ τὴν θατέρου δύναμιν περισπᾷ. Τοσαῦτα περὶ τῶν κατὰ τὰς νοήσεις ὑψηλῶν, καὶ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ἢ μιμήσεως, ἢ φαντασίας ἀπογεννωμένων ἀρκέσει.

Αὐτόθι μέντοι καὶ ὁ περὶ σχημάτων ἐφεξῆς τέτακται τόπος· καὶ γὰρ ταῦτ', ἂν ὃν δεῖ σκευάζηται τρόπον, ὡς ἔφην, οὐκ ἂν ἡ τυχοῦσα μεγέθους εἴη μερίς· οὐ μὴν ἀλλ', ἐπεὶ τὸ πάντα διακριβοῦν πολὺ ἔργον ἐν τῷ παρόντι, μᾶλλον δ' ἀπειρόριστον, ὀλίγα τῶν, ὅσα μεγαληγορίας ἀποτελεστικά, τοῦ πιστώσασθαι τὸ προκείμενον ἕνεκα καὶ δὴ διέξιμεν. Ἀπόδειξιν ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τῶν πεπολιτευμένων εἰσφέρει· τίς δ' ἦν ἡ κατὰ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; "οὐχ ἡμάρτετε, ὦ τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας Sect. XVI.

magna luce circumdata pars illa, quæ negotialis eſt. Et hoc non præter rationem patimur; nam, cum res collocatæ ſunt in unum, ſemper melior vim alterius ad ſe trahit. Hæc ſufficient *dicta* de Sublimibus, quæ ad ſenſus attinent, et quæ *vel* ab animi Magnitudine, *vel præcipuarum circumſtantiarum Delectu et Congerie*, *vel Incremento*, vel Imitatione, vel Viſione naſcuntur.

Illîc porrò etiam de Figuris in ordine aſſignatus eſt locus; etenim hæ, ſi adhibeantur eo quo debent modo, poſſunt eſſe (ut dixi) minimè vulgaris pars Sublimitatis: veruntamen, quoniam omnes eas accuratè in præſens tractare multi laboris eſſet, ſeu potius infiniti, ex his paucis, quæ Sublimitatem efficiunt, confirmandi id quod *à nobis* poſitum eſt cauſâ, percurremus. Probationem Demoſthenes affert de iis quæ *à ſe* in adminiſtratione urbis geſta erant: Quinam autem eſſet naturalis ejus *probationis* uſus? *nempe hic*, "Non "malè feciſtis, O vos, qui certamen iniiſtis pro libertate Græco-

"ἀγῶνα αἰράμενοι· ἔχετε δὲ οἰκεῖα τούτου παραδείγματα· οὐδὲ "γὰρ οἱ ἐν Μαραθῶνι ἥμαρτον, οὐδ' οἱ ἐν Σαλαμῖνι, οὐδ' οἱ "ἐν Πλαταιαῖς." Ἀλλ' ἐπειδὴ, καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ὑπὸ θεοῦ, καὶ οἱονεὶ φοιβόληπτος γενόμενος, τὸν κατὰ τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλλάδος ὅρκον ἐξεφώνησεν, "οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, οὐ μὰ τοὺς "ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας," φαίνεται δι' ἑνὸς τοῦ ὀμοτικοῦ σχήματος, ὅπερ ἐνθάδε ἀποστροφὴν ἐγὼ καλῶ, τοὺς μὲν προγόνους ἀποθεώσας, τι δεῖ τοὺς οὕτως ἀποθανόντας ὡς θεοὺς ὀμνύναι παριστάνων, τοῖς δὲ κρίνουσι τὸ τῶν ἐκεῖ προκινδυνευσάντων ἐντιθεὶς φρόνημα, τὴν δὲ τῆς ἀποδείξεως φύσιν μεθεστακὼς εἰς ὑπερβάλλον ὕψος καὶ πάθος καὶ ξένων καὶ ὑπερφυῶν ὅρκων ἀξιοπιστίαν, καὶ ἅμα παιώνιόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων καθιεὶς λόγον· ὡς κουφιζομένους ὑπὸ τῶν ἐγκωμίων μηδὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον, ἢ ἐπὶ τοῖς κατὰ Μα-

"rum; habetis autem domeſtica hu-"jus exempla; neque enim male "fecerunt illi, qui ad Marathona "*depugnaverunt*, neque qui ad Sala-"mina, neque qui ad Platæas." Sed, quum (velut numine repente afflatus et quaſi Phœbo percitus) jusjurandum illud per propugnatores Græcorum edidit, "Non male feciſtis; "non, *juro* per eos, qui in Mara-"thone anteà periclitati ſunt," videtur hâc unâ jurisjurandi figurâ, quam hîc Apoſtrophen appello, majores *ſuos* Deos effeciſſe, (docendo, quòd oporteat per eos, qui ſic è vitâ exceſſerint, tanquam per Deos jurare) judicibus autem animi magnitudinem eorum, qui illîc olim periculum ſubierant, inſinuâſſe; et probationis naturam convertiſſe in eximiam Sublimitatem et affectum et in eam fidem, quæ meritò tribuenda eſſet novi excellentiſque generis juramentis; ſimulque infudiſſe in animos audientium opinionem quandam medicam et dolores propulſantem; ut illi elati laudibus docerentur non minores animos habere ob pugnam cum Philippo *commiſſam*, quàm ob victorias Marathone et Salamine *repor-*

Μαραθῶνα καὶ Σαλαμῖνα νικητηρίοις, παρίστασθαι φρονεῖν· οἷς πᾶσι τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ συναρπάσας ᾤχετο. Καί τοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τοῦ ὅρκου τὸ σπέρμα φασὶν εὑρῆσθαι,

> Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
> Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Ἔστι δ' οὐ τὸ ὁπωσοῦν τινὰ ὀμόσαι μέγα, τὸ δὲ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ ἐφ' ὧν καιρῶν, καὶ τίνος ἕνεκα. Ἀλλ' ἐκεῖ μὲν οὐδέν ἐστ' εἰ μὴ ὅρκος, καὶ πρὸς εὐτυχοῦντας ἔτι, καὶ οὐ δεομένους παρηγορίας, τοὺς Ἀθηναίους· ἔτι δ' οὐχὶ τοὺς ἄνδρας ἀπαθανατίσας ὁ Ποιητὴς ὤμοσεν, ἵνα τῆς ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκούουσιν ἐντέκῃ λόγον ἄξιον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν προκινδυνευσάντων ἐπὶ τὸ ἄψυχον ἀπεπλανήθη, τὴν μάχην· Παρὰ δὲ τῷ Δημοσθένει πεπραγμάτευται πρὸς ἡττημένους ὁ ὅρκος, ὡς μὴ Χαιρώνειαν ἔτ' Ἀθηναίοις ἀτύχημα φαίνεσθαι. Καὶ ταυτὸν, ὡς ἔφην, ἅμα ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ μηδὲν

tatas: quibus omnibus auditores vi *hujus* Figuræ ſecum abripiens inceſſit. Dicunt quidem ſemen *hujus* juramenti inventum eſſe apud Eupolidem,

> *Non enim, juro per eam ad Marathona pugnam,*
> *Gaudens aliquis eorum meum cor dolore afficiet.*

At non quovis aliquem jurare modo, magnum eſt: ſed ubi, et quomodo, et quo tempore, et cujus rei cauſâ *juremus, conſiderandum eſt.* Illîc autem nihil aliud eſt quàm *merum* juramentum, idque ad Athenienſes factum, cum adhuc proſperè res ſuas agerent, et conſolatione non indigerent; porro Poëta juravit, non homines immortalitate donando, ut audientibus insereret rationem dignam illorum virtute: ſed ab iis, qui anteà periclitati erant, malè delapſus eſt ad rem inanimam, *nempe* ad pugnam: Apud Demoſthenem verò rem habuit cum victis juramentum, ut Chæronea non amplius videretur Athenienſibus fuiſſe infortunium. Et (hoc ut dixi) eodem tempore Probatio eſt *illos*

ἡμαρτηκέναι, παράδειγμα, ὅρκων πίστις, ἐγκώμιον, προτροπή. Κἀπειδήπερ ὑπήντα τῷ ῥήτορι, "Λέγεις ἧτταν πολιτευσάμενος, "εἶτα νίκας ὀμνύεις," διὰ ταῦτα τὰ ἑξῆς κανονίζει, καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγει καὶ ὀνόματα, διδάσκων ὅτι κἀν βακχεύμασι νήφειν ἀναγκαῖον· "Τοὺς προκινδυνεύσαντας, φησὶν, ἐν Μαρα-"θῶνι τῶν προγόνων, καὶ τοὺς Σαλαμῖνι, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμι-"σίῳ ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους·" οὐδαμοῦ "νικήσαντας" εἶπεν, ἀλλὰ πάντη τὸ τοῦ τέλους διακέκλοφεν ὄνομα, ἐπειδήπερ ἦν εὐτυχὲς, καὶ τοῖς κατὰ Χαιρώνειαν ὑπεναντίον· διόπερ καὶ τὸν ἀκροατὴν φθάνων εὐθὺς ὑποφέρει, "Οὓς "ἅπαντας ἔθαψε δημοσίᾳ, φησὶν, ἡ πόλις, Αἰσχίνη, οὐχὶ τοὺς "κατορθώσαντας μόνους."

Sect. XVII. Οὐκ ἄξιον δ' ἐπὶ τούτου τοῦ τόπου παραλιπεῖν ἕν τι τῶν ἡμῖν τεθεωρημένων, φίλτατε, (ἔσται δὲ πάνυ σύντομον) ὅτι φύσει

nihil malè feciſſe, exemplum, juramenti fides, laudatio, cohortatio. Et quoniam Rhetori *in animo* occurrebat *hoc*, "Tu qui Remp. adminiſtrâſti "loqueris de clade, deinde juras per "victorias;" propterea in iis, quæ ſequuntur, ad normam explorat, et per tutum iter verba quoque ducit, docens neceſſe eſſe etiam in ipſis furoribus ſobrium ſe præſtare; "per "illos (inquit) ex majoribus *noſtris*, "qui anteà periclitati ſunt in Mara-"thone, et illos qui ad Salamina et "ad Artemiſium navali prœlio dimi-"cârunt, et illos qui ad Platæas acie "ſteterunt inſtructâ:" nuſquam dixit "qui vicerunt," ſed omnino quaſi furto removit eventûs nomen, quia fortunatus fuit, iiſque rebus, quæ ad Chæroneam *geſtæ ſunt*, contrarius: quare et auditorem præveniens ſtatim ſubjicit, "quos omnes (inquit) publicè "ſepeliit civitas, Æſchine, non eos "ſolos, qui feliciter rem geſſerint."

Non autem decet hoc in loco, chariſſime, prætermittere unum quoddam ex iis, quæ à nobis obſervata ſunt, (erit verò breviſſimum) *nempe*,

πως συμμαχεῖ τε τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ πάλιν ἀντισυμμαχεῖται θαυμαστῶς ὑπ' αὐτοῦ. Πῇ δὲ καὶ πῶς, ἐγὼ φράσω. Ὕποπτόν ἐστιν ἰδίως τὸ διὰ σχημάτων πανουργεῖν, καὶ προσβάλλον ὑπόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβουλῆς, παραλογισμοῦ· καὶ ταῦθ', ὅταν ᾖ πρὸς κριτὴν κύριον ὁ λόγος, μάλιστα δὲ πρὸς τυράννους, βασιλέας, ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς· ἀγανακτεῖ γὰρ εὐθὺς, εἰ, ὡς παῖς ἄφρων, ὑπὸ τεχνίτου ῥήτορος σχηματίοις κατασοφίζεται, καὶ εἰς καταφρόνησιν ἑαυτοῦ λαμβάνων τὸν παραλογισμὸν, ἐνίοτε μὲν ἀποθηριοῦται τὸ σύνολον, κἂν ἐπικρατήσῃ δὲ τοῦ θυμοῦ, πρὸς τὴν πειθὼ τῶν λόγων πάντως ἀντιδιατίθεται· διόπερ καὶ τότε ἄριστον δοκεῖ τὸ σχῆμα, ὅταν αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνῃ, ὅτι σχῆμά ἐστι. Τὸ τοίνυν ὕψος καὶ πάθος τῆς ἐπὶ τῷ σχηματίζειν ὑπονοίας ἀλέξημα καὶ θαυμαστή τις ἐπικουρία καθίσταται· καί πως παραλειφθεῖσα ἡ τοῦ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι τὸ

quòd Figuræ naturâ quodammodo auxilium ferunt Sublimitati, rurſuſque mirificè accipiunt ab illâ. Sed ubi et quî *hoc fit*, exponam. Omnia per Figuras tractare, imprimis eſt res ſuſpicioſa, et quæ adducit opinionem inſidiarum, doli, fraudis: idque cum oratio habetur coram Judice, ex cujus arbitrio cauſa pendet, (præſertim vero coram Tyrannis, Regibus, Imperatoribus ſummâ poteſtate utentibus;) indignatur enim ſtatim ſi, velut puer inſipiens, ab artifice Rhetore Figuris decipiatur: putanſque ratiocinationem falſam eſſe contemptum ſui, nonnunquam omnino efferus eſt, et, ſi contineat iram, *tamen*, quo minus verbis perſuadeatur, totum ſe opponit: quare et tunc Figura optima videtur, cum eam ipſam non appareat Figuram eſſe. Sublimitas igitur et Affectus contra ſuſpicionem, quæ ex Figurarum uſu veniat, remedium et admirabile quoddam auxilium eſt: et artificium *illud* omnia vafrè agendi *per Figuras*, cum adhibitum fuerit iis, quæ pulchra et Sublimia ſunt, deinceps latuit om-

λοιπὸν ὑποδέδυκε, καὶ πᾶσαν ὑποψίαν ἐκπέφευγεν. Ἱκανὸν δὲ τεκμήριον τὸ προειρημένον, "μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι." Τίνι γὰρ ἐνταῦθ' ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ σχῆμα; δῆλον, ὅτι τῷ φωτὶ αὐτῷ· σχεδὸν γὰρ, ὥσπερ καὶ τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα, οὕτω τὰ τῆς ῥητορικῆς σοφίσματα ἐξαμαυροῖ περιχυθὲν πάντοθεν τὸ μέγεθος. Οὐ πόρρω δ' ἴσως τούτου καὶ ἐπὶ ζωγραφίας τι συμβαίνει· ἐπὶ γὰρ τοῦ αὐτοῦ κειμένων ἐπιπέδου παραλλήλων ἐν χρώμασι τῆς σκιᾶς τε καὶ τοῦ φωτὸς, ὅμως προϋπαντᾷ τε τὸ φῶς ταῖς ὄψεσι, καὶ οὐ μόνον ἔξοχον, ἀλλὰ καὶ ἐγγυτέρω παραπολὺ φαίνεται. Οὐκοῦν καὶ τῶν λόγων τὰ πάθη καὶ τὰ ὕψη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐγγυτέρω κείμενα διά τε φυσικήν τινα συγγένειαν καὶ διὰ λαμπρότητα, ἀεὶ τῶν σχημάτων προεμφανίζεται, καὶ τὴν τέχνην αὐτῶν ἀποσκιάζει καὶ οἷον ἐν κατακαλύψει τηρεῖ.

Sect. XVIII. Τί δ' ἐκεῖνα φῶμεν, τὰς πεύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; ἆρα οὐκ αὐ-

nemque ſuſpicionem evitavit. Idoneum autem argumentum *hujus rei* eſt id quod anteà citavimus, "Juro "per eos, qui in Marathone," &c. Quomodo enim Rhetor hîc figuram celavit? manifeſtum eſt, quòd *hoc* ipſâ luce *fecit*: ferè enim, quemadmodum lumina debilia obſcurantur undique Sole illuſtrata, ita Sublimitas ubique circumfuſa abſcondit Rhetoricæ artificia: Et non diverſum fortè ab hoc quiddam in picturâ evenit: nam cum umbra et lux, coloribus depictæ, in eâdem tabulæ planitie parallelæ jaceant, tamen lux priùs oculos ferit, neque ſolùm eminere, ſed et multò propiùs eſſe videtur. Quare etiam Affectus et Sublimitates ſcriptorum, cum animis noſtris jaceant propinquiores tum ob naturalem quandam cognationem tum ob *ſuum* ſplendorem, ſemper ante conſpiciuntur quàm Figuræ, artificiumque iſtarum *Figurarum* obumbrant et quaſi occultum aſſervant.

Quid verò de illis dicemus, *nempe* de Interrogationibus et Percontationibus? annon his Figurarum con-

ταῖς ταῖς τῶν σχημάτων εἰδοποιΐαις παραπολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα; "Ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, "περιϊόντες ἀλλήλων πυνθάνεσθαι, λέγεταί τι καινόν; τί γὰρ "ἂν γένοιτο τούτου καινότερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ καταπολεμῶν "τὴν Ἑλλάδα; τέθνηκε Φίλιππος; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἀσθενεῖ· "τί δ' ὑμῖν διαφέρει; καὶ γὰρ, ἂν οὗτός τι πάθῃ, ταχέως "ὑμεῖς ἕτερον Φίλιππον ποιήσετε." Καὶ πάλιν, "Πλέω-"μεν ἐπὶ Μακεδονίαν, φησί· ποῖ δὴ προσορμιούμεθα; ἤρετό "τις· εὑρήσει τὰ σαθρὰ τῶν Φιλίππου πραγμάτων αὐτὸς ὁ "πόλεμος." Ἦν δὲ, ἁπλῶς ῥηθὲν, τὸ πρᾶγμα τῷ παντὶ καταδεέστερον· νυνὶ δὲ τὸ ἔνθουν καὶ ὀξύρροπον τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾷν, οὐ μόνον ὑψηλότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ τὸ ῥηθὲν, ἀλλὰ καὶ πιστότερον. Ἄγει γὰρ τὰ παθητικὰ τότε μᾶλλον, ὅταν αὐτὰ

formationibus *idem ille Rhetor Demoſthenes* laborat efficere ea, quæ dicit, multo magis actuoſa et magnifica? "Num vultis (inquit) dic "mihi, *quiſquis es*, circùm curſitantes "alii alios percontari, Dicitúrne ali-"quid novi? Quid enim poteſt eſſe "magis novum quàm vir Macedo "bello aggrediens Græciam? Mor-"tuúſne eſt Philippus? non per Jo-"vem, ſed ægrotat: quid autem veſ-"trâ intereſt? ſi enim moriatur ille, "brevi vos alium Philippum *vobis* "facietis." Et rurſus dicit, "Navi-"gemus in Macedoniam: ſed quò "appellemus? roget aliquis: bel-"lum ipſum invenies ea, quæ debilia "ſunt in rebus Philippi." Eſſet autem hæc res, ſi ſimpliciter diceretur, omnino abjectior *quàm decuit:* nunc autem concitata vis velocitaſque Interrogationis et Reſponſionis, et ille ſibi ipſi velut alteri *objicienti* occurrendi modus, Figuræ ope non ſolùm Sublimius fecit id quod dictum eſt, ſed et credibilius; Pathetica enim tunc magis commovent, cum ea videatur non elaborare ipſe Ora-

φαίνηται μὴ ἐπιτηδεύειν αὐτὸς ὁ λέγων, ἀλλὰ γεννᾶν ὁ καιρός· ἡ δ' ἐρώτησις ἡ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται τοῦ πάθους τὸ ἐπίκαιρον. Σχεδὸν γάρ, ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι, παροξυνθέντες ἐκ τοῦ παραχρῆμα, πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν· οὕτω τὸ σχῆμα τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, ἐκ τοῦ δοκεῖν ἕκαστον τῶν ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογύου κεκινῆσθαί τε καὶ λέγεσθαι, τὸν ἀκροατὴν ἀπάγει καὶ παραλογίζεται. Ἔτι τοίνυν, (ἓν γάρ τι τῶν ὑψηλοτάτων τὸ Ἡροδότειον πεπίστευται,) εἰ οὕτως ε * * * * * * *

Sect. XIX. * * * * * * * ἄπλοκα ἐκπίπτει, καὶ οἱονεὶ προχεῖται τὰ λεγόμενα, ὀλίγου δεῖν φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸν λέγοντα. "Καὶ "συμβαλόντες, φησὶν ὁ Ξενοφῶν, τὰς ἀσπίδας, ἐωθοῦντο, ἐμά-"χοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον." Καὶ τὰ τοῦ Εὐρυλόχου,

Ἤιομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλά.

tor, ſed generare occaſio: ad ſe autem *directa* Interrogatio et *facta* Reſponſio imitatur Affectum ex occaſione natum. Ferè enim, quemadmodum illi, qui ab aliis *quid* interrogati ſunt, ſubitò ſe exacuentes, ei, quod dicitur, concitatè atque ex ipſâ veritate reſpondent; ſic Figura Interrogationis et Reſponſionis auditorem, ut ei videatur unumquodque eorum, quæ meditata ſunt, extempore concipi dicique, abducendo etiam fallit *eum*. Porrò (nam hoc Herodoti creditum eſt unum eſſe ex maximè Sublimibus,) ſi ſic * * * * * * *

* * * * * * * ea, quæ dicuntur, non ligata proveniunt, et quaſi profunduntur, ferè prævenientia etiam ipſum dicentem: "Et con-"fligentes clypeos (dicit Xenophon) "impellebantur, pugnabant, cæde-"bant, moriebantur:" Et illa Eurylochi *apud Homerum*,

Ivimus, ut juſſiſti, per ſylvas, inclyte Ulyſſe,
Vidimus in vallibus extructas ædes pulchras.

Τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα, καὶ οὐδὲν ἧττον κατεσπευσμένα, φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν, ἅμα καὶ ἐμποδιζούσης τι καὶ συνδιωκούσης. Τοιαῦθ' ὁ Ποιητὴς ἐξήνεγκε διὰ τῶν ἀσυνδέτων.

Ἄκρως δὲ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτὸ σύνοδος τῶν σχημάτων εἴωθε κινεῖν· ὅταν δύο ἢ τρία, οἷον κατὰ συμμορίαν ἀνακιρνάμενα, ἀλλήλοις συνερανίζῃ τὴν ἰσχὺν, τὴν πειθὼ, τὸ κάλλος. Ὁποῖα καὶ τὰ εἰς τὸν Μειδίαν, ταῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ τῇ διατυπώσει συναναπεπλεγμένα, τὰ ἀσύνδετα· "Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν "ὁ τύπτων, ὧν ὁ παθὼν ἔνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναιτο ἑτέρῳ, "τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ." Εἶθ', ἵνα μὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁ λόγος ἰὼν στῇ, (ἐν στάσει γὰρ τὸ ἠρεμοῦν, ἐν ἀταξίᾳ δὲ τὸ πάθος, ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησίς ἐστιν,) εὐθὺς ἐπ' ἄλλα μεθήλατο ἀσύνδετα, καὶ ἐπαναφοράς, "τῷ σχήματι, τῷ "βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρὸς, ὅταν Sect. XX.

Quæ enim ab ſe invicem abſciſſa ſunt, et nihilominus accelerata, exhibent repræſentationem efficaciæ *cujuſdam* eodem tempore et nonnihil impedientis *curſum orationis*, et *tamen* ordinantis. Talia Poëta ille protulit per Diſſoluta.

Summoperè autem Figurarum quoque in unum Coacervatio ſolet commovere: quando duæ vel tres, quaſi per munerum ſocietatem commixtæ, ſibi invicem robur, ſuadelam, pulchritudinem conferunt. Qualia ſunt et illa in Midiam Diſſoluta, permixta ſimul cum Repetitionibus et cum *eâ Figurâ, quæ vocatur* ſub oculos Subjectio. "Multa enim poſſit facere is, "qui *aliquem* verberat, (ex quibus "nonnulla ille, qui patitur, ne re-"ferre quidem alii poteſt) geſtu, "vultu, voce." Deinde, ut oratio non in iiſdem rebus incedere perſeveret, (in perſeverantiâ enim eſt quies, in ordinis verò defectu ineſt Affectus, quoniam impetus animi et commotio eſt) ſtatim ad alia tranſiliit Diſſoluta, et ad *alias* Repetitiones, "Geſtu, vul-"tu, voce; quum ut inſultans, quum

“ κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόῤῥης.” Οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτων ὁ ῥήτωρ, ἢ ὅπερ ὁ τύπτων, ἐργάζεται· τὴν διάνοιαν τῶν δικαστῶν τῇ ἐπαλλήλῳ πλήττει φορᾷ. Εἶτ᾽ ἐντεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταιγίδες, ἄλλην ποιούμενος ἐμβολὴν, “ ὅταν κονδύλοις, ὅταν “ ἐπὶ κόῤῥης, φησί· ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἀή- “ θεις ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι· οὐδεὶς, ταῦτα ἀπαγγέλλων, “ δύναιτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι.” Οὐκοῦν τὴν μὲν φύσιν τῶν ἐπαναφορῶν καὶ ἀσυνδέτων πάντη φυλάττει τῇ συνεχεῖ μεταβολῇ· οὕτως αὐτῷ καὶ ἡ τάξις ἄτακτον, καὶ ἔμπαλιν ἡ ἀταξία ποιὰν περιλαμβάνει τάξιν.

ca. XXI. Φέρε οὖν πρόσθες τοὺς συνδέσμους, εἰ θέλοις, ὡς ποιοῦσιν οἱ Ἰσοκράτειοι, “ Καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτο χρὴ παραλιπεῖν, ὡς πολλὰ ἂν “ ποιήσειεν ὁ τύπτων, — πρῶτον μὲν τῷ σχήματι, εἶτα δὲ τῷ βλέμ- “ ματι, εἶτά γε μὴν αὐτῇ τῇ φωνῇ” καὶ εἴσῃ, κατὰ τὸ ἑξῆς οὕτως παραγράφων, ὡς τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ

“ ut inimicus, quum pugno, cum “ in malam.” Nihil aliud hic efficit Rhetor, quàm is qui verberat: ſc. mentes judicum repetito impetu percutit. Deinde hinc, procellarum inſtar, rurſus aliam *judicibus* faciens aggreſſionem, “ quum pugno, cum “ in malam (inquit:) hæc perturbant, hæc extra ſe rapiunt homi- “ nes non aſſuetos injurias pati: nemo eſt, qui hæc referens poteſt acer- “ bitatem eorum ob oculos ponere.” Ergo naturam Repetitionum et Diſſolutorum ubique perpetuâ variatione cuſtodit: ſic apud illum etiam ordo confuſum quid, rurſuſque ordinis defectus certum quendam in ſe continet ordinem.

Age igitur, adde *his* copulas, ſi vis, ut faciunt Iſocratis imitatores, “ Et ne hoc quidem oportet omit- “ tere, quòd multa poſſit facere is “ qui verberat &c. primum quidem “ geſtu, deinde vultu, poſtremò autem ipſâ voce,” et ſenties (ſic in iis, quæ ſequuntur, addendo) id quod

ἀποτραχυνόμενον, ἐὰν τοῖς συνδέσμοις ἐξομαλίσῃς εἰς λειότητα, ἄκεντρόν τε προσπίπτει, καὶ εὐθὺς ἔσβεσται. Ὥσπερ γὰρ, εἴ τις συνδήσειε τῶν θεόντων τὰ σώματα, τὴν φορὰν αὐτῶν ἀφῄρηται, οὕτως καὶ τὸ πάθος ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖ· τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει τοῦ δρόμου, καὶ τὸ ὡς ἀπ' ὀργάνου τινὸς ἀφίεσθαι.

Τῆς δὲ αὐτῆς ἰδέας καὶ τὰ Ὑπερβατὰ θετέον· ἔστι δὲ λέξεων, Sect. XXII.
ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις, καὶ οἱονεὶ χαρακτὴρ ἐναγωνίου πάθους ἀληθέστατος. Ὡς γὰρ οἱ τῷ ὄντι ὀργιζόμενοι, ἢ φοβούμενοι, ἢ ἀγανακτοῦντες, ἢ ὑπὸ ζηλοτυπίας, ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς (πολλὰ γὰρ καὶ ἀναρίθμητα πάθη, καὶ οὐδ' ἂν εἰπεῖν τις ὁπόσα δύναται) ἑκάστοτε παραπίπτοντες, ἄλλα προθέμενοι πολλάκις ἐπ' ἄλλα μεταπηδῶσι, μέσα τινὰ παρεμβαλόντες ἀλόγως, εἶτ' αὖθις ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, καὶ πάντῃ πρὸς τῆς ἀγωνίας, ὡς ὑπ' ἀστάτου πνεύματος, τῇδε

Affectus in ſe habet concitatum et aſperum, ſi copulis ita complanes ut læve ſit, aculeo carens ſubſidere, et ſtatim extingui. Ut enim ſi quis colligaverit corpora currentium, abſtulit impetum eorum; ſic etiam Affectus à copulis aliiſque additamentis impeditus indignatur; prohibet enim, quo minùs liberè currat *Affectus*, et velut è machinâ quâdam contorqueatur.

Statuendum eſt verò Hyperbata ejuſdem eſſe ſpeciei: ſunt autem *Hyperbata* ordo verborum vel ſenſuum ex eo, quo naturâ res ſe ſequuntur, mutatus, certiſſimuſque velut character Affectûs actuoſi. Ut enim illi, qui reverà iraſcuntur, vel timent, vel indignantur, vel qui præ invidiâ aliove quodam *affectu* (multi enim et infiniti ſunt affectus, et eorum numerum nemo poteſt recenſere) ubique incurſantes, alia proponentes ſæpe ad alia tranſiliunt, quædam in medio contra rationem ponentes; deinde rurſus ad prima quaſi circulo revertentes, et omnino animi impetu (velut vento inſtabili) huc et illuc

κἀκεῖσε ἀγχιστρόφως ἀντισπώμενοι, τὰς λέξεις, τὰς νοήσεις, τὴν ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἱρμοῦ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττουσι τάξιν. οὕτω παρὰ τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσι διὰ τῶν ὑπερβατῶν ἡ μίμησις ἐπὶ τὰ τῆς φύσεως ἔργα φέρεται· τότε γὰρ ἡ τέχνη τέλειος, ἡνίκ' ἂν φύσις εἶναι δοκῇ, ἡ δ' αὖ φύσις ἐπιτυχὴς, ὅταν λανθάνουσαν περιέχῃ τὴν τέχνην· ὥσπερ λέγει ὁ Φωκαεὺς Διονύσιος παρὰ τῷ Ἡροδότῳ, "Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς "ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἄνδρες Ἴωνες, εἶναι ἐλευθέροις, "ἢ δούλοις, καὶ τούτοις ὡς δραπέτῃσι. Νῦν ὦν, ὑμέες ἢν μὲν βού-"λησθε ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι, τὸ παραχρῆμα μὲν πόνος "ὑμῖν ἔσται· οἷοί τε δὲ ἔσεσθε ὑπερβαλέσθαι τοὺς πολεμίους." Ἐνταῦθ' ἦν τὸ κατὰ τάξιν· "Ὦ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρός ἐστιν "ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι· ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ "πράγματα." Ὁ δὲ τὸ μὲν, "ἄνδρες Ἴωνες," ὑπερεβίβασεν· προεισέβαλε γοῦν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου, ὡς μηδ' ἀρχὴν φθάνων

ſubitâ mutatione in alium *locum* trahentes verba *et* ſenſus, ordinem ex naturali ſerie quomodocunque in plurimos flexus immutant: Sic apud optimos ſcriptores vi Hyperbatorum imitatio *eos* ducit ad ea, quæ ſunt Naturæ opera; (tunc enim Ars perfecta eſt, cum videatur eſſe Natura; è contrario verò Natura *tunc* voti compos *eſt*, cum latentem in ſe Artem contineat:) ut dicit apud Herodotum Dionyſius Phocaënſis, "In "acie enim novaculæ res ſunt nobis, "Iones, ut liberi ſimus, aut ſervi, "iique quaſi fugitivi. Nunc igitur, "vos, ſi quidem velitis labores ſuſ"cipere, in præſens vobis labor erit; "hoſtes ſed poteritis ſuperare." Ordo hîc erat. "O Iones, nunc tempus "eſt laborum vobis ſuſcipiendorum; "in acie enim novaculæ res ſunt "nobis:" Ille autem hoc, "O Io"nes," *ex ſuo loco* in alium tranſtulit: initium igitur fecit ſtatim metu incu-

πρὸς τὸ ἐφεστὼς δέος προσαγορεῦσαι τοὺς ἀκούοντας· ἔπειτα δὲ τὴν τῶν νοημάτων ἀπέστρεψε τάξιν· πρὸ γὰρ τοῦ φῆσαι, ὅτι αὐτοὺς δεῖ πονεῖν, (τοῦτο γάρ ἐστιν ὃ παρακελεύεται,) ἔμπροσθεν ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν, δι᾽ ἣν πονεῖν δεῖ, "ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, φήσας, "ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα·" ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν, ἀλλ᾽ ἠναγκασμένα. Ἔτι δὲ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης καὶ τὰ φύσει πάντως ἡνωμένα καὶ ἀδιανέμητα ὅμως ταῖς ὑπερβάσεσιν ἀπ᾽ ἀλλήλων ἄγειν δεινότατος. Ὁ δὲ Δημοσθένης οὐχ οὕτως μὲν αὐθάδης, ὥσπερ οὗτος, πάντων δ᾽ ἐν τῷ γένει τούτῳ κατακορέστατος· καὶ πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν ἐκ τοῦ ὑπερβιβάζειν καὶ ἔτι νὴ Δία τὸ ἐξ ὑπογύου λέγειν συνεμφαίνων, καὶ πρὸς τούτοις εἰς τὸν κίνδυνον τῶν μακρῶν ὑπερβατῶν τοὺς ἀκούοντας συνεπισπώμενος. Πολλάκις γὰρ τὸν νοῦν, ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας, καὶ μεταξύ, ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπεοικυῖαν τάξιν, ἄλλ᾽ ἐπ᾽ ἄλλοις διὰ μέσου καὶ

tiendo, ut qui omnino non primò compellârit auditores propter imminentem timorem: deinde etiam ordinem ſenſuum evertit; anteà enim quàm dicit oportere eos laborare (hoc enim eſt id ad quod *eos* hortatur) coràm reddit rationem, ob quam laborare neceſſe eſt, dicens, in acie nova-"culæ res nobis ſunt:" ita ut videatur dicere non meditata, ſed ea, quæ ipſa rerum neceſſitas expreſſit. Præterea Thucydides peritiſſimus eſt in iis, quæ omnino unita ſunt naturâ et non diviſibilia, tamen à ſe divellendis vi Hyperbatorum: Demoſthenes autem non adeò nimis creber eſt ac ille: omnium verò in hoc genere Figurarum abundantiſſimus ad ſatietatem uſque: et ſpeciem multæ vehementiæ atque etiam mehercule tempore dicendi, verba ex ſuis locis transferendo, præ ſe fert; ſecumque prætereà trahit auditores in periculum, quod ex longioribus Hyperbatis *oritur*. Sæpe enim ſuſpenſâ ſententiâ, quam inchoaverat dicere; et interim (tanquam in ordinem alieni generis et diſſimilem) alia aliis in me-

ἔξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὸν ἀκροατὴν, ὡς ἐπὶ παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτώσει, καὶ συναποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συναναγκάσας, εἶτα παραλόγως διὰ μακροῦ τὸ πάλαι ζητούμενον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει που προσαποδοὺς, αὐτῷ τῷ κατὰ τὰς ὑπερβάσεις παραβόλῳ καὶ ἀκροσφαλεῖ πολὺ μᾶλλον ἐκπλήττει. Φειδὼ δὲ τῶν παραδειγμάτων ἔστω διὰ τὸ πλῆθος.

Sect. XXIII. Τά γε μὲν Πολύπτωτα λεγόμενα, Ἀθροισμοὶ, καὶ Ἀντιμεταβολαὶ, καὶ Κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικὰ, ὡς οἶσθα, κόσμου τε, καὶ παντὸς ὕψους, καὶ πάθους συνεργά. Τί δέ; αἱ τῶν πτώσεων, χρόνων, προσώπων, ἀριθμῶν, γενῶν ἐναλλάξεις πῶς ποτε καταποικίλλουσι καὶ ἐπεγείρουσι τὰ ἑρμηνευτικά;

Φημὶ δὴ, τῶν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς οὐ μόνα ταῦτα κοσμεῖν, ὁπόσα, τοῖς τύποις ἑνικὰ ὄντα, τῇ δυνάμει κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν πληθυντικὰ εὑρίσκεται.

dio et extrinſecùs *arceſſita* ingerens; incutiens item auditori metum, ac ſi oratio omnino aberrâſſet; cogenſque *eum* præ ſollicitudine ſimul periclitari cum dicente; deinde inopinatò longo poſt tempore id, quod jam diu deſiderabatur, feliciter ad finem perducens, multo magis *eum* audaci illâ et periculoſâ utendi Hyperbatis viâ percellit. Sed omittantur exempla propter *eorum* multitudinem.

Illa quidem, quæ appellantur Polyptota, *ſive variè deſinentia*, Coacervationes, et Commutationes, et Gradationes, omnino (uti nôſti) contentioni inſerviunt, et efficiunt ornatum, omniſque generis Sublimitatem et affectum. Quid verò? mutationes Caſuum, Temporum, Perſonarum, Numerorum, Generum, quomodo exornant elevantque Elocutionem?

Dico ſanè ex iis *Figuris*, quæ ad numeros attinent, non ſolas has ornatum *orationi* afferre, quæ, cum ſint quoad formas *earum* Singularis numeri, poteſtate, ſi contempleris, Plurales deprehenduntur.

—— Αὐτίκα (φησὶ) λαὸς ἀπείρων
Θύνων ἐπ' ἠϊόνεσι διϊστάμενοι κελάδησαν.

Ἀλλ' ἐκεῖνο μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξιον, ὅτι ἔσθ' ὅπου προσπίπτει τὰ πληθυντικὰ μεγαλορρημονέστερα, καὶ αὐτῷ δοξοκομποῦντα τῷ ὄχλῳ τοῦ ἀριθμοῦ. Τοιαῦτα παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὰ ἐπὶ τοῦ Οἰδίπου·

—— Ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
Ἀνεῖτε ταὐτὸ σπέρμα, κἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὠπόσα
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.

Πάντα γὰρ ταῦτα, τὰ μὲν ἓν ὄνομά ἐστιν, Οἰδίπους, ἐπὶ δὲ θατέρων Ἰοκάστη. Ἀλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας· ὡς καὶ ἐκεῖνα πεπλεόνασται,

—— *Statim* (inquit) *populus infinitus*
Ruebant, et in litoribus ſtantes inſonabant.

Sed illæ, *quæ Plurales ſunt*, potius obſervatu dignæ ſunt, quia aliquando Pluralia cadunt magis magnifica, et ſpecie grandia præ ipſâ multitudine numeri: Talia ſunt apud Sophoclem ea, quæ in *fabulâ* Oedipi *dicuntur:*

—— *O nuptiæ, nuptiæ!*
Genuiſti nos, et, cum genuiſtis, rurſus
Reddidiſtis idem ſemen, et oſtendiſtis
Patres, Fratres, Filios, ſanguinem cognatum,
Sponſas, uxores, matreſque, et quæcunque
Fœdiſſima inter mortales opera fiunt.

Omnia enim hæc ſunt unum nomen, *hinc* Oedipus, ex alterâ autem parte Jocaſta. Sed tamen numerus, diffuſus in Pluralia, multiplicavit etiam infortunia; et, ut illa, *ſic* augetur *hoc*,

Ἐξῆλθον Ἕκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες.

Καὶ τὸ Πλατωνικὸν, ὃ καὶ ἑτέρωθι παρατεθείμεθα, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, "Οὐ γὰρ Πέλοπες, οὐδὲ Κάδμοι, οὐδ' Αἴγυπτοί τε "καὶ Δαναοὶ, οὐδ' ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάρβαροι συνοικοῦσιν "ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληνες, οὐ μιξοβάρβαροι, οἰκοῦμεν," καὶ τὰ ἑξῆς· φύσει γὰρ ἐξακούεται τὰ πράγματα κομπωδέστερα, ἀγεληδὸν οὕτως τῶν ὀνομάτων ἐπισυντιθεμένων. Οὐ μέντοι δεῖ ποιεῖν αὐτὸ ἐπ' ἄλλων, εἰ μὴ ἐφ' ὧν δέχεται τὰ ὑποκείμενα αὔξησιν, ἢ πληθὺν, ἢ ὑπερβολὴν, ἢ πάθος, ἕν τι τούτων, ἢ τὰ πλείονα· ἐπεί τοι τὸ πανταχοῦ κώδωνας ἐξῆφθαι, λίαν σοφιστικόν.

Sect. XXIV. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοὐναντίον τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἑνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα. "Ἔπειθ' ἡ Πε-"λοπόννησος ἅπασα διεστήκει," φησί· Καὶ δὴ Φρυνίχῳ δρᾶμα "Μιλήτου ἅλωσιν διδάξαντι, ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέητρον".

Exierunt Hectoreſque et Sarpedones.

Item illud Platonis (quod et alibi adduximus) de Athenienſibus, "Neque enim Pelopes, neque Cadmi, "neque Ægypti et Danai, neque "alii multi origine Barbari unà no-"biſcum habitant; ſed *nos* ipſi Hel-"lenes, non cum Barbaris commixti, "habitamus," et ea quæ ſequuntur; naturaliter enim audientibus videntur res eſſe magis Sublimes, cum nomina ſic gregatim accumulentur. At oportet non hoc facere in aliis, quàm in iis, quorum ſubjecta *materia* recipit incrementum, vel multitudinem, vel hyperbolen, vel affectum, unum quiddam ex his, vel plura: quoniam tintinnabula ubivis ſuſpendi, valde ſophiſtam ſapit.

Sed et contra illa, quæ ex Pluralibus in Singularia colliguntur, habent nonnunquam ſpeciem maximam Sublimitatis. "Deinde omnis Pelopon-"neſus *in factiones* diſceſſit," inquit: "Et quum Phrynichus fabulam *dic-"tam* Mileti excidium docuiſſet, ef-"fuſum eſt in lacrymas Theatrum:"

τὸ γὰρ ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον. Αἴτιον δ᾽ ἐπ᾽ ἀμφοῖν τοῦ κόσμου ταὐτὸν οἶμαι· ὅπου τε γὰρ ἑνικὰ ὑπάρχει τὰ ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ, παρὰ δόξαν ἐμπαθοῦς· ὅπου τε πληθυντικὰ, τὸ εἰς ἕν τι εὔηχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα, διὰ τὴν εἰς τοὐναντίον μεταμόρφωσιν τῶν πραγμάτων, ἐν τῷ παραλόγῳ.

Ὅταν γε μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰσάγῃς ὡς Sect. XXV.
γινόμενα καὶ παρόντα, οὐ διήγησιν ἔτι τὸν λόγον, ἀλλ᾽ ἐναγώνιον πρᾶγμα ποιήσεις. "Πεπτωκὼς δέ τις, φησὶν ὁ Ξενοφῶν, ὑπὸ "τῷ Κύρου ἵππῳ, καὶ πατούμενος, παίει τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν "γαστέρα τὸν ἵππον· ὁ δὲ σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, ὁ "δὲ πίπτει." Τοιοῦτος ἐν τοῖς πλείστοις ὁ Θουκυδίδης.

Ἐναγώνιος δ᾽ ὁμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀντιμετάθεσις, καὶ Sect. XXVI.
πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιοῦσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν στρέφεσθαι·

converſio enim numeri ex iis, quæ in plura diviſa ſunt, ad ea, quæ unitate conjuncta ſunt, quaſi corporis molem præ ſe magis fert. In utriſque verò cauſam ornatûs eandem eſſe opinor; namque ubi vocabula ſunt Singularia, ea Pluralia facere, ejus eſt, qui præter expectationem afficitur; et ubi *vocabula ſunt* Pluralia, collectio plurium in unum aliquid ſonorum, eſt propter commutationem rerum in contrarium, res inopinata.

Quando ſanè ea, quæ temporibus præterita ſunt, inducas quaſi quæ *nunc* fiant et adſint, orationem facies non jam narrationem, ſed rem veritatem ipſam ob oculos ponentem. "Cum cecidiſſet quidam (inquit Xe-"nophon) ſubter equum Cyri et "proculcaretur, ferit equi ventrem "gladio; ille autem ægrè ferens ex-"cutit Cyrum, hic verò decidit." Talis in pleriſque eſt Thucydides.

Rem quoque ipſam ob oculos ponit Perſonarum commutatio, et ſæpiſſimè facit, ut auditor videatur in mediis periculis verſari:

Φαίης κἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἄντεσθ᾽ ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ Ἄρατος,

Μὴ κείνῳ ἐνὶ μηνὶ περικλύζοιο θαλάσσῃ.

Ὧδέ που καὶ ὁ Ἡρόδοτος· "Ἀπὸ δὲ Ἐλεφαντίνης πόλεως ἄνω "πλεύσεαι, καὶ ἔπειτα ἀπίξεαι ἐς πεδίον λεῖον· —— διεξελθὼν "δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, αὖθις εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς πλεύσεαι "δύ᾽ ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἥξεαι ἐς πόλιν μεγάλην, ᾗ ὄνομα "Μερόη." Ὁρᾷς, ὦ ἑταῖρε, ὡς παραλαβών σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει, τὴν ἀκοὴν ὄψιν ποιῶν· πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα, πρὸς αὐτὰ ἀπερειδόμενα τὰ πρόσωπα, ἐπ᾽ αὐτῶν ἵστησι τὸν ἀκροατὴν τῶν ἐνεργουμένων. Καὶ, ὅταν ὡς οὐ πρὸς ἅπαντας, ἀλλ᾽ ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλῇς,

Τυδείδην δ᾽ οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη,

Diceres illos indefatigatos et indomitos ſibi invicem
Occurrere in pugnâ; adeò concitatè pugnabant.

Et Aratus,

Ne in illo menſe circumluare mari.

Sic etiam Herodotus; "Ab urbe "verò Elephantinâ ſurſum navigabis, "et deinde venies ad campum planum: —— tranſiens autem hunc "locum, iterum aliud navigium conſcendens biduum navigabis, et poſtea venies ad magnam urbem, cui "nomen *eſt* Meroë." Vides, amice, quomodo *velut manu* prehendens animum tuum per loca ducit, faciens te idere ea quæ audis: omnia autem hujuſmodi, quæ in ipſas incumbunt perſonas, faciunt auditorem iis ipſis rebus, quæ aguntur, intereſſe. Et, ubi loqueris velut non ad omnes, ſed velut ad unum quendam,

Tydides verò inter quos eſſet, non potuiſſes cognoſcere,

ἐμπαθέστερόν τε αὐτὸν ἅμα, καὶ προσεκτικώτερον, καὶ ἀγῶνος ἔμπλεων ἀποτελέσεις, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεσιν ἐξεγειρόμενον.

Ἔτι γε μὴν ἔσθ' ὅτε περὶ προσώπου διηγούμενος ὁ συγγραφεὺς, ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀντιμεθίσταται· καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐμβολή τις πάθους, Sect. XXVII.

> Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
> Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα.
> Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω,
> Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι. ——

Οὐκοῦν τὴν μὲν διήγησιν, ἅτε πρέπουσαν, ὁ Ποιητὴς προσῆψεν ἑαυτῷ· τὴν δ' ἀπότομον ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τοῦ ἡγεμόνος ἐξαπίνης, οὐδὲν προδηλώσας, περιέθηκεν. Ἐψύχετο γὰρ, εἰ παρενετίθει, "Ἔλεγε δὲ τοιά τινα καὶ τοῖα ὁ Ἕκτωρ·" νυνὶ δ' ἔφθακεν

commotioremque ipſum ſimul, et attentiorem, plenumque re, quæ cum contentione agitur, effeceris, quippe qui excitetur iis, quæ ad ipſum factæ ſunt, allocutionibus.

Prætereà eſt ubi de *quâdam* perſonâ narrans ſcriptor, repente abreptus in eandem illam perſonam ſe convertit: et hujuſmodi ſpecies *Figurarum* eſt eruptio quædam irruentis Affectûs,

> *Hector verò Trojanos hortabatur, altâ voce clamans,*
> *Ut in naves irruerent, omitterentque ſpolia ſanguinolenta:*
> *Quem autem ego ſeorſim à navibus manentem animadvertero,*
> *Ibi ei mortem inferam.* ——

Ergo narrationem, quippe quæ *illum* decuit, Poëta ſibi ſumpſit, abruptam verò comminationem, nihil ante ſignificans, ſubitò tribuit fervori Ducis. Frigida enim eſſet *comminatio*, ſi interpoſuit ille, "Dixit autem talia, et "talia Hector:" nunc verò prævenit

ἄφνω τὸν μεταβαίνοντα ἡ τοῦ λόγου μετάβασις. Διὸ καὶ ἡ πρόχρησις τοῦ σχήματος τότε, ἡνίκα ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν διαμέλλειν τῷ γράφοντι μὴ διδῷ, ἀλλ' εὐθὺς ἐπαναγκάζῃ μεταβαίνειν ἐκ προσώπων εἰς πρόσωπα· ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἑκαταίῳ. "Κῆυξ "δὲ, ταῦτα δεινὰ ποιούμενος, αὐτίκα ἐκέλευε τοὺς Ἡρακλεί-"δας ἐκχωρεῖν· Οὐ γὰρ ὑμῖν δυνατός εἰμι ἀρήγειν· ὡς "μὴ ὦν αὐτοί τε ἀπόλησθε, κἀμὲ τρώσητε, ἐς ἄλλον τινὰ δῆ-"μον ἀποίχεσθε." Ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπὶ τοῦ Ἀριστογείτονος ἐμπαθὲς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχίστροφον παρέστησεν· "Καὶ οὐδεὶς ὑμῶν χολὴν, φησιν, οὐδ' "ὀργὴν ἔχων εὑρεθήσεται, ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς οὗτος καὶ ἀναιδὴς "βιάζεται; ὃς, ὦ μιαρώτατε ἁπάντων, κεκλεισμένης σοι τῆς "παῤῥησίας οὐ κιγκλίσιν, οὐδὲ θύραις, ἃ καὶ παρανοίξειεν ἄν τις —" ——— ἐν ἀτελεῖ τῷ νῷ ταχὺ διαλλάξας, καὶ μόνον οὐ μίαν

ipſum celeriter tranſeuntem tranſitus orationis. Quare et oportet uti hâc Figurâ tunc, cum brevitas temporis non permittat ſcriptori cunctari, ſed eum ſtatim cogat tranſire à perſonis *aliis* ad *alias* perſonas. Ut etiam apud Hecatæum, "Ceyx autem, hæc "moleſtè ferens, protinus juſſit, ut "Heraclidæ, poſteri, emigrarent:
V "Neque enim Vobis poſſum opem "ferre: ut igitur non ipſique perea-"tis, et mihi damnum inferatis, ad "alium quendam populum abite." Demoſthenes quidem alio quodam modo *in oratione* de Ariſtogitone plenam affectu reddidit *hanc* plurium perſonarum inductionem, celeremque *ab aliis ad alias* commutationem. "Et nemo veſtrum (inquit) invenietur irâ vel indigna-"tione motus ob ea, quæ impu-"rus iſte et impudens vi facit; qui, "O omnium impuriſſime, cum "præcludatur tibi licentia non can-"cellis, neque januis, quas res fortè "aliquis etiam aperire poſſit" &c. In ſententiâ nondum abſolutâ ſubitò mutans, unamque dictionem, iræ

λέξιν διὰ τὸν θυμὸν εἰς δύο διασπάσας πρόσωπα, " ὃς, ὦ " μιαρώτατε," εἶτα τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποστρέψας, καὶ ἀπολιπεῖν δοκῶν, ὅμως διὰ τοῦ πάθους πολὺ πλέον ἐπέστρεψεν· οὐκ ἄλλως ἡ Πηνελόπη,

Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
Ἢ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ᾽ αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
Μὴ μνηστεύσαντες, μήδ᾽ ἄλλοθ᾽ ὁμιλήσαντες,
Ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
Οἳ θάμ᾽ ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλὸν,
Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· οὐδέ τι πατρῶν
Ὑμετέρων τῶν πρόσθεν ἀκούετε παῖδες ἐόντες,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε.

Καὶ μέν τοι καὶ ἡ Περίφρασις ὡς οὐχ ὑψηλοποιὸν, οὐδεὶς ἂν Sect. XXVIII.

impetu, tantùm non in duas perſonas diſtrahens, "qui (O impuriſſime;)" deinde, cum ſermonem, quo jam Ariſtogitonem allocutus fuerat, *ab illo* avertiſſet, *illumque* reliquiſſe videretur, tamen *ad illum* vi Affectûs multo magis *orationem* convertit: non aliter quàm Penelope, *quæ dicit,*

Præco, cur te præmiſerunt Proci inclyti?
An ut diceres ancillis Ulyſſis divini
Ut ab operibus ſuis ceſſarent, ipſis autem convivium appararent?
Utinam illi, quos vellem non nuptias ambiiſſe, alienâque in domo verſatos fuiſſe,
Ultimò et extremò nunc hîc cœnent:
Qui ſimul congregati conſumitis multum,
Bona Telemachi prudentis; neque unquam ex patribus
Veſtris, qui ante vos erant, audîſtis, pueri cum eſſetis,
Qualis Ulyſſes fuerit.

Et ſanè, ſit necne Periphraſis effectrix Sublimitatis, nemo (opinor)

(οἶμαι) διστάσειεν. Ὡς γὰρ ἐν Μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, οὕτως ἡ περίφρασις πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ, καὶ εἰς κόσμον ἐπιπολὺ συνηχεῖ· καὶ μάλιστ' ἂν μὴ ἔχῃ φυσῶδές τι καὶ ἄμουσον, ἀλλ' ἡδέως κεκραμένον. Ἱκανὸς δὲ τοῦτο τεκμηριῶσαι καὶ Πλάτων κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ἐπιταφίου, "Ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἵδ' ἔχουσι τὰ "προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς, ὧν τυχόντες πορεύονται τὴν εἱμαρ-"μένην πορείαν· προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ "δὲ ἕκαστος ὑπὸ τῶν προσηκόντων." Οὐκοῦν τὸν θάνατον εἶπεν "εἱμαρμένην πορείαν," τὸ δὲ τετυχηκέναι τῶν νομιζομένων, "προπομπήν τινα δημοσίαν ὑπὸ τῆς πατρίδος." Ἆρα δὲ τούτοις μετρίως ὤγκωσε τὴν νόησιν, ἣν ψιλὴν λαβὼν τῇ λέξει ἐμελοποίησε, καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεάμενος εὐμέλειαν; Καὶ Ξενοφῶν, "Πόνον δὲ τοῦ ζῆν ἡδέως "ἡγεμόνα νομίζετε· κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον

poteſt dubitare. Ut enim in Muſicâ illi, quos Paraphonos vocant, faciunt principem ſonum dulciorem: ſic Periphraſis ſæpe concinit cum proprietate verborum, et ad ornatum *faciendum* plurimùm *cum eâ* conſpirat: præſertim ſi habeat aliquid non inflatum et abſonum, ſed ſuaviter attemperatum. Poteſt autem hoc exemplo confirmare etiam Plato in initio Concionis Funebris; "Reverà hi "à nobis habent ea, quæ ipſis debita "ſunt, quibus potiti iter fato de-"ſtinatum proficiſcuntur: deducti "publicè quidem a civitate, priva-"tìm verò unuſquiſque à ſuis neceſ-"ſariis." Ergo mortem vocat "iter "fato deſtinatum," et conſequi ea "quæ juſta ſunt, *vocat* deductionem "quandam publicam *factam* à pa-"triâ." Núm moderatè his extulit ſenſum? cui aſſumens nudam elocutionem, modulatus eſt *eam*; ſuavitate, quaſi harmoniâ quâdam, ductâ ex Periphraſi eam circumfundens. Et Xenophon *inquit*, "Labores verò "putatis duces ad jucundè viven-"dum: animos autem *veſtros* in-

"κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε· ἐπαινούμενοι γὰρ μᾶλλον, "ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι χαίρετε." Ἀντὶ τοῦ "πονεῖν θέλετε", πόνον "ἡγεμόνα τοῦ ζῆν ἡδέως ποιεῖσθε," εἰπὼν, καὶ τ' ἄλλ' ὁμοίως ἐπεκτείνας, μεγάλην τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσαπειρωείσατο. Καὶ τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο τοῦ Ἡροδότου, "Τῶν δὲ Σκυθέων τοῖς "συλήσασι τὸ ἱερὸν ἐνέβαλεν ἡ θεὸς θήλειαν νοῦσον."

Ἐπικαίρεον μέντοι τὸ πρᾶγμα ἡ περίφρασις τῶν ἄλλων Sect. XXIX. πλέον, εἰ μὴ ἀσυμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο· εὐθὺς γὰρ ἀβλεμὲς προσπίπτει*, κουφολογίας τε ὄζον καὶ παχύτητος. Ὅθεν καὶ τὸν Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ ἀεὶ περὶ σχῆμα, εἰ κἄν τισιν ἀκαίρος) ἐν τοῖς νόμοις λέγοντα, ὡς "οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον, οὔτε χρυ"σοῦν ἐν πόλει ἱδρυμένον ἐᾶν οἰκεῖν," διαχλευάζουσιν· ὡς, εἰ πρόβατα, φασιν, [καὶ βοῦς] ἐκώλυε κεκτῆσθαι, "δῆλον, ὅτι "προβάτειον ἂν καὶ βόειον πλοῦτον ἔλεγεν." Ἀλλὰ γὰρ ἅλις

"ſtruxiſtis poſſeſſione omnium pul"cherrimâ et bellatoribus aptiſſimâ; "quippe qui laude magis, quàm om"nibus aliis *rebus*, gaudetis." Vice "vultis laborare," dicendo, "labo"res putatis duces ad jucundè vi"vendum," aliaque ſimiliter dilatando, incluſit in laudatione *ſuâ* magnificum quendam ſenſum: Et inimitabile eſt illud Herodoti, "Iis "verò Scythis, qui ſpoliârunt tem"plum, Dea immiſit fæmineum mor"bum."

Periphraſis ſanè res eſt periculo magis obnoxia, quàm aliæ *Figuræ*, niſi moderatè ab aliquo uſurpetur: ſtatim enim id, quod imbecille eſt, languet, et inane *quiddam* redolens et pinguiſſimum. Unde et Platonem (multus enim ſemper eſt in Figurâ *utendâ*, et in quibuſdam *locis* inopportunè *multus*) derident *quidam* dicentem in Legibus, quòd "oportet "permittere neque argenteas opes, "neque aureas in urbe ſedes ſuas "locantes habitare:" Adeo ut, ſi oves *et boves* (dicit *aliquis*) vetuiſ"ſet poſſidere, conſtet eum dictu"rum fuiſſe ovinas et bovinas o"pes." Sed enim ſatis de uſu Figu-

ὑπὲρ τοῦ εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶν σχημάτων χρήσεως ἐκ παρενθήκης τοσαῦτα πεφιλολογήσθω, Τερεντιανὲ φίλτατε· πάντα γὰρ ταῦτα παθητικωτέρους καὶ συγκεκινημένους ἀποτελεῖ τοὺς λόγους. Πάθος δὲ ὕψους μετέχει τοσοῦτον, ὁπόσον ἦθος ἡδονῆς.

Sect. XXX. Ἐπειδὴ μέντοι ἡ τοῦ λόγου νόησις, ἥ τε φράσις, τὰ πλείω δι᾽ ἑκατέρου διέπτυκται, ἴθι δή, αὐτοῦ τοῦ φραστικοῦ μέρους εἴ τινα λοιπὰ ἔτι, προσεπιθεασώμεθα. Ὅτι μὲν τοίνυν ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ θαυμαστῶς ἄγει καὶ κατακηλεῖ τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ᾽ ἄκρον ἐπιτήδευμα, μέγεθος ἅμα, κάλλος, εὐπίνειαν, βάρος, ἰσχύν, κράτος, ἔτι δὲ τ᾽ ἄλλα, ἄν ὦσί τινα, τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίστοις, δι᾽ αὐτῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα, καὶ οἱονεὶ ψυχήν τινα τοῖς πράγμασι φωνητικὴν ἐντιθεῖσα, μὴ καὶ περιττὸν ᾖ πρὸς εἰδότας διεξιέναι· φῶς γὰρ τῷ ὄντι ἴδιον τοῦ νοῦ τὰ καλὰ ὀνόματα.

rarum ad Sublimia *facienda* per digreſſionem hæc dicta ſint, Terentiane chariſſime: omnia enim hæc perficiunt pleniora affectibus et commota: affectus autem tantum particeps eſt Sublimitatis, quantum morata oratio jucunditatis.

Quoniam ſenſus orationis et dictio plerumque à ſe invicem explicantur, agedum, ſi adhuc ſuperſint quædam illius ipſius partis, quæ ad dictionem attinet, ea conſideremus, *Vereor ne ſupervacaneum ſit iis*, *qui id ſciunt*, *dicere*; quòd delectus quidem propriorum et illuſtrium *ſimul* verborum mirificè ducit et permulcet auditores: quódque *hujuſmodi delectus* omnibus Rhetoribus et proſaïcis ſcriptoribus ſummum *eſt* ſtudium, quippe qui facit, ut per ſe innaſcantur ſcriptis, velut imaginibus pulcherrimis, Sublimitas ſimul, ornatus, antiquitatis color, pondus, vis, robur, aliaque adhuc ſi quæ ſint; et qui velut inſerit rebus animam quandam voce utentem, *Vereor (inquam,)* ne ſit etiam ſuperfluum iis, qui id ſciunt, hæc exponere: ſplendida enim verba ſunt reverà lux propria mentis.

Ὁ μέντοι γε ὄγκος αὐτῶν οὐ πάντῃ χρειώδης· ἐπεὶ τοῖς μικροῖς πραγματίοις περιτιθέναι μεγάλα καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταυτὸν ἂν φαίνοιτο, ὡς εἴ τις τραγικὸν προσωπεῖον μέγα παιδὶ περιθείη νηπίῳ. Πλὴν ἐν μὲν ποιήσει καὶ ἱ * * * * *

* * πλικώτατον, καὶ γόνιμον τὸ δ' Ἀνακρέοντος, « Οὐκέτι « Θρηϊκίης ἐπιστρέφομαι." Ταύτῃ καὶ τοῦ Θεοπόμπου ἐκεῖνο τὸ ἐπαινετὸν, διὰ τὸ ἀνάλογον, ἔμοιγε σημαντικώτατα ἔχειν δοκεῖ· ὅπερ ὁ Καικίλιος, οὐκ οἶδ' ὅπως, καταμέμφεται. « Δεινὸς ὢν, « φησὶν, ὁ Φίλιππος ἀναγκοφαγῆσαι πράγματα." Ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου παραπολὺ ἐμφανιστικώτερον· ἐπιγινώσκεται γὰρ αὐτόθεν ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, τὸ δὲ σύνηθες ἤδη πιστότερον. Οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ τὰ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως καὶ μεθ' ἡδονῆς ἕνεκα πλεονεξίας καρτεροῦντος, τὸ « ἀναγκοφαγεῖν τὰ « πράγματα" ἐναργέστατα παρείληπται. Ὧδέ πως ἔχει καὶ τὰ Ἡροδότεια· « Ὁ Κλεομένης, φησὶ, μανεὶς τὰς ἑαυτοῦ σάρ- Sect. XXXI.

Faſtus quidem illorum non eſt ubique utilis: quoniam res parvas veſtire magnis et nobilibus verbis, idem poſſit videri, ac ſi quis prægrandem perſonam tragicam infanti puero imponat. Sed in Poëſi quidem et * * * * *

* * maxime vulgare, et *tamen* naturale eſt illud Anacreontis: " non " amplius ad Thraciam me adverto." Eodem modo etiam laudabile illud Theopompi videtur mihi ſignificantiſſimè ſe habere, propterea quòd *vocabulum rei* benè reſpondet: quod tamen Cæcilius, neſcio cur, criminatur. " Cum Philippus, inquit, va- " leret res neceſſitate cogente devo- " rare." Eſt quidem verbum vulgare nonnunquam *verbo* ornatò multò ſignificantius; illico enim ex communi vitâ cognoſcitur, et id, quod uſitatum eſt, *eo* eſt jam credibilius: ergo illud " neceſſitate cogente res " devorare" ſignificantiſſimè uſurpatur de illo, qui fœda et ſordida patienter jucundéque ambitionis cauſâ perfert. Sic etiam ſe habent illa Herodoti: " Cleomenes, inquit, inſanus

"κρεας ξιφιδίῳ κατέτεμεν εἰς λεπτὰ, ἕως ὅλον καταχορδεύων
"ἑαυτὸν διέφθειρεν." Καὶ, "Ὁ Πύθης ἕως τοῦδε ἐπὶ τῆς νεὼς
"ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη." Ταῦτα γὰρ ἐγγὺς πα-
ραξύει τοῦ ἰδιώτου, ἀλλ' οὐκ ἰδιωτεύει τῷ σημαντικῷ.

Sect. XXXII. Περὶ δὲ πλήθους καὶ Μεταφορῶν, ὁ μὲν Καικίλιος ἔοικε συγ-
κατατίθεσθαι τοῖς δύο, ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς ἐπὶ ταυτοῦ νομοθετοῦσι
τάττεσθαι. Ὁ γὰρ Δημοσθένης ὅρος καὶ τῶν τοιούτων· ὁ τῆς χρείας
δὲ καιρὸς, ἔνθα τὰ πάθη χειμάῤῥου δίκην ἐλαύνεται, καὶ τὴν
πολυπλήθειαν αὐτῶν, ὡς ἀναγκαίαν ἐνταῦθα, συνεφέλκεται.
"Ἄνθρωποι, φησὶ, μιαροὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ κόλακες ἠκρωτη-
"ριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, τὴν ἐλευθερίαν προ-
"πεπωκότες, πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νυνὶ δ' Ἀλεξάνδρῳ, τῇ
"γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν· τὴν δ' ἐλευ-
"θερίαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν δεσπότην, ἃ τοῖς πρότερον Ἕλλησι

"factus ſuam carnem enſe minutim "diſſecuit, donec ſe totum reſcin- "dendo periit." Et, "Pythes eo "uſque in navi pugnavit, donec to- "tus in fruſtra carnis conciſus eſt." Hæc enim prope accedunt ad *ſermonem* vulgarem, ſed non vulgaria ſunt ſignificatione.

Quod ad multitudinem etiam Metaphorarum attinet, Cæcilius quidem videtur aſſentiri iis, qui docent duas *tantum*, vel ad ſummum tres unà ponendas eſſe: Demoſthenes enim norma eſt etiam hujuſmodi *rerum*; tempuſque iis utendi eſt, ubi affectus torrentis inſtar volvuntur, et ſecum rapiunt multitudinem earum, tanquam hîc neceſſariam. "Homines "(inquit) impuri, et peſtiferi, et "adulatores, qui fœdè lacerârunt "ſuas unuſquiſque patrias, qui li- "bertatem *ſuam* propinârunt prius "Philippo, nunc verò Alexandro; "qui metiuntur felicitatem ventre, "iiſque, quæ fœdiſſima ſunt; qui- "que averterunt libertatem et *con-* "*ditionem* nullum dominum habendi, "quæ res prioribus Græcis fines

"ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες, ἀνατετροφότες." Ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ Ῥήτορος θυμός. Διόπερ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Θεόφραστος μειλίγματά φασί τινα τῶν θρασειῶν εἶναι ταῦτα μεταφορῶν, τὰ, "ὡσπερεὶ φάναι," καὶ, "οἱονεὶ, καὶ, "εἰ χρὴ τοῦτον εἰπεῖν τὸν "τρόπον," καὶ, "εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι." Ἡ γὰρ ὑποτίμησις, φασὶν, ἰᾶται τὰ τολμηρά. Ἐγὼ δὲ καὶ ταῦτα μὲν ἀποδέχομαι, ὅμως δὲ πλήθους καὶ τόλμης μεταφορῶν (ὅπερ ἔφην καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων) τὰ εὔκαιρα καὶ σφοδρὰ πάθη, καὶ τὸ γενναῖον ὕψος εἶναί φημι ἴδιά τινα ἀλεξιφάρμακα· ὅτι τῷ ῥοθίῳ τῆς φορᾶς ταυτὶ πέφυκεν ἅπαντα τ' ἄλλα παρασύρειν καὶ προωθεῖν, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναγκαῖα πάντως εἰσπράττεσθαι τὰ παράβολα, καὶ οὐκ ἐᾷ τὸν ἀκροατὴν σχολάζειν περὶ τὸν τοῦ πλήθους ἔλεγχον, διὰ τὸ συνενθουσιᾶν τῷ λέγοντι. Ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλο τι οὕτως κατασημαντικὸν,

normæque erant bonorum." Hîc multitudine Metaphorarum ira Rhetoris in proditores proruit. Quare Ariſtoteles et Theophraſtus dicunt hæc eſſe quædam lenimenta audacium Metaphorarum, ſcilicet, "ut "ita loquar," et, "quaſi," et "ſi "hoc modo loqui liceat," et, "ſi "oportet audaciùs dicere:" Correctio enim, inquiunt, audacibus medetur. Ego verò etiam hæc probo, tamen dico (id quod dixi etiam de Figuris) tempeſtivè adhibitos vehementeſque affectus, et egregiam Sublimitatem, eſſe propria quædam remedia multitudinis audaciæque Metaphorarum; quia iis naturale eſt impetûs *ſui* vehementiâ omnia alia ſecum abripere et propellere, potius verò exigere audacia tanquam omnino neceſſaria; neque permittunt, ut auditori otium ſit ad multitudinem Metaphorarum reprehendendam, propterea quòd eodem, quo is qui dicit, ſacro furore afflatur. Atque in *communium* locorum tractationibus et in deſcriptionibus nihil aliud tam ſignificans eſt, quàm frequentes

ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι· δι' ὧν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἡ τ' ἀνθρωπίνου σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἀναζωγραφεῖται θείως παρὰ τῷ Πλάτωνι· "Τὴν μὲν κεφαλὴν αὐτοῦ "φησὶν ἀκρόπολιν· ἰσθμὸν δὲ μέσον διῳκοδομῆσθαι μεταξὺ [αὐ-"τῆς καὶ] τοῦ στήθους τὸν αὐχένα, σφονδύλους τε ὑπεστηρίχθαι "φησὶν οἷον στρόφιγγας· καὶ τὴν μὲν ἡδονὴν ἀνθρώποις εἶναι κακῶν "δέλεαρ, γλῶσσαν δὲ γεύσεως δοκίμιον· ἄναμμα δὲ τῶν φλεβῶν "τὴν καρδίαν, καὶ πηγὴν τοῦ περιφερομένου σφοδρῶς αἵματος, εἰς "τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατεταγμένην· τὰς δὲ διαδρομὰς τῶν "πόρων ὀνομάζει στενωπούς· τῇ δὲ πηδήσει τῆς καρδίας ἐν τῇ τῶν "δεινῶν προσδοκίᾳ, καὶ τῇ τοῦ θυμοῦ ἐπεγέρσει, ἐπειδὴ διάπυρος "ἦν, ἐπικουρίαν μηχανώμενοι, φησί, τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν "ἐνεφύτευσαν, μαλακὴν καὶ ἄναιμον καὶ σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν, "οἷον μάλαγμα· ἵν', ὁ θυμὸς ὁπότ' ἐν αὐτῇ ζέσῃ, πηδῶσα "εἰς ὑπεῖκον, μὴ λυμαίνηται· καὶ τὴν μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν οἴκησιν

ſibique inſtantes Tropi: quibus et apud Xenophontem anatome humani corporis magnifico more depingitur, et adhuc magis divino more apud Platonem: "Caput ejus dicit *Plato* "eſſe arcem; collum verò inter *hoc* "*et* pectus medium, *quaſi* Iſthmum, "ædificatum eſſe; dicitque vertebras "*ei* ſuppoſitas eſſe velut cardines; "et voluptatem hominibus eſſe eſcam "malorum, linguamque ſaporis in-"dicem; cor verò eſſe nodum vena-"rum fontemque ſanguinis vehe-"menti impetù circumfluentis, quod "in benè cuſtoditâ ſtatione colloca-"tum eſt: et meatuum tranſitus ap-"pellat angiportus: dicitque, quòd "*Dii* molientes auxilium ſubſulta-"tioni cordis *(quæ fit*, dum expec-"tantur mala, iraque concitatur, "poſtquam excanduit,) *corpori* pul-"monem inſeruerunt mollem et ex-"anguem, et *quaſi* ſpongiarum fora-"mina intus habentem, quale eſt "malagma; ut *cor*, cùm ira in eo "ferveat, in id quod cedit ſubſul-"tans non lædatur: Et ſedem cupi-"ditatum appellavit quaſi conclave

“ προσεῖπεν ὡς γυναικωνῖτιν, τὴν τοῦ θυμοῦ δὲ ὥσπερ ἀνδρωνῖτιν·
“ τόν γε μὴν σπλῆνα τῶν ἐντὸς μαγεῖον, ὅθεν πληρούμενος τῶν
“ ἀποκαθαιρομένων μέγας καὶ ὕπουλος αὔξεται· μετὰ δὲ ταῦτα
“ σαρξὶ πάντα (φησὶ) κατεσκίασαν, προβολὴν τῶν ἔξωθεν τὴν
“ σάρκα, οἷον τὰ πλήματα, προθέμενοι· νομὴν δὲ σαρκῶν ἔφη
“ τὸ αἷμα· τῆς δὲ τροφῆς ἕνεκα, φησὶ, διωχέτευσαν τὸ σῶ-
“ μα, τέμνοντες ὥσπερ ἐν κήποις ὀχετοὺς, ὡς ἔκ τινος νά-
“ ματος ἐπιόντος, ἀραιοῦ ὄντος αὐλῶνος τοῦ σώματος, τὰ τῶν
“ φλεβῶν ῥέοι νάματα· ἡνίκα καὶ τελευτὴ παραστῇ, λύεσθαι φησὶ
“ τὰ τῆς ψυχῆς, οἱονεὶ νεὼς, πείσματα, μεθεῖσθαί τε αὐτὴν ἐλευ-
“ θέραν.” Ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια μυρί' ἄττα ἐστὶν ἑξῆς·
ἀπόχρη δὲ τάδε δηλοῦν μὲν, ὡς μεγάλαι τὴν φύσιν εἰσὶν αἱ τροπικαὶ, καὶ ὡς ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραὶ, καὶ ὅτι οἱ παθητικοὶ καὶ φραστικοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον αὐταῖς χαίρουσι τόποι. Ὅτι μέντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τ' ἄλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις,

“ feminarum, ſedem verò iræ quaſi
“ conclave virorum; et lienem cu-
“ linam eorum, quæ intus ſunt, un-
“ de, cum adimpleatur purgamentis,
“ magnus et molliter tumidus auge-
“ tur: poſt hæc autem, inquit, *Dii*
“ carnibus omnia texerunt, præpo-
“ nentes *iis* carnem, velut faſcias, *ut*
“ *ſit* munimentum contra ea, quæ
“ extra ſunt: ſanguinem verò appel-
“ lavit pabulum carnium: alimen-
“ tique cauſâ, inquit, *Dii* rivulos
“ per corpus duxerunt, canales *ibi*
“ tanquam in hortis ſecantes, ut ex
“ flumine quodam perenni, cum ſit
“ meatus corporis anguſtus, latices
“ venarum fluant: cum verò mors
“ appropinquet, dicit ſolvi animæ,
“ non ſecus ac navis, rudentes, eam-
“ que liberam dimitti.” Eadem et ſimilia innumera ſunt in iis, quæ ſequuntur: hæc verò ſufficiunt oſtendentia, quòd naturâ grandes ſunt tropicæ *dictiones*, et quòd Metaphoræ Sublimitatem efficiunt, quódque illi loci, qui affectus et narrationes *in ſe* habent, ut plurimum iis gaudent. Jam apparet (etiamſi ego de hoc taceo) uſum Troporum, quemadmodum alia omnia pulchra in orationibus,

προαγωγὸν ἀεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, δῆλον ἤδη, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω. Ἐπὶ γὰρ τούτοις καὶ τὸν Πλάτωνα οὐχ ἥκιστα διασύρουσι πολλάκις, ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τῶν λόγων, εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφερόμενον. "Οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἐπινοεῖν, φησὶν, ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρα-"τῆρος κεκραμένην; οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, "κολαζόμενος δ᾽ ὑπὸ νήφοντος ἑτέρου θεοῦ, καλὴν κοινωνίαν λα-"βὼν, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται." "Νήφοντα" γὰρ, φασὶ, "θεὸν" τὸ ὕδωρ λέγειν, κόλασιν δὲ τὴν κρᾶσιν, ποιητοῦ τινος τῷ ὄντι οὐχὶ νήφοντός ἐστι. Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν, ὅμως αὐτόθεν ὁ Καικίλιος ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν ἀπεθάῤῥησε τῷ παντὶ Λυσίαν ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι χρησάμενος ἀκρίτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς οὐδ᾽ αὐτὸς αὑτὸν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ

ſemper ſolere provehere *ſcriptores* ad id, quod nimis eſt. In his enim etiam Platonem *homines* non minimè reprehendunt, quippe qui ſæpe, veluti quâdam bacchatione verborum abripitur in immodicas duraſque Metaphoras, et in Allegoricum tumorem. "Annon (inquit) facilè intel-"ligi poteſt, civitatem temperatam "eſſe oportere inſtar poculi? in quo "vinum, *Deus ille* furens, infuſum "fervet; caſtigatum verò ab alio "Deo, qui ſobrius eſt, pulchramque "iniens *cum eo* ſocietatem, bonum "moderatumque potum exhibet:" Appellare enim, inquiunt, aquam "ſobrium Deum," et commixtionem "caſtigationem," eſt poëtæ cujuſdam reverà non ſobrii: hujuſmodi tamen defectibus *Platonis* Cæcilius *quaſi* manum injiciens, hoc in ſuis de Lyſiâ commentariis auſus eſt declarare, *nempe*, Lyſiam omnino meliorem eſſe *ſcriptorem* Platone, duobus uſus affectibus judicio carentibus; amans enim Lyſiam, quantum nec ipſe ſe, tamen omnino magis odio habet Platonem, quàm amat Ly-

Πλάτωνα, ὁ Λυσίου φίλος. Πλὴν οὗτος μὲν ὑπὸ φιλονεικίας· οὐδὲ τὰ θέματα ὁμολογούμενα, καθάπερ ᾠήθη· ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ καθαρὸν τὸν ῥήτορα προφέρει πολλαχῇ διημαρτημένου τοῦ Πλάτωνος· τὸ δ᾽ ἦν ἄρα οὐχὶ τοιοῦτον, οὐδὲ ὀλίγου δεῖ.

Φέρε δὴ λάβωμεν τῷ ὄντι καθαρόν τινα συγγραφέα καὶ ἀνέγκλητον. Ἆρ᾽ οὐκ ἄξιον ἐστι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ τούτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένον, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιὲς δὲ πάντῃ καὶ ἀδιάπτωτον; Καὶ ἔτι, νὴ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιντο; Ἔστι γὰρ ταῦτ᾽ οἰκεῖα τοῖς περὶ ὕψους σκέμματα, καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἅπαντος δεόμενα. Ἐγὼ δ᾽ οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις ἥκιστα καθαραὶ (τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος) ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς Sect. XXXIII.

ſiam. Sed hic *vir* præ contentionis ſtudio *hoc declaravit*; neque ea, quæ ponit, ſunt conceſſa, quemadmodum putavit: præfert enim *illum* Rhetorem Platoni, ac ſi ille vitio careret, puruſque eſſet ſcriptor, hic autem ſæpius in vitium incideret: hoc verò non, imò ne penè hujuſmodi fuit.

Agedum, ſumamus aliquem ſcriptorem reverà purum et inculpatum. Nonne operæ pretium eſt de hoc ipſo in genere quærere, utrum præſtantior in poëmatibus et *ſolutis* ſcriptis ſit Sublimitas inter quædam, quæ malè ſe habent; an id quidem, quod mediocre eſt in iis, quæ rectè ſe habent, ſanum verò omnino et vitio carens? Et prætereà hercule, utrum plures virtutes in ſcriptis, an majores jure primas ferant? hæ enim ſunt propriæ Sublimitatis diſquiſitiones, quæque judicium omnino requirant. Equidem non ignoro, valdè Sublimia ingenia minimè eſſe pura (nam id, quod ubique accuratum eſt, in periculum humilitatis venit;) et oportere in iis, quæ Sublimia ſunt, velut in magnis opibus, ut ſit ali-

ἄσαν πλούτοις, εἶναί τι χρὴ καὶ παρολιγωρούμενον. Μήποτε δὲ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ᾖ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις, διὰ τὸ μηδαμῆ παρακινδυνεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι τῶν ἄκρων, ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας διαμένειν· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Ἀλλὰ μὲν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ἀεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀποῤῥεῖ. Παρατεθειμένος δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ, οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἑκούσια καλῶν, ἢ παροράματα δι' ἀμέλειαν, εἰκῆ που καὶ ὡς ἔτυχεν, ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρενηνεγμένα, οὐδὲν ἧττον οἶμαι τὰς μείζονας ἀρετὰς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, τὴν τοῦ πρωτείου ψῆφον μᾶλλον ἀεὶ φέρεσθαι, κἂν

quid, quod negligatur: *Vide* autem, ne hoc etiam neceſſarium ſit, humilia et mediocria ingenia, quia nunquam periculum ſubeant neque ſumma affectent, permanere plerumque vitio carentia et *aliis* tutiora; magna verò *ingenia* periculis expoſita eſſe propter eam ipſam, *quam habent*, Sublimitatem. Enimverò neque illud ſecundum ignoro, naturaliter omnia humana *opera* ex eo, quod in iis eſt pejus, ſemper potiùs cognoſci; memoriamque vitiorum non delendam permanere, virtutum verò celeriter excidere: Ego autem, qui et ipſe notavi non pauca vitia et Homeri et aliorum, quotquot ſunt optimi *ſcriptores*, quique minimè lætor lapſibus *in dicendo*, (ſed tamen qui non potiùs illa appello vitia voluntaria quàm neglectiones ex incuriâ, temerè quidem et ut accidit, ab animi magnitudine inconſideratê in medium prolatos;) *Ego, inquam, qui hâc ſententiâ, ſum*, nihilominus cenſeo majores virtutes (etſi non ubique ſint æquales) ſemper potiùs primas tenere, ſi non propter *ullam* rem unam, *tamen*

εἰ μὴ δι' ἑνὸς ἑτέρου, τῆς μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα. Ἐπεί τοι γε καὶ ἄπτωτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς [κἂν τοῖς βουκολικοῖς, πλὴν ὀλίγων τῶν ἔξωθεν, ὁ Θεόκριτος ἐπιτυχέστατος] ἆρ' οὖν Ἀπολλώνιος ἂν μᾶλλον ἢ Ὅμηρος ἐθέλοις γενέσθαι; Τί δέ; Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἠριγόνῃ (διὰ πάντων γὰρ ἀμώμητον τὸ ποιημάτιον) Ἀρχιλόχου, πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα παρασύροντος, κἀκεῖνα τῇ ἐμβολῇ τοῦ δαιμονίου πνεύματος, ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, ἆρα δὴ μείζων ποιητής; Τί δ'; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο, ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὁτὲ μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. Ἢ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν ἑνὸς δράματος τοῦ Οἰδίποδος εἰς ταὐτὸ συνθεὶς τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιτο ἑξῆς.

propter ipſam Sublimitatem. Quia etiam vitio caret Apollonius ille Argonauticorum ſcriptor, (et in Bucolicis *ſuis*, paucis quæ ſunt alterius argumenti exceptis, Theocritus eſt feliciſſimus) annon malis fuiſſe Homerus, quàm Apollonius? Quid verò? nam Eratoſthenes in Erigone (per omnia enim illud poëma eſt inculpatum) eſt major poëta, quàm Archilochus, qui multa etiam nullum ordinem habentia præpoſterè trahit, eoque impetu divini ſpiritûs, qui non facilè legibus ſubjicitur? Quod verò: in Lyricis malis eſſe Bacchylides, quàm Pindarus? et in Tragœdiâ Ion Chius, quàm meherculè Sophocles? quia illi quidem *(ſc. Bacchylides et Ion)* vitio carent, et in florido *dicendi genere* ubique ſunt elegantes: Pindarus autem et Sophocles nonnunquam omnia impetu quaſi incendunt, ſæpe verò ſine ratione extinguuntur, caduntque infeliciſſimè: ſanè nemo, qui ſapit, in unum colligens *fabulas* Ionis, ex æquo *eas* æſtimârit contra unam fabulam *Sophoclis*, Oedipum.

Sect. XXXIV. Εἰ δ' ἀριθμῷ, μὴ τῷ ἀληθεῖ, κρίνοιτο τὰ κατορθώματα, οὕτως ἂν καὶ Ὑπερίδης τῷ παντὶ προέχοι Δημοσθένους. Ἔστι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν ὕπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ Πένταθλος, ὅς γε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεται, πρωτεύει δὲ τῶν ἰδιωτῶν. Ὁ μὲν γὰρ Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα, καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περιείληφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. Καὶ γὰρ μαλακίζεται ἔνθα χρὴ, καὶ οὐ πάντα ἑξῆς καὶ μονοτόνως (ὡς ὁ Δημοσθένης) λέγει, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἡδὺ, λιτῶς ἐφηδυνόμενον· ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα, οὐδ' ἀνάγωγα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ' ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος, καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν, καὶ

Si verò numero, non veritate, judicentur benè ſcripta, hoc modo etiam Hyperides òmnino ſuperior eſſet Demoſthene. Eſt enim *Hyperides* magis, quàm ille, ſonorus, et plures virtutes habet, et ferè ſummo proximus eſt in omnibus, tanquam *aliquis* Quinquertio; adeò ut inferior eſt aliis certatoribus, qui primas tenent *ſinguli* in ſingulis *generibus*, ſuperior verò eſt iis, qui in eodem, quo ille, genere *certatores* ſunt. Hyperides enim imitationi omnium Demoſthenicarum virtutum (exceptâ compoſitione) etiam Lyſiæ virtutes gratiaſque copioſè adjunxit: etenim mollis eſt, ubi remiſſione opus eſt, neque omnia ſeriatim et unâ ſpiritûs intentione (ut Demoſthenes) dicit, habetque moratum *dicendi genus* cum ſuavitate jucundum, leniter dulcedine conditum: et innumeræ ſunt in illo urbanitates, naſus maximè forenſis, feſtivitas liberalis, victrix in ironiis facilitas, joci non illepidi, et non arceſſiti (quales apud illos Atticos *ſolebant eſſe)* ſed *rei* inhærentes, felixque Diaſyrmus, et multa vis Comica, acu-

μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ (εἰπεῖν) τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκτίσασθαί τε προσφυέστατος, ἔτι δὲ μυθολογῆσαι κεχυμένος, καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαι ἔτι εὐκαμπὴς ἄκρως, ὥσπερ ἀμέλει τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὼ ποιητικώτερα, τὸν δ' Ἐπιτάφιον ἐπιδεικτικῶς, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, διέθετο. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος, ἀδιάχυτος, ἥκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικὸς, ἀπάντων ἑξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος. Ἔνθα μέντοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον, ἢ καταγελᾶται· ὅταν δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται· τὸ γέ τοι περὶ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερίδην συνέστησεν. Ἀλλ' ἐπειδήπερ, οἶμαι, τὰ μὲν θατέρου καλὰ, καὶ εἰ πολλὰ ὅμως ἀμεγέθη καὶ καρδίᾳ νήφοντος, ἀργὰ, καὶ τὸν ἀκροατὴν ἠρεμεῖν ἐῶντα, οὐδεὶς γοῦν Ὑπερίδην ἀναγι-

leuſque cum joco ſcopum benè attingente, et non imitabilis (ut ita dicam) venuſtas in his omnibus: ad miſericordiam etiam movendam naturâ aptus eſt maximè; item in fabulis narrandis fuſus, ſumméque flexilis ad digrediendum cum molli *facilique* ſpiritu, quomodo (exempli gratiâ) illa, quæ poëticè potiùs ſunt de Latonâ dicta, orationemque Funebrem, ut neſcio an quivis alius, cum oſtentatione compoſuit. Demoſthenes verò in effingendis moribus *hominum* infelix *eſt*, parum fuſum dicendi genus habet, minimè flexilis eſt vel oſtentationem præ ſe ferens, omnium denique anteà dictorum plerumque eſt expers. Ubi quidem vi conatur riſu et urbanitate plenus eſſe, non potiùs riſum movet, quàm deridetur; quum verò velit ad feſtivitatem propè accedere, tunc ab eâ longiùs abeſt: ſi oratiunculam ille (*ſc. Demoſthenes*) de Phryne vel de Athenogene ſcribendam ſuſcepiſſet, multò magis Hyperidem inſignem videri feciſſet. Sed quoniam alterius *ſc. Hyperidis* virtutes, etſi multæ, tamen Sublimitate carent, ejuſque ſunt, qui (*ut in proverbio eſt*) corde ſobrius eſt, et ignavæ ſunt, permittuntque ut auditor quietus ſit; idcirco

νωσκων φοβεῖται· ὁ δὲ ἔνθεν λαβὼν τὰς μεγαλοφυεστάτας καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας, ὑψηγορίας τόνον, ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν, ἀγχίνοιαν, τάχος, ἔνθεν δ', ὃ κύριον, τὴν ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν· ἐπειδὴ ταῦτα, φημὶ, ὡς θεόπεμπτά τινα δωρήματα, (οὐ γὰρ εἰπεῖν θεμιτὸν ἀνθρώπινα) ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασε, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ, καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, ὡσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφέγγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο, ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πάθεσιν.

Sect. XXXV. Ἐπὶ μέντοι τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλη τίς ἐστιν, ὡς ἔφην, διαφορά· οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ λειπόμενος ὁ Λυσίας, τοῦ μὲν πλεῖον ἔτι τοῖς ἁμαρτήμασι περιττεύει, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. Τί ποτ' οὖν οἱ ἰσόθεοι ἐκεῖνοι,

nemo Hyperidem legens commovetur; Hic verò *ſc. Demoſthenes*, cum hinc ſumpſerit animi magnitudinem, virtuteſque ad faſtigium perductas, *nempe* Grandiloquentiæ tonum, affectus animatos, abundantiam, verſutiam, celeritatem; illinc autem (id quod hinc proprium eſt) vehementiam, et vim *dicendi* tantam, quantam nemo conſequi poteſt; Cùm hæc, inquam, velut quædam divinitùs miſſa dona (neque enim fas eſt ea appellare humana) confertim ad ſe attraxerit, propterea iis virtutibus, quas habet, omnes ſemper vincit, et quod ad eas attinet, quas non habet, quaſi tonitru fulgoreque percellit omnis ſæculi Rhetoras; et faciliùs quis poſſit oculos *ſuos* contra fulmina immiſſa aperire, quàm rectis oculis intueri ſibi inſtantes ejus affectus.

De Platone verò alia quædam eſt, ut dixi, differentia *inter eum et Lyſiam:* non enim propter magnitudinem virtutum *ſolùm*, ſed et numerum, multùm inferior *illo* ſit Lyſias; *et* hic quidem magis vitiis eum ſuperat, quàm virtutibus ab eo vincitur. Quid igitur viderunt divini illi

καὶ τῶν μεγίστων ἐπορεξάμενοι τῆς συγγραφῆς, τῆς δ' ἐν ἅπασιν ἀκριβείας ὑπερφρονήσαντες; Πρὸς πολλοῖς ἄλλοις ἐκεῖνο, ὅτι ἡ φύσις οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον, οὐδ' ἀγεννὲς ἔκρινε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα, θεατάς τινας τῶν ὅλων αὐτῆς ἐσομένους, καὶ φιλοτιμοτάτους ἀγωνιστὰς, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου, καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρου. Διόπερ τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίας τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῇ οὐδ' ὁ σύμπας κόσμος ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῦ περιέχοντος πολλάκις ὅρους ἐκβαίνουσιν αἱ ἐπίνοιαι· καὶ εἴ τις περιβλέψαιτο ἐν κύκλῳ τὸν βίον, ὅς πλέον ἔχει τὸ περιττὸν ἐν πᾶσι καὶ μέγα καὶ καλὸν, ταχέως εἴσεται πρὸς ἃ γεγόναμεν. Ἔνθεν φυσικῶς πως ἀγόμενοι μὰ Δί' οὐ τὰ μικρὰ ῥεῖθρα θαυμάζομεν, εἰ καὶ διαυγῆ καὶ χρήσιμα· ἀλλ' τὸν Νεῖλον, καὶ Ἴστρον, ἢ Ῥῆνον,

et affectantes maximè Sublimia in ſcriptis, negligentes verò accuratam in omnibus diligentiam? Hoc inter multa alia, *nempe* quòd Natura ſtatuit Hominem eſſe animal neque humile neque ignobile; ſed vult in magnum quendam conventum, in vitam nos et in univerſum *terrarum* orbem inducens, ut eſſemus, ſpectatores omnium ejus *ſc. naturæ* partium, et cupidiſſimi honoris certatores, ſtatim noſtris animis inſevit inexpugnabilem amorem omnis ejus quod ſemper magnum eſt, quodque, ut ad nos *refertur*, divinius eſt. Quocirca nec totus mundus ſufficit contemplationi agitationique humanæ jaculationis *mentis*, ſed cogitationes tranſgrediuntur ſæpè limites *omnis* ejus quod nos ambit: et ſi quis contempletur undequaque vitam, quæ in omnibus rebus magis eo abundat, quod excellens eſt et magnum et pulchrum, citò cognoſcet quas ad res nati fuimus. Inde naturâ ducti mehercule non admiramur parvos rivulos, etiam ſi pellucidi utileſque ſint; ſed Nilum, et Iſtrum, aut Rhenum,

πολὺ δ' ἔτι μᾶλλον τὸν Ὠκεανόν· οὐδέ γε τὸ ὑφ' ἡμῶν τουτὶ φλογίον ἀνακαιόμενον, ἐπεὶ καθαρὸν σώζει τὸ φέγγος, ἐκπληττόμεθα τῶν οὐρανίων μᾶλλον, καίτοι πολλάκις ἐπισκοτουμένων· οὐδὲ τῶν τῆς Αἴτνης κρατήρων ἀξιοθαυμαστότερον νομίζομεν, ἧς αἱ ἀναχοαὶ πέτρους τε ἐκ βυθοῦ καὶ ὅλους ὄχθους ἀναφέρουσι, καὶ ποταμοὺς ἐνίοτε τοῦ γηγενοῦς ἐκείνου καὶ αὐτοῦ μόνου προχέουσι πυρός. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν τοιούτων ἁπάντων ἐκεῖν' ἂν εἴποιμεν, ὡς εὐπόριστον μὲν ἀνθρώποις τὸ χρειῶδες, ἢ καὶ ἀναγκαῖον, θαυμαστὸν δ' ὅμως ἀεὶ τὸ παράδοξον.

Sect. XXXIV. Οὐκοῦν ἐπί γε τῶν ἐν λόγοις μεγαλοφυῶν (ἐφ' ὧν οὐκέτ' ἔξω τῆς χρείας καὶ ὠφελείας πίπτει τὸ μέγεθος) προσήκει συνθεωρεῖν αὐτόθεν· ὅτι τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ θνητοῦ, καὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς χρωμένους ἀνθρώπους ἐλέγχει, τὸ δ' ὕψος ἐγγὺς αἴρει μεγαλοφροσύνης Θεοῦ, καὶ τὸ μὲν ἄπταιστον οὐ ψέγεται, τὸ μέγα

imò multò etiam magis Oceanum: neque admiramur hunc ignem à nobis accenſum, quia puram *ſine intermiſſione* ſervat lucem, magis quàm cœleſtes *ignes*, quamvis ſæpe obſcuratos: neque *hunc ignem* digniorem admiratione cenſemus quàm Crateras Ætnæ, cujus fauces emittunt ſaxaque ex fundo et totos ſcopulos, et effundunt fluvios nonnunquam illius generis, et ipſius ſolius ignis. Sed de omnibus hujuſmodi rebus poſſumus hoc dicere; id, quod utile eſt, vel etiam neceſſarium, facilè acquiſitum eſſe ab hominibus; tamen id, quod præter expectationem videtur, ſemper eſſe admirationi.

Ergo de iis, qui in ſcriptis naturâ Sublimes ſunt (in quos Sublimitas cadit non ſine utilitate et commodo) oportet hîc conſiderare; licet hujuſmodi homines longè abſint a perfectione vitio carente, tamen illos omnimo eſſe ſuprà id, quod mortale eſt; et alia quidem probare eos qui iis utuntur, Homines eſſe, Sublimitatem verò tollere prope ad altitudinem Dei; et id, quod culpâ vacat, non vi-

δὲ καὶ θαυμάζεται. Τί χρὴ πρὸς τούτοις ἔτι λέγειν; ὡς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἕκαστος ἅπαντα τὰ σφάλματα ἑνὶ ἐξωνεῖται πολλάκις ὕψει, καὶ κατορθώματι· καί, τὸ κυριώτατον, ὡς εἴ τις ἐκλέξας τὰ Ὁμήρου, τὰ Δημοσθένους, τὰ Πλάτωνος, τὰ τῶν ἄλλων, ὅσοι δὴ μέγιστοι, παραπτώματα πάντα ὁμόσε συναθροίσειεν, ἐλάχιστον ἄν τι, μᾶλλον δ' οὐδὲ πολλοστημόριον ἂν εὑρεθείη τῶν ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντῃ κατορθουμένων. Διὰ ταῦθ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος, οὐ δυνάμενος ὑπὸ τοῦ φθόνου παρανοίας ἁλῶναι, φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια, καὶ ἄχρι νῦν ἀναφαίρετα φυλάττει, καὶ ἔοικε τηρήσειν,

Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ.

Πρὸς μέντοι γε τὸν γράφοντα, ὡς ὁ Κολοσσὸς ὁ ἡμαρτημένος οὐ κρείττων ἢ ὁ Πολυκλείτου Δορυφόρος, παράκειται πρὸς πολλοῖς εἰπεῖν ὅτι ἐπὶ μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ ἀκριβέστατον, ἐπὶ δὲ

tuperari; id verò, quod Sublime eſt, etiam admirationi eſſe. Quid eſt, quod oportet jam his addere; *nempe* quòd unuſquiſque illorum hominum omnes *ſuos* errores ſæpe poſſit redimere unâ Sublimitate et virtute; et quòd (præcipuum hoc *eſt* maximè) ſi quis elegerit omnia errata Homeri, Demoſthenis, Platonis, aliorumque, quotquot maximi *ſunt ſcriptores*, et ea in unum coëgerit, minima, potiùs verò ne milleſima inventa eſſet pars illorum, quæ ab his Heroïbus ubique ſunt præclarè dicta. Quocirca omne ſæculum ævumque, cum nequeat invidiæ dementiâ decipi, illis tulit tribuitque victoriæ præmia, et ad hoc uſque tempus minimè ab iis detrahenda cuſtodit, et cuſtoditurum videtur,

Dum et aqua currit, arboreſque proceræ vireſcunt.

Illi, qui ſcribit, Coloſſum vitium habentem non meliorem eſſe, quàm Polycleti Doryphorum, in promptu eſt præter multa *alia hoc* reſpondere; *nempe* quòd in operibus artis id, quod accura-

τῶν φυσικῶν ἔργων τὸ μέγεθος· φύσει δὲ λογικὸν ὁ ἄνθρωπος· κἀπὶ μὲν ἀνδριάντων ζητεῖται τὸ ὅμοιον ἀνθρώπῳ, ἐπὶ δὲ λόγου τὸ ὑπεραῖρον, ὡς ἔφην, τὰ ἀνθρώπινα. Προσήκει δ' ὅμως (ἀνακάμπτει γὰρ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἡμῖν τοῦ ὑπομνήματος ἡ παραίνεσις) ἐπειδὴ τὸ μὲν ἀδιάπτωτον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τέχνης ἐστὶ κατόρθωμα, τὸ δ' ἐν ὑπεροχῇ, πλὴν οὐχ ὁμότονον, μεγαλαφυΐας, βοήθημα τῇ φύσει πάντῃ πορίζεσθαι τὴν τέχνην· ἡ γὰρ ἀλληλουχία τούτων ἴσως γένοιτ' ἂν τὸ τέλειον. Τοσαῦτα ἦν ἀναγκαῖον ὑπὲρ τῶν προτεθέντων ἐπικρῖναι σκεμμάτων· χαιρέτω δ' ἕκαστος, οἷς ἥδεται.

Sect. XXXVII. Ταῖς δὲ μεταφοραῖς γειτνιῶσιν (ἐπανιτέον γὰρ) αἱ παραβολαὶ καὶ εἰκόνες, ἐκείνῃ μόνον παραλλάττουσαι, * * * * *

Sect. XXXVIII. * * στοι καὶ αἱ τοιαῦται, "Εἰ μὴ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς "πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε." Διόπερ εἰδέναι χρὴ τὸ μέ-

tius eſt, admiratione excipitur, in operibus autem naturæ id, quod Sublime eſt; hominem verò eſſe animal oratione præditum, naturæ debetur: et *quòd* in ſtatuis humanis quæritur ſimilitudo hominis; in oratione verò, *quæ naturæ opus eſt*, quæritur id quod, ut dixi, excedit res humanas. Convenit tamen (redit enim præceptio noſtra ad initium commentarii) quoniam vitio carens *dicendi genus* plerumque artis eſt virtus; id verò quod in Sublimitate *poſitum eſt*, ſed non ubique æquale, *virtus eſt* animi magnitudinis, *convenit, inquam*, ubique acquirere artem in auxilium Naturæ: forſitan enim cohærentia harum mutua fuerit perfectio. Hæc de quæſtionibus in medio poſitis neceſſe fuit ſtatuere: ſed unuſquiſque fruatur iis, quæ ipſi placent.

Metaphoris (revertendum enim eſt) vicinæ ſunt Comparationes et Similitudines, illo tantùm modo inter ſe differentes, * * * * *

* * *vitioſæ ſunt* etiam hujuſmodi *Hyperbolæ*: "Si vos non cerebrum in "plantis pedum proculcatum geratis." Quare oportet ſcire, quo uſ-

χρὴ ποῦ παροριστέον ἕκαστον· τὸ γὰρ ἐνίοτε περαιτέρω προσεκπίπτειν ἀναιρεῖ τὴν ὑπερβολὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμενα χαλᾶται, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπεριΐσταται. Ὁ γοῦν Ἰσοκράτης, οὐκ οἶδ' ὅπως, παιδὸς πρᾶγμα ἔπαθεν, διὰ τὴν τοῦ πάντα αὐξητικῶς ἐθέλειν λέγειν φιλοτιμίαν· ἔστι μὲν γὰρ ὑπόθεσις αὐτῷ τοῦ Πανηγυρικοῦ λόγου, ὡς ἡ Ἀθηναίων πόλις ταῖς εἰς τοὺς Ἕλληνας εὐεργεσίαις ὑπερβάλλει τὴν Λακεδαιμονίων· ὁ δ' εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν· “Ἐπεὶ δ' οἱ λόγοι “τοσαύτην ἔχουσι δύναμιν, ὥσθ' οἷόν τ' εἶναι καὶ τὰ μεγάλα “ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς περιθεῖναι μέγεθος, καὶ τὰ “παλαιὰ καινῶς εἰπεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως “διεξελθεῖν.” Οὐκοῦν, φησί τινες, Ἰσόκρατες, οὕτως μέλλεις καὶ τὰ περὶ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων ἐναλλάττειν; σχεδὸν γὰρ τὸ τῶν λόγων ἐγκώμιον ἀπιστίας τῆς καθ' αὐτοῦ τοῖς ἀκούουσι παράγγελμα καὶ προοίμιον ἐξέθηκε. Μήποτ' οὖν ἄρισται τῶν ὑπερ-

que res unaquæque extra limites ferenda ſit: nonnunquam enim *valdè* modum excedere, evertit Hyperbolam, et hujuſmodi res nimis intentæ laxantur, aliquando etiam in contrarias commutantur. Ergo Iſocrates, neſcio quomodo, pueriliter egit præ ſtudio dicendi omnia ampliore modo; apud illum enim argumentum eſt Panegyricæ orationis, civitatem Athenienſium civitate Lacedæmoniorum ſuperiorem eſſe beneficiis in Græciam collatis: ille verò ſtatim in initio *ejus* hæc ponit: “Præterea “verba tantam vim habent, ut *ſcrip-* “*tor* poſſit et res magnas humiles “efficere, et parvas magnitudine veſ- “tire, et venuſtas novo more dicere, “et de nuper factis antiquo more “diſſerere.” Siccine igitur, Iſocrates, (dicit aliquis) ea, quæ ad Lacedæmonios et Athenienſes attinent, immutaturus es? propè enim fecit illud verborum encomium præceptum quoddam audientibus et præmonitionem nè ipſi crederent. *Vide* igitur ne

βολῶν (ὡς καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων προείπομεν) αἱ αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνουσαι, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνεται δὲ τοιόνδε, ἐπειδὰν ὑπὸ ἐκπαθείας μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται περιστάσεως· ὅπερ ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ φθειρομένων ποιεῖ. "Οἵ τε γὰρ Συρακούσιοι, φησὶν, ἐπικαταβάντες τοὺς ἐν τῷ πο-"ταμῷ μάλιστα ἔσφαζον. Καὶ τὸ ὕδωρ εὐθὺς διέφθαρτο· ἀλλ' "οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετο ὁμοῦ τῷ πηλῷ ᾑματωμένον, καὶ τοῖς πολ-"λοῖς ἔτι ἦν περιμάχητον." Αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὅμως εἶναι περιμάχητα ἔτι, ποιεῖ πιστὸν ἡ τοῦ πάθους ὑπεροχὴ καὶ περί-στασις. Καὶ τὸ Ἡροδότειον ἐπὶ τῶν ἐν Θερμοπύλαις ὅμοιον· "Ἐν τούτῳ (φησὶν) ἀλεξομένους μαχαίρῃσιν (ὅσοις αὐτῶν ἔτι "ἐτύγχανον περιοῦσαι) καὶ χερσὶ καὶ στόμασι, κατέχωσαν οἱ βάρβαροι "βάλλοντες." Ἐνταῦθ' οἷόν ἐστι τὸ "καὶ στόμασι μάχεσθαι" πρὸς ὡπλισμένους, καὶ ὁποῖόν τι τὸ "κατακεχῶσθαι βέλεσιν," ἐρεῖς;

illæ Hyperbolæ optimæ ſint, (ut etiam de Figuris antea diximus,) quæ hoc ipſum celant, quòd ſint Hyperbolæ. Hoc verò evenit, quum præ maximo affectu *illæ Hyperbolæ* pronunciantur unà cum magnitudine quâdam circumſtantiæ: quod Thucydides facit de iis qui in Siciliâ periêrunt: "Syracuſani enim (inquit) "illuc deſcendentes trucidârunt eos "potiſſimum, qui in fluvio erant: "et aqua ſtatim fuit inquinata; ſed "nihilominus bibebatur ſanguine, cum "limo ſimul, infecta, et pro eâ multi "pugnabant." Sanguinem, limumque potos ſimul, eſſe id etiam, pro quo dimicarent, credibile facit ſumma vis affectûs et circumſtantia. Et illud Herodoti de iis, qui Thermopylis *interfecti ſunt* ſimile eſt: "In "hoc (inquit) *loco* Barbari jacula "mittentes tumulavêrunt *illos* defen-"ſantes ſe gladiis (quibuſcunque ex "iis *gladii* fortè adhuc ſupererant) et manibus et oribus." Illîc quale eſt (dices) id, "etiam oribus pug-"nare" contra armatos, et quid iſtud, "tumulari jaculis?" ſed eo-

πλὴν ὁμοίως ἔχει πίστιν· οὐ γὰρ τὸ πρᾶγμα ἕνεκα τῆς ὑπερβολῆς παραλαμβάνεσθαι δοκεῖ, ἡ ὑπερβολὴ δ' εὐλόγως γεννᾶσθαι πρὸς τοῦ πράγματος· Ἔστι γὰρ (ὡς οὐ διαλείπω λέγων) παντὸς τολμήματος λεκτικοῦ λύσις καὶ πανάκειά τις τὰ ἐγγὺς ἐκστάσεως ἔργα καὶ πάθη. Ὅθεν καὶ τὰ κωμικά, καίτοι γ' εἰς ἀπιστίαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον·

Ἀγρὸν ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἀρ' ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

Καὶ γὰρ ὁ γέλως πάθος ἐν ἡδονῇ. Αἱ δ' ὑπερβολαὶ καθάπερ ἐπὶ τὸ μεῖζον, οὕτω καὶ ἐπὶ τοὔλαττον· ἐπειδὴ κοινὸν ἀμφοῖν ἡ ἐπίτασις, καί πως ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις.

Ἡ πέμπτη μοῖρα τῶν συντελουσῶν εἰς τὸ ὕψος, ὧν γε ἐν ἀρχῇ προυθέμεθα, ἔθ' ἡμῖν λείπεται, ὦ κράτιστε, ἡ διὰ τῶν λόγων αὐτὴ ποιὰ σύνθεσις· ὑπὲρ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχρώντως ἀποδεδωκότες συντάγμασιν ὅσα γε τῆς θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτά, το- Sect. XXXIX.

dem modo credibile eſt: non enim videtur res aſſumi propter Hyperbolam, Hyperbola verò ritè naſci ex re. Opera enim (ut non deſinam *hoc* dicere) furori confinia et affectus ſunt ſolutio remediumque quoddam univerſale omnigenæ in elocutione audaciæ: Unde etiam *dicta* Comica, licet in incredibile quid decidant, fidem habent propter *id, quod in illis eſt*, ridiculum:

Agrum habuit habentem in ſe terram
minorem Epiſtolâ
Laconicâ.

Etenim riſus eſt affectus in voluptate *poſitus*. Hyperbolæ verò ut ad id quod majus eſt *dicunt*, ita etiam ad id quod minus eſt; quia intentio eſt res communis utrique, et Diaſyrmus eſt incrementum humilitatis.

Quinta pars *rerum* perficientium Sublimitatem, quas in initio propoſuimus, adhuc nobis reliqua eſt, *Vir* optime; *ſcilicet* verborum certa quædam Collocatio: de quâ cum in duobus libris ſatìs expoſuimus quæcunque ad nos obſervatione pervenerint, tantum ex neceſſitate addamus.

οὕτως ἐξ ἀνάγκης προσθείημεν ἂν εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν· ὡς οὐ μόνον ἐστὶ πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἁρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις [συνέργημα], ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάθους θαυμαστόν τι ὄργανον. Οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐντίθησι τινα πάθη τοῖς ἀκροωμένοις, καὶ οἷον ἔκφρονας καὶ κορυβαντιασμοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ βάσιν ἐνδοὺς τινα ῥυθμοῦ πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατὴν, κἂν ἄμουσος ᾖ παντάπασι; καὶ νὴ Δία φθόγγοι κιθάρας, οὐδὲν ἁπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κράσει καὶ μίξει τῆς συμφωνίας, θαυμαστὸν ἐπάγουσι πολλάκις, ὡς ἐπίστασαι, θέλγητρον· καίτοι ταῦτα τὰ εἴδωλα καὶ μιμήματα νόθα ἐστὶ πειθοῦς, οὐχὶ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, ὡς ἔφην, ἐνεργήματα γνήσια· Οὐκ οἰόμεθα δ' ἄρα τὴν σύνθεσιν, ἁρμονίαν τινὰ οὖσαν λόγων ἀνθρώποις ἐμφύτων, καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς οὐχὶ τῆς ἀκοῆς μόνης ἐφαπτομένων, ποικίλας κινοῦσαν ἰδέας ὀνομάτων, νοήσεων, πραγ-

huic præſenti argumento; quòd Harmonia *verborum* eſt non ſolùm naturale hominibus perſuaſionis et voluptatis, ſed etiam (cum libertate *tamen)* Affectûs admirabile quoddam inſtrumentum: Nonne enim Tibia inſerit Affectus quoſdam audientibus, eoſque reddit velut mente captos et ſacro furore plenos, et adhibens quandam poſitionem numeri ad eam cogit auditorem movere in numero, eoſdemque, quos melos habet, motus animo ſequi, etiamſi *ille auditor* ſit omnino muſicæ ignarus? et mehercule voces Citharæ, nihil omnino ſignificantes, *nonne* ſæpe admirabile (ut ſciunt *homines)* oblectamentum afferunt immutationibus ſonorum, *eorumque* inter ſe pulſatione et mixturâ Symphoniæ; quamvis hæc ſunt imagines *tantùm* ſpuriæque imitationes perſuaſionis, non humanæ (ut dixi) operationes genuinæ? Annon putamus igitur Structuram, cum ſit harmonia quædam verborum à naturâ hominibus inſitorum, et ad animum ipſum uſque, non ad aures ſolas pervenientium; cum varias excitet ideas

μάτων, κάλλους, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν ἐντρόφων καὶ συγγενῶν, καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ πολυμορφίᾳ τῶν ἑαυτῆς φθόγγων τὸ παρεστὸς τῷ λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πέλας παρεισάγουσαν, καὶ εἰς μετουσίαν αὐτοῦ τοὺς ἀκούοντας ἀεὶ καθιστᾶσαν, τῇ τε τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει τὰ μεγέθη συναρμόζουσαν, δι' αὐτῶν τούτων κηλεῖν τε ὁμοῦ, καὶ πρὸς ὄγκον τε, καὶ ἀξίωμα, καὶ ὕψος, καὶ πᾶν, ὃ ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει, ἡμᾶς ἑκάστοτε συνδιατιθέναι, παντοίως ἡμῶν τῆς διανοίας ἐπικρατοῦσαν; Ἀλλ' εἴη καὶ μανία τὸ περὶ τῶν οὕτως ὁμολογουμένων διαπορεῖν· ἀποχρῶσα γὰρ ἡ πεῖρα πίστις. Ὑψηλόν γε τῷ δοκεῖν νόημα, καὶ ἐστὶ τῷ ὄντι θαυμάσιον, ὃ τῷ ψηφίσματι ὁ Δημοσθένης ἐπιφέρει· "Τοῦτο τὸ "ψήφισμα τὸν τότε τῇ πόλει περιστάντα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίη-"σεν, ὥσπερ νέφος." Ἀλλ' αὐτῆς τῆς διανοίας οὐκ ἔλαττον τῇ ἁρμονίᾳ πεφώνηται· ὅλον τε γὰρ ἐπὶ τῶν δακτυλικῶν εἴρηται

verborum, ſenſuum, rerum, venuſtatis, modulationis, omnium in nobis innutritorum, et nobiſcum natorum; et cùm ſimul mixturâ varietateque ſuorum ſonorum inducat eum affectum, qui oratori adeſt, in animos eorum, qui ſunt propè; et cum auditores ſemper efficiat illius participes, et cum verborum *aliorum ſuper alia* ædificationi aptet Sublimia; *Annon putamus (inquam) Structuram* his ipſis et allicere ſimul *nos*, et ad granditatem dignitatemque, et ad Sublimitatem, et ad omne, quod in ſe ipſa complectitur, nos ſemper diſponere, omnino animi noſtri imperium habentem? Sed vel amentia eſt de iis, quæ ſic in confeſſo ſunt, diſputare; experientia enim eſt probatio idonea. Sublimis hic ſenſus videtur, et eſt reverà admirabilis, quem de plebiſcito profert Demoſthenes: "Hoc plebiſcitum fecit, ut pericu-"lum, quod urbem tunc temporis "circumſtetit, velut nubes tranſiret." Sed ob harmoniam non minus quàm ob ſententiam ſonorus eſt: totus enim *ſenſus* per dactylicos numeros

ῥυθμῶν, εὐγενέστατοι δ' ἤτοι καὶ μεγεθοποιοί· διὸ καὶ τὸ ἡρῷον, ὧν ἴσμεν κάλλιστον, μέτρον συνιστᾶσιν· τότε * * ἐπείτοιγε ἐκ τῆς ἰδίας αὐτὸ χώρας μετάθες, ὅποι δὴ ἐθέλεις, "Τοῦτο τὸ "ψήφισμα, ὥσπερ νέφος, ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν," ἢ νὴ Δία μίαν ἀπόκοψον συλλαβὴν μόνον, "ἐποίησε παρελθεῖν "ὡς νέφος," καὶ εἴσῃ πόσον ἡ ἁρμονία τῷ ὕψει συνηχεῖ. Αὐτὸ γὰρ τὸ, "ὥσπερ νέφος," ἐπὶ μακροῦ τοῦ πρώτου ῥυθμοῦ βέβηκε τέτρασι καταμετρουμένου χρόνοις· ἐξαιρεθείσης δὲ τῆς μιᾶς συλλαβῆς, "ὡς νέφος," εὐθὺς ἀκρωτηριάζει τῇ συγκοπῇ τὸ μέγεθος. Ὡς ἔμπαλιν, ἐὰν ἐπεκτείνῃς, "παρελθεῖν ἐποίησεν, ὡσ-"περεὶ νέφος," τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτι προσπίπτει· ὅτι τῷ μήκει τῶν ἄκρων χρόνων συνεκλύεται καὶ διαχαλᾶται τοῦ ὕψους τὸ ἀπότομον.

Sect. XL. Ἐν δὲ τοῖς μάλιστα μεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα, καθάπερ τὰ σώματα, ἡ τῶν μελῶν ἐπισύνθεσις· ὧν ἓν μὲν οὐδὲν, τμη-

dictus eſt; hi verò ſunt nobiliſſimi et Sublimitatem efficientes; quapropter metrum Heröum, eorum quæ novimus præſtantiſſimum conſtituunt. *Et hoc*, ὥσπερ νέφος, *ritè claudit ſententiam*; nam ex proprio loco illud transfer, ubi ſanè velis, *ut ſit exempli gratiâ*, τοῦτο τὸ ψήφισμα, ὥσπερ νέφος, ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν, vel meherculè unam ſolam ſyllabam *ejus* reſcinde, *ut ſit*, ἐποίησε παρελθεῖν, ὡς νέφος, et videbis quantum harmonia cum Sublimitate conſpiret; Hoc enim ipſum, ὥσπερ νέφος, primo numero longo incedit quatuor temporibus dimenſo; ſed, abſciſsâ unâ Syllabâ, *ut ſit*, ὡς νέφος, ſtatim *illud* imminuit abſciſſione Sublimitatem: Ut è contrario, ſi *illud* extendas, *ut ſit*, παρελθεῖν, ὡσπερεὶ νέφος, idem ſignificat: non tamen idem *jam* cadit; quia longitudine ultimorum temporum diſſolvitur et relaxatur ea Sublimitas, quæ *nunc* præcisè abrupta eſt.

Imprimis verò magna reddit ea quæ dicuntur, eodem modo quo corpora, membrorum connexio; quorum *ſc. corporum* unum *membrum*, ab

θὲν ἀφ' ἑτέρου, καθ' ἑαυτὸ ἀξιόλογον ἔχει, πάντα δὲ μετ' ἀλλήλων ἐκπληροῖ τέλειον σύστημα· οὕτως τὰ μεγάλα, σκεδασθέντα μὲν ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλῃ, ἅμα ἑαυτοῖς συνδιαφορεῖ καὶ τὸ ὕψος· σωματοποιούμενα δὲ τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἔτι τῷ δεσμῷ τῆς ἁρμονίας περικλειόμενα, αὐτῷ τῷ κύκλῳ φωνήεντα γίνεται· καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς περιόδοις ἔρανός ἐστι πλήθους τὰ μεγέθη. Ἀλλὰ μὴν, ὅτι τε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις, ὅμως κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, καὶ οὐδὲν ἐπαγομένοις περιττὸν, ὡς τὰ πολλὰ συγχρώμενοι, διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον καὶ διάστημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι περιεβάλοντο, (καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Φίλιστος, Ἀριστοφάνης ἔν τισιν, ἐν τοῖς πλείστοις Εὐριπίδης,) ἱκανῶς ἡμῖν δεδήλωται. Μετά γέ τοι τὴν τεκνοκτονίαν Ἡρακλῆς φησι,

alio abſciſſum, nihil per ſe habet dignitatis, omnia verò inter ſe perfectam faciunt *corpoream* molem: ſimiliter membra *orationis*, ab ſe invicem alia alibi diſſipata, ſecum diſtrahunt etiam Sublimitatem; ſed cum in corpus *velut* redigantur communicatione *quâdam*, prætereà cum conſtringantur vinculo harmoniæ, ipſo ambitu ſonora fiunt; et in periodis Sublimia ſunt quaſi ſymbola à multitudine *collecta*. Quinetiam ſatìs à nobis declaratum eſt, quòd multi ſolutæ orationis ſcriptores et poëtæ, cum non eſſent naturâ Sublimes, fort autem *cum eſſent* etiam humiles, cumque adhæc uterentur plerumque verbis communibus et vulgaribus, nihilque exquiſitæ elegantiæ exhibentibus, tamen ſolùm collocando hæc e aptando, granditatem et Sublimitatem, et, ut ne humiles viderentu eſſe, conſecuti ſunt, (ut *fecerunt* aliique multi, et Philiſtus, Ariſtophane in quibuſdam *locis*, in plurimis Euripides.) *Apud hunc poſtremum* Hercules poſt ſuorum liberorum occiſionem dicit,

Γέμω κακῶν δὴ, κοὐκέτ᾽ ἔσθ᾽ ὅπη τεθῇ·

Σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογοῦν· εἰ δ᾽ ἄλλως αὐτὸ συναρμόσεις, φανήσεταί σοι, διότι τῆς συνθέσεως ποιητὴς Εὐριπίδης μᾶλλόν ἐστιν, ἢ νοῦ. Ἐπὶ δὲ τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης,

——— Εἰ δέ που
Τύχοι πέριξ ἑλίξας, εἷλχ᾽ ὁμοῦ λαβὼν
Γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί.

Ἔστι μὲν γενναῖον τὸ λῆμμα, ἁδρότερον δὲ γέγονε τῷ τὴν ἁρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι, μηδ᾽ οἷον ἐν ἀποκυλίσματι φέρεσθαι· ἀλλὰ στηριγμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος.

Sect. XLI. Μικροποιὸν δ᾽ οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγων καὶ σεσοβημένος, οἷον δὴ πύῤῥιχοι καὶ τροχαῖοι

Plenus ſum malis, neque jam locus
eſt ubi aliud *ponatur*;

Id, quod dicitur, valdè vulgare eſt, ſed fit Sublime quia ſtructurâ *verborum* reſpondet *rei, de quâ agitur:* quòd ſi alio modo id colloces, apparebit tibi manifeſtum, Euripidem eſſe poëtam *vi* compoſitionis magis quàm ſenſûs. De Dirce verò raptatâ à tauro *dicit*,

——— *Sicubi verò* taurus
Inciderit, circumquaque ſe vertens,
unà traxit prehendens
Mulierem, rupem, quercum, ſemper
ſuum curſum *immutans.*

Circumſtantia quidem eſt nobilis, ſed vehementior facta eſt ex eo quòd harmonia non præcipitetur, neque velut machinâ quidem ad volvendum aptâ feratur; ſed quòd verba habeant quædam, quibus alia aliis obſtent, quibuſque mora fiat temporibus, evadentia ad ſtabilem Sublimitatem.

Nihil verò eſt, quod tam minuta reddit Sublimia, quàm numerus in oratione fractus et concitatus; cujus generis quidem *ſunt* Pyrrichii et Tro-

καὶ διχόρειοι, τέλεον ὡς ὀρχηστικὸν συνεκπίπτοντες· εὐθὺς γὰρ πάντα φαίνεται τὰ κατάρυθμα κομψὰ, καὶ μικροχαρῆ, καὶ ἀπαθέστατα, διὰ τῆς ὁμοειδίας ἐπιπολάζοντα. Καὶ ἔτι τούτων τὸ χείριστον, ὅτι ὥσπερ τὰ ᾠδάρια τοὺς ἀκροατὰς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἀφέλκει καὶ ἐφ' αὐτὰ βιάζεται, οὕτως καὶ τὰ κατερρυθμισμένα τῶν λεγομένων οὐ τὸ τοῦ λόγου πάθος ἐνδίδωσι τοῖς ἀκούουσι, τὸ δὲ ῥυθμοῦ· ὡς ἐνίοτε προειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι, προαποδιδόναι τὴν βάσιν.

Ὁμοίως δὲ ἀμεγέθη καὶ τὰ λίαν συγκείμενα, καὶ εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ὡσανεὶ γόμφοις τισὶν ἐπαλλήλοις κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ἐπισυνδεδεμένα.

Ἔτι γε μὴν ὕψους μειωτικὸν καὶ ἡ ἄγαν τῆς φράσεως συγκοπή· πηροῖ γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν συνάγηται βραχύ. Sect. XLII.

chæi et Dichorei, prorſus in ſaltatorium *modum* incidentes: ſtatim enim omnia ea, quæ ultra modum numeroſa ſunt, videntur ſcita eſſe, et minuta, et affectibus maximè carentia, quia eodem ſemper modo procedunt. Et adhuc horum peſſimum eſt, quòd, ut cantica, auditores à re abſtrahunt et ad ipſa vi cogunt; ita ea, quæ ultra modum numeroſa dicuntur, non dant auditoribus affectum orationis, ſed numeri: adeò ut illi nonnunquam prævidentes debitas *periodorum* clauſulas, eodem modo, quo dicentes, *terram* pede pulſent, et priores, velut in choro quodam, poſitionem faciant.

Similiter etiam ea *verba* Sublimitate carent, quæ jacent nimis propinqua, quæque ſunt in minutas breveſque ſyllabas conciſa, et veluti clavis quibuſdam continuis aſperè et duriter capulata.

Prætereà quidem etiam valdè curtum dictionis genus minuit Sublimitatem: mutilatur enim granditas, cùm in nimiam brevitatem cogatur.

Ἀκουέσθω δὲ νῦν μὴ τὰ δεόντως συνεστραμμένα, ἀλλ' ὅσα ἄντικρυς μικρὰ καὶ κατακεκερματισμένα· συγκοπὴ μὲν γὰρ κωλύει τὸν νοῦν, συντομία δ' ἐπ' εὐθὺ [ἄγει.] Δῆλον δ' ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα, τὰ παρὰ μῆκος ἄκαιρον ἀναχαλώμενα.

Sect. XLIII. Δεινὴ δ' αἰσχῦναι τὰ μεγέθη καὶ ἡ μικρότης τῶν ὀνομάτων· παρὰ γοῦν τῷ Ἡροδότῳ κατὰ μὲν τὰ λήμματα δαιμονίως ὁ χειμὼν πέφρασται, τινὰ δὲ νὴ Δία περιέχει τῆς ὕλης ἀδοξότερα, καὶ τοῦτο μὲν ἴσως, "ζεσάσης καὶ τῆς θαλάσσης." "Ὡς τὸ "ζεσάσης" πολὺ τὸ ὕψος περισπᾷ διὰ τὸ κακόστομον. Ἀλλ' "ὁ ἄνεμος, φησὶν, ἐκόπασε·" καὶ, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον ἐκβρασσομένους ἐξεδέχετο "τέλος ἄχαρι." Ἄσεμνον γὰρ τὸ "κοπάσαι" καὶ ἰδιωτικόν· τὸ δ' "ἄχαρι" τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον. Ὁμοίως καὶ ὁ Θεόπομπος, ὑπερφυῶς σκευάσας τὴν τοῦ Πέρσου κατάβασιν ἐπ' Αἴγυπτον, ὀνοματίοις τισὶ τὰ ὅλα διέβαλεν. "Ποῖα

Intelligantur verò nunc non ea, quæ ritè contracta ſunt; ſed ea, quæ prorſus minuta ſunt, et *quaſi* in particulas diſſecta: conciſa enim brevitas impedit ſenſum, ſuccincta verò *eum* rectâ viâ ad *ſcopum* dirigit. Conſtat autem quòd è contrario ea, quæ nimis producuntur, ſunt frigida, cum propter immodicam longitudinem retardentur.

Valet autem et exilitas verborum dehoneſtare Sublimia: apud Herodotum quidem tempeſtas deſcribitur divinè quoad circumſtantias, continet verò meherculè quædam *verba* materiâ abjectiora: et hoc quidem fortaſſe *abjectum eſt*, ζεσάσης δὲ τῆς θαλάσσης *et fervente mari:* Ut illa vox ζεσάσης multam Sublimitatem *de ſententiâ* detrahit propter malum *vocis* ſonum! Simul dicit, ὁ ἄνεμος ἐκοπίασε, *ventus laborabat*; et, ii, qui in naufragio deprehendebantur, habuerunt *exitum* ἄχαρι *ingratum:* minus grave eſt illud *verbum* κοπιάσαι et vulgare; hoc verò ἄχαρι non eſt tali affectui aptum. Similiter et Theopompus, cum Sublimem in modum parâſſet *deſcribere* deſcenſum Perſarum in Ægyptum, verbis quibuſdam minutis omnia reddidit

“γὰρ πόλις, ἢ ποῖον ἔθνος τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν, οὐκ ἐπρεσβεύετο
“πρὸς βασιλέα; τί δὲ τῶν ἐκ τῆς γῆς γεννωμένων, ἢ τῶν κατὰ
“τέχνην ἐπιτελουμένων, καλῶν ἢ τιμίων, οὐκ ἐκομίσθη δῶρον
“ὡς αὐτόν; Οὐ πολλαὶ μὲν καὶ πολυτελεῖς στρωμναὶ καὶ χλανίδες,
“τὰ μὲν ἁλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλταί, τὰ δὲ λευκαί, πολλαὶ δὲ
“σκηναὶ χρυσοῦ κατεσκευασμέναι πᾶσι τοῖς χρησίμοις, πολλαὶ
“δὲ καὶ ξυσίδες καὶ κλῖναι πολυτελεῖς; ἔτι δὲ καὶ κοῖλος ἄργυρος
“καὶ χρυσὸς ἀπειργασμένος, καὶ ἐκπώματα καὶ κρατῆρες, ὧν τοὺς
“μὲν λιθοκολλήτους, τοὺς δ' ἄλλους ἀκριβῶς καὶ πολυτελῶς
“εἶδες ἂν ἐκπεπονημένους; Πρὸς δὲ τούτοις ἀναρίθμητοι μὲν ὅπ-
“λων μυριάδες, τῶν μὲν Ἑλληνικῶν, τῶν δὲ βαρβαρικῶν· ὑπερ-
“βάλλοντα δὲ τὸ πλῆθος ὑποζύγια, καὶ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα
“σιτευτά· καὶ πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δὲ θύ-
“λακοι καὶ σάκκοι καὶ χάρται βιβλίων, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων

odioſa: “Quæ enim civitas, vel quæ “gens ex iis, quæ in Aſiâ ſunt, non “legatos miſerunt ad Regem? quid “verò ex iis, quæ terrâ proveniunt, “vel ex jis rebus, quæ arte elabo-“rantur, pulchris vel pretioſis, non “dono illi miſſum fuit: nonne mul-“tæ ſumptuoſæ erant ſtragulæ et “veſtes, partim purpureæ, partim “pictæ, partim albæ? *nonne* multa “tentoria aurata *miſſa erant*, omni-“bus rebus utilibus inſtructa? *nonne* “multæ etiam veſtes tricliniares lec-“tique pretioſi? *nonne* inſuper etiam “cælatum argentum aurumque fa-“bricatum, poculaque et crateres, “quorum alios videres gemmis ad-“hærentibus ornatos, alios verò ac-“curatè et ſumptuoſè elaboratos? “Adhuc etiam *ad eum mittebantur* “innumeræ armorum myriades, par-“tim Græcorum, partim Barbarico-“rum; et excedentia numerum ju-“menta, victimæque ad cædem *de-*“*ſignatæ:* adhuc etiam multi con-“dimentorum modii, multique cu-“leoli et ſacci chartarum, et libro-“rum, aliarumque omnium rerum

" χρησίμων. Τοσαῦτα δὲ κρέα τεταριχευμένα παντοδαπῶν ἱε-
" ρείων, ὡς σωροὺς αὐτῶν γίνεσθαι τηλικούτους, ὥστε τοὺς προσιόντας
" πόῤῥωθεν ὑπολαμβάνειν ὄχθους εἶναι καὶ λόφους συνωθουμένους."
Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει, δέον ποιή-
σασθαι τὴν αὔξησιν ἔμπαλιν· ἀλλὰ καὶ τῇ θαυμαστῇ τῆς ὅλης
παρασκευῆς ἀπαγγελίᾳ παραμίξας τοὺς θυλάκους καὶ τὰ ἀρτύ-
ματα καὶ τὰ σακκία, μαγειρείου τινὰ φαντασίαν ἐποίησεν· ὥσπερ
γὰρ, εἴ τις ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων τῶν προκοσμημάτων, μεταξὺ τῶν
χρυσίων, καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων, καὶ ἀργύρου κοίλου, σκη-
νῶν τε ὁλοχρύσων, καὶ ἐκπωμάτων, φέρων μέσα ἔθηκε θυλά-
κια καὶ σακκία, ἀπρεπὲς ἂν ἦν τῇ προσόψει τὸ ἔργον· οὕτω
καὶ τῆς ἑρμηνείας τὰ τοιαῦτα ὀνόματα αἴσχη, καὶ οἱονεὶ στίγματα
καθίσταται, παρὰ καιρὸν ἐγκαταταττόμενα. Παρέκειτο δ' ὡς
ὁλοσχερῶς ἐπελθεῖν καὶ οὓς ὄχθους λέγει συμβεβλῆσθαι, καὶ περὶ τῆς ἄλ-
λης παρασκευῆς οὕτως, "Ἁμάξας, εἰπεῖν, καὶ καμήλους, καὶ πλῆθος

" utilium: Tot verò *miſſæ erant* car-
" nes ſale conditæ omnigenarum pe-
" cudum, ut acervi earum tanti eſ-
" ſent, ut illi, qui accederent, è longin-
" quo ſuſpicarentur *eos* eſſe colles tu-
" muloſque alteros contra alteros e-
" rectos." Ex Sublimioribus ad hu-
miliora fugit, cum oporteret illum
feciſſe incrementum vice verſâ: ſimul
admirabili totius apparatûs narra-
tioni admiſcens culeolos et condi-
menta et ſacculos, imaginem quan-
dam culinæ fecit: ut enim, ſi quis
ſuper hæc ipſa ornamenta, inter cra-
teras aureos et gemmatos, interque
cælatum argentum, et tentoria ex
omni parte aurata, et pocula, ferret
poneretque medios culeolos ſacculoſ-
que, indecorum eſſet viſu opus; ſic
etiam hujuſmodi verba ſunt dedecora
elocutionis, et velut notæ *ei inuſtæ*,
cum ſint intempeſtivè ibi interpoſita.
Potuit autem quaſi ſummatim per-
currere etiam eos, quod dicit con-
jecturâ habitos eſſe colles, et de cæ-
tero apparatu ſic *orationem* immu-
tando dicere, " Camelos, multitu-
" dinemque jumentorum ſubvectan-

“ὑποζυγίων φορταγωγούντων πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν καὶ ἀπό-
“λαυσιν τραπεζῶν χορηγήματα·” ἢ “σωροὺς ὀνομάσαι παντοίων
“σπερμάτων, καὶ τῶν ἅπερ διαφέρει πρὸς ὀψοποιΐας καὶ ἡδυ-
“παθείας·” ἢ πάντα, ὡς ἐβούλετο, αὐτάρκη οὕτως θεῖναι, καὶ
“ὅσα τραπεζοκόμων καὶ ὀψοποιῶν ἡδύσματα.” Οὐ γὰρ δεῖ καταντᾶν ἐν τοῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβρισμένα, ἂν μὴ σφόδρα ὑπό τινος ἀνάγκης συνδιωκώμεθα· ἀλλὰ τῶν πραγμάτων πρέποι ἂν καὶ τὰς φωνὰς ἔχειν ἀξίας, καὶ μιμεῖσθαι τὴν δημιουργήσασαν φύσιν τὸν ἄνθρωπον, ἥτις ἐν ἡμῖν τὰ μέρη τὰ ἀπόρρητα οὐκ ἔθηκεν ἐν προσώπῳ, οὐδὲ τὰ τοῦ παντὸς ὄγκου περιηθήματα· ἀπεκρύψατο δὲ, ὡς ἐνῆν, καὶ, κατὰ τὸν Ξενοφῶντα,
“τοὺς τούτων ὅτι πορρωτάτω ὀχετοὺς ἀπέστρεψεν,” οὐδαμῇ καταισχύνασα τὸ τοῦ ὅλου ζώου κάλλος.

Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους ἐπείγει τὰ μικροποιὰ διαριθμεῖν· προϋποδεδειγμένων γὰρ τῶν ὅσα εὐγενεῖς καὶ ὑψηλοὺς ἐργάζεται

“tium omnia, quæ ſunt ſuppedita-
“menta menſarum ad luxuriam et
“delicias:” vel appellare *eos*, acer-
“vos omnis generis frumenti, et eo-
“rum, quæ præſtantiſſima ſunt ad
“opſonia et delicias;” vel (ſi omnia *voluerit*, ut voluit, ſufficientia ſic exponere) etiam dicere, “quæcunque
“ſunt deliciæ eorum qui menſas ſtru-
“unt, eorumque qui opſonia parant.” Neque enim oportet in Sublimibus deſcendere ad ſordida *verba* et inquinata, niſi ab aliquâ neceſſitate valdè adigamur: ſed decet habere voces reſpondentes dignitati rerum, imitarique naturam hominis creatricem, quæ in nobis neque partes non nominandas poſuit in conſpectu, neque excolamenta totius *corporeæ* molis; abſcondidit verò, quantùm potuit, et, ſecundum Xenophontem, “harum
“rerum canales quàm longiſſimè a-
“vertit,” non fœdans totius animalis pulchritudinem.

Sed enim non neceſſe eſt ſingulatim ea, quæ minuunt orationem, enumerare: cum enim anteà oſtendimus omnia ea, quæ nobilia Subli-

τοὺς λόγους, δῆλον ὡς τὰ ἐναντία τούτων ταπεινοὺς ποιήσει κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ἀσχήμονας.

Sect. XLIV. Ἐκεῖνο μέντοι λοιπὸν, ἕνεκα τῆς σῆς χρηστομαθείας, οὐκ ὀκνήσομεν ἐπιπροσθεῖναι, καὶ διασαφῆσαι, Τερεντιανὲ φίλτατε, ὅπερ ἐζήτησέ τις τῶν φιλοσόφων προσέναγχος, Θαῦμά μ' ἔχει, λέγων, ὡς ἀμέλει καὶ ἑτέρους πολλοὺς, πῶς ποτε κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα πιθαναὶ μὲν ἐπ' ἄκρον καὶ πολιτικαὶ, δριμεῖαί τε καὶ ἐντρεχεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι, ὑψηλαὶ δὲ λίαν καὶ ὑπερμεγέθεις, πλὴν εἰ μή τι σπάνιον, οὐκέτι γίνονται φύσεις· τοσαύτη λόγων κοσμική τις ἐπέχει τὸν βίον ἀφορία. Ἦ, νὴ Δί', ἔφη, πιστευτέον ἐκείνῳ τῷ θρυλλουμένῳ, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθὴ τιθηνὸς, ᾗ μόνῃ σχεδὸν καὶ συνήκμασαν οἱ περὶ λόγους δεινοὶ καὶ συναπέθανον; Θρέψαι τε γὰρ, φησὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἡ ἐλευθερία καὶ ἐφελκύσαι, καὶ ἅμα διωθεῖν τὸ πρόθυμον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἔριδος καὶ τῆς

miaque efficiunt ſcripta, manifeſtum eſt, quòd his contraria humilia *ea* plerumque et indecora reddent.

Illud ſanè reliquum non gravabimur, Tuæ diſcendi cupiditatis gratiâ, addere, et explicare id, Terentiane chariſſime, quod nuper quæſivit quidam ex Philoſophis, dicens, Miror ego, perinde ac multi alii, qui fiat ut in ætate noſtrâ *ſint* ingenia ad perſuadendum maximè apta et in forenſibus cauſis tractandis perita, acriaque et aſpera, et præcipuè ad ſuavitates ſcriptorum facta; non verò jam ſint (ſi rarum quiddam excipias) Sublimia valdè et magnifica: tanta prorſùs in hac parte ſcriptorum ſterilitas ſæculum circumdat. Num mehercùlè (dixit) credendum eſt trito illi dicto, Rempublicam eſſe bonam nutricem magnorum *ingeniorum*, quâcum ſolâ ferè viri excellentes in ſcriptis et viguerint et mortui ſint? Libertas enim (dicit *aliquis*) apta eſt et ad nutriendas cogitationes magnanimorum ſpemque *illis* faciendam, et ſimul ad urgendum *eorum* ſtudium mutuæ contentionis æmulationiſque

περὶ τὰ πρωτεῖα φιλοτιμίας. Ἔτι γε μὴν διὰ τὰ προκείμενα ἐν ταῖς πολιτείαις ἔπαθλα ἑκάστοτε τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων μελετώμενα ἀκονᾶται, καὶ οἷον ἐκτρίβεται, καὶ τοῖς πράγμασι κατὰ τὸ εἰκὸς ἐλεύθερα συνεκλάμπει. Οἱ δὲ νῦν ἐοίκαμεν, ἔφη, παιδομαθεῖς εἶναι δουλείας δικαίας, τοῖς αὐτῆς ἔθεσι καὶ ἐπιτηδεύμασιν ἐξ ἁπαλῶν ἔτι φρονημάτων μόνον οὐκ ἐνεσπαργανωμένοι, καὶ ἄγευστοι καλλίστου καὶ γονιμωτάτου λόγων νάματος, τὴν ἐλευθερίαν, ἔφη, λέγω· διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυεῖς. Διὰ τοῦτο τὰς μὲν ἄλλας ἕξεις καὶ εἰς οἰκέτας πίπτειν ἔφασκεν, δοῦλον δὲ μηδένα γίνεσθαι ῥήτορα· εὐθὺς γὰρ ἀναζεῖ τὸ ἀπαῤῥησίαστον, καὶ οἷον ἔμφρουρον, ὑπὸ συνηθείας ἀεὶ κεκονδυλισμένον· "Ἥμισυ γάρ τ' "ἀρετῆς, κατὰ τὸν Ὅμηρον, ἀποαίνυται —— δούλιον ἦμαρ." Ὥσπερ οὖν (εἴ γε, φησὶ, τοῦτο πιστὸν ἐστι) ἀκούω τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι καλούμενοι τρέφονται, οὐ μόνον κωλύειν,

de principatu *eloquentiæ*. Præthereà quia propoſita ſunt in Rebuſpublicis certaminis præmia, egregiæ animi dotes Rhetorum ſemper exercitatæ acuuntur et quaſi terendo excutiuntur, et cum rebus unà (uti par eſt) liberæ effulgent. Nos verò hodierni (dixit) videmur à pueritiâ imbuti eſſe juſtâ ſervitute, moribus ejus inſtitutiſque ex teneris jam cogitationibus tantùm non quaſi faſciis involuti, neque unquam deguſtantes fontem *illum* ſcriptorum pulcherrimum et naturalem maximè, (Libertatem, dixit, volo:) quare nihil evadimus, niſi adulatores magnifici: Addidit, alias propterea facultates etiam in famulos cadere, ſervum verò neminem fieri Rhetorem: ſtatim enim prorumpit illud quod illiberale eſt, quodque quaſi cuſtodiâ eum tenet ſemper a conſuetudine ſubactum: nam (ſecundum Homerum) "dimidium virtutis "aufert dies ſervitutis." Quemadmodum igitur (ſi quidem, inquit, verum eſt *id, quod* audio) arculæ, in quibus Pygmæi, vocati nani, nutriuntur, non ſolùm impediunt incre-

τῶν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνάγειν διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν· οὕτως ἅπασαν δουλείαν, κἂν ᾖ δικαιοτάτη, ψυχῆς γλωττόκομον καὶ κοινὸν δή τις ἀποφήναιτο δεσμωτήριον.

Ἐγὼ μέντοι γε ὑπολαμβάνων, Ῥᾴδιον (ἔφην, ὦ βέλτιστε) καὶ ἴδιον ἀνθρώπου, τὸ καταμέμφεσθαι ἀεὶ τὰ παρόντα. Ὅρα δὲ μήποτε καὶ ἡ τῆς οἰκουμένης εἰρήνη διαφθείρει τὰς μεγάλας φύσεις· πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ κατέχων ἡμῶν τὰς ἐπιθυμίας ἀπερίοριστος οὑτοσὶ πόλεμος, καὶ νὴ Δία πρὸς τούτοις τὰ φρουροῦντα τὸν νῦν βίον, καὶ κατ' ἄκρας ἄγοντα καὶ φέροντα ταυτὶ πάθη· ἡ γὰρ φιλοχρηματία, πρὸς ἣν ἅπαντες ἀπλήστως ἤδη νοσοῦμεν, καὶ ἡ φιληδονία δουλαγωγοῦσι, μᾶλλον δὲ (ὡς ἂν εἴποι τις) καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τοὺς βίους· φιλαργυρία μὲν νόσημα μικροποιόν, φιληδονία δ' ἀγεννέστατον. Οὐ δὴ ἔχω λογιζόμενος εὑρεῖν, ὡς οἷόν τε πλοῦτον ἀόριστον ἐκτιμήσαντας, τὸ δ' ἀληθέστερον

menta eorum qui in illis includuntur, ſed etiam contrahunt eos circumpoſito corporibus vinculo; ita aliquis poſſit appellare omnem ſervitutem (licet ſit juſtiſſima) arculam animi et publicum carcerem.

Ego quidem *illum ſic* excipio, Facilè eſt (dixit *aliquis*, vir optime) et familiare homini, conqueri ſemper de rebus præſentibus; vide autem ne ſit univerſi orbis pax, quæ corrumpat magna ingenia; multò verò magis hoc perpetuum bellum quod noſtras cupiditates obſeſſas tenet, et præterea herculè hi affectus, qui præſens ſæculum præſidio tenent, et ex arce rapiunt feruntque: amor enim nummorum (quo omnes jam inſatiabiliter laboramus) amorque voluptatis in ſervitutem rapiunt, ſeu potiùs, (ut ita dicat aliquis) demergunt jam ſæcula unà cum ipſis hominibus: amor quidem argenti morbus eſt minutos *nos* efficiens, amorque voluptatis *morbus* viles efficiens. Nequeo ſanè cogitando invenire, quo modo fieri poſſit, ut nos, qui immenſas divitias magni æſtimamus, et (ut

εἰπεῖν, ἐκθειάσαντας, τὰ συμφυῆ τούτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπεισιόντα μὴ παραδέχεσθαι· ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ καὶ ἀκολάστῳ συνημμένη καὶ ἴσα (φασὶ) βαίνουσα πολυτέλεια, ἀνοίγοντος ἐκείνου τῶν πόλεων καὶ οἴκων τὰς εἰσόδους, εἰς ἃς ἐμβαίνει, καὶ συνοικίζεται· χρονίσαντα δὲ ταῦτα ἐν τοῖς βίοις, νεοττοποιεῖται (κατὰ τοὺς σοφοὺς) καὶ ταχέως γενόμενα περὶ τεκνοποιΐαν ἀλαζόνειάν τε γεννῶσι καὶ τῦφον καὶ τρυφήν, οὐ νόθα ἑαυτῶν γεννήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια. Ἐὰν δὲ καὶ τούτους τίς τοῦ πλούτου τοὺς ἐκγόνους εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως δεσπότας ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσιν ἀπαραιτήτους, ὕβριν καὶ παρανομίαν καὶ ἀναισχυντίαν. Ταῦτα γὰρ οὕτως ἀνάγκη γίνεσθαι, καὶ μηκέτι τοὺς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, μηδὲ πέρα φήμης εἶναί τινα λόγον· ἀλλὰ τοιούτων ἐν κύκλῳ τελεσιουργεῖσθαι κατ᾽ ὀλίγον τῶν βίων τὴν διαφθοράν, φθίνειν δὲ καὶ καταμαραίνεσθαι τὰ ψυχικὰ μεγέθη, καὶ ἄζηλα

veriùs dicam) numinis inſtar colimus, non recipiamus in animos noſtros invadentia illa mala, quæ cum illis *divitiis* unà naſcuntur; ſequitur enim opes immenſas et nimias conjunctus et æquis (ut aiunt) paſſibus incedens magnus ſumptus, ſimulque *opibus* illis aditus urbium et privatarum ædium recludentibus, in quos intrat, *ſumptus*, etiam unà *cum opibus ibi* habitat: et, cum hæc in ſæculis per aliquod ſpatium temporis duraverint, nidificant (ſecundum ſapientes) et citò ad prolem faciendam converſa generant et Faſtum et Luxuriam, fœtus ſuos non ſpurios, ſed valdè legitimos: Sin quis verò hos divitiarum filios permittat ad adoleſcentiam pervenire, ſtatim procreant in animis dominos inexorabiles, Contumeliam et Injuſtitiam et Impudentiam: Neceſſe eſt enim hæc ſic fieri, hominesque non ampliùs ſurſum oculos erigere, nec ulteriùs *iis* ullam eſſe famæ rationem; ſed abſolutè compleri paulatim talium ſæculorum corruptionem, et contabeſcere et emarceſcere animi Sublimitates, neglectaſ-

γίνεσθαι, ἡνίκα τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη καὶ ἀνόητα ἐκθαυμάζοιεν, παρέντες αὔξειν τ' ἀθάνατα. Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μέν τις δεκασθεὶς, οὐκ ἂν ἔτι τῶν δικαίων καὶ καλῶν ἐλεύθερος καὶ ὑγιὴς ἂν κριτὴς γένοιτο· ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὲν φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια· Ὅπου δὲ ἡμῶν ἑκάστου τοὺς ὅλους ἤδη βίους δεκασμοὶ βραβεύουσι, καὶ ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων, καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν, τὸ δ' ἐκ τοῦ παντὸς κερδαίνειν ὠνούμεθα τῆς ψυχῆς, ἕκαστος πρὸς τῆς ἑαυτοῦ ἡδονῆς ἠνδραποδισμένοι, ἆρα δὴ ἐν τῇ τοσαύτῃ λοιμικῇ τοῦ βίου διαφθορᾷ δοκοῦμεν ἔτι ἐλεύθερόν τινα κριτὴν τῶν μεγάλων, ἢ διηκόντων πρὸς τὸν αἰῶνα, καθέκαστον ἀπολελεῖφθαι, καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας; Ἀλλὰ μήποτε τοῖς τοιούτοις, οἷοί περ ἐσμὲν ἡμεῖς, ἄμεινον ἄρχεσθαι ἢ ἐλεύθεροις εἶναι· ἐπείτοι γε ἀφεθεῖσαι τὸ σύνολον, ὡς ἐξ εἱρκτῆς ἄφετοι, κατὰ τῶν πλησίον αἱ πλε-

que eſſe, cum admirentur mortales ſuas et inutiles partes, omittentes incrementum facere *partibus* immortalibus. Neque enim in judicio quis pretio corruptus, poteſt eſſe liber integerque de rebus æquis et pulchris judex; neceſſe eſt enim ut ſuæ res videantur pulchræ juſtæque ei, qui dona accipit: Et *ſimiliter*, ubi munera, et venationes alienarum mortium, et inſidiæ teſtamentis *factæ* totas vitas noſtras jam moderantur; *ubi* etiam lucrum ex re quâlibet *nobis* comparamus vitæ *periculo*, in ſervitutem redacti unuſquiſque à *cupiditate nummorum*, num in tam peſtilenti ſæculi corruptione putamus reliquum eſſe quenquam liberum et incorruptum judicem *ſcriptorum* Sublimium vel ad æternitatem perventurorum, et non corruptum eſſe à cupiditate diteſcendi? Sed vide annon ſit melius tales, quales nos ſumus, regi quàm liberos eſſe: quoniam cupiditates *noſtræ*, velut ex caveâ emiſſæ *beſtiæ*, in proximos omninò emiſſæ etiam in-

ονεξίαν κἂν ἐπικλύσειεν τοῖς κακοῖς τὴν οἰκουμένην. Ὅλως καὶ δαπανὸν ἔφην εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων τὴν ῥαθυμίαν, ᾗ, πλὴν ὀλίγων, πάντες ἐγκαταβιοῦμεν, οὐκ ἄλλως πονοῦντες ἢ ἀναλαμβάνοντες, εἰ μὴ ἐπαίνου καὶ ἡδονῆς ἕνεκα, ἀλλὰ μὴ τῆς ζήλου καὶ τιμῆς ἀξίας ποτὲ ὠφελείας.

Κράτιστον δ' εἴη καὶ ταῦτ' ἐᾶν, ἐπὶ δὲ τὰ συνεχῆ χωρεῖν· ἦν δὲ ταῦτα τὰ Πάθη, περὶ ὧν ἐν ἰδίῳ προηγουμένως ὑπεσχόμεθα γράψειν ὑπομνήματι, ὡς τήν τε τοῦ ἄλλου λόγου καὶ αὐτοῦ τοῦ ὕψους μοῖραν ἐπεχόντων, ὡς ἡμῖν δοκεῖ.

cenderent malis totum orbem. In ſummâ verò dixi deſidiam eſſe conſumptricem ingeniorum nunc temporis natorum, in quâ nos omnes (exceptis paucis) vitam tranſigimus, non aliam ob rem laborantes vel ſuſcipientes *opus* quàm ob gloriolam et voluptatem, non autem ob id commodum, quod dignum eſt æmulatione et honore.

Sed præſtiterit hæc omittere et ad ea pergere, quæ ſequuntur: hæc verò erant Affectus, de quibus ex profeſſo promiſi me in peculiari Commentario dicturum, et qui, ut mihi videtur, tum alius generis orationis, tum ipſius Sublimitatis partem [*non minimam*] conſtituunt.

DIONYSII LONGINI

FRAGMENTA.

DIONYSII LONGINI

FRAGMENTA.

I. E Cod. MSto Vat.

Κορωνὶς δ᾽ ἔστω λόγου παντὸς καὶ φρονήματος Ἑλληνικοῦ, Δημοσθένης, Λυσίας, Αἰσχίνης, Ἀριστείδης, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης ὁ Κρίθινος, Ξενοφῶν, πρὸς τούτοις Παῦλος ὁ Ταρσεὺς, ὅν τινα καὶ πρῶτόν φημι προϊστάμενον δόγματος ἀναποδείκτου.

II. E Cod. MS. Par.

Προῆλθε δὲ τὸ μέτρον ἐκ Θεοῦ, μέτρῳ τά τε οὐράνια καὶ ἐπίγεια κεκοσμηκότος· ἁρμονία γάρ τίς ἐστι καὶ τοῖς ἐπουρανίοις καὶ ἐπιγείοις. Ἢ πῶς δὴ ἄλλως συνέστη τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ τινι καὶ τάξει

I. E Cod. MSto Vat.

Finiat autem omnem *noſtrum* ſermonem et Græcum Sublime *dicendi* genus Demoſthenes, Lyſias, Æſchines, Ariſtides, Iſæus, Timarchus, Iſocrates, Demoſthenes, qui et Crithinus *fuit*, Xenophon, præterea Paulus Tarſenſis, quem et primum dico præfuiſſe opinioni argumentis non probatæ.

II. E Cod. MS. Par.

Metrum à Deo primùm venit, qui et cœleſtia et terreſtria concinnè et quaſi modulatè diſpoſuit: rebus enim cum cœleſtibus tum terreſtribus ineſt quædam harmonia. Ecquomodo autem univerſum hoc, niſi certo ordine et rythmo quodam digeſtum fuiſſet, aliter unquam conſtitiſſet?

διεκεκόσμητο; καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν δὲ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται. Εἰ δὲ πάντα, πολλῷ γε μᾶλλον ὁ λόγος, ἅτε καὶ περιεκτικὸς ἁπάντων ὤν· ἔστι μὲν γὰρ καὶ τῷ πεζῷ ἁρμονία τίς· καὶ δῆλον ἐξ ὧν τοῦ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τοῦ δὲ οὔ. Μᾶλλον δὲ πρόσεστι τῷ ποιητικῷ, πάθεσι πλείστοις χρωμένῳ καὶ λέξεσι, καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἁρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον τοὺς οἰκείους ἐποίουν λόγους, ἢ πεζούς· καὶ μὴν τῷ μέτρῳ πρόσεστιν ἁρμονία, ἡ δὲ ἁρμονία μουσικὴ τυγχάνει· τῆς μουσικῆς δὲ ὅσον κλέος ἐστὶν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ· ὥστε καὶ τὸ μέτρον ἓν τῶν ἀρίστων, ὑπὸ τὴν μουσικὴν ὄν, ἧς τὸ κλέος (ὡς Ὅμηρος ἔφη)

——— Οἷον ἀκούομεν, οὔτε τι ἴδμεν.

imò organa ipſa *ea inſtrumenta*, quæ manu hominum fiunt, modulo omnia *ſeu menſurâ* conſtant. Si verò omnia, multò magis oratio, utpote quæ omnia in ſe complectitur; etenim pedeſtri ſermoni ſua eſt harmonia: idque ex eo liquet, quod hominis unius quidem ſermo numeroſior eſt, alterius verò non item. Sed harmonia ſanè magis competit Poëticæ orationi, quæ plurimis et affectibus utitur et dictionibus, et fabulis quoque et figmentis, per quæ efficitur harmonia. Idcirco antiqui ſuos libros ſtrictâ potiùs quàm ſolutâ oratione condebant: Metro certè inſita ineſt harmonia, harmonia verò muſica eſt; muſicæ autem quanta ſit gloria, nemo ignorat: quamobrem et Metrum res eſt eximia, quippe quod muſicæ ſubeſt; cujus nos, ut Homerus loquitur,

—— *Solam famam audivimus, neque quicquam ſcimus.*

III. E Cod. MS. Par.

Τὰ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος Ἐγχειρίδιον.

α'. Ἀλλ' εἴτε νέα τῶν μέτρων ἡ θεωρία, εἴτε Μούσης εὕρημα παλαιᾶς, ἑκάτερον ἕξει καλῶς· ἀρχαία μὲν οὖσα ἐκ τῆς παλαιότητος ἕξει τὴν σεμνότητα; νέα δὲ οὖσα ποθεινοτέρα κατ' Ὅμηρον,

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν πάντες ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ἔσχε τὴν ἀρχήν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγξατο.

β'. Τοῦ δὲ περὶ μέτρων λόγου πολλοὶ πολλαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μέτρων ὅρου, ὡς Ἡλιόδωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαιστίωνι κατακολουθήσομεν ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι· πρότερον δὲ ὀλίγα προειπεῖν δίκαιον.

III. E Cod. MS. Par.

PROLEGOMENA in *Hephæſtionis* Enchiridion.

1. At ſeu nova res ſit Metrorum obſervatio, ſeu veteris Muſæ inventum, pulchrè utrumque ſe habebit: nam ſi ſit vetus, vetuſtate ipſâ venerabilis: ſi recens, amabilior futura eſt, idque Homero judice,

Quippe illam reſonant omnes laudantque Camœnam,
Quæ, novitate placens, inſuetas fertur ad aures.

Porrò Metri pater eſt non ſolùm Rhythmus, ſed et Deus: nam ex Rhythmo ortum habuit, Deus verò ſonum ipſum Metri protulit.

2. Rei metricæ tractationem multi multifariam orſi ſunt: alii ab literis, ut Philoxenus; alii à definitione Metri, ut Heliodorus: nos verò auctorem ſecuti Hephæſtionem à ſyllabâ ordiemur: ſed pauca primùm præfanda ſunt.

γʹ. Τεκμήριον μέτρου ἀκοή· ἔνιοι γοῦν οὕτως ὡρίσαντο· μέτρον ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεων σύνταξις, αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμβανομένη· εἰ δὲ τὸ κρῖνον ἐστὶν ἀκοή, τὸ κοσμοῦν ἐστι φωνή· ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσά τε καὶ συστέλλουσα φωνὴ σχηματίζει τὰς συλλαβάς, οὕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἡ ἀκοή.

δʹ. Διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτεσθαι σιωπώμενα ἐν τῇ κατὰ πεζὸν ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πτώσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. Εὕροι γοῦν ἄν τις παρὰ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι στίχον ἡρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν διὰ τὸ πεζὴν οὖσαν τὴν προφορὰν συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοήν· φησὶ γοῦν,

Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν
Ἦλθε Φίλιππος,

στίχος ἐστὶν ἡρῷος· ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰωνικόν, ὅταν λέγῃ,

Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν.

τοῦτο γὰρ ἄντικρυς Ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ,

3. Senſus audiendi eſt id, quo de Metro judicamus: unde ſic quidam definiunt: *Metrum eſt pedum apta compoſitio, quæ ſenſu audiendi percipitur:* quòd ſi auris judicat, vox ſanè eſt quæ ornat: quippe ut vox, ſonum modulatum producendo vel contrahendo, ſyllabas quaſi figurat; ita auditus *eas aure* excipiens judicat.

4. Hinc fit ut Metra complura velut tacita lateant in pedeſtri oratione, et viciſſim in alia Metra multis modis incidant. Itaque et apud Demoſthenem oratorem invenire eſt occultum verſum Heroïcum; qui ideò latere potuit, quia pronuntiatio, ad ſolutam orationem accommodata, auditum ſimul et verba abripuit. Ait quippe, Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν &c. verſus eſt Heroïcus: ſed et Ionium *reperias*, cum ait, Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν: nam in his manifeſtum ſe prodit Ionicus à majori, ſimilis huic,

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἁπαλᾶς Γυρίννω.
τὰς δὲ τῶν μέτρων συνεμπλώσεις ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδείξομεν.

ε'. Διαφέρει δὲ μέτρον ῥυθμοῦ, ὕλη μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς, καὶ γὰρ ἐν κρότῳ. Ὅταν μὲν γὰρ τοὺς χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν ἀκούομεν· καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων, καὶ μελῶν σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερυγίσματα· μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς.

Ἔτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμοῦ τὸ μέτρον, ᾗ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν τε καὶ βραχύν, καὶ τὸν μεταξὺ τούτων, τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρός ἐστι καὶ βραχύς, ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βούλεται ἕλκει τοὺς χρόνους· πολλάκις γοῦν καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἁπαλᾶς Γυρίννω. Metrorum verò in ſe invicem incidentium exempla poſthac afferemus.

5. Metrum et Rythmus hoc differunt, quòd Metra ſyllabis tanquam materiâ conſtent, et abſque ſyllabâ non poſſit fieri Metrum: Rhythmus verò et in ſyllabis et citra ſyllabas fit; nempe in eo ſono qui pulſatione efficitur. Etenim cum ab ærariis fabris malleos deorſum incuti videmus, ſimul etiam Rhythmum quendam audimus: item equorum inceſſus pro Rhythmo habitus eſt, necnon micatio digitorum, et apta membrorum conformatio, et chordarum motus, et avium volitantium plauſus: at ſine dictione, quæ et talis ſit et tanta, Metrum conſiſtere non poteſt.

Præterea Metrum à Rhythmo differt, eo quòd Metrum tempora habeat fixa ac definita, longum ſcilicet et breve, et horum medium, quod commune appellant; quod ipſum quoque omnino et longum et breve eſt: Rhythmus autem tempora ad libitum producat, ſic ut breve tempus longum ſæpè efficiat. Rem ita ſe

ἔχει, καὶ τὴν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί. Λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμῳδίας ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ· ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης, „πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ „ῥυθμῶν;" ἀντιδιέστειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα· εἰς ἑκάτερον γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρου διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ οἱ παλαιοὶ τὴν τῶν μέτρων θεωρίαν.

ϛʹ. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς· καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν, ΜΕΤΡΟΝ ἈΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἁρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὑρετής. Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος· καὶ αὖ πάλιν εἰ εἴποιμι χόα τὸ σκεῦος, ἐν

habere, et illa à ſe invicem differre, Poëtæ ſciunt. Capiamus exempla ex Comœdiâ in gravem Philoſophiam jocante: nempe Socrates ait (licet *eum* irrideat Ariſtophanes) *utrum de Metris*, *an de Epico verſu*, *an de Rhythmis?* Diſtinxit ille Metra ab Rhythmis: itaque in exemplo allato duo hæc obſervanda; Rhythmum à Metro differre, et veteres Metrorum rationem præceptis comprehenſam didiciſſe.

6. Metrum de multis rebus dicitur. Nam et modum ſeu mediocritatem, Metrum vocamus; ut ille qui dixit, ΜΕΤΡΟΝ ἈΡΙΣΤΟΝ, *modus optimus:* ſive hoc ſit ſapientis pronuntiatum, ſeu donum *hominibus* à Deo datum; nam Apolline quidem digniſſimum *eſt*, modorum inventore. Deinde appellatur Metrum et id ipſum quod metitur, et id quod menſum eſt: ut cum medimnum, et id quod medimnus capit, Metrum vocamus, ſane utraque ea res medimnus dicit ſolet: item ſi poſſum vas, in quo aliquam quantitatem metior, appellare χόα *congium*, etiam è con-

ᾧ μετρῶ ποσότητά τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτὴν τὴν ποσότητα χόα προσαγορεύομεν. [καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

ζ'. Οὕτω μὲν οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας πολλαχόθεν λέγεται μέτρον· μέτρον τε γὰρ καλοῦμεν πᾶν τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω τὰ μὲν Πλάτωνος πεζά, τὰ δὲ Ὁμήρου μέτρα. Μέτρον καλεῖται καὶ εἶδος ἑκάστου· ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον Ἰωνικόν, καὶ μέτρον Ἰαμβικόν, καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ στίχος ἕκαστος· ὡς ὅταν εἴπω, ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει χ'· τοῦτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. Ἔτι τοίνυν μέτρον καλοῦμεν τὴν συζυγίαν, τουτέστι τὴν διποδίαν, ὅταν τὸ Ἰαμβικόν, τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλῶμεν. Μέτρον καλοῦμεν καὶ τὸν χρόνον, ὃν τινες τῶν ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσιν· ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, παράδειγμα τεθήσεται,

trario ipſam quantitatem *in eo contentam* appellamus χόα: [itidem ipſum lignum, quòd longitudinem habet unius cubiti, appellamus cubitum.]

7. Pariter et in præſenti inſtituto Metri nomen ad multa pertinet: nam et Metrum dicimus quidquid proſa non eſt: ut cum ea quæ ſcripſit Plato, proſam, quæ Homerus, Metra nomino. Metrum etiam dicitur quæque Metri ſpecies; ut cum dico, Metrum Ionicum, Metrum Iambicum, Metrum Trochaicum. Item verſus ſinguli appellantur Metrum: ut cum dico; prima Homeri Rhapſodia Metris conſtat ſexcentis, id quòd Ulyſſes Metricus obſervavit. Jam verò et pedum duorum conjugationem Metrum vocamus, ut cum Trimetrum appellamus Iambicum illum, qui conſtat ſenis pedibus. Ipſum tempus etiam Metrum vocamus; quod quidam Rhythmici ſcriptores σημεῖον *notam* appellant. Id ita eſſe exemplo confirmabimus, quod alii Orpheo,

ὃ τινες μὲν Ὀρφέως, τινὲς δὲ τῆς Πυθίας παραλαμβάνουσι· περὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων, ἢ λέγουσα,

Ὄρθιον, ἑξαμερὲς, τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων·

καὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὥσπερ εἴρηκα· μέτρον δὲ καὶ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον. οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν προειρημένων αὐτὸ τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται, [καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας· χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, ποὺς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος δὲ ποίημα· πάντα οὖν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται.]

η΄. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ μείρω ῥήματος, ὅ ἐστι μερίζω· ἀφ' οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς·

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σεῖστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον· ὄνομα γοῦν ἐστι, καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, τοῦ μερισμοῦ.

alii Pythiæ acceptam referunt: etenim cum hæc, vel ille, de Epico verſu ſit loquitur,

Tramite eunt recto Metra bis duodena, pedes ſex.

Et hæc ita ſe habent ut dixi: "Metrum verò eſt et quod metitur et id "quod menſum eſt;" ita enim in modò dictis id ipſum quod menſum eſt (id eſt Poëma) Metrum vocatur, et ſingulæ partes metientes eandem appellationem ſortitæ ſunt: tempus enim ſyllabam, pedem ſyllaba, pes metricam conjugationem, hæc verſum, hic Poëma efficit; ut meritò ſingula appellentur Metra.

8. Factum eſt Metri nomen ex verbo μείρω, quod eſt *divido:* unde illud Poëtæ,

Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

Jure pari imperita, mecumque hunc divide honorem.

atque ut ex σείω fit σεῖστρον, ex δέρω δέρτρον, ex φέρω φέρτρον, ita ex μείρω μέτρον; eſt igitur, ſi etymologiam ſpectemus, nomen partitionis.

θ'. Περὶ δὲ ὅρων μέτρου νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον· αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς ἐπαρχομένοις γράφει· τοῖς γὰρ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τῆς μετροποιΐας γεγευμένοις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὅρον.

ι'. Ἐπιγέγραπται δὲ ἘΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, οὐχ (ὥς τινες ᾠήθησαν) διὰ τὸ ξίφος, ἀλλὰ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ διὰ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλομένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν παραγγελμάτων· ὅτι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, Ἡλιόδωρος τοῦ Ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει, "τοῖς βουλομένοις "ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφαλαιωδέστερα τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ "βιβλίον τοῦτο."

ια'. Ἤρξατο δὲ αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλλαβῆς, ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη τὸ μέτρον· τὸ ποιοῦν πρὸ τοῦ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. Οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους δὲ ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἴδους· δια-

9. De definitionibus Metri nunc agere haud neceſſe eſt. Ipſe enim Hephæſtion reprehendit Heliodorum, qui apud novitios de eâ re agat; cum ii, qui rudes ſunt et rem metricam nondum attigerunt, non poſſint Metri definitionem intelligere.

10. Liber inſcribitur ἘΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ *pugillare*, non (ut quidam opinati ſunt) ex Gladio, ſed ex eo quòd acuat animos eorum, qui in ipſum incidunt, quia poſſint habere illi, qui velint, ἐν χερσὶν *in manibus* præceptionum metricarum ſingula capita. Id ita eſſe hinc conſtat, quod Heliodorus initio Enchiridii ait: *Hic liber in uſum eorum ſcriptus eſt, qui rei metricæ præcipua capita habere in manibus velint.*

11. Hephæſtion, ut jam diximus, ab ſyllabâ illud incipit, eo quòd Metri materia ſit ſyllaba, ſine quâ nec Metrum poteſt conſiſtere: id autem quod efficit, prius eſt eo quod efficitur, adeóque illinc incipiendum. Cæterum non ab genere incipit, ſed à ſpecie: differunt verò genus et ſpe-

φέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ᾗ γένος μέν ἐστι τὸ πρωτότυπον εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον, εἶδος καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον· οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἴδη δὲ αὐτοῦ, ἄνθρωπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γένος μέν ἐστιν ἡ συλλαβὴ, εἴδη δὲ αὐτῆς βραχεῖα, καὶ μακρὰ, καὶ κοινὴ καλουμένη· οὐκ ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γένους ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· τεχνικὸς γὰρ οὗτος ὁ λόγος, καὶ οὐ πάνυ τοῖς μέτροις συμβάλλεται, οὔτε ὅρῳ τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, οὔτε τὸν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τῆς ἐτυμολογίας· καί τοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς ἔλεγχον ἔχει ὁ ὅρος.

ιβ. Ἔστιν ἡ συλλαβὴ . . . . .

cies, quatenus genus quidem eſt res primaria, quæ in ſpecies dividi poteſt; ſpecies autem eſt id in quod genus dividitur: ſic animal eſt genus, cujus ſpecies ſunt homo, equus, et reliqua. Eâdem ratione et ſyllaba genus eſt: ſpecies verò ejus ſunt brevis, longa, et ea quæ communis dicitur. Itaque huic Scriptori initium ab genere facere haud viſum eſt, quòd ea quæſtio eſſet merè technica; nec aut ſyllabam definiri, aut ejus etymologiam afferri, ad Metra ipſa quicquam conferret. Tamen ille eo nomine à technicis reprehenſus eſt.

12. Definitio . . . . . Syllaba eſt * * * * * *

ιγʹ. Ἔτι ἡ συλλαβὴ παρὰ τοῦτο ὠνόμασται, παρὰ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν ἔξεστιν ὑφ᾽ ἕνα φθόγγον περιλαβεῖν, δὺ μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητείτωσαν οἱ τεχνικοί.

ιδʹ. Ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση· καθόλου γὰρ αἱ μέν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐντεῦθεν τὸν μὲν Δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὸν δὲ Πυῤῥίχιον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονοῦντες τῆς ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ στοιχεῖα, οὐδὲ ἐν ποσότητι καταριθμοῦντες τοὺς χρόνους, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τῆς ποσότητος.

IV. E Cod. MS. Par.

Ἀρκτέον δὲ ἀπό βραχείας· οὕτω τοίνυν ὁ Ἡφαιστίων αὐτὴν ὁρίζεται, "Βραχεῖα ἐστὶ συλλαβὴ ἡ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν ἢ

13. Præterea ſyllaba hinc nomen habuit, quòd literas plures in ſe una comprehendat, quæ ſub unico ſono percipi poſſint: niſi quis loquatur de iis ſyllabis, quæ literâ unâ conſtant; ſed hæc quidem technicis diſquirenda relinquamus.

12. In re metricâ illud tenendum, omnes breves inter ſe eſſe æquales, item omnes longas; univerſæ quippe conſtant temporibus, longæ duobus, breves uno. Hinc fit ut in Dactylo quatuor, in Pyrrichio duo tempora eſſe ſtatuamus; nec dictionis aut ſyllabæ Poëticæ literas curioſiùs inveſtigantes, nec ex earum numero, ſed ex numeri poteſtate, tempora metientes.

IV. E Cod. MS. Par.

Incipiendum autem à brevi ſyllaba: ſic verò eam definit Hephæſtion, *Syllaba ea brevis eſt, quæ habet vocalem brevem vel correptam, non*

« βραχυνόμενον, μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως, οὕτως ὡς μεταξὺ αὐ-
« τῆς καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ φωνήεντος μὴ ὑπάρχειν σύμ-
« φωνα πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἀλλ᾽ ἤτοι ἕν, ἢ μηδὲ ἕν.»

Πάνυ οὖν ἐπαίνου ἄξιος, ὡς πάντα ἔχων ὅσα δεῖ ὑγιῆ ὅρον ἔχειν. Ὅρος γὰρ τοῖς φιλοσόφοις ἐστὶ, ὁ μηδὲν ἔξωθεν τῶν ὁριζομένων συμπεριλαμβάνων, ἢ ὁ μηδὲν τῶν ὁριζομένων καταλιπὼν, ὃς ἀντιστρέφει πρὸς τὸ κεφαλαιῶδες· τουτέστιν ἐὰν ἀλλήλων ὑπάρχουσιν οἱ ὅροι αὐτός τε ὁ ὅρος καὶ τὸ ὁριζόμενον, οὕτως ὡς ἐπὶ τοῦδε παραδείγματος· ἄνθρωπος ἐστὶ ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν· εἴ τι οὖν ἐστι ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικὸν, τοῦτό ἐστιν ἄνθρωπος πάντως· Καὶ αὖ πάλιν φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος· εἴ τι οὖν ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος, τοῦτο φωνὴ πάντως. Οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅρου, εἴδομεν τὸ ἀντιστρέφον· εἴ τι ἐστὶ βραχὺ φωνῆεν, μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, μετὰ τῆς ἄλλης συλλαβῆς οὐκ ἔχον σύμ-

in fine dictionis; et ita quidem ut eam inter et ſequentis ſyllabæ vocalem non interſint conſonantes plures unâ ſimplice, ſed aut una tantùm, aut nulla.

Omnino ſanè laudanda definitio, utpote omnia habens quæ oportet habere legitimam definitionem. Nempe Philoſophis definitio ea eſſe *ſtatuitur*, quæ nihil extra rem definitam complectitur, quæ nihil omittit rei definitæ, quæ cum rei ſummâ reciprocatur; ſi videlicet definitio ipſa, et illud quod definitur, alterum alterius definitio ſit, ſic ut in hoc exemplo: Homo eſt animal ſermone præditum, mortale, intelligentia et ſcientiæ capax: ſiquod igitur animal ſermone præditum eſt, et mortale, idemque intelligentiæ et ſcientiæ capax, homo illud prorſus eſt. Item ſonus eſt aër percuſſus: ſiqua res igitur aër eſt percuſſus, ea utique eſt ſonus. Eodem modo nos in propoſitâ definitione videamus id quod reciprocatur; ſi qua eſt vocalis brevis, nec ea in fine dictionis poſita, quæ non habeat poſt

φωνα ἑνὸς πλείονα, τῦτο πάντως ἐςὶ συλλαβὴ βραχεῖα. Προείρηται δὲ τὸ μὴ ἐπὶ τέλυς λέξεως κείμενον, ἀλλὰ τὴν κοινὴν λεγομένην· [ἐάνπερ εἰς μέρος ἀπαρτίζῃ λόγυ, τῷ τῆς κοίνης ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον ὅταν συλλαβὴ βραχεῖα ἐςὶν ἐπὶ τέλους λέξεως κειμένη, ἐνομίσθη ποτὲ μακρὰ, ὡς ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ, "τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα·" καὶ αὖ πάλιν ἡ "πρὸς" συλλαβὴ βραχεῖα ἐςὶν, ἀλλ' ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς, ὅταν Ὅμηρος εἴπῃ, "πρὸς οἶκον Πηλῆος·" σπονδεῖον γὰρ δεῖ εἶναι τὸν πόδα.] Εἰ δὲ φησὶ μὴ ἔχει σύμφωνον μεταξὺ ἓν, ἀλλὰ τὴν μακράν· εἰ γὰρ συμβαίη βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆναι, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβήν· οἷον ἡ ε συλλαβὴ ἐςὶ βραχεῖα, ἀλλ' ἐὰν δύο σύμφωνα ἐπενεχθῇ, ὡς ἐν τῷ "Ἕκτωρ," μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβήν. Διὰ τῦτο προσέθηκε, μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ' ἓν ἁπλῦν, ἢ μηδὲ ἕν· καὶ

ſe plures unâ conſonantes, ea utique eſt brevis ſyllaba. Anteà verò dictum fuit, *non in fine dictionis poſita*, propter eam *vocalem*, quæ communis dicitur: [ſi faciat partem integram orationis, incidit in naturam *vocalis* communis: velut cum brevis ſyllaba in fine dictionis poſita, aliquando longa habita eſt, ut apud Poëtam, τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα: ita et ſyllaba πρὸς brevis per ſe eſt: ſed longæ locum obtinet, ubi Homerus ait, πρὸς οἶκον Πηλῆος, quoniam ibi pedem oportet eſſe ſpondeum.] Illud autem, "ſi "non interſint plures unâ conſonan-"tes," *additum eſt definitioni*, propter eam *vocalem* quæ *poſitione ſit* longa: nam ſi contigerit, ut vocali, ſeu brevi ſeu correptæ, poſtpoſitæ ſunt duæ conſonantes, eæ ſyllabam longam efficient: ſic vocalis ε ſyllaba eſt brevis; at ſi duæ conſonantes poſtpoſitæ ſint, ut in voce Ἕκτωρ, eæ ſyllabam longam facient. Idcirco *auctor definitionis* addidit, non oportere ſubſequi duas conſonantes, ſed unam quæ ſim-

γὰρ ἐὰν διπλοῦν προσενεχθῇ, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, ὡς ἐν τῷ "ἄξω ἑλών."

V. Ex Porphyrio de vita Plotini. p. 13. *Edit. Baſil.*

Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὦ Μάρκελλε, γεγενημένων Φιλοσόφων, οὐχ ἥκιστα παρὰ τοὺς πρώτους τῆς ἡλικίας ἡμῶν χρόνους, ὁ μὲν γὰρ νῦν καιρὸς, οὐδ' εἰπεῖν ἐστιν, ὅσην σπάνιν ἔσχηκε τοῦ πράγματος, ἔτι δὲ μειρακίων ἡμῶν, οὐκ ὀλίγοι τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ λόγων προέστησαν, οὓς ἅπαντας μὲν ὑπῆρξεν ἰδεῖν ἡμῖν διὰ τὴν ἐκ παίδων ἐπὶ πολλοὺς τόπους ἅμα τοῖς γονεῦσιν ἐπιδημίαν, συγγενέσθαι δὲ αὐτῶν τοῖς ἐπιβιώσασι κατὰ ταυτὸ, συχνοῖς ἔθνεσι καὶ πόλεσιν ἐπιμίξαντας· Οἱ μὲν καὶ διὰ γραφῆς ἐπεχείρησαν τὰ δοκοῦντα σφίσι πραγματεύεσθαι, καταλιπόντες τοῖς ἐπιγιγνομένοις τῆς παρ' αὐτῶν ὠφελείας μετασχεῖν· οἱ δὲ ἀποχρῆναι σφίσιν ἡγήσαντο τοὺς συνόντας προβιβάζειν εἰς τὴν τῶν ἀρεσκόντων

plex eſt, vel nullam: nam et duplex ſi acceſſerit, ſyllabam productura eſt, ut in ἄξω ἑλών.

V. Ex Porphyrio de vita Platoni, p. 3. *Edit. Baſil.*

Quum permulti memoriâ noſtrâ exſtiterint, Marcelle, Philoſophi, præſertim autem primis pueritiæ noſtræ temporibus (nam dici vix poteſt, quantâ præſens tempus laborat rei penuriâ) tum verò non pauci ex his, quum jam adoleſcentuli eſſemus, tuendis Philoſophiæ placitis inclaruerunt: quorum quidem omnium notitiam frequens mihi per loca plurima ab ipſâ ſtatim pueritiâ cum parentibus inſtituta peregrinatio contulit; quin et cum aliquammultis ex hiſce, qui tum ſuperſtites erant, dum varias gentes et populos obeundo perluſtro, familiariùs vivendi facultas fuit: Nonnulli *eorum* placita ſua ſcriptis tradiderunt, ut ſic et poſteri doctrinâ ipſorum fruerentur; alii verò ſufficere ſibi exiſtimârunt, ſi ſectatores tantùm ſuos ad illorum captum et

ἑαυτοῖς κατάληψιν. Ὧν τοῦ μὲν προτέρου γεγόνασι τρόπου Πλατωνικοὶ μὲν, Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Προκλῖνος, ὁ περὶ τὴν Τρωάδα διατρίψας, οἵ τε μέχρι νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσιεύοντες, Πλωτῖνος, καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος, ὁ τούτου γνώριμος· Στωϊκῶν δὲ Θεμιστοκλῆς, καὶ Φοιβίων, οἵτε μέχρι πρώην ἀκμάσαντες, Ἄννιός τε καὶ Μήδιος· Περιπατητικῶν δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡλιόδωρος. Τοῦ δὲ δευτέρου Πλατωνικοὶ μὲν Ἀμμώνιος καὶ Ὠριγένης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν οὐκ ὀλίγῳ τῶν καθ' ἑαυτοὺς εἰς σύνεσιν διενεγκοῦσιν· οἵ τε Ἀθήνησι διάδοχοι Διόδοτος, καὶ Εὔβουλος. Καὶ γὰρ εἴ τι τούτων γέγραπταί τισιν, ὥσπερ Ὠριγένει μὲν τὸ ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, Εὐβούλῳ δὲ τὸ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ τῶν Ἀριστοτέλει ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ἀντειρημένων, οὐκ ἐχέγγυα πρὸς τὸ μετὰ τῶν ἐξειργασμένων τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀριθμεῖν ἂν γένοιτο, παρέργῳ τῇ τοιαύτῃ

cognitionem perducerent. Ex quibus de priore genere Platonici fuere Philoſophi, Euclides, Democritus, et Proclinus, qui in Troade vitam ſuam traduxit; necnon, qui nunc Romæ degunt, Plotinus, hujuſque familiaris Gentilianus Amelius: at ex Stoïcis *fuere* Themiſtocles et Phœbion; quique nuper admodum floruerunt, Annius et Medius: è Peripateticis autem Heliodorus Alexandrinus. Secundi generis *fuerunt* Ammonius et Origines, quos nos diutiſſimè frequentavimus, viros qui æquales ſuos ſapientiâ multum excellerent: tum et qui *in ſcholâ* Athenis ſucceſſere, Diodotus et Eubulus. Licet enim ex hiſce nonnulli quædam ſcripſerint, ut Origenes, qui DE DÆMONIBUS *ſcripſit*; et Eubulus, qui IN PHILEBUM ET GORGIAM *commentarium edidit*, atque Ariſtoteli CONTRA PLATONIS REMPUBLICAM reſpondit: non illa tanti ſunt, ut eapropter inter illos referri mereantur, qui deditâ operâ literis *Philoſophiæ* dogmata explicuerunt; quum hæc ipſis opuſcula velut parerga *ſeu fortuita* fuerint,

γεγενημένων σπουδῇ, καὶ μὴ προηγουμένην περὶ τοῦ γράφειν ὁρμὴν λαβόντων. Τῶν δὲ Στωϊκῶν Ἑρμῖνος καὶ Λυσίμαχος, οἵτε ἐν ἄστει καταβιώσαντες Ἀθηναῖος καὶ Μουσώνιος· καὶ Περιπατητικῶν Ἀμμώνιος καὶ Πτολεμαῖος, φιλολογώτατοι μέντοι τῶν καθ' αὐτοὺς ἄμφω γενόμενοι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀμμώνιος, (οὐ γάρ ἐστιν, ὅστις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμάθειαν παραπλήσιος), οὐ μὴν καὶ γράψαντές γε τεχνικὸν οὐδὲν, ἀλλὰ ποιήματα καὶ λόγους ἐπιδεικτικοὺς, ἅπερ οὖν καὶ σωθῆναι, τῶν ἀνδρῶν τούτων οὐχ ἑκόντων, οἶμαι· μὴ γὰρ δὴ αὐτοὺς δέξασθαι διὰ τοιούτων βιβλίων ὕστερον γενέσθαι γνωρίμους, ἀφέντας σπουδαιοτέροις συγγράμμασι τὴν ἑαυτῶν παραθησαυρίσαι διάνοιαν. Τῶν δ' οὖν γραψάντων οἱ μὲν οὐδὲν πλέον ἢ συναγωγὴν, καὶ μεταγραφὴν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις συντεθέντων ἐποιήσαντο, καθάπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Προκλῖνος· οἱ δὲ, μικρὰ κομιδῇ πράγματα τῆς

nullo certo ac ſerio ſcribendi conſilio ſuſcepta atque elaborata. Ex Stoïcis porrò Herminus et Lyſimachus; quique in urbe vivendi tempora tranſegerunt, Athenæus et Muſonius: et ex Peripateticis Ammonius et Ptolemæus, qui ambo omnium ſuorum æqualium maximè Philologi erant; præſertim verò Ammonius, (neque enim quiſquam eſt, qui, quod ad diffuſam elegantiorum literarum et omnis ſcientiæ notitiam, cum eo comparari queat), nil tamen, quod ad *Philoſophiæ* artem pertineret, ſcripſere; ſed poëmata tantummodo *nonnulla*, et quaſdam Demonſtrativi generis orationes; quæ quidem, invitis ipſis, etiamnunc ſupereſſe exiſtimo: neque enim *cenſeas* illos credidiſſe ob hujuſmodi libellos ſe apud poſteros notos fore, omittentes literis curâ dignioribus ſuas mentes locupletare. Rurſus ex eorum numero, qui quid commentati ſunt, quidam nil niſi collectanea aliqua, aut ex aliis deſcripta vetuſtioribus, in medium protulere; quemadmodum Euclides fecit, necnon Democritus, atque item Proclinus: alii verò, minutas prorſus quaſdam veterum doc-

τῶν παλαιῶν ἱστορίας ἀπομνημονεύσαντες, εἰς δὲ τοὺς αὐτοὺς τόπους ἐκείνοις ἐπεχείρησαν συνθεῖναι βιβλία, καθάπερ Ἄννιός τε καὶ Μήδιος, καὶ Φοιβίων· οὗτος μὲν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ λέξει κατασκευῆς γνωρίζεσθαι μᾶλλον, ἢ τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ συνθέσεως ἀξιῶν. Οἷς καὶ τὸν Ἡλιόδωρον συγκατανείμειέ τις ἄν, οὐδ᾽ ἐκεῖνον παρὰ τὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν εἰρημένα πλέον τι συμβαλλόμενον εἰς τὴν τοῦ λόγου διάρθρωσιν. Οἱ δὲ καὶ πλήθει προβλημάτων, ἃ μετεχειρίσαντο, τὴν σπουδὴν τοῦ γράφειν ἀποδειξάμενοι, καὶ τρόπῳ θεωρίας ἰδίῳ χρησάμενοι, Πλωτῖνός εἰσι καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος· ὁ μὲν τὰς Πυθαγορείας ἀρχὰς καὶ Πλατωνικάς, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφεστέραν τῶν πρὸ αὐτοῦ καταστησάμενος ἐξήγησιν, (οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἐγγύς τι τὰ Νουμηνίου καὶ Κρονίου, καὶ Μοδεράτου, καὶ Θρασύλλου, τοῖς Πλωτίνου περὶ τῶν αὐτῶν συγγράμμασιν εἰς ἀκρίβειαν·) ὁ δὲ Ἀμέλιος κατ᾽ ἴχνη μὲν τούτου βαδίζειν προαιρούμενος, καὶ τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων

trinæ particulas ad interpretandum ſibi deligentes, de iiſdem, atque illi, locis aggreſſi ſunt libellos componere; quo ex numero Annius et Medius ſunt, necnon et Phœbion; atque hic quidem elocutionis elegantiâ potiùs, quàm rerum ac ſententiarum pondere, innoteſcere ſtuduit. Iiſdem et Heliodorum licet adjungamus: nam neque hic quidquam novi et veteribus indicti ad diſtinctam Philoſophiæ dogmatum explicationem de ſuo contulit. At qui etiam numero problematum, quæ tractârunt, ſcribendi ſtudium et diligentiam oſtenderunt, et ſingulari quadam contemplandi ratione uſi ſunt, Plotinus et Gentilianus Amelius fuerunt: quorum ille principia Pythagorica et Platonica multò, ut videtur, quàm quiſquam priorum, dilucidiùs explanavit; (non enim illæ *commentationes* Numenii, aut Cronii, aut Moderati, aut Thraſylli, propter accuratam explicationem cum Plotini commentationibus de iiſdem rebus *componendæ ſunt:)* Amelius autem, hujus veſtigia dum ſibi legenda proponit, eadem quidem habet et exponit

ἐχόμενος, τῇ δὲ ἐξεργασίᾳ πολὺς ὤν, καὶ τῇ τῆς ἑρμηνείας περιβολῇ πρὸς τὸ ἐναντίον ἐκείνῳ ζῆλον ὑπαγόμενος. Ὧν καὶ μόνων ἡμεῖς ἄξιον εἶναι νομίζομεν ἐπισκοπεῖσθαι τὰ συγγράμματα· τοὺς μὲν γὰρ λοιποὺς τί τις ἂν κινεῖν οἴοιτο δεῖν, ἀφεὶς ἐξετάζειν ἐκείνους, παρ' ὧν ταῦτα λαβόντες οὗτοι γεγράφασιν; οὐδὲν αὐτοὶ παρ' αὐτῶν προσθέντες, οὐκ ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, οὐδ' οὖν ἢ συναγωγῆς τῶν παρὰ τοῖς πλείοσιν, ἢ κρίσεως τοῦ βελτίονος ἐπιμεληθέντες. Ἤδη μὲν οὖν καὶ δι' ἄλλων τοῦτο πεποιήκαμεν, ὥσπερ καὶ τῷ μὲν Γεντιλιανῷ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ἀντειπόντες, τοῦ δὲ Πλωτίνου τὸ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ἐπισκεψάμενοι. Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τε κἀκείνων ἑταῖρον ὄντα Βασιλέα τὸν Τύριον, οὐδ' αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον κατὰ τὴν τοῦ Πλωτίνου μίμησιν, (ὃν ἀποδεξάμενος μᾶλλον τῆς παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς, ἐπε-

dogmata, verùm prolixior multò in illorum tractatione, latioreque uſus interpretationis ambitu, in contrariam Plotino tractandi formam deflectere videtur. Et hi quidem ſoli ſunt, quorum ſcripta curâ noſtrâ et cognitione digna exiſtimem. Nam reliquos quare quis attingere operæ pretium putet, omittens ad ipſos recurrere, à quibus illi hæc mutuantes ſcripſerunt? præſertim cum nihil omninò de ſuo addiderint; et non modò non rerum capitum, ſed ne argumentationum quidem, neque aut collectionis eorum quæ à pluribus *dicuntur*, aut deligendi optima quæque curam illam geſſerint. Ego verò et in aliis hoc ipſum ſcriptis jammodò plus ſemel præſtiti; ſicut et Gentiliano, DE JUSTITIA QUÆ APUD PLATONEM EST, reſpondi; tum verò Plotini de IDEIS *commentarium* examinavi. Communem enim noſtrum omnium amicum Regem illum Tyrium, qui et ipſe non pauca ad exemplum et imitationem. Plotini commentatus eſt, (quum, illius rationem atque diſciplinam noſtræ præferens, multò

χείρησε διὰ συγγράμματος ἀποδεῖξαι, βελτίω δόξαν περὶ τῶν ἰδεῶν τῆς ἡμῖν ἀρεσκούσης ἔχοντα), μετρίως ἀντιγραφῇ διελέγξαι δοκοῦμεν, οὐκ εὖ παλινῳδήσαντα· κἀν τούτοις οὐκ ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν τούτων κεκινηκότες δόξας, ὥσπερ καὶ ἐν ΤΗΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ᾿ΑΜΕΛΙΟΝ ᾿ΕΠΙΣΤΟΛΗΙ, μέγεθος μὲν ἐχούσῃ συγγράμματος, ἀποκρινομένῃ δὲ πρὸς ἄττα τῶν ὑπ᾽ αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἀπεσταλμένων, ἣν αὐτὸς μὲν ἐπιστολὴν ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΠΛΩΤΙΝΟΣ ΦΙΛΟΣΟΣΟΦΙΑΣ ἔγραψεν. Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηρκέσθημεν τῇ κοινῇ τοῦ συγγράμματος ἐπιγραφῇ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ᾿ΑΜΕΛΙΟΝ ᾿ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ αὐτὸ προσαγορεύσαντες.

illum meliorem de Ideis ſententiam, quàm quæ nobis probaretur, amplecti, edito in vulgus ſcripto demonſtrare in animum induxiſſet), mediocriter reſponſione meâ confutâſſe videor, quòd non rectè *ſuam ſententiam* retractavit; præterea non paucas opuſculis hiſce meis illorum virorum ſententias convelliſſe; ſicut in *meâ*, quæ ad commentarii magnitudinem accedit, Adversus Amelium Epistola, quæque illis reſpondit quæ ab illo mihi Româ miſſa erant; quam Epiſtolam ipſe inſcripſit de Plotini Philosohandi Ratione. Ego verò, communi tantummodò inſcriptione contentus, ſimpliciter opuſculum hoc meum Epistolam adversus Amelium indigitavi.

VI. Ex Porphyrio in vitâ Plotini, p. 12. *Edit. Baſil.*

Καὶ σὺ μὲν ταυτά τε βιβλία πέμπειν, ὅταν σοι δοκῇ· μᾶλλον δὲ κομίζειν. Οὐ γὰρ ἂν ἀποσταίην τοῦ πολλάκις δεῖσθαί σου τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁδὸν τῆς ἑτέρωσε προκρῖναι, κἂν εἰ μηδὲν δι' ἄλλο (τί γὰρ ἂν καὶ σοφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκῶν ἀφίκοιο;) τήν γε παλαιὰν συνήθειαν, καὶ τὸν ἀέρα, μετριώτατον ὄντα πρὸς ἣν λέγεις σώματος ἀσθένειαν. Κἂν ἄλλο τι τύχῃς οἰηθεὶς, παρ' ἐμοῦ δὲ μηδὲν προσδοκῶν καινότερον, μηδ' ἓν τῶν παλαιῶν, ὅσα φῂς ἀπολωλεκέναι· τῶν γὰρ γραψάντων τοσαύτη σπάνις ἐνταῦθα καθέστηκεν, ὥστε, νὴ τοὺς θεοὺς, πάντα τὸν χρόνον τοῦτον τὰ λειπόμενα τῶν Πλωτίνου κατασκευάζων μόλις αὐτῶν ἐπεκράτησα, τὸν ὑπογραφέα τῶν μὲν εἰωθότων ἀπάγων ἔργων, πρὸς ἑνὶ δὲ τούτῳ τάξας γίνεσθαι. Καὶ κέκτημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα καὶ τὰ νῦν ὑπὸ σοῦ πεμφθέντα· κέκτημαι δὲ ἡμιτελῶς, οὐ γὰρ με-

VI. Ex Porphyrii in vita Plotini, p. 12. *Edit. Baſil.*

Ac tu quidem, ubi commodum erit, libros illos mittes: quin potiùs ipſe adfer. Non enim rogare te ſæpius deſinam, ut hoc ad nos iter omni alteri anteponas; etiamſi nullâ aliâ de cauſâ (quid enim ſapientiæ adventu tuo apud me lucraturum te ſperes?) certè et ob veterem noſtram conſuetudinem, et ob aërem, qui temperatus eſt, *et utilis* ad eam corporis imbecillitatem, quâ te dicis *affectum eſſe*. Et ſi quid aliud, quod cogitas, nanciſcaris, at à me ne quid recentius expectes, imo nec veterum quidem quidquam *ſcriptorum* quæ periiſſe dicis: tanta namque hic loci ſcribarum eſt inopia, ut toto hoc tempore vix, ita me dii ament, librarium nanciſci potuerim, qui mihi Plotini quæ deerant colligenti deſcriberet; quem ego ab conſueto opere abductum huic uni curæ intentum eſſe juſſi. Cuncta verò jam, ni fallor, ſcripta ejus comparavi, atque etiam illa quæ mihi recens ſubmiſiſti: attamen imperfecta ea ſunt, quæ nactus ſum; non enim mediocriter erant

τελείως ἦν διημαρτημένα. Καίτοι τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ᾤμην ἀναλήψεσθαι τὰ τῶν γραφέων πταίσματα· τῷ δ' ἦν ἄλλα προὐργιαίτερα τῆς τοιαύτης προσεδρίας. Οὐκ οὖν ἔχω τίνα χρὴ τρόπον αὐτοῖς ὁμιλῆσαι, καίπερ ὑπερεπιθυμῶν τά τε ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ καὶ τὰ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ἐπισκέψασθαι· ταῦτα γὰρ οὖν καὶ μάλιστα διημάρτηται. Καὶ πάνυ βουλοίμην ἂν ἐλθεῖν μοι παρά σου τὰ μετ' ἀκριβείας γεγραμμένα, οὗ παραναγνῶναι μόνον, εἶτα ἀποπέμψαι πάλιν. Αὖθις δὲ τὸν αὐτὸν ἐρῶ λόγον· ὅτι μὴ πέμπειν, ἀλλ' αὐτὸν ἥκειν ἔχοντα μᾶλλον ἀξιῶ, ταῦτά τε, καὶ τῶν λοιπῶν εἴ τι διαπέφευγε τὸν Ἀμέλιον· ἃ μὲν γὰρ ἤγαγεν, ἅπαντα διὰ σπουδῆς ἐκτησάμην. Πῶς δ' οὐκ ἔμελλον ἀνδρὸς ὑπομνήματα πάσης αἰδοῦς ἄξια καὶ τιμῆς κτήσεσθαι; Τοῦτο γὰρ οὖν καὶ παρόντι σοι, καὶ μακρὰν ἀπόντι, καὶ περὶ τὴν Τύρον διατρίβοντι, τυγχάνω δήπουθεν ἐπεσταλκώς, ὅτι τῶν μὲν ὑποθέσεων οὐ πάνυ με τὰς πολλὰς προσίεσθαι συμβέβηκε· τὸν

corrupta. Quamquam ſodalem ego noſtrum Amelium ſcribarum errores emendaturum fuiſſe exiſtimaveram: ſed alia illi potiora fuiſſe video, quàm ut huic ſeſe curæ dederet. Quare non eſt ut iis uti poſſim, tametſi percupidus illa DE ANIMA et DE ENTE accuratiùs conſiderandi: nam et hæc vitioſiſſimè deſcripta ſunt. Ergo rem mihi longè omnium gratiſſimam feceris, ſi mihi quàm emendatiſſimè deſcripta tranſmiſeris: ſolùm ut *mea cum tuis exemplaria* conferam, atque illa ad te poſteà remittam. Attamen repeto id, quod ſuperiùs dixi: Mittas nolim, verùm ipſe potiùs huc illa afferas; tum et ſi quæ fortè alia Amelium fugêre: nam cuncta, quæ ille attulit, ſummo ſtudio *à me exquiſita* poſſideo. Quidni enim viri illius Commentationes omni veneratione et honore dignas avidiſſimè mihi conquiram? Hoc autem et præſenti tibi, et cum longè abeſſes, vel cum Tyri commorarere, ſemper ſcilicet ſignificavi, quòd mihi accideret multis *ejus* argu-

δὲ τύπον τῆς γραφῆς, καὶ τῶν ἐννοιῶν σύνδεσμον τὴν πυκνότητα, καὶ τὸ φιλόσοφον τῆς τῶν ζητημάτων διαθέσεως ὑπερβαλλόντως ἀγαμαι καὶ φιλῶ, καὶ μετὰ τῶν ἐλλογιμωτάτων ἄγειν τὰ τούτου βιβλία φαίην ἂν δεῖν τοὺς ζητητικούς.

VII. Ex Euſebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. *Edit. Pariſ.*

Συνελόντι δ᾽ εἰπεῖν, πόῤῥω μοι δοκοῦσιν ἀφεστηκέναι τοῦ τὰ δέοντα λογίζεσθαι πάντες ἐφεξῆς, ὁπόσοι τὴν ψυχὴν σῶμα ἀπεφήναντο· πῶς γὰρ ὅλως ἐγχωρεῖ παραπλήσιον εἶναί τινι τῶν στοιχείων τὸ κατ᾽ αὐτὴν θεῖναι; ποῦ δὲ ἐπὶ τὰς κράσεις καὶ μίξεις ἀνενεγκεῖν; αἳ κατὰ πολλοὺς γιγνόμεναι τρόπους, ἄλλων μὲν ἀμυθήτων ἰδέας σωμάτων ἀπογεννᾶν πεφύκασιν· ἐν οἷς, εἰ καὶ μὴ συνεχῶς, ἀλλ᾽ οὖν πόῤῥωθεν ἰδεῖν ἔνι τῶν στοιχείων αἰτίαν, καὶ τὴν πρὸς τὰ δεύτερα καὶ τρίτα τῶν πρώτων ἀφορμήν. Τῶν δὲ περὶ

mentis non aſſentiri: ſcribendi verò formam, et ſententiarum hujus viri denſitatem, ac Philoſophicam quæſtionum tractationem immane quantum admirari et amare; quin et ab iis, qui in rerum veritatem inquirunt, libros illius inter præſtantiſſimos dico referri oportere.

VII. Ex Euſebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. *Edit. Pariſ.*

Ut autem rem paucis expediam, longe mihi illi omnes à verâ rationis viâ receſſiſſe videntur, quicunque animam corpus eſſe ſtatuêre: quî enim fieri poteſt, ut de ipſâ ſtatuamus illam alicui ex elementis ſimilem eſſe? aut quâ ratione *illam* ad concretiones et mixtiones referamus? quæ cum variis fiant modis, innumeras aliorum corporum ſpecies producere ſolent: in quibus, etſi non è proximo, certè non ita remotè licet videre elementorum *exiſtentiæ* cauſam, primorumque ad ſecunda tertiaque *efficienda* conatum. At in his, quæ ad Ani-

ψυχὴν, ἴχνος οὐδὲν, οὐδὲ τεκμήριον ἐν τοῖς σώμασιν εὑρίσκεται· κἂν εἰ φιλοτιμοῖτό τις, ὡς Ἐπίκουρος καὶ Χρύσιππος, ἅπαντα λίθον κινεῖν, καὶ πᾶσαν ἐρευνᾶν δύναμιν σώματος, εἰς γένεσιν τῶν περὶ ψυχὴν πράξεων. Τί γὰρ ἡ τοῦ πνεύματος ἡμῖν λεπτότης πρὸ ἔργου γένοιτ᾽ ἂν εἰς φαντασίας καὶ λογισμούς; τί δὲ τῶν ἀτόμων σχῆμα τοσαύτην παρὰ τὰ ἄλλα ἔχει δύναμιν καὶ ῥοπὴν, ὥστε φρόνησιν γεννᾶν, ὅταν εἰς ἑτέρου πλάσιν ἐγκαταμιχθῇ σώματος; Οἶμαι μὲν ὡς οὐδ᾽ εἰ τῶν Ἡφαίστου τις ἂν τύχοι τριπόδων καὶ θεραπαινῶν, ὧν φησιν Ὅμηρος τοὺς μὲν αὐτομάτους εἰς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, τὰς δὲ συνεργάζεσθαι τῷ δεσπότῃ, καὶ μηδενὸς, οἵων ζῶντες ἔχουσι, πλεονεκτημάτων ἀπολείπεσθαι, μή τί γε δὴ τῶν ἐκ ταυτομάτου ψηγμάτων, καὶ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν προσέοικε λίθοις εἰς τὸ δύνασθαί τι περιττότερον ποιεῖν πρὸς αἴσθησιν. Ζήνωνι μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθει νεμεσήσειέ τις ἂν δικαίως, οὕτω

mam pertinent, ne veſtigium quidem *originis*, ut indicium in corporibus reperitur: etiamſi quis, ad Epicuri et Chryſippi exemplum, omnem movere lapidem ſedulò voluerit, omnemque exquirere corporis potentiam, unde animæ actiones naſcantur. Quid enim ſpiritûs illa tenuitas ad viſiones et ratiocinationes conferre poſſit? et unde atomorum figura tantam præ cæteris vim atque mutandi poteſtatem habeat, ut, quum in alterius conformationem corporis inter ſe variantur, prudentiam progignant? Equidem exiſtimo, quòd (vel ſiquis Vulcani tripodas et ancillas poſſideat, de quibus Homerus fabulatur, illos ſuapte ad Deorum miniſteria accurrere, haſce verò unâ cum domino *ſuo* laborare, neque ullis, quas vivi habent, facultatibus carere,) nulla ſanè ex illis ſponte ſe moventibus machinis *prudentiam progigneret*, et quòd ſimilis eſſet illis, qui ſunt in litoribus, lapillis, quoad potentiam ejus præclari alicujus ad ſenſum *producendum* efficiendi. Neque enim immeritò Zenoni quis atque Cleanthi ſuccenſeat,

σφόδρα ὑβριστικῶς περὶ αὐτῆς διαλεχθεῖσι, καὶ ταυτὸν ἀμφοῖν τοῦ στερεοῦ σώματος εἶναι τὴν ψυχὴν ἀναθυμίασιν φήσασι. Τί γὰρ, ὦ πρὸς θεῶν, κοινὸν ὅλως ἀναθυμιάσει καὶ ψυχῇ; πόθεν δὲ ἴσχωρες, νομίσαντας τούτῳ προσεοικέναι τήν θ' ἡμετέραν, καὶ τὴν τῶν ἄλλων ζώων οὐσίαν, τοῦτο μὲν φαντασίας καὶ μνήμας οἵους τε εἶναι σώζειν διαρκεῖς, τοῦτο δὲ ὁρμὰς καὶ βουλήσεις τῶν λυσιτελούντων εἰς σύνεσιν πραγμάτων; Ἦ τ' ἀέρα καὶ τοὺς θεοὺς, καὶ τὸν διὰ πάντων διήκοντα ὁμοίως ἐπιγείων τε καὶ οὐρανίων, εἰς ἀναθυμίασιν καὶ καπνὸν καὶ τοιαύτην φλυαρίαν καταθήσομεν; Καὶ οὐδὲ τοὺς ποιητὰς αἰσχυνούμεθα, οἳ, καίπερ ἀκριβῆ σύνεσιν τῶν θεῶν οὐκ ἔχοντες, ὅμως τὰ μὲν ἐκ τῆς κοινῆς ἐπινοίας τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἐξ ἐπιπνοίας τῶν Μουσῶν, ἣ κινεῖν αὐτοὺς ἐπὶ ταῦτα πέφυκε, σεμνότερα εἰρήκασι περὶ αὐτῶν, καὶ οὐκ ἀναθυμιάσεις, οὐδ' ἀέρας, οὐδὲ πνεύματα, καὶ λήρους——

quòd tam contumelioſè uterque de animâ ſenſerit; nihilque illam aliud niſi ſpiſſi corporis eſſe exhalationem ſtatuerit. Quid enim (Dî boni!) exhalationi omnino cum animâ commune eſt? aut quî fieri poteſt, ut cum huic rei et noſtram et cæterorum omnium animantium eſſentiam ſimilem eſſe cenſent, vel viſiones et recordationes continuas, vel earum rerum appetitiones atque voluntates, quæ ad intellectum faciunt, queant defendere? Ergone et Deos, atque ipſum illum qui cuncta tam terreſtria quàm cœleſtia pervadit, *ſummum Jovem*, ad exhalationem et fumum et cætera id genus deliria referemus? Nec Poëtas ſaltem reverebimur, qui, quamvis accuratâ Deûm notitiâ caruerint, partim tamen è communi hominum ſenſu, partim ex Muſarum afflatu, qui illos ad hæc ſolet excitare *effata*, honeſtiora de illis dixerunt; neque exhalationes eas eſſe, aut vapores, aut ſpiritus, nugaſque——

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. *Edit. Ald.*

Οσα σχήματα τῶν ἐννοιῶν ὠνόμασαι, οἷον προδιόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἀποσιώπησις, παράλειψις, εἰρωνεία, ἠθοποιΐα, ἅπαντα ταῦτα οὔ μοι δοκοῦσι δικαίως σχήματα καλεῖσθαι, ἀλλ' ἔννοιαι, καὶ ἐνθυμήματα, καὶ λογισμοὶ τοῦ πιθανοῦ χωρίου, καὶ πίστεως εἴδη. Τὰ μὲν γὰρ προοιμίων ἔχει δύναμιν ἐπιδιορθώσεώς τε καὶ προδιόρθωσις, ἡ δὲ παράλειψις τὸ ἀξιόπιστον ἐνδείκνυται, καὶ μέρη ἂν εἴη τῆς παθητικῆς τε καὶ ἠθικῆς ἀποδείξεως, τῇ τῆς ὑποκρίσεως ἀρετῇ πρέποντα.

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. *Edit. Ald.*

Quæ Schemata Sententiarum appellari ſolent, veluti, Prævia Correctio, Correctio, Reticentia, Præteritio, Ironia, Morum affictio, ea parum idoneam mihi videntur ſortita eſſe appellationem; quum potiore jure ſint Sententiæ et Enthymemata, et Argumenta à probabili, et Probationum genera. Quædam enim ex iis, ut Correctio et Prævia Correctio, habent Prooemiorum vim; (Præteritio autem in eo verſatur, ut quid ſit fide dignum oſtendat,) et poſſint partes eſſe probationum ab affectibus et moribus ductarum, quæ Pronuntiationis virtuti conveniunt.

DAVIDIS RUHNKENII

EMENDATIONES

IN LONGINUM.

SECT. I.

Ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως] Pearcio ſcriptum videtur: ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὕλης ὑποθέσεως, ex imitatione, ut ait, Dionyſii Halicar. in Cenſurâ veter. Script. p. 68. Sed Longinus Platonem, Demoſthenem, et Similes, imitatur, non Dionyſium Halicarnaſſenſem. Nec ullâ opus eſt mutatione. Nam ὑπόθεσις idem eſt, quod ὕλη ὑποθέσεως, *materia, argumentum operis*. Polybius I. 5. ἵνα μὴ ἀνυπόστατος ἡ τῆς ὅλης ὑποθέσεως ἀρχὴ γένηται. Sed notior eſt hæc vocis ſignificatio, quam ut exemplis confirmari debeat.

δευτέρου δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριωτέρου] Imitatur Demoſthen. Olynth. III. p. 23. τὸ γὰρ πράττειν τοῦ λέγειν καὶ χειροτονεῖν ὕστερον ὂν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρεῖττόν ἐστι.

συνεπικρινεῖς ἀληθέστατα] Forte lacuna, quam Franciſcus Portus hic eſſe ſuſpicatur, ita ſupplenda: συνεπικρινεῖς φιλοφρονέστατα καὶ ἀληθέστατα, ut εὐεργεσία ad φιλοφρονέστατα referatur, ἀλήθεια ad ἀληθέστατα. Anonymus Scriptor in Catalogo Bibl. Mediceæ Tom. II. p. 294. σὺ δὲ μετ' ἐπιμελοῦς ἀναγνώσεως κρίναι τὰ κείμενα, καὶ εἴ τι παρεῖται, δηλῶσαι ἀσμενέστατα. Dictum Pythagoræ, quod Longinus reſpexit, commemoratur ab Æliano V. H. XII. 59.

ταῖς ἑαυτῶν περιέβαλον εὐκλείαις τὸν αἰῶνα] Ut facilis et vera Langbænii emendatio ὑπερέβαλον, ſic duræ et contortæ aliorum explicationes. Formam loquendi Longinus duxit e Platone Menex. p. 408. B. ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλείᾳ. Himerius Declam. p. 46. ὦ μόνοι ταῖς μεγάλαις πράξεσιν χρόνον καὶ φθόνον νικήσαντες.

Sect. II.

ὡς ἐπικινδυνώτερα &c.] Expreſſit locum Platonis, multorum imitatione celebratum, Theæt. p. 115. B. *καὶ ἄττοντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα.* quæ Themiſtius Orat. I. p. 17. ad verbum deſcripſit. Plutarch. Tom. II. p. 501. D. *ἀλλ' ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάτιστος εἴς τι ναυάγιον φοβερὸν ἐξέπεσε.* Dio Caſſius LII. p. 672. *ὥσπερ ὁλκὰς χωρὶς κυβερνήτου σαλεύει τε καὶ ἄττει δεῦρο κἀκεῖσε, καθάπερ ἀνερμάτιστος οὖσα.* Eodem reſpexit Hermog. Form. p. 238. qui, quod ad ſententiam attinet, cum Longino convenit: *ἴσως ἂν αὐτὸν καὶ σφάλλοι μᾶλλον τὰ τῆς φύσεως πλεονεκτήματα χωρὶς τέχνης τινὸς ἀλόγως ἄττοντα πρὸς ὅ, τι καὶ τύχοι.* Suidas: *Ἀνερμάτιστον· ἀστήρικτον, ἄοπλον, ἀπαρασάλευτον.* Pro ultimâ voce ſcribe *ἀπαρασκεύαστον*, ut habet Lex. Sangerm. MS. Plutarchus T. II. p. 454. A. *ἄνθρωπος ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ σαλεύων, ἂν μὴ παρεσκευασμένον ἔχῃ τὸν οἰκεῖον λογισμόν.* Ex Suidâ ſuſpicetur aliquis, tollendum eſſe *ἀστήρικτα*, ut explicationem vocis *ἀνερμάτιστα*. Sed ſæpe a Longino vocabula idem ſignificantia junguntur.

Sect. III.

καὶ καμίνου] Quod T. Faber de conjecturâ vidit, Æſchyli fragmentum eſſe, planiſſime confirmat Joannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem, quem Pariſiis excuſſimus in bibliothecâ Camilli Falconeti V. C. *Φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία τοῦ ποιητοῦ* (Æſchyli, cujus ante mentionem fecerat) *ἐν τῷ τῆς Ὠρειθυίας δράματι, ὅπου ταῖς δυσὶ σιαγόσι φυσῶν ὁ Βορέας κυκᾷ τὴν θάλασσαν· οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβικὰ, ἐπιλαθόμενος. διὸ καὶ Σοφοκλῆς μιμεῖται. λέγει δὲ περὶ τούτων Λογγῖνος ἀκριβέστερον ἐν τῷ κα τῶν φιλολόγων.* Unus, quod ſciam, Siceliota eſt, qui Æſchyli *Orithyiam* commemorat; in quo pro *Σοφοκλῆς μιμεῖται* ſcribendum *Σοφοκλῆς οὐ μιμεῖται*, ut ſenſus ſit, Sophoclem in ejuſdem argumenti dramate non imitatum eſſe Æſchylum. Nam Sophocles etiam *Orithyiam* dederat, ut e Strabone VII. p. 452. colligere licet. Ante hic Æſchyli locus vix intelligi poterat. Nunc, ubi ex *Orithyiâ* ductum oſtendimus, clara omnia. Loquitur Boreas iratus ac fremens, quod Erechtheus ipſi Orithyiam negarat, minaturque adeo, ſe regiam Erechthei incenſurum, etiamſi caminum reſtinxerint:

> Εἰ δὲ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας.
> Εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι ψόλον.

Sic

Sic enim hunc locum egregie reſtituit vir præſtanti ingenio et eruditione, Samuel Muſgravius, in literis ad me datis. ψόλος ἐστοῦχος dicitur, ut πῦρ ἐστοῦχον apud Plutarch. Tom. II. p. 158. C. ut et ψόλος ἐπιβώμιος in Æſchyli fragmento apud Scholiaſt. in Nicand. Theriac. p. 38. Ceterum vix dubito, quin Æſchylum ob oculos habuerit Ovidius Met. VI. 677.

Μίαν πυρείρας] Cur *unam* potius, quam *plures*? Lege:

> Βίᾳ πυρείρας πλεκτάνην χειμάρῥοον.

Γύπες, ἔμψυχοι τάφοι] Non ſatis aſſecuti ſunt viri docti ad hunc locum, et H. Columna ad Ennium p. 142. quid a Longino reprehendatur. *Buſtum* et *ſepulchrum* recte et eleganter dicitur de ventre, in quo cibi conduntur et conſumuntur. Nec ita dicere præſtantiſſimi quique ſcriptores dubitarunt. Vide Pricæum ad Apul. Met. V. p. 100. Sed *vivum buſtum* dicere ineptum eſt, propterea quod *vivum* de *buſto* dici nullâ ratione poteſt, ut pulchre vidit cl. Erneſtus Init. Rhetor. p. 846. Hæ tamen ineptiæ non uni Gorgiæ placuerunt. Lucret. V. 991.

> *Viva videns* VIVO *ſepeliri viſcera* BUSTO.

Sidon. Apollinar. Carm. IX. 109.

> *Fratris crimine qui miſer voratis*
> VIVUM *pignoribus fuit* SEPULCHRUM.

Etiam Lucianus, quod mireris, Dial. Deor. VI. p. 347, Senem decrepitum vocat ἔμψυχον τάφον, ubi vide Hemſterhuſium. Similes aliquot laſcivientis ingenii nugas e Demade collegit Athenæus III. p. 99. multo plures ex aliis Tzetzes Commentario verſibus politicis ſcripto in Hermogenem, qui ineditus ſervatur in Bibliothecâ Leidenſi:

> Πόῤῥω γὰρ λαμβάνονται (μεταφοραὶ) ὥσπερ ποιεῖ Χοιρίλλος,
> Καλῶν τοὺς λίθους, γῆς ὀστᾶ, τοὺς ποταμοὺς, γῆς φλέβας·
> Ὡς τὴν Σελήνην, οὐρανοῦ πάλιν Αἰσχρίων σίγανα.
> Οὕτω γὰρ λέξεσιν αὐταῖς αὐτὸς Αἰσχρίων λέγει·
> Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγανα.
> Τὸν λόγον ἐκτραχύνουσι, σκληρυνοῦσι δὲ πλέον,
> Ἢ μᾶλλον εἰς ψυχρότητα σύρουσι γελαστέαν·
> Ὡς καὶ ὁ γράψας τὰ ψυχρὰ ταυτὶ τῶν ἰαμβείων·
> Στενὸν κατ' Ἑλλήσποντον ἐμπόρων χώρην,
> Ναῦται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες.
> Καὶ πολλαχοῦ δύστηνα τοιαυτὶ λέγει·

Ὁ δ'

Ὁ δ᾽ ἐξελῶν ἱμάντα φορτίου ζώνην.
Ἶρις δ᾽ ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τέξον.
Καὶ,
Πίσσαν ἰφθὴν, ἣν θύραι μυρίζονται.

Pro σίγανα v. 3. et 5. ſcribendum σίγμα. Sic enim Æſchrion *novam lunam* vocabat a figurâ ſigmatis Græci C. Ex quo loco refellitur, quod Iſaacus Voſſius et Ez. Spanhemius ſtatuebant, hanc ſigmatis figuram ſerius in Græcorum conſuetudinem veniſſe. Nam Æſchrion, ſive Samius ſit, ſive Mitylenæus, certe vetuſtus ſcriptor eſt. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. II. 2. p. 124.

Ἀμφικράτους] Amphicrates, Sophiſta Athenienſis, patriâ ejectus, primum Seleuciæ exulavit, deinde in Tigranis aulâ vixit, et ibi inediâ periit. Hæc et alia de eo narrat Plutarch. Lucull. p. 506. C. Recte Jonſius de Script. Hiſt. Phil. II. 15. p. 197. ei tribuit librum περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, quem laudant Athenæus XIII. p. 576. C. et Diog. Laert. II. 101. Obiter caſtigandus ridiculus Langbænii error, qui ex male accepto Athenæi loco Amphicratis librum verſibus ſcriptum putabat. Quod ab Athæneo laudatur,

Ἀβρότονον Θρῄισσα γυνὴ γένος· ἀλλὰ τεκέσθαι
Τὸν μέγαν Ἕλλησιν φασὶ Θεμιστοκλέα.

non Amphicratis diſtichon eſt, ſed incerti Epigramma in Abrotonum, quod ita ſcribitur in Anthologiâ ineditâ:

Ἀβρότονον Θρῄισσα γυνὴ πέλον· ἀλλὰ τεκέσθαι
Τὸν μέγαν Ἕλλησιν φημὶ Θεμιστοκλέα.

Idem Epigramma laudat Plutarchus in Themiſtocl. et eo alludit Tom. II. p. 753. D. Amphicratem iterum perſtringit Longin. Sect. IV.

μεγάλως ἀπολισθαίνειν] Jo. Columbus ad Lactant. de M. P. 13. recte legit: μεγάλων ἀπολισθαίνειν. quod confirmat Codicis Pariſini ſcriptura μεγάλω. Sed ut ſenarius rectis pedibus incedat, ſcribendum:

Μεγάλων ἀπολισθάνειν ἁμάρτημ᾽ εὐγενές.

οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις] Nihil verius T. Fabri eleganti conjecturâ, οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλθεῖς. Sed vocis ἀναλθὴς ratio, vulgo minus cognita, paulo uberius explicanda videtur. Ab ἄω, *ſpiro*, eſt ἅλω vel ἄλω, Latinum *halare* et *halere*, unde *halitus*, et ἀλέα, *vapor calidus*, et ἀλεαίνειν, *calefacere*. Ab ἄλω etiam derivatur ἄλθω et ἄλθα. Heſychius: Ἄλθα· θερμασία, ἢ θεραπεία. In quibus prima vis eſt *calefaciendi*, altera

altera *ſanandi*, quam habent derivata ἀλθάω, ἀλθαίνω, ἐπαλθὴς, εὐαλθὴς, δυσαλθὴς, ἀναλθής. Heſychius: Ἀναλθές. ἀνίατον, ἀνυγίαστον. Vide Foeſium Oecon. Hippocr. Hoc ſenſu ἀναλθὴς magnus Hemſterhuſius reddebat Luciano Tragopod. v. 8.

Τίς τὴν δυσώνυμόν σε δαιμόνων ἄρα
Εἰς φῶς ἀνῆκ', ἀναλθὲς ἀνθρώποις βλάβος;

Quod quanto elegantius eſt ſcripturâ, quæ vulgo circumfertur: Εἰς φῶς ἀνῆκεν; ἦλθες ἀνθρώποις βλάβος. Sed ἄλω, et inde ducta, præter vim *ſanandi*, habent etiam vicinam *augendi* poteſtatem, quam ſatis oſtendit Latinum *alere*. Heſychius: Ἀλθαίνει· αὔξει. Galenus Gloſſ. Hippocrat. Ἀναλθές· (ἀναλδὲς idem) ἄτροφον, ἀναυξές. Quo ſenſu animalia ſtrigoſa, quæ nullum ex alimentis incrementum capiunt, ἀναλθῆ dicuntur. Unde Longinus, aliique Rhetores hanc vocem traduxerunt ad *orationem macram et exilem, quæ ad copiam et magnitudinem ali et augeri non poteſt.* Dionyſ. Halic. in Dinarcho p. 115. Οἱ δὲ Ἰσοκράτην καὶ τὰ Ἰσοκράτους ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες, ὕπτιοι, καὶ ψυχροὶ, καὶ ἀσύστροφοι, καὶ ἀναλήθεις. Omnino legendum ἀναλθεῖς, etiamſi Tollius hinc præſidium petat vulgatæ lectioni. Eadem corruptela in Dionyſii Demoſt. p. 166. ταῦτα μέντοι πολλαχῆ μακροτέραν τε αὐτὴν (περίοδον) ποιεῖ, καὶ ἀληθεστέραν, ἀπαθῆ τε. Sic vulgo editur. At MS. Regius, teſte Jo. Capperonerio V. C. in Comment. Acad. Inſcr. Tom. XXIV. p. 19. pro ἀληθεστέραν exhibet ἀναληθεστέραν, ex quo facile eſt veram lectionem ἀναλθεστέραν elicere. Oratorem ἀναλθῆ *ſtrigoſum* vocat Cicero Brut. 16. *Quanquam in Lyſia ſæpe ſunt etiam lacerti, ſic ut fieri nihil poſſit valentius: verum eſt certe genere toto ſtrigoſior.*

ὑποκέλλοντες δὲ εἰς τὸ ῥοπικὸν καὶ κακόζηλον] Pearcius pro ſuâ Græcæ linguæ intelligentiâ ῥοπικὸν exponit *humile*. Quod ut Græce doctis novum et inauditum eſt, ſic nihil verius Voſſianâ conjecturâ ῥωπικὸν, quæ nec Tollio diſplicet. Proprie quid ſit ῥωπικὸν copioſe docet Salmaſius ad Vopiſci Aurelian. 45. Longinus ſic vocat genus dicendi, *quod non naturali pulchritudine commendetur, ſed lenociniis et ineptiis ſucatum ſit, nitorem ſucatum et adſcititium habeat.* Appoſite Heſychius: Ῥωπικόν. τὸ ἐπίκτητον καὶ ὡραϊσμένον. Sic ſcribimus pro ὡραῖον. Nam Rhetores hoc vitii genus ὡραϊσμὸν vocant. Vide cl. Pierſonum ad Moerid. Attic. p. 76.

Sect. IV.

πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος οὐκ ἄφορος] Male, quæ recta et plana ſunt, pervertit Pearcius. οὐκ ἄφορος eſt ἐπίφορος, εὐεπίφορος, κατάφορος, εὐκατάφορος. Sect. 5. ἐπίφορον εἰς συνταγμάτων κατόρθωσιν τὰ κάλλη. Plutarch. Tom. II. p. 623. D. εἴς τε ποίησιν μελῶν καὶ μέτρων, ὡς οὐδὲν ἄλλο πάθος, ἐπίφορος καὶ κατάντης. Idem p. 703. C. ταῦτα γὰρ οὐ ποιεῖ πρὸς δεισιδαιμονίαν ἐπιφόρους. Neſcio an ἐπίφοροι etiam legendum Sect. XLIV. μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι. Sed vulgatam confirmat Dionyſ. Halicar. τέχνη. p. 36. εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν.

τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένων] Non ſolus Longinus ita in Xenophonte legit, ſed etiam Stobæus Serm. XLII. p. 287. Vulgati quidem Stobæi libri habent ἐν τοῖς θαλάμοις, ſed ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς in Codd. Regiis reperit Hugo Grotius, cujus collatio eſt in Bibliothecâ Leidenſi. Quid? utroque vetuſtior ſcriptor, Aretæus Cappadox, imitatione ſuâ oſtendit, ſic ſe in Xenophonte legiſſe, de Cauſ. Morb. I. 7. p. 34. τάδε πάσχει ἄμφω τὰ εἴδεα, καὶ ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖσι παρθένος. Qui locus inprimis notandus.

ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων] Non Timæo, ſed Rhetori cuidam frigidum dictum tribuit Plutarchus de Vitioſo Pudore, T. II. p. 528. ὅθεν ὁ μὲν ῥήτωρ τὸν ἀναίσχυντον οὐκ ἔφη κόρας ἐν τοῖς ὄμμασιν ἔχειν, ἀλλὰ πόρνας. quem locum P. Petitus ad Aret. Cappad. p. 177. per errorem, ut Rufi Epheſii, laudat. Bernardus Martinus Var. Lect. IV. 13. *Rhetorem* apud Plutarch. intelligit *Demoſthenem*. Sed cum hoc, tum alia, quæ ibi diſputat, refellere non eſt tanti. Equidem intelligam Hegeſiam, quem alii quoque ob ſimile ineptiarum ſtudium cum Timæo confuderunt. Vide quæ notavimus ad Rutil. Lup. I. p. 26. Inter frigida Timæi, quæ, Longino teſte, Cæcilius poſuerat, ſine dubio hoc etiam fuit, apud Plutarch. T. II. p. 717. C. γενομένου μὲν (Εὐριπίδου) ἡμέρᾳ καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες ἐναυμάχουν ἐν Σαλαμῖνι πρὸς τὸν Μῆδον, ἀποθανόντος δὲ καθ' ἣν ἐγεννήθη Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων· ἅμα τῆς τύχης, ὡς Τίμαιος ἔφη, τὸν μιμητὴν ἐξαγούσης τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγούσης.

Sect. VII.

Καὶ γαῦρόν τι ἀνάθημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας] Sic MS. Pariſ. ſed ſcribendum, ἀνάστημα. Suidas: Ἀνάστημα ψυχῆς. τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα. Frequentius dicitur παράστημα ψυχῆς, quod

quod hic intruſit Manutius. Vide L. Bos Animadv. p. 94. Longinus vero colorem duxit e Platonis Lyſide p. 107. B. οἱ καλοὶ, ἐπειδάν τις αὐτοὺς ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, φρονήματος ἐμπίπλανται καὶ μεγαλαυχίας.

τοῖς ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων] Pearcius, cum, quid λόγοι ſignificarent, non videret, ſententiam interpungendo corrupit. Λόγοι ſunt *ſermones*, *linguæ*, ut Dacierius vidit. Polyb. IX. 17. οἷς οὐ νόμος, οὐκ ἔθος, οὐ λόγος, οὐχ ἕτερον οὐδὲν ἦν κοινόν. Themiſt. Orat. VIII. p. 105. C. οὐδὲ ὁμόγλωττον ὄντα τοῖς λόγοις τοῖς ἡμετέροις.

Sect. VIII.

τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον] Etſi hæc vox nullo dum exemplo confirmata eſt, tamen viris doctis non minus proba videtur quam μεγαλεπήβολος. Sed Longinus, ni fallor, ſcripſerat: τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρὰς ἐπήβολον. Error facile e ſcribendi compendio naſci potuit.

Sect. IX.

οὐδὲ γὰρ οἷόν τε &c.] Hæc ſumpſit a Demoſthene de Rep. Ord. p. 126. ἔστι γὰρ οὐδέποτ' οἶμαι δυνατὸν μικρὰ καὶ φαῦλα πράττοντας, μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν. ὥσπερ οὐδὲ καλὰ καὶ λαμπρὰ πράττοντας, μικρὸν καὶ ταπεινὸν φρονεῖν. Quæ maximus orator ita probavit, ut totidem fere verbis repeteret Olynth. III. p. 93. Eundem locum expreſſit Cicero de Amicit. 9. *Nihil enim altum, nihil magnificum ac divinum ſuſpicere poſſunt, qui ſuas omnes cogitationes abjeceruut in rem tam humilem, tamque corruptam.*

ἀνατροπὴν γὰρ ὅλου] Locus ita corrigendus: ἀνατροπὴν δὲ δι' ὅλου καὶ διάστασιν τοῦ κόσμου λαμβάνοντος, πάνθ' ἅμα, οὐρανὸς, ᾅδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, τῇ τότε συμπολεμεῖ καὶ συγκινδυνεύει μάχῃ.

δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν ὁ θάνατος] In animo habebat Herodot. VII. 46. ὁ μὲν θάνατος μοχθηρῆς ἐούσης τῆς ζόης, καταφυγὴ αἱρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε. Incertus poeta, vel Sophocles, ut placet Valckenario ad Eurip. Hippol. 1372. apud Plutarchum T. II. p. 106. D. Ὦ θάνατε παιὰν ἰατρὸς μόλοις· λιμὴν γὰρ ὄντως ἀΐδας ἀν' αἶαν. ubi legendum puto: λιμὴν γὰρ ὄντως ἀΐδας ἀνιῶν. Æſchyl. Suppl. 402. κοὐδαμοῦ λιμὴν κακῶν. Critias apud Athenæam X. p. 433. D. πρὸς θ' ὕπνον ἥρμοσται τὸν καμάτων λιμένα. Sed hæc ſatis illuſtrata ab aliis.

Ταύτῃ

ταύτῃ καὶ ὁ τῶν Ἰουδαίων θεσμοθέτης &c.] Fr. Portus hunc locum ab alienâ manu veniſſe putat, propterea quod parum veriſimile ſit, Longinum in ſacris literis verſatum eſſe, aut uſurum fuiſſe exemplis Chriſtianis. Priore ratione nihil levius. Nam omnes fere hujus ætatis philoſophi, quibus ſæpe cum Chriſtianis pugnandum eſſet, libros Chriſtianorum cognitos habebant. Narravit mihi aliquando J. J. Wetſtenius, ſe in Catena Patrum MS. Longini judicium de verbis D. Joannis, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος, reperiſſe. Sed vereor, ne qui hoc judicium commemoravit, Longinum cum Amelio, philoſopho Longini æquali, confuderit; cujus de his ipſis verbis ſententia eſt apud Euſebium P. E. XI. 19. p. 514. Paulo probabilior eſt altera Porti ratio: quanquam ne eâ quidem magnopere movemur. Eſt denique vir longe doctiſſimus, qui totum hoc abruptius poſitum exiſtimat, quam ut a Longino profectum eſſe videatur. Quod ſi fraudem hic verſatam eſſe ſtatuamus; idem ejus auctor eſt, qui in alio Longini loco, de quo ad Rutil. Lup. II. p. 88. diſputavimus, D. Pauli nomen ſatis impudenter inculcavit. Ceterum ſublime illud, quod in Moyſis loco eſt, et ſenſit, et imitando expreſſit Hermes apud Stobæum Ecl. Phyſ. I. p. 123. ubi poſtquam, Platonis exemplo, ſummum Univerſi auctorem induxiſſet ad reliquos deos orationem habentem, hæc ſubjecit: εἶπε, καὶ εὐθέως κοσμικῶς τῆς ἔτι γενέσεως διάστασις ἐγένετο, καὶ ἐφάνη μὲν ὁ οὐρανὸς ἄνω. Sed proxime ad illam magnificentiam accedit Epigramma vetus de Xerxe, mare in Terram, terram in mare vertente, Anthol. Lat. II. 13. p. 194.

Hoc terræ fiant, hoc mare, dixit: erant.

Sic enim J. F. Gronovius divinitus emendavit quod vulgabatur: *Hoc terræ fiat: hac mare, dixit, eat.* Vide cl. Valckenarium ad Herodot. III. 135. [At vero longe melior et ſimplicior emendatio noſtra:

Quale fuit regnum, mundo nova ponere jura!
Hic terræ fiant, hac mare, dixit, eat.

TOUPIUS.]

ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ] Tolle putidum gloſſema, quod quis adſcripſerat ad explicanda verba ἐν ἀπράκτῳ σκότει. Ἄπρακτος ὥρα eodem ſenſu eſt apud Heſych. v. Ἀωρία.

περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημουμένου] Iſaacus Voſſius in margine libri, qui eſt in Bibl. Leidenſi, notat aliud exemplar habere περὶ τ' ἀΐδια πλάσματα. Quod Tollius, cui Voſſiani libri copia fuit, perperam de Codice

dice Pariſino exhibente lectionem, quam poſuimus, accepit. Cum vero quicquid librorum ſupereſt, e Codice Pariſino fluxerit, dubitari non debet, quin lectio, quam Voſſius commemorat, potius ex eruditi hominis conjecturâ, quam ex libro antiquo, venerit. Hic vero locus ita legendus: περὶ τὰ ἴδια τέρματα ἡμερουμένου. Ut ἀγριαίνεσθαι mare dicitur, ſic etiam ἡμεροῦσθαι. Ariſtides Tom. I. 96. προβαίνει γὰρ μέχρι πλείστου, τὴν θαλασσαν ἡμεροῦσα. Mox Pearcius bene corrigit: κἀν τοῖς μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις πλάνοις. Sic μῦθον et πλάνον jungit Plato Ep. VII. p. 720. C.

Sect. X.

ὅστις ἐναντίος τοι &c.] Hunc locum præter alios multos expreſſit Xenophon Epheſ. II. p. 25. τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν, καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν ἐκείνῃ, καὶ ἀκούειν λαλούσης. Vide Ti. Hemſterhuſium Miſcell. Obſerv. T. IV. p. 287. qui recte legit: ἁδὺ φωνούσας ἐπακούει.

ἀλογιστεῖ, φρονεῖ, ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν] Corruptum et interpolatum locum ſic reſtitue: ἀλογιστεῖ, φρονεῖς, πτοεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν. Voces ἢ γὰρ natæ ſunt ex ſequentibus ἢ πάρ'. Πτοεῖται reſpicit verba Sapphonis: Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν. Notum eſt, πτοεῖσθαι in vehementi amore quaſi domicilium habere. Vide Erneſtum ad Callim. H. in Dian. 190. Φοβεῖται ſi quis retinere malit, referendum ad verba: τρόμος δὲ πᾶσαν ἀγρεῖ. Et ſic Ariſtænet. II. 5. Sapphûs odarium ob oculos habens: Πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας, καὶ δεινῶς ἐκπηδᾶν καὶ φλέγεσθαί μοι δοκεῖ —— θεωροῦσα δὲ τὸν καλὸν, αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, ὑφ' ἡδονῆς πνδυστιῶ. In quo loco pro φθέγγεσθαι ſcripſimus φλέγεσθαι cum Valckenario noſtro. Plutarchus T. II. p. 550. E. quanquam in aliâ re: μηδ' ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαδάζει πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω, ex Euripide, ut opinor.

σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι] Σπλάγχνα ἀναβάλλειν dicuntur *nauſeantes*. Plutarch. T. II. p. 831. C. ἐμοῦντος τοῦ ἑτέρου, καὶ λέγοντος τὰ σπλάγχνα ἐκβάλλειν. Forte etiam Græci ἀναβάλλειν ſimpliciter dixerunt pro *vomere*, ut Latini *rejicere*. Sueton. Aug. 77. Si excepiſſet ſenos ſextantes, rejiciebat. ubi vide Burmann.

οὐκοῦν ἀπείργει] Scribe, ἤγουν ἀπείργει. Eſt enim explicatio verbi ἐρύκει, quam recte omittit editio prima, Tollio etiam judice p. 385.

τὰς ἐξοχὰς, ὡς εἴποι τις, ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες] Comparatur, ut ſimilis, locus Platonis Polit. II. p. 423. C. ὡς ἐῤῥωμένως ἑκάτερον τοῖν ἀνδροῖν, ὥσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις. Ubi quid ſit ἐκκαθαίρειν, rec-

tius, quam Pearcius, intellexerunt, qui eundem locum imitati ſunt, Syneſius Dione p. 56. D. et Eunapius Liban. p. 173. Sed loci Platonici diverſa ratio eſt. Ibi dicitur ἐκκαθαίρειν τι ὡς ἀνδριάντα· hic ἐκκαθαίρειν τι ἀριστίνδην, quod recte dici poſſe nego. Ne multa; Longinus ſcripſerat: τὰς ἐξοχάς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀριστίνδην ἐπικρίναντες. Philo Judæus de Vita Moſ. III. p. 516. F. τὰς δὲ τῶν ὑφασμάτων ὕλας ἀριστίνδην ἐπέκρινεν. Plura exempla dedimus ad Timæi Lex. Plat. p. 35. Supereſt tamen una ratio vulgatæ lectionis defendendæ, ut ἀριστίνδην non cum ἐκκαθήραντες, ſed cum ἐπισυνέθηκαν, jungatur.

Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα &c.] Difficilis locus, et vehementer vexatus, veruntamen poſthac non amplius vexandus. Lege: Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα, ἃ εἰς ἀραιώματα ἐμβύεται, τὰ μεγέθη συνοικοδομούμενα. *Hæc enim omnino, veluti ramenta, quæ rimis inculcantur, deformant magnificum et bene ſtructum dicendi genus.* Nunc de mutationis, quam fecimus, ratione ſingulatim dicamus: τὸ ὅλον eſt *omnino, prorſus,* ut τὸ σύνολον §. XII. et XVII. ἀραιώματα ſunt *rimæ, fiſſuræ* parietum. Strabo IV. p. 297. διόπερ οὐ συνάγουσι τὰς ἁρμονίας τῶν σανίδων, ἀλλ' ἀραιώματα καταλείπουσι. Monſtrum vocis ἀραχνώματα Longino obtrudebat Tan. Faber, deceptus vitioſâ Heſychii gloſſâ: Ἀραχνοί. ὅσα παρασφηνοῦται λιθάρια εἰς τὰς ῥαγάδας. ubi nemo dubitet, quin corrigendum ſit Ἁρμοί. Nam quæ Latini *coagmenta lapidum, lignorum,* &c, Græci ἁρμοὺς et ἁρμονίας dicunt, ut Strabo l. c. Euripides apud Lycurg. c. Leocr. p. 219.

Ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείς.

Charax apud Schol. ad Ariſtoph. Nub. 508. καταλείψαντες ἁρμὸν λίθου. Joſeph. Antiq. I. 3. p. 13. λάρναξ τοῖς ἁρμοῖς ἰσχυρῶς ἐνδεδεμένη. Eadem vox reſtituenda Agatharcidi apud Phot. p. 1344. ἀναθέμενοι πέτρους αὐτοπαγεῖς ἐπὶ τῆς κοιλίας, οἱονεί τινας ἀραιούς. Scribe, vix literâ mutatâ: οἱονεί τινας ἁρμούς. Verbum ἐμβύειν in hac re proprium eſt. Ulpian. ad Demoſt. c. Timocrat. p. 815. ἐν παραβύστῳ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παραπληρωμάτων τῶν ἐμβαλλομένων ἐν ταῖς οἰκοδομίαις. Eâdem tranſlatione Lucian. T. II. p. 38. μεταξὺ εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικά, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο. Cicero Orat. 69. *Apud alios autem, et Aſiaticos maxime, numero ſervientes, inculcata reperies inania quædam verba, quaſi complementa numerorum.* et mox: *neque inferciens verba, quaſi rimas expleat.* τὰ μεγέθη intellige *magnificam orationem,* ut ſect. III. et XII. et aliis locis. Denique συνοικοδομούμενα ſcripſimus pro συνοικονομούμενα. Sic ſect. XI. ἐποικοδομίαν ἔργων ἢ παθῶν. ut Fr. Portus bene emendat. et ſect. XXXIX. τῇ τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει.

SECT.

Sect. XI.

εἴτε δείνωσιν, ἢ πραγμάτων ἢ κατασκευῶν ἐπιῤῥωσιν] Hæc Portus et Pearcius parum feliciter tentarunt. Lege: εἴτε δείνωσιν, ἢ πραγματικῶν κατασκευῶν ἐπιῤῥωσιν. Quam emendationem ipſe Longinus confirmat Τέχνη Ῥητορικὴ p. 713. πολλὰ γὰρ τὰ κηλοῦντα τὸν ἀκροατὴν ἄνευ τῆς διανοίας, καὶ τῆς πραγματικῆς κατασκευῆς, καὶ τῆς ἠθικῆς πιθανότητος. Infra ſect. XV. φαντασία κατακιρνωμένη ταῖς πραγματικαῖς ἐπιχειρήσεσιν.

εὐθὺς γὰρ ἀπονεῖ καὶ κενοῦται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν] Semper in verbo κενοῦται hæreo. Quid ſi legamus? εὐθὺς γὰρ ἀπονεῖ καὶ σβέννυται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν. Sect. XXI. ὡς δὲ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον —— ἄκεντρον προσπίπτει καὶ ἔσβεσται.

Sect. XIII.

χεύματι ἀψοφητὶ ῥέων.] Sumſit locutionem a Platone Theæt. p. 115. B. οἷον ἐλαίου ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος. Ex eodem fonte Dionſy. Halic. in Demoſt. p. 175. ἡ δὲ λέξις ἐστὶν ὑγρὰ καὶ ὁμαλὴ, καὶ ὥσπερ ἔλαιον ἀψοφητὶ διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα. Plutarch. Fabio p. 185. C. ὑπὸ ποταμοῦ κατὰ μικρὸν ὑποῤῥέοντος ἀψοφητί.

Sect. XV.

ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως προφαινομένου] Reſpicit Sophoclis *Polyxenam*, ex quâ initium orationis, ab Achille ſuper tumulo habitæ, conſervavit Porphyrius apud Stob. Ecl. Phyſ. I. p. 129.

Ὦ τὰς ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμφαεῖς
Λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις
Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος ἄρσενας χοάς.

Sic illud fragmentum conſtituerunt Grotius Excerpt. Stob. p. 165. et amiciſſimus Valckenarius ad Eurip. Phœniſſ. 1017.

Sect. XVI.

εἰς ὑπέρβαλλον ὕψος καὶ πάθος] Πάθος ab hoc loco alienum. Repone: *ὕψος καὶ βάθος*. Utrumque conjungit. Sect. II. *εἰ ἔστιν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη*.

τὸν ἀκροατὴν φθάνων εὐθὺς ὑποφέρει] Scribe ἐπιφέρει. Semper hoc ſenſu dicitur *ἐπιφέρειν* et *ἐπάγειν*, nunquam *ὑποφέρειν* et *ὑπάγειν*. Demet. Phaler. de Elocut. Sect. 122, *καὶ τὴν παροιμίαν ἐπίσομεν*. Sic Tib. Hemſterhuſius emendabat vulgatum, *καὶ τὴν παροιμίαν ἐπορήσαμεν*.

Sect. XVII.

ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς] Non dubito, quin Longinus ſcripſerit: *ἡγεμόνας ἐν ἐπαρχίαις*. *præſides provinciarum.* Sic enim Græci loquebantur de magiſtratibus Romanorum provincialibus. Plutarch. Caton. maj. p. 346. A. *ἐτύγχανε μὲν ὢν ἡγούμενος ὑπατικῆς ἐπαρχίας*.

καί πως παραληφθεῖσα ἡ τοῦ πανουργεῖν τέχνη] Repone, *καί πως παρακαλυφθεῖσα*. Nihil hac emendatione certius. Δέδυκε τοῖς κάλλεσιν exquiſitam elegantiam habet. Plutarch. de Herodot. Malign. p. 874. B. *δεῖ φυλάττεσθαι τὴν βλασφημίαν καὶ μικρολογίαν λείοις καὶ ἁπαλοῖς σχήμασιν ὑποδεδυκυῖαν*.

Sect XVIII.

παροξύνοντες ἐκ τοῦ παράχρημα] Scribe *παροξυνθέντες*.

Sect. XXI.

τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει τοῦ δρόμου] Malim ἀποκωλύει.

Sect. XXIII.

τὸ πανταχοῦ κώδωνας ἐξῆφθαι] Sumſit locutionem a Demoſthene c. Ariſtog. I. p. 495. *ἃ τῶν ἄλλων τῶν ἠτυχηκότων ἕκαστος ἀφανῆ ποιεῖ, πανθ' οὗτος μονονοὺ κώδωνας ἐξαψάμενος διαπράττεται*. Taylorus V. C. cum hanc formulam, tum ipſam Orationem, Demoſthene parum dignam cenſet. Sed aliter ſenſiſſe haud paulo meliorem Tayloro Criticum, Longinum, non ſolum ex formulæ imitatione intelligitur, ſed multo magis

gis ex Sect. XXVII. ubi ut Demoſthenis oratio diſerte laudatur. Propriâ ſignificatione hæc formula eſt apud Agatharcidem in Photii Biblioth. p. 1360. Κώδωνας δὲ ἐξέδησαν ἐκ τῶν κεράτων τῶν ἀῤῥένων πάντων, ὅπως ὁ ἀπ᾽ αὐτῶν ψόφος διώκῃ τὰ θηρία. quem locum deſcripſit Strabo XVI. p. 1122. Lucianus Aſino p. 617. καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσικώτατον ἐκφωνοῦντες. Ex quibus exemplis, quæ tranſlationis ratio ſit, facile intelligitur.

Sect. XXVIII.

φυσῶδές τι καὶ ἄμουσον] Scripſit, ni fallor, more ſuo: φλοιῶδές τι. Sect. X. οὐδὲν φλοιῶδες ἢ ἄσεμνον. Sect. III. φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνήρ. Plutarch. T. II. p. 16. B. τὸ σοβαρὸν καὶ φλοιῶδες ἀποτίθεντ(αι). Idem p. 610. F. ὁ Λακωνικὸς λόγος οὐκ ἔχει φλοιόν. Perſius Sat. I. 96.

——*Nonne hoc ſpumoſum et cortice pingui.*

Ubi vide Caſaubonum.

ἡ ψιλὴν λαβὼν τὴν λέξιν ἐμελοποίησε] Legendum: ἣν ψιλὴν λαβὼν τῇ λέξει ἐμελοποίησε.

Sect. XXIX.

ἐν τοῖς Νόμοις] Locus eſt Libro. VII. p. 632. G. quem de memoriâ ſic laudat Clemens Alex. Pæd. II. p. 189. ὡς οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν ἀσκεῖν. Sed ridiculi ſunt iſti Platonis reprehenſores, quorum ineptias Longinus non debebat tanti putare, ut commemoraret; nam πλοῦτος non *divitias* ſignificat, ſed perſonam, i. e. *Deum divitiarum præſidem*; reſpiciturque ad morem ſtatuas Diis ponendi: id quod ſatis declarant verba ἐνοικεῖν et ἱδρυμένον, quorum alterum de *perſonis*, alterum de *ſtatuis* dicitur. Nobiſcum ſentit vir eruditus, qui nuper Platonis *Leges* Gallice vertit.

Sect. XXX.

ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ᾽ ἄκρον ἐπιτήδευμα] Unâ voce tranſpoſitâ, ſcribendum: ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσιν ἄκρον κατεπιτήδευμα. Compoſitum nomen κατεπιτήδευμα occurrit apud Dionyſ. Halic. in Cenſurâ Veter. p. 70. καὶ κατεπιτήδευμα μὲν αἱ κυκλικαὶ περίοδοι· ubi male diviſim ſcribitur κατ᾽ ἐπιτήδευμα. Apud eundem in Thucyd. p. 157. eſt verbum κατεπιτηδεύω. Ὡς τὸ μὴ βεβασανίσθαι, μηδὲ κατεπιτηδεῦσθαι.

Sect. XXXII.

ὑποτίμησις] Unus Boilavius recte vertit *excuſatio*. Dio Chryſ. Orat. XXXII. p. 390. B. τ$^{\varsigma}$ ἢ ψυχῆς ἠνδραποδισμένης καὶ ἀπολωλύιας, εἰρωνεύεσθαι ἢ ὑποτιμᾶσθαι. Ælian. H. A. IV. 43. ἄνευ τινὸς ὑποτιμήσεως ἐθελοκακέσης, καὶ σκήψεως. Rationem vocis, paucis cognitam, explicuit T. Hemſterhuſius ad Heſych. v. Ὑποτιμήσεως, ubi nomen ejus operarum negligentiâ omiſſum eſt.

ἀπόχρη δὲ τὰ δεδηλωμένα] Lege et diſtingue: ἀπόχρη δὲ τάδε. Δῆλον μὲν ὡς μεγάλαι.

τοῖς τοιέτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὅμως αὐτὸ ὁ Καικίλιος] Hæc eſt ſcriptura Codicis Pariſini, ex quâ, ſi minus verum, certe quod intelligi poſſit, elicimus: τοῖς τοιέτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὠμότατα ὁ Καικίλιος.

τὸ δ' ἦν ἄρα ἐχὶ τοιέτον, ἐδὲ ὀλίγε δεῖ] Formula negandi frequens Demoſtheni, c. Leptin. p. 44. ἔςι δὲ ἐχ ἔτω ταῦτ' ἔχοντα, ἐδὲ ὀλίγε δεῖ. c. Timocr. p. 435. ἐ προῖκα, ὦ Τιμόκρατες· πόθεν; ἐδ' ὀλίγε δεῖ. de Coron. p. 523. τὸ δὲ ἐ τοιἔτόν ἐςι· πόθεν; πολλἔ γε καὶ δεῖ. Tayloro ad Demoſt. T. II. p. 666. inficetum et moleſtum videtur, πόθεν et πολλἔ γε καὶ δεῖ conjungi. Sed virum doctiſſimum ratio fefellit. Nam formula totidem verbis occurrit apud Dionyſ. Halic. V. p. 286. VI. p. 400. Lucian. Pſeudol. p. 136. Dion. Caſſ. XLIV. p. 399.

Sect. XXXIV.

τῶν ἰδιωτῶν] Longinus quidem ob oculos habuit Platonem Theag. p. 6. B. veruntamen rem ſuo extulit modo, ut fruſtra Tan. Faber ejus verba in ſenſum, quem Platonica habent, torqueat, et inauditam vocis ἰδιώτης notionem confingat. Ἰδιώτης eſt *artis expers*, opponiturque *artifici*. Sic Plato Protag. p. 200. D. ἰδιώτας opponit αὐληταῖς. Polit. III. p. 433. D. ἰατροῖς. Xenophon Cyrop. I. p. 24. B. ἀγωνιςαῖς, ut hoc loco Longinus. Iterum Xenophon Hieron. p. 909. et Pauſan. VI. 1. ἀθληταῖς. Porphyr. de Abſt. An. I. §. 47. γυμναςαῖς. ubi vocis vim minus ceperunt viri eruditi. Vide Kuhnium ad Pauſan. l. c. et Hemſterhuſ. ad Lucian. Necyom. p. 484.

ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀςεϊσμοὶ] Hanc urbanitatem Lyſiæ quoque tribuit Dionyſ. Halicar. in Cenſur. Vet. p. 70. καὶ κομψὸς καὶ ἀληθής, ἢ τῷ ἀςεϊσμῷ εὔχαρις. Sic enim refingimus quod vulgo circumfertur: ἢ τῶν Ἀττικισμῶν εὔχαρις. Contra alii Rhetores apud eundem Dionyſium

ſium in Demoſt. p. 196. requirebant τοὺς ἀϛεϊσμοὺς ἐν τοῖς Δημοσθένους λόγοις. Eunapius in Liban. p. 173. e correctione H. Valeſii, Emend. III. 19. οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τὴν κοινὴν ἔντευξιν ἡδὺ καὶ κεχαρισμένον —— οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἀϛεϊσμὸν αὐτὸ καλοῦσι. qui locus imprimis ad rem pertinet. Sæpæ vox ἀϛεϊσμὸς abiit in Ἀττικισμὸς, tanquam apud Donatum in Terent. Eunuch. II. 3. 50. ut vidit Richardus Bentleius. Eadem commutatio facta eſt in Alciphron. II. 4. p. 248. καὶ ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θέλων Ἀττικισμοῖς σε διατωθάζειν, Repone, ἀϛεϊσμοῖς. ut etiam conjecerat is, cujus acumen nulla menda fallebat, T. Hemſterhuſius. Sic alibi confunduntur ἀϛικὸς et Ἀττικός. Athenæus XIII. p. 577. E. ἦν δὲ ἡ Λάμια σφόδρα εὔθικτος καὶ Ἀττικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις. ubi H. Stephanus Ind. Theſ. Ἀττικὴ capit pro *dicax*, *lepida*. Male. Nam Ἀττικὸς ſimpliciter non dicitur *facetus*, ſed *Atticis peculiaris*, ut χάρις Ἀττικὴ, ῥήτωρ Ἀττικὸς &c. Legendum ἀϛικὴ, quod ipſe Athenæus p. 578. E. confirmat. ἦν καὶ ἀϛεία τις ἀποκρίνασθαι. et p. 585. B. ἐμμελὴς ἦν πάνυ ἡ Γνάθαινα, καὶ οὐκ ἀνάϛεως φθέγξασθαι. Eadem corruptela in Dion. Laert. V. 86. ὑπέρογκος ἦν τὸ σχῆμα, ὥϛε αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν πομπικὸν καλεῖσθαι. Scribendum: ὑπὸ τῶν ἀϛικῶν. pro quo alii Scriptores, quos laudat elegantiſſimus Pierſonus ad Mœrid. Atticiſt. p. 74. dicunt: ὑπὸ τῶν ἀϛεϊζομένων. Forte ἀϛικὸς etiam revocandum in Alciphrone III. 43. p. 368. ἀνάπαιϛα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῷ, σκωμμάτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἱμυλίας γέμοντα. Legerim partim de conjecturâ, partim fide MS. Regii: ἀνάπαιϛα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτοσκωμμάτων ἀϛικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν καὶ αἱμυλίας γέμοντα. Ammonius quidem p. 26. diſtinguit ἀϛεῖος et ἀϛικός. Sed promiſcue dici multis exemplis certum eſt. Lex. Sanger. MS. Ἀϛεῖος καὶ Ἀϛικὸς διττῶς. Μένανδρος· προπιήσεις ἀϛικὸν σαυτόν. πάλιν Ἀλκαῖος Πασιφάη· νοῦν γένοιτ' ἀϛεῖος οἰκῶν ἐν πόλει. quam gloſſam aliis corrigendam relinquo. Liceat his unum et alterum locum addere, abi Ἀττικὸς et ἀϛικὸς, etſi aliâ poteſtate poſita, tamen eodem errore permutata reperiuntur. Alciphron III. 25. p. 332. σὺ δὲ ἡμῖν μειράκιον Ἀττικὸν ἀνεφάνης. Repone ἀϛικόν. Nam ruſticus Atticus, ſive in regione Atticâ natus, Athenis natum non Ἀττικὸν, ſed ἀϛικὸν, appellat. Sic III. 1. p. 274. ἀϛικὸς ἔφηβος. et III. 71. p. 448. ἀϛικὰ μειράκια. At rectiſſime legitur III. 58. p. 420. οὐ γὰρ ἐϛι τῶν Ἀττικῶν τούτων εἷς τῶν χαύνων μειρακίων, quod Ἀττικὰ μειράκια ibi opponuntur militi, qui Ἰλιεὺς dicitur in editionibus vulgatis, Μαλιεὺς in MS. Regio. Satis de hoc loco. Apud eundem III. 11. p. 304, Scripti editique libri ſic habent: οὐ σωφρονεῖς, ὦ γύναι, ἀλλ' ἁμιλλᾷ ἐν ταῖς Ἀττικαῖς ταυτασὶ ταῖς ὑπὸ τρυφῆς διαρρεούσαις. Erit fortaſſe, qui hanc ſcripturam ſervandam putet, quod veteres Grammatici docent, feminas

Athenis

Athenis natas non Ἀθηναίας, ſed Ἀττικὰς vocatas eſſe, ne nomen Deæ cum mortalibus communicaretur. Vide Suidam v. Ἀθηναίαν, et ibi Kuſterum. Ego vero non dubito, quin Alciphron hic quoque, ubi mulierem *ruſticam* diſerte opponit *urbanis*, ſcripſerit: ἀλλὰ ἁμιλλῷ ταῖς ἀστικαῖς ταυταισί. Eâdem de cauſâ III. 70. p. 444, Ἀττικῆς στωμυλίας, quod alibi recte dicitur, commutandum in ἀστικῆς στωμυλίας. Nam *dicacitas urbana* apponitur *ruſticæ ſimplicitati*. Ad hanc normam ei, qui animum attenderit, facile erit, alia aliorum loca, in quibus idem error eſt, corrigere.

μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια] Similiter Plutarch. de Herodot. Malign. p. 860. E. εὔρυθμός τε καὶ πολιτικὸς ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως. Quibus locis πολιτικὸν non intelligo *civilem* vel *forenſem*, ſed *lepidum*, *urbanum*, ἀστεῖον. Heſychius: Πολιτικός. ἀστεῖος μετὰ τέχνης τινός. Polyb. Excerpt. Peireſc. p. 117. ἐν μὲν ταῖς ὁμιλίαις εὔχαρις καὶ πρόχειρος ἦν, παρά τε τὰς συνουσίας εὐτράπελος καὶ πολιτικός. Vide Pierſon. ad Mœr. Attic. p. 75. Ἀττικὸν μυκτῆρα dicit Lucianus Prometh. p. 24. Pro εὐγένεια, quod merito ſuſpectum habet Fr. Portus, legendum ἐμμέλεια. Sic enim dicitur *lepos et venuſtas in jocando*. Plato Theæt. p. 127. F. Θαλῆν Θρᾷττά τις ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπαινὶς ἀποσκῶψαι λέγεται. quem locum imitatur Plutarch. Tom. II. p. 456. A. p. 544. A. et p. 633. A. Ariſtoteles Nicom. IV. p. 75. οἱ δὲ ἐμμελῶς παίζοντες, εὐτράπελοι προσαγορεύονται. Hermias Commentario MS. in Platonis Phædrum: οὐ γὰρ τῆς ἐμμελείας καὶ εἰρωνείας ἦν Σωκράτους.

σκώμματα οὐκ ἄμουσα &c.] Legendum: σκώμματα οὐκ ἄμουσα, οὐδ' ἀνάγωγα, ἀλλὰ, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἐπιεικῆ. Particulam ἀλλὰ tranſponendam eſſe, Tollius quoque vidit. At qui ſunt Ἀττικοὶ ἐκεῖνοι? Lyſias, Plato, et Socratici omnes, veteres denique Comici, quorum jocis nihil fingi poteſt venuſtius. Scio, Ariſtotelem Nicom. IV. p. 75. Plutarchum in Compar. Ariſtophanis et Menandri, et Tom. II. p. 711. item Artemidorum I. 58. p. 50. antiquæ Comœdiæ jocos illiberales, novæ liberales tribuiſſe. Sed non omnium idem ſenſus fuit, idem judicium. Plato quidem quanti Ariſtophanem, veteris Comœdiæ principem, fecerit, ſatis conſtat. Cum Platone ſuo ſentit Cicero de Offic. I. 29. Duplex eſt omnino jocandi genus: unum illiberale, petulans, flagitioſum, obſcœnum: alterum elegans, urbanum, ingenioſum, facetum: quo genere non modo Plautus noſter, et Atticorum antiqua Comœdia, ſed etiam Philoſophorum Socraticorum libri referti ſunt. Non Menandrum, ſed Ariſtophanem, χαριεντισμοῦ καὶ ἱλαροῦ λόγου exemplum ponit Demetrius Phaler. de Elocut. §. 128. Non ex novâ ſed ἐκ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας Libanius hauſerat leporem

leporem et venuſtatem ſuam, teſte Eunapio in ejus Vitâ p. 173. Platonius denique de differ. Comœd. ita judicat de Ariſtophane: ὁ Ἀριστοφάνης ἐπιτρέχειν τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ. qui locus inprimis ad rem pertinet. σκώμματα ἐπιεικῆ, ut emendavimus, τοῖς ἀναγωγοῖς opponuntur. Plutarch. Tom. II. p. 74. D. οὔτε οἱ νουθετοῦντες ἀστείως, τὸ πικρὸν καὶ δηκτικὸν προσβάλλοντες ἀποτρέχουσιν, ἀλλ' ὁμιλίαις ἑτέραις καὶ λόγοις ἐπιεικέσιν ἐκπραΰνουσι. Idem T. II. p. 855. B. δυσχερεστάτοις ῥήμασιν opponit ἐπιεικῆ. Marcellinus in Hermog. p. 42. εἰ μὲν ἄδοξον εἴη τὸ πρόσωπον, καταφορικώτερος ὁ λόγος ἔσται, εἰ δὲ ἐνδοξότερον εἴη, ἐπιεικέστερος.

SECT. XXXV.

ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν] Nobilis Pythagoræ ſententia, quam a multis expreſſam eſſe docet Hemſterhuſius ad Lucian. Dial. Mort. XXVI. p. 434.

τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆς] Legendum: τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίας τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῇ. Philo Jud. Tom. I. p. 229. ὡς μηδὲ κατὰ τὰς ἀκραιφνεῖς καὶ ἀσωμάτους τῆς διανοίας ἐπιβολὰς ψαύσασθαι. Idem Tom. II. p. 416. τῆς διανοίας εὐθιξίαις καὶ εὐσκόποις ἐπιβολαῖς προσγανουμένης. Charito II. p. 32. βαλοῦσα πρὸς τὸ πρᾶγμα τὴν διάνοιαν. ubi vide Dorvillium.

καὶ ποταμοὺς ἐνίοτε τοῦ γένους ἐκείνου καὶ αὐτοῦ μόνου προχέουσι πυρός] Marklandus ad Lyſ. p. 577. veriſſime legit τοῦ γηγενοῦς pro τοῦ γένους. Strabo XIII. p. 932. χώραν ἐμπρησθῆναι ὑπὸ γηγενοῦς πυρός. Heraclides Alleg. Homer. p. 447. ἐνταῦθα γὰρ ἀνίενται γηγενοῦς πυρὸς αὐτόματοι φλόγες. Sed quod ſequitur, αὐτοῦ μόνου, non minus vitioſum. Vix dubito, quin totus locus ita ſit refingendus: καὶ ποταμοὺς ἐνίοτε τοῦ γηγενοῦς ἐκείνου καὶ αὐτόχθονος προχέουσι πυρός. Sic ἔγγειος et αὐτόχθων conjungitur a Plutarcho Tom. II. p. 500. D. κακῶν οὐκ ἔξωθεν ἐπιρρεόντων, ἀλλ' ὥσπερ ἐγγείους καὶ αὐτόχθονας πηγὰς ἐχόντων, ἃς ἀνίησιν ἡ κακία.

SECT. XXXIX.

καὶ βάσιν ἐνδοὺς] Apparent veſtigia imitationis Platonis Polit. III. p. 437. G. μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις, ἀλλὰ βίου ῥυθμοὺς ἰδεῖν κοσμίου τε καὶ ἀνδρείου τίνες εἰσίν· οὓς ἰδόντας, τὸν πόδα τῷ τοιούτου λόγῳ ἀναγκάζειν ἕπεσθαι καὶ τὸ μέλος, ἀλλὰ μὴ λόγον ποδί τε καὶ μέλει.

ἀλλ' ἔοικε μανία] Cod. Pariſin. ἀλλ' εἰ καὶ μανία, ex quo viri docti recte fecerunt: ἀλλ' ἔοικε μανία. Plato Euthyd. p. 229. B. ὥστε μοι δοκεῖν μανίαν εἶναι τὸ ἕνεκα τῶν παίδων, ἄλλων μὲν πολλῶν ἀπεδὴν ἐσχηκέναι. Demoſth. adv. Mid. p. 112. μανία γὰρ ἴσως ἐστὶν, ὑπὲρ δύναμίν τι ποιεῖν. Liban. Tom. I. p. 581. A. εἰ δὲ τοὺς κοσμίως τραφέντας, πορνοβοσκοὺς ὀνομάζουσιν, μανία τὸ χρῆμα.

Sect. XL.

γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογοῦν] Scribendum: τῇ πλάσει ἀναλόγῳ.

Sect. XLI.

ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ] Corrigendum: ῥυθμὸς κεκλασμένος ὅλως.

Sect. XLII.

ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην &c.] A Longino ſic ſcriptum videtur: ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀποψύχεται, εἰς ἄκαιρον μῆκος ἀναχαλώμενα. Quod repoſuimus ἀποψύχεται, Valckenarii ingenio debetur. ἀναχαλώμενα confirmatur ab ipſo Longino ſect. 38. τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμενα χαλᾶται. et ſect. 39. ὅτι τῷ μήκει τῶν ἄκρων χρόνων συνεκλύεται καὶ διαχαλᾶται τὸ ὕψος τὸ ἀπότομον. Pearcius, cum pro vulgato ἀνακαλούμενα Dionyſium Halicarnaſſenſem laudat, errorem errore defendit. Locus eſt de Struct. p. 23. ταῦτα ἀνακέκληταί τε τοῖς χρόνοις, καὶ διαβέβηκεν ἐπὶ τὸ πόλυ ταῖς ἁρμονίαις. ubi Græce doctus facile legendum videat: ταῦτα ἀναβέβληταί τε τοῖς χρόνοις. Sic Dionyſ. I. c. p. 15. ἀνακοπὰς ποιήσει συλλαβῶν, καὶ ἀναβολὰς χρόνων. et p. 17. ἀναβεβλημένους καὶ βραδεῖς χρόνους. p. 23. ἀναβολὴν τε ποιεῖ καὶ ἐγκοπὴν τῆς ἁρμονίας. Idem in Demoſt. p. 190. εἰ τὰ μὲν ἀναβεβλημένας ἔχει τὰς ἁρμονίας καὶ διεστώσας. Photius Bibl. p. 630. σχολαῖον μὲν, ἀλλ' οὐκ ἀναβεβλημένον βάδισμα.

Sect. XLIII.

πολλοὶ δ' οἱ θύλακοι] Hic Theopompi locus etiam laudatur ab Athenæo II. p. 67. F. ubi recte abeſt articulus οἱ. Pro θύλακοι Athenæi Epitome MS. Pariſ. exhibet θύλακες. quæ forma, ut rarior, præferenda. Eandem redde Artemidoro I. 57. ex Suida v. Θύλακες, quamvis diſſentiente Kuſtero, et ex MS. Polluci X. 149. Vide Heſych. v. Μαλάγας, et ibi Interpretes. Alteram formam θυλὰς reſtituimus Callimacho Fragm. 360. nec pœnitet conjecturæ.

Sect.

SECT. XLIV.

οἷον ἐκτρίβεται καὶ τοῖς πράγμασι —— συνεκλάμπει] Duxit tranſlationem a Platone Polit. IV. p. 451. C. *καὶ τάχα ἂν παρ' ἄλληλα σκοποῦντες, καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην.* Platonem non tam imitatus eſt quam deſcripſit Philo Jud. T. I. p. 683. *Τρίβοντες γὰρ ἀεὶ τοὺς περὶ ὁσιότητος λόγους, καθάπερ ἐκ πυρείων τὸ θεοειδέστατον εὐσεβείας φέγγος ποιοῦσιν ἐκλάμπειν.* item Syrianus Comment. MS. in Ariſtotelis Metaphyſica: *καὶ ὥσπερ ἐκ πυρείων τῶν ἐπιστημονικῶν θεωρημάτων παρατριβομένων φῶς ἀναλάμψαι νοερόν.* Vide Petrum Weſſelingium Epiſt. ad Hen. Venem. p. 22.

ἄγευστοι λόγων νάματος] Hanc locutionem derivavit e Platone Polit. VII. p. 490. D. *ὅταν τοπρῶτον λόγων γεύωνται.* et Tim. p. 545. E. *τὸ δὲ λόγων νᾶμα ἔξω ῥέον, καὶ ὑπηρετοῦν φρονήσει, κάλλιστον καὶ ἄριστον πάντων ναμάτων.* Sæpe illud *λόγων νᾶμα* expreſſit Philo Jud. tanquam Tom. I. p. 325. 693. ubi vide Mangeium.

εὐθὺς γὰρ ἀναζεῖ &c,] Hic locus manifeſta veſtigia habet imitationis Platonis Theætet. p. 127. C. *τὴν γὰρ αὔξην καὶ τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων δουλεία ἀφῄρηται.* Sed reliqua etiam comparanda. Eundem locum non tam imitando expreſſit, quam ad verbum deſcripſit Themiſt. Or. XXI. p. 249.

ἀεὶ κεκονδυλισμένον] Mirum ni hunc Longini locum ob oculos habuerit Herennius Commentario inedito in Ariſtotelis Metaphyſica: *οὐ θαυμαστὸν, εἰ πεφορημένος καὶ μέγας ὄχλος, ἐθῶν καὶ νόμων τῶν ὁπωσοῦν εἰσηγμένων ἀκλεὴς δοῦλος, ἀπ' αὐτῶν ἔτι σπαργάνων ὑπακούειν, ὡς ἂν δεσποτῶν ἢ τυράννων, ἐκμαθὼν, κατακεκονδυλισμένος τὴν ψυχὴν, καὶ μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν μὴ δυνάμενος, πιστεύει τοῖς παραδοθεῖσιν ἅπαξ, καὶ τὸν νοῦν ἐάσας ἀγύμναστον, ἀδιερευνήτοις καὶ ἀνεξετάστοις συνέσεσί τε καὶ ἀρνήσεσι χρῆται.* Potuit tamen uterque communem aliquem fontem ſecutus eſſe, ſicut Longinus infra, *ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ* &c. eundem Scriptorem imitando expreſſit, quem Lucianus Timon. p. 141. Sic ſtatuere magis conſentaneum eſt, quam credere, Longinum Luciani rivulis hortos ſuos irrigâſſe. [Scribendum opinor, *συναινέσεσί τε καὶ ἀρνήσεσι.* Quæ plane oppoſita ſunt. TOUPIUS.]

ἀλλὰ καὶ συνάγει] Codex Pariſinus *συνάροι*, quod in apographis, quæ inde fluxerunt, mutatum eſt in *συνάγει*, idque placet viro præſtantiſſimo ad Herodot. VII. p. 538. Malim e Codicis veſtigiis legere: *ἀλλὰ καὶ συναιρεῖ.* Plutarch. T. II. p. 966. F. *ταχὺ συναιρεῖν εἰς ταὐτὰ καὶ συνάγειν τὸ θήρατρον.* Philo de Telor. Conſtr. p. 50. *αὔξοντάς τε καὶ συναιροῦντας τὸν τοῦ τρήματος κύκλον.* Damaſcius apud Suid. v. *Σαραπίων. συνάγων ἑαυτὸν ἀεὶ καὶ συναιρῶν, ὡς οἷόν τε, πρὸς τὸ εἴσω.*

νεοττοποιεῖται] Tranſlatio ſumpta a Platone Polit. IX. p. 503. C. *ἆρα οὐκ ἀνάγκη μὲν τὰς ἐπιθυμίας βοᾶν πυκνάς τε καὶ σφοδρὰς ἐννενεοττευμένας;*

ἀνάλεξον

ἀνάλεξον ἔν τι γεννῶσι] Iſaacus Voſſius in libri margine emendat: *ἀλαζονείαν γεννῶσι.* quod Tollius pro Codicis Pariſini lectione temere arripuit. Poſſis etiam ſcribere: *πλεονεξίαν γεννῶσι.* Simillimus locus Plutarchi in Agide p. 796. C. *ἐπεὶ παρεισέδυ πρῶτον εἰς τὴν πόλιν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ζῆλος, καὶ συνηκολούθησε τοῦ πλούτου τῇ μὲν κτήσει πλεονεξία καὶ μικρολογία, τῇ δὲ χρήσει καὶ ἀπολαύσει, τρυφὴ καὶ μαλακία καὶ πολυτέλεια.* Sed Voſſiana conjectura præferenda. Nam *πλεονεξία* ſimul cum *πολυτέλεια* ingredi debet, ſequi *ἀλαζονεία, τῦφος* et *τρυφή.*

μηκέτι τοὺς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, μηδ᾽ ἕτερα φήμης εἶναί τινα λόγον.] Sic unicus ille Codex Pariſinus, teſte Iſaaco Voſſio, quod deinde inepte mutarunt in *μηδὲ πέρα φήμης εἶναί τινα λόγον.* Sed codicis antiqui, quamvis corrupta, ſcriptura nos quaſi manu ducit ad lectionem veriſſimam et pulcherrimam: *μηδ᾽ ὑστεροφημίας εἶναί τινα λόγον.* Plutarchus T. II. p. 85. C. *οὐδενὸς αὐτῷ τὰ πράγματα πλὴν ὑστεροφημίας ἐνδεῖν οἰόμενος.* Ipſe Longinus ſect. XIV. *πρὸς τὸν τῆς ὑστεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορούμενα χρόνον.* Dio Chryſ. Orat. XXXI. p. 316. A. *περὶ πλείονος τοῦ ζῆν ἡγούμενοι τὴν ὕστερον εὐφημίαν.* Eſt autem imitatio Demoſthenis de Coron. p. 547. *εἴπερ ἢ δόξης, ἢ προγόνων, ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον.*

Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μέν τις δεκασθεὶς &c.] MS. Pariſinus: *οὐ γὰρ ἐπικρήσει μέν τις δεκασθείς.* ex quo Iſaacus Voſſius faciebat, *οὐ γὰρ ἐπικρινεῖ μέν τις δεκασθείς.* Sed vir doctiſſimus neſciebat, locum ſumtum eſſe ex Demoſthene de falſ. Legat. p. 117. *ἡγούμενος τὸν ἅπαξ λαβόντα, καὶ διαφθαρέντα ὑπὸ χρημάτων, οὐδὲ κριτὴν εἶναι τῶν συμφερόντων ἀσφαλῆ μένειν τῇ πόλει.*

ἕκαστος πρὸς τῆς ἠνδραποδισμένοι] Turbatum locum integritati ſuæ ſic reſtituo: *ἕκαστος πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας ἠνδραποδισμένοι.* Cum librarius verba *τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας* ſuo loco omiſiſſet, mox errore animadverſo, in extremâ periodo ponere maluit, quam prorſus omittere. Hac emendatione nihil verius puto.

ἀφεθεῖσαι τὸ σύνολον &c.] Cl. Marklandus ad Max. Tyr. Diſſert. XXXIII. p. 711. tollit vocem *ἄφετοι,* velut ex gloſſemate natam. Sed nihil ejiciendum, modo corrigatur: *ἐπείπεργε ἀνεθεῖσαι τὸ σύνολον, ὡς ἐξ εἱρκτῆς ἄφετοι.* Philo Jud. T. I. p. 279. *καὶ τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεὶς δεσμά, ἄφετον εἴασε τὴν διάνοιαν.*

κράτιστον δ᾽ εἰκῇ ταῦτ᾽ ἐᾶν] Probabilis mihi videbatur Tan. Fabri conjectura: *κράτιστον δ᾽ ἔτι ταῦτ᾽ ἐᾶν.* Lucian. Encom. Demoſth. p. 497. *Ἀλλὰ μὴν βέλτιον ἔτι καὶ ταῦτα ἐᾶν ἐν ἀσαφεῖ κείμενα.* Sed nihil mutandum. Eſt enim verſus Euripidis ex Elect. 379. vel ex Auge, apud Diog. Laert. II. 33.

Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ᾽ ἐᾶν ἀφειμένα.

et commode particula *δὲ,* quod metro officit, a MS. Pariſino abeſt, teſte Iſaaco Voſſio.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN LONGINUM.

SECT. I.

KΕκιλίȣ] Scribendum Καικιλίȣ. αι et ε in libris ſcriptis paſſim confunduntur. Sic Romani CÆCILIUS. Erat autem Cæcilius iſte, rhetor Siculus, domo Calactinus, homo in arte ſuâ non incelebris. Ejus meminere complures, Dionyſius Halicar. Harpocratio, Plutarchus, Quintilianus, Euſebius, Photius, alii. Vixit ſub Julio et Auguſto, καὶ μετέπειτα. Romæ eloquentiam non ſine laude docuit, et Dionyſio Halicarnaſſeo uſus eſt familiariſſime. Vide Dionyſ. Halic. in Epiſt. ad Cn. Pompeium. Suid. v. Καικίλιος, Ἑρμαγόρας et Τιμαγένης. Quod vero dicit Suidas, eum ſub Adriano docuiſſe, verum eſſe non poteſt. Mihi veriſimile eſt, confudiſſe Suidam, ut ſolet, duos Cæcilios, unum ſub Auguſto, alterum ſub Adriano; quibus et tertium adjunxit, Q. Cæcilium nempe, famoſiſſimum illum Verris quæſtorem. Atque de hoc poſtremo intelligendus Suidas, cum dicit fuiſſe Judæum. Erat enim religioni iſti addictus Q. Cæcilius, ut liquet ex celeberrimo illo joco Ciceronis, *Quid Judæo cum verre?* quem ita narrat Plutarchus in Cicerone: Ὅμως δὲ πολλὰ χαρίεντα διαμνημονεύεται καὶ περὶ ἐκείνην αὐτȣ͂ τὴν δίκην. Βέῤῥην γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὸν μὴ ἐκτετμημένον χοῖρον καλȣ͂σιν. Ὡς ȣ͂ν ἀπελευθερικὸς ἄνθρωπος ἔνοχος τῷ Ἰȣδαΐζειν, ὄνομα Καικίλιος, ἐβȣ́λετο παρωσάμενος τȣ̀ς Σικελιώτας κατηγορεῖν τοῦ Βέῤῥȣ, Τί Ἰȣδαίῳ πρὸς χοῖρον; ἔφη ὁ Κικέρων. Scripſit autem Cæcilius noſter plurima, quæ hodie deſiderantur omnia. Nonnullorum titulos, qui ad notitiam noſtram pervenerunt, hic operæ pretium recenſere duxi.

ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ. *de Rhetorice.* Quintilian. de Inſtitut. III. 1. *Theophraſtus quoque Ariſtotelis diſcipulus* de Rhetorice *diligenter ſcripſit; atque hinc vel ſtudioſius philoſophi quam rhetores, præcipueque Stoicorum ac Peripateticorum principes. Fecit deinde velut propriam Hermagoras viam, quam plurimi ſunt ſecuti; cui maxime par atque æmulus videtur Athæneus fuiſſe. Multa poſt Apollonius Molon, multa Areus, multa* Cæcilius *et Halicarnaſſeus Dionyſius.* ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ· *de Figuris.* Quintilian. IX. 3. *Hæc omnia* (de Figuris) *copioſius ſunt executi, qui non ut partem operis tranſcurrunt, ſed proprie libros huic operi dedicaverunt,* ſicut Cæcilius. Idem IX. 3. *Verborum autem concinna tranſgreſſio, id eſt, hyperbaton,* quod Cæcilius quoque putat ſchema, *a nobis eſt interpoſita.* Atque de hoc libro paſſim Quintilianus. ΠΕΡΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΡΗΤΟΡΩΝ. *de Charactere decem oratorum.* Suidas. Atque hic ipſe liber eſt, contra quem ſcripſit Lyſimachides. Ammonius de Voc. Differ. v. Θεωρός. Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων. ubi legendum cenſeo, περὶ τῶν ι΄ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων. *de decem Atticis Oratoribus adverſus Cæcilium.* nam egregie fallitur vir eruditiſſimus Gerardus Voſſius de Hiſtor. Græc. IV. 16. qui putavit Lyſimachidem libellum de Atticis rhetoribus Cæcilio nuncupaſſe. Quare non erat cur iſtos ſcriptores συγχρόνους faceret vir doctiſſimus. Ceterum pæne oblitus ſum monere virum præclarum Lud. Caſp. Valkenarium in Animadverſ. ad Ammonium reponere voluiſſe, Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἑορτῶν. *Lyſimachides de Feſtis Atticis contra Cæcilium.* Sane Lyſimachidem ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν laudat Harpocratio. Sed obſtat Suidæ auctoritas, quod non animadvertit vir doctiſſimus. ΥΠΕΡ ΛΥΣΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ. *Commentarius de Lyſiâ.* Longinus. Plutarchus in vit. decem Rhetorum. Huc reſpexit Photius in Lyſiâ: Καικίλιος δὲ ἁμαρτάνει, εὑρετικὸν μὲν τὸν ἄνδρα (Lyſiam) εἴπερ ἄλλον τινὰ συνομολογῶν, οἰκονομῆσαι δὲ τὰ εὑρεθέντα οὐχ οὕτως ἱκανόν. Idem tamen ſentit cum Cæcilio Dionyſius Halicar. in Lyſiâ §. 15. ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑ. *Commentarius de Antiphonte.* Plutarchus in Vit. decem Rhetorum. Photius in Antiphonte. ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ. *Comparatio Demoſthenis et Ciceronis.* Suidas. Plutarch. in Præfat. ad Vit. Demoſt. et Ciceronis: Τὸ δὲ τοὺς λόγους ἀντεξετάζειν, καὶ ἀποφαίνεσθαι πότερος ἡδίων ἢ δεινότερος εἰπεῖν, ἐάσομεν. Κᾀκεῖ γάρ, ὥς φησιν ὁ Ἴων, δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία. Ἣν ὁ περιττὸς ἐν ἅπασι Καικίλιος ἀγνοήσας ἐνεανιεύσατο σύγκρισιν τοῦ Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος ἐξενεγκεῖν. Ubi Ionis verba multum ſollicitant viri eruditi. Sed nihil mutandum. Verſus ita fuerat conceptus:

Κᾀκεῖ

Κἀκεῖ γὰρ ἡ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.

Ibi enim tanquam piſces in ſicco ſumus.

In ſilvis delphinus. Δελφῖνος βία eſt *delphis*, ut βία Ὀδυσσέως, *Ulyſſes.* Recte autem κἀκεῖ. ita locutus eſt, ut alios taceam, Theophraſtus Charact. 9. Κἀκεῖ ἐδεμία σοὶ χάρις. *No thanks to you for that.* Ita ſcribendus iſte locus, quem minus intellexerunt doctiſſimi editores. Haud aliter Latini. Terent. Andr. II. 3.

——*Ibi culpam in te transferet.*

Ceterum ad hunc librum Cæcilii tacitè, opinor, reſpexit Longinus noſter in Συγκρίσει ſuâ Demoſthenis et Ciceronis. Quod lector eruditus notabit. ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΙΣΧΙΝΟΥ. *Comparatio Demoſthenis et Æſchinis.* Suidas. ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΟΙΟΙ ΑΥΤΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΝΟΘΟΙ. *de Demoſthenis orationibus germanis et ſpuriis.* Suidas. ΤΙΝΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ Ο ΑΤΤΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ ΤΟΥ ΑΣΙΑΝΟΥ. *Quænam ſit differentia inter Atticum dicendi genus et Aſiaticum.* Suidas. ΠΕΡΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. *de Hiſtoriâ.* Athenæus lib. XI. Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς ἐν τῷ περὶ Ἱστορίας. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ Η ΠΑΡ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ ΤΟΙΣ ΡΗΤΟΡΣΙ. *de iis quæ ab oratoribus vel ſecundum vel præter hiſtoriæ veritatem dicta ſunt.* Suidas. ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ. *de bellis ſervilibus.* Athenæus lib. VI. Σύγγραμμά τε ἐκδέδωκε περὶ τῶν δουλικῶν πολέμων Καικίλιος ὁ ῥήτωρ, ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς. Strabo lib. 5. Καὶ ὁ Καικίλιος ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεὺς τοῦτο τίθεται σημεῖον τοῦ Ἑλληνικὸν εἶναι κτίσμα τὴν Ῥώμην, τὸ παρ' αὐτῇ τὴν πάτριον θυσίαν Ἑλληνικὴν εἶναι τῷ Ἡρακλεῖ. Cl. Voſſius in opere præclaro de Hiſtor. Latin. I. 8. ita reddit, *Cæcilius rerum Romanarum ſcriptor*; quin et de noſtro Cæcilio intelligit, et ad hunc librum *de bellis ſervilibus* refert. Sed pace viri eruditiſſimi, ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεὺς eſt *Scriptor Romanus.* Quare legendum videtur apud Strabonem, ὁ τῶν Ῥωμαϊκῶν συγγραφεύς. *rerum Romanarum ſcriptor.* Et hoc verum. ΚΑΤΑ ΦΡΥΓΩΝ. ΔΥΟ. *Contra Phryges, duos libros.* Suidas. ΕΚΛΟΓΗ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ. *Vocabulorum delectus ordine alphabetico.* Suidas. Et ſic legitur in Catalogo Scriptorum, ex quibus Suidas ſua deprompſerit: Καικίλιος Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχεῖον. quod notandum. ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ. *de Sublimitate.* contra quem ſcripſit Longinus. Atque hæc de ſcriptis Cæcilii, quæ nobis ſaltem comperta ſunt.

ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως] Hunc locum perperam ſollicitavit vir doctiſſimus. Quod et rectè adnotavit cl. Ruhnkenius. Nihil tritius phraſi illâ, τῆς ὅλης ὑποθέσεως. Polybius I. 5. Ἀνυπόστατος ἡ τῆς ὅλης ὑποθέσεως

ὑποθέσεως ἀρχὴ καὶ θεωρία. Ariſtides Vol. 2. p. 270. Τῶν πρώτων ἐπιλαθόμενος, μᾶλλον ἢ καὶ τῆς ὑποθέσεως ὅλης. Jamblicus de Myſter. cap 26. Τῆς ὅλης ὑποθέσεως φαινομένης μόνης παρὰ τοῖς γόησιν. Vis autem τὸ ταπεινότερον, quod nunc hoc, nunc illo ſenſu gaudet, paulo exquiſitio eſt. Senſus eſt, quod et dudum vidit Dacerius: *Cæcilii liber exilior et jejunior eſt viſus, quam* TOTA *res poſtularet. TOTUM argumentum haud complexus eſt.* Vides jam τὸ ὅλης plane eſſe neceſſarium Mentem autem Longini extra dubium ponit Photius Epiſt. 137. Ἀλλὰ ταῦτα μέν σοι πρὸς ὑποτύπωσιν διεχάραξα, ΤΗΣ ΜΕΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΤΑΠΕΙΝΟΤΕΡΟΝ, τῆς δὲ κατ' ἐπιστολὴν χρείας ἴσως οὐκ ἐνδεέστερον. *Hæc ego tibi paucis delineavi, multo quidem jejunius quam argumentum poſtularet, ſed ſatis fortaſſe pro modulo atque uſu epiſtolæ.* Qui locus inprimis notandus.

οὐ πολλήν τε ὠφέλειαν] Delenda vocula illa τὲ, quæ ortum habuit ex inſcitiâ alicujus librarii, jungentis ea quæ non erant conjungenda. Locus ita ſcribendus eſt: Ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἥκιστα τῶν καιρίων ἐφαπτόμενον, οὐ πολλὴν ὠφέλειαν, ἧς μάλιστα δεῖ στοχάζεσθαι τὸν γράφοντα, περιποιεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. *Cæcilii liber jejunior eſt viſus, et cum præcipuas res minime attigerit, non multam utilitatem legentibus afferre.* Sic recte procedit argumentatio, quæ prius nulla erat. Ceterum ante oculos habuit Noſter Dionyſium Halicar. Antiq. Roman. in Prœmio: Πρῶτον μὲν ὑποθέσεις δεῖ αἱρεῖσθαι καλὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς, καὶ ΠΟΛΛΗΝ ΩΦΕΛΕΙΑΝ τοῖς ἀναγνωσομένοις φερούσας.

εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν] *Ad faciendos aliquot in ſublimitate progreſſus.* ita vertendus eſt iſte locus. Deinde legitur, ὡς αὐτῆς τῆς ἐπινοίας καὶ σπουδῆς ἄξιον ἐπαινεῖν. Quæ non male vertit vir doctiſſimus, *ob ipſam ejus cogitationem ſtudiumque laudare.* Senſus eſt: Sed Cæcilius non tam eo nomine, quod nonnulla prætermiſerit, eſt reprehendendus, quam quod opus hujuſmodi ſuſceperit, et in eo ſtudium laboremque poſuerit, laudandus. Nempe Cæcilius primus, ut videtur, ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ ſcripſerat. Quod neſcio an aliis obſervatum. Ceterum haud aliter locutus eſt Plutarchus de Educat. p. 1. Πάνυ γ' ΑΞΙΟΝ ΕΠΑΙΝΕΙΝ καὶ Λακεδαιμονίους ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΣΥΝΗΣ.

φέρε, εἴ τι δή] Elegantiſſimam illam voculam δὴ minus cepere Interpretes. *Age, ſi quid et nos*, quod Cæcilium fugiſſet, *obſervaverimus, videamus.* Sed haſce elegantias non adſequitur lingua Latina. Deinde rectè vir doctiſſimus ex MS. Pariſ. ὡς πέφυκας καὶ καθήκει. Iſocrates Orat. ad Philippum: Διόπερ ἐπιχειρῶ συμβουλεύειν τοῦτον τὸν τρόπον, ὃν ἐγὼ ΠΕΦΥΚΑ καὶ δύναμαι. Arrian. Epictet. III. 24. Οὐ γὰρ συνταπεινοῦσθαι ΠΕΦΥΚΑΣ, οὐδὲ συνατυχεῖν, ἀλλὰ συνευτυχεῖν. Locus ita vertendus eſt:

Ipſe

Ipſe autem nobiſcum, amice, de ſingulis hujus commentarii partibus ingenuè, ut ſoles, et te decet, judicabis. Præclare enim ille, qui cum declararet, quid Diis ſimile haberemus, Beneficentiam dixit et Veritatem. Ceterum de hoc dicto, quod ad Pythagoram refertur, vide Ælian. Var. Hiſt. XII. 59. Themiſt. Orat. XV. p. 192. et, ut alios taceam, Damaſcium apud Suidam noſtrum v. Ἀγαθοεργία.

ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐςὶ τὰ ὕψη] Habuit a Plutarcho Tom. II. p. 444. ἡ μὲν ἀπροσδεὴς τῆ ἀλόγȣ, ϗ περὶ τὸν εἰλικρινῆ ϗ ἀπαθῆ νȣ̃ν συνιςαμένη σοφία ϗ φρόνησις, αὐτοτελής τις ἐςιν ΑΚΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ϗ δύναμις.

περιέβαλον εὐκλείαις τὸν αἰῶνα] Langbænius vir eruditiſſimus et Oxonii noſtri quondam decus, legebat ὑπερέβαλον. Quod et probat cl. Ruhnkenius. Sed neutrum verum. Scribendum proculdubio, περιέλαβον. *Suiſque laudibus ſæcula circumdederunt.* Eulogius apud Photium Biblioth. p. 760. Παῦλον τὸν ΠΕΡΙΛΑΒΟΝΤΑ τὴν οἰκȣμένην τῷ τῆς εὐσεβείας κηρύγματι. Quæ plane gemella ſunt.

Εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν] Perperam hæc ſollicitavit vir doctiſſimus. Locus ita diſtinguendus eſt: πάντη δέ γε σὺν ἐκπλήξει τȣ̃ πιθανȣ̃ καὶ τȣ̃ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον· εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν &c. Rationem enim reddit Noſter, cur τὸ πιθανὸν ſuperent τὰ ὑπερφυᾶ. Quod et recte animadvertit cl. Morus. Quod ſequitur, πάντα διεφόρησεν, καὶ τὴν τοῦ ῥήτορος εὐθὺς ἀθρόαν ἐνεδείξατο δύναμιν, optime vertit non optimus Interpretum Petrus Paganus: *Res omnes fulminis inſtar disjicere, et univerſam ſtatim oratoris vim patefacere ſolet.* Nam iſtam eſſe aliquando hujus temporis vim veriſſimè monuit eruditiſſimus Grævius Lect. Heſiod. cap. 5. et ante eum ὁ μέγας Caſaubonus ad Laertii Chilonem et Ariſtophanis Equites. Ita locutus eſt Demoſthenes Olynth. II. p. 6. Ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας ϗ πονηρίας τὶς ὥσπερ ȣ̃τος ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις ϗ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε ϗ διέλυσεν. Cujus loci elegantiam minus adſecuti ſunt Interpretes.

Sect. II.

Γίνεται γάρ, φησὶ] Scribe cum Manutio, φασί. præcedit enim, ἐπεί τινες ὅλως ΟΙΟΝΤΑΙ. et mox legitur, χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς ΟΙΟΝΤΑΙ. Sed ad hæc levia non adtenderunt editores. Confer nos infra ad Sect. 29. 47.

Καὶ ὡς ἐπικινδυνότερα] Locus elegans, ſed neutiquam ſanus. Oratio enim ſcabra eſt et invenuſta. Equidem cum Tollio cenſeo nonnulla deeſſe: nam comparationem hic initam eſſe plane evincunt iſta verba, δίχα ἐπιςήμης ἐαθέντα —— ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα. Adde quod

 Manutius

Manutius habet, ὅτω τὰ μεγάλα, quod haud ſpernendum. Quare totum locum ita legendum et refingendum eſſe puto: Καὶ ὡς ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΤΕΡΑ ΤΑ ΠΛΟΙΑ αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν δίχα ἐπιςήμης ἀςήρικτα καὶ ἀνερμάτιςα ἐαθέντα, ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ἐπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα. Sed hoc hariolari eſt. Reſpexit autem noſter, ut nemo non vidit, ad Platonem in Theætet. p. 115. Ἀλλ' οἵ τε ὀξεῖς καὶ ἀγχίνοι καὶ μνήμονες ὡς τὰ πολλὰ καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύῤῥοποί εἰσι, καὶ ἄττοντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιςα πλοῖα. Quem ſecutus eſt Philo Tom. 2. p. 343. necnon Dio Caſſius lib. 52. p. 672. quem hic in tranſitu emendabo: Καὶ διὰ ταῦτα ἡ πόλις ἡμῶν ὥσπερ ὁλκὰς ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ, πλήρης ὄχλε παντοδαπῦ, χωρὶς κυβερνήτυ πολλὰς ἤδη γενεὰς ἐν κλύδωνι φερομένη, σαλεύει τε καὶ ἄττει δεῦρο κἀκεῖσε, καθάπερ ἀνερμάτιςος ὖσα. Ita ſcribendus eſt iſte locus. Confer nos infra ad ſect. 35. Huc facit Plutarchus in Lycurgo. Αἰωρυμένη γὰρ ἡ πολιτεία καὶ ἀποκλίνυσα νῦν μὲν ὡς τοὺς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, οἷον ἕρμα τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν ἐν μέσῳ θεμένη καὶ ἰσοῤῥοπήσασα, τὴν ἀσφαλεςάτην τάξιν ἔσχε καὶ κατάςασιν. Qui locus elegans, et ex Polybio adumbratus VI. 8.

Ὅπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης] Reſpexit Demoſth. contra Ariſtocrat. p. 297. ed. Tayl. Δυοῖν ἀγαθοῖν ὄντοιν πᾶσιν ἀνθρώποις, τοῦ μὲν ἡγυμένυ καὶ μεγίςυ πάντων ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΕΙΝ, τῦ δὲ ἐλάττονος μὲν τύτυ, τῶν δὲ ἄλλων μεγίςυ, ΤΟΥ ΚΑΛΩΣ ΒΟΥΛΕΥΕΣΘΑΙ, ὐχ ἅμα ἡ κτῆσις ἀμφοῖν παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις. Quem locum vide quantum immutaverit et ad ſuum uſum adcommodarit Longinus. Sed ſic ſolet noſter Criticus. Deinde lego et diſtinguo, τὸ δὲ κυριώτατόν τε καὶ αὐτὸ τὸ εἶναί τινα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, ὐκ ἄλλοθέν ΠΟΘΕΝ ἡμᾶς ἢ παρὰ τῆς τέχνης ἐκμαθεῖν δεῖ. Quæ elegantia ſingularis eſt. Noſter ſupra, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδε ΠΟΘΕΝ. Thucydides I. 22. τοῖς ΑΛΛΟΘΕΝ ΠΟΘΕΝ ἐμοὶ ἀπαγγέλλυσιν. Locus ita vertendus eſt. *Et quod imprimis notandum, neque id ipſum, ineſſe ſcilicet nonnulla in oratione quæ ſoli naturæ ſunt adſignanda, aliunde diſcere poterimus quam ex arte.* Quod ſequitur, νομίσαιτο θεωρίαν, manifeſto pravum eſt. Aliud eſt νομίζειν, aliud νομίζεσθαι, quod non animadvertit vir doctiſſimus. Quare haud inconſulte, opinor, cl. Boivinus, ἡγήσαιτο. Quod omnino verum. Verbum non ſemel uſurpat Longinus.

SECT. III.

—— Καὶ καμίνυ] Aſſentior Tollio legenti,

Καὶ μὴ καμίνυ σχῶσι μάκιςον σέλας.

Quod et ſenſus loci poſtulare videtur. Deinde lego,

Εἰ γάρ τιν' ἑςιῦχον ὄψομαι μόνον.

Ἑςιοῦχος

Ἐστιοῦχος eſt *magiſter domûs* ſive *Cuſtos puellæ*, quam adamavit Boreas, de quo Æſchylus in fabulâ Orithyiâ. Heſychius: Ἑστιοῦχος. οἰκουρός, οἰκώναξ. Jamblichus in Babylonicis apud Suid. v. Ἅβρα. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν καὶ σπάνιόν τι, τοῦ ΟΙΚΟΥΡΟΥ φυλαττούσης, καὶ ἄβρας τινὸς ἄλλης συμπαρούσης, ἀναπείθει τὴν κόρην λαθοῦσαν τοὺς γονεῖς ἀποδράναι. *Quoniam autem acceſſus ad puellam rarus ac difficilis erat, cum diligenter cuſtodiretur, et alia ancilla una adeſſet, perſuadet puellæ ut clam parentibus aufugiat.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, quem non intellexit Interpres. Quare minatur Boreas apud Æſchylum, *Si vel cuſtodem ſolum puellæ viderit, ſe totas ædes, niſi ignem reſtinxerint, peſſundaturum.* Sed in his quiſquiliis nihil certi. Ceterum, ut recte monuit Tanaq. Faber, nonnulla hic interciderunt. nam illud πρὸς οὐρανὸν ἐξεμεῖν, quod vituperat Longinus, in hoc loco non comparet. Eadem locutio occurrit apud Attium, quem laudat Cicero, Nat. Deor. II. 35.

> *Aut forte Triton fuſcina evertens ſpecus,*
> *Subter radices penitus undanti in freto*
> *Molem ex profundo ſaxeam* AD COELUM EVOMIT.

Ad quem locum conſulendus Daviſius. Quod ſequitur, ὑπονοστεῖ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον, elegantiſſimum eſt. Plutarchus de Repub. Gerend. p. 811. Καὶ τὸ θαυμαζόμενον αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιμελείας εἰς χλευασμὸν ΥΠΟΝΟΣΤΕΙ καὶ γέλωτα. Quod plane gemellum eſt.

καί τινα τοῦ Καλλισθένους] MS. Vat. καί τινα τῶν Περσῶν Καλλισθένους. Scribe, τῶν Περσικῶν. Callisthenis Περσικὰ laudat Photius in Lexico inedito, et ex eo Suidas et Apoſtolius. De eo plurima, ut ſolet, cl. Hemſterhuſius ad Polluc. IX. 93. Eum vituperat Cicero ad Quintum II. 13. *Calliſtenes quidem vulgare et notum negotium, quemadmodum Græci aliquot locuti ſunt.*

φυσῶν κατὰ τὸν Σοφοκλέα] Locus Sophoclis extat integrior apud Cicer. ad Atticum II. 16. *Cneus quidem noſter jam plane quid cogitat neſcio,*

> Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
> Ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ.

Librarii vero ex duobus optimis verſibus unum fecere non malum.

> Σμικροῖς μὲν αὐλίσκοισι, φορβειᾶς δ' ἄτερ.

Sed dum ſenario conſulerent, ſenſum plane peſſundederunt. Particula enim negativa omnino deſideratur, quod et recte animadverterunt viri eruditi. Longinus proculdubio ſcripſit, nullâ metri ratione habitâ, οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἄτερ. *Non parvis quidem tibiis,*

ſed

ſed ſine capiſtro. Quod de Clitarcho omnino verum videtur. Huc facit Plutarchus de Adulat. p. 56. Πτολεμαίῳ δὲ τί περιῆψεν ἄλλο ΦΟΡΒΕΙΑΝ ΚΑΙ ΑΥΛΟΥΣ; οὐχ ὁ κολακευόντων ἔπαινος;

Ἀμφικράτους τοιαῦτα καὶ Ἡγησίου] Fraterculorum iſtorum, Amphicratis et Hegeſiæ, meminiſſe videtur Lucianus in Rhet. Præcept. p. 9. Εἶτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν, ΗΓΗΣΙΟΥ καὶ τῶν ἀμφ' ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΝ καὶ Νησιώτην. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur τῶν ἀμφὶ Κράτητα. Per Νησιώτην verò intelligendus, ut recte vidit Grævius, Gorgias Leontinus, rhetor antiquiſſimus, de quo ſupra Noſter: et ſic intelligendus, opinor, Athenæus lib. 2. p. 70. Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας περιηγήσει, εἰ γνήσιον τοῦ συγγραφέως τὸ βιβλίον, Καλλίμαχος γὰρ αὐτὸ ἀναγράφει ΝΗΣΙΩΤΟΥ. Sed de hoc viderint eruditi.

καὶ Μάτριδος] De Matride iſto parum compertum habuerunt Interpretes. Intelligendus autem videtur Matris *Thebanus*, qui encomium in Herculem ſcripſit, idque ſolutâ oratione, ſi Langbænio credideris. Athenæus lib. X. p. 412. Μάτρις δὲ ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐγκωμίῳ, καὶ εἰς πολυποσίαν φησὶ τὸν Ἡρακλέα προκληθῆναι ὑπὸ τοῦ Λεπρέως, καὶ πάλιν νικηθῆναι. ad quem locum conſulendus Caſaubonus. Idem lib. II. p. 44. *Athenienſem* vocat. Μάτρις δὲ ὁ Ἀθηναῖος ὅσον ἐβίω χρόνον οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἢ μυρσίνης ὀλίγον. Verum Ptolemæus Hephæſtio apud Photium, unde hanc fabulam mutuatus eſt Athenæus, *Thebanum* vocat. Μάτρις ὁ Θηβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐσιτεῖτο. Quare corrigendus videtur Athenæus ex Photio, et legend. Μάτρις ὁ Θηβαῖος. Nam de eodem uterque accipiendus, Ὑμνογράφῳ ſcilicet, qui hymnum in Herculem ſcripſerit, qui et ipſe erat Thebis oriundus. Huc accedit Diodorus Sicul. I. 24. Τὸν δὲ ἐξ Ἀλκμήνης γενόμενον ὕστερον πλείοσιν ἔτεσιν ἢ μυρίοις Ἀλκαῖον ἐκ γενέτης καλούμενον, ὕστερον Ἡρακλέα μετονομασθῆναι, οὐχ ὅτι δι' Ἥραν ἔσχε κλέος, ΩΣ ΦΗΣΙΝ Ο ΜΑΤΡΙΣ, ἀλλ' ὅτι τὴν αὐτὴν ἐζηλωκὼς προαίρεσιν Ἡρακλεῖ τῷ παλαιῷ, τὴν ἐκείνου δόξαν ἅμα καὶ προσηγορίαν ἐκληρονόμησε. Ubi fragmentum hujus Matridis deprehendiſſe videor:

—— ὅτι δι' Ἥραν
Ἔσχε κλέος ——

Vel forſan verſus ita fuerat conceptus,

Ἡρακλέα καλέεσκον ὅτι κλέος ἔσχε δι' Ἥραν.

Μεγάλως ἀπολισθαίνει ἁμάρτημ' εὐγενές] "Vitioſa Manutii in hoc loco " lectio nata videtur ex eo quod verſum hunc Iambicum eſſe cenſuit: " ſed ut cl. Boivinus notavit, nullibi occurrit verſus Iambicus duobus

" Anapæſtis

" Anapæſtis incipiens." *Pearce*. De pedibus Iambici nihilo certiores ſunt viri doctiſſimi, quam de iis quæ apud Antipodas. Nec melius quidem hic ſe geſſit noſter Ruhnkenius. Nihil antem certius quam Senarium iſtum ex veteri aliquo Comico, nam Comici in re metricâ minus religioſi ſunt, eſſe deſumptum, atque ita eſſe ſcribendum:

ΜΕΓΑΛΩΝ ἀπολισθαίνειν ἁμάρτημ' εὐγενές.

Huc reſpexit Plutarchus in Craſſo. ΗΜΑΡΤΕ μὲν, ὠρέχθη δὲ ΜΕΓΑΛΩΝ. Quocum facit Herodotus VIII. 100. Καλῶς τελευτῆσαι τὸν βίον, ὑπὲρ ΜΕΓΑΛΩΝ αἰωρηθέντα. Quod inprimis notandum. Dicitur autem ἀπολισθαίνειν, ἀπολισθάνειν et ἀπολισθεῖν ut ἀλφαίνειν, ἀλφάνειν et ἀλφεῖν. Ὀιδαίνειν, οἰδάνειν, et οἰδεῖν, et ſi quæ alia. Negat quidem non nemo in Miſcellaneis Criticis aliam fuiſſe hujus verbi formam, quam ἀπολισθάνειν. Sed obſtare videtur, ut alios permultos taceam, Muſæi, ſi qua demum auctoritas:

—— ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκος ΟΛΙΣΘΑΙΝΕΙ ——

Quod non animadvertit vir doctiſſimus. Ceterum, dum hoc agimus, reſtituendum hoc verbum Alciphroni III. 11. Οἶδα ἀκούσας ἄλλα τινὰ δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολῶλισθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. Quæ expedire non potuit cl. Berglerus. Reponendum abſque controverſiâ: ΑΠΩΛΙΣΘΕ μοι τῆς μνήμης. *Memoriâ meâ exciderunt*. Cyrillus contr. Julian. p. 288. Καὶ ΑΠΩΛΙΣΘΕ μὲν τῆς πρὸς Θεὸν οἰκειότητος, ὡς κυριοκτόνος, ὁ Ἰσραήλ. Leonidas in Epigrammate,

—— ΑΠΩΛΙΣΘΟΝ δὲ βίοιο
Κάλλαισχρος, Λιβυκοῦ μέσσα θέων πελάγευς.

χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις] Legebat Tanaq. Faber, ἀναλθεῖς. Quod et neſcio quomodo probat Ruhnkenius. Sed nihil mutandum. χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις, *in quibus nihil veri atque ſolidi.* Dionyſius Halicar. in Dinarcho p. 184. Οἱ δὲ Ἰσοκράτην καὶ τὰ Ἰσοκράτους ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες, ὕπτιοι, καὶ ψυχροὶ, καὶ ἀσύστροφοι, καὶ ΑΝΑΛΗΘΕΙΣ. Idem in Demoſth. p. 270. ubi de Iſocratis dictione agit. Ταῦτα μέν τοι πολλαχῇ μακροτέραν τε αὐτὴν (πειόδον) ποιεῖ καὶ ΑΝΑΛΗΘΕΣΤΕΡΑΝ, ἀπαθῆ τε καὶ πανηγυρικὴν μᾶλλον ἢ ἐναγώνιον. Ita ſcribendus iſte locus ex MS. Reg. Pariſ. Vulgo nullo ſenſu legitur ἀληθεστέραν. Idem error tollendus infra p. 299. Ἡ μὲν γὰρ οὐδὲν ἔξω τῆς εὐμορφίας ἐπιτηδεύει, καὶ παρ' ᾗ τοῦτ' ἔστιν αὐτῆς τὸ καλὸν ἐν ΑΝΑΛΗΘΕΣΙ· ἡ δὲ οὐδὲν ὅτι οὐκ ἐπὶ τὸ χρήσιμον καὶ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ἄγει. *Platonis enim dictio nihil præter elegantiam et venuſtatem ſectatur, et proinde cauſis non veris convenit: Demoſthenis autem dictio nil, niſi quod utile et*

 verum

verum eſt, quærit. Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Quod ex Antitheſi ſatis liquet. Vocem ἀναλήθης uſurpat etiam Plutarchus in Coriolano. Ὅτι τοί νυν ἁπλῶς τις ὁ Μάρκιος ὑπείληπται τῷ τρόπῳ γεγενέναι καὶ αὐθέκαστος, ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης πανοῦργος ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ΑΝΑΛΗΘΗΣ, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. Item Arrian. Epict. p. 541. Ὀμόσαι δύναμαι, ὅτι οὐδεὶς οὕτως ἐστὶν ἀναίσθητος ἢ ΑΝΑΛΗΘΗΣ, μὴ ἀποδύρασθαι τὰς αὐτοῦ συμφορὰς ὅσῳ ἂν ᾖ φίλτερος. Quem locum perperam ſollicitavit doctiſſimus editor. Hinc Ἀναλήθως M. Antonino II. 16. Ὑβρίζει ἑαυτὴν ἡ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ, ὅταν ὑποκρίνηται, καὶ ἐπικλάστως καὶ ΑΝΑΛΗΘΩΣ τι ποιῇ ἢ λέγῃ. His contraria Ἐναλήθης et Ἐναλήθως. Longinus ſect. 15. τῆς δὲ ῥητορικῆς φαντασίας κάλλιστον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ΕΝΑΛΗΘΕΣ.

Καὶ μήποτε περιιστάντες ἡμᾶς εἰς τοὐναντίον] Manutius καὶ δήποτε. quod placet. *Et quæ non raro etiam in contrarium deducunt.* Damaſcius apud Suid. v. Σεβηριανός. Δικάζων δὲ πικρότατος ἦν, ΚΑΙ ΔΗΠΟΤΕ ἐξαγόμενος ὑπὸ θυμοῦ φόνους εἰργάσατό τινας οὐκ εὐαγεῖς οὐδὲ εὐτυχεῖς. Noſter infra ſect. 38. ΕΣΘ' ΟΤΕ δὲ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπεριΐσταται. Quod perinde eſt. Quæ ſequuntur ſenarium redolent, qui ita a Poeta, quicunque demùm fuerit, profectus videtur,

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ξηρότερον ὑδρωπικοῦ.

Quod Atticæ elegantiæ eſt. Ariſtoph. Av. 1342.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον.

Menander in Adelph. p. 6. ed. Cler.

Οὐκ ἔστ' ἀνοίας οὐδὲν τολμηρότερον.

Quæ ita erant corrigenda ex Stobæo p. 98. ed. Franc.

Οὐκ ἔστ' ἀνοίας οὐδὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
Τολμηρότερον ———

Τί ποτ' οὖν τὸ μειρακιῶδές ἐστι; ἦ δῆλον ὡς] Scribe cum Fabro, ἦ δῆλον. *Quidnam eſt igitur quod puerile appello? Nihil aliud profectò quam ſenſus ſcholaſticus.* Plato Apol. Socrat. §. 26. Ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι; ἦ δῆλον ὅτι τῆς ἀξίας. Porphyrius de Abſtin. lib. 3. Ἀλλ' εἰ πάντες τούτοις πεισθεῖεν τοῖς λόγοις, τί ἡμῖν ἔσται; ἦ δῆλον ὡς εὐδαιμονήσομεν. Atque ad hanc normam corrigendus Demoſthenes contr. Leptin. p. 27. ed. Tayl. Πῶς ποτ' ἂν ἔχοιτε πρὸς τοὺς ταῦτα λέγοντας; ἦ δῆλον ὅτι φωνὴν οὐκ ἀνάσχοισθε ὡς συκοφαντούντων. Nec non Julianus Orat. 5. p. 179. ed. Spanh. Ἀλλὰ τί πέρας ἔσται μοι τῶν λόγων; ἦ δῆλον ὡς ὁ τῆς μεγάλης ὕμνος θεοῦ. Vulgo male ſcribitur, ἢ δῆλον. Sed in his ſæpius peccatum. Deinde ſequitur, ὑπὸ περιεργίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα. Ubi libri meliores ὑπὸ περιεργασίας.

περιεργασίας. quod mire placet. *Senſus ſcholaſticus, eo quod nimis elaboratus ſit, in frigidum deſinens.* Hæc mens Longini. Vocem elegantiſſimam uſurpat Schol. ad Euripidis Hippolytum. 521. Τὴν Ἀφροδίτην δὲ ἐπικαλεῖται ὡς παρασχοῦσαν ταῖς τοιαύταις ΠΕΡΙΕΡΓΑΣΙΑΙΣ. Atque hic notanda verba Περιεργάζεσθαι et Προσπεριεργάζεσθαι. quod verbum reſtituendum Straboni lib. I. p. 30. Καὶ ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΡΓΑΖΕΤΑΙ γε, πυνθανόμενος τί συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν ποιητοῦ, πολλῶν ὑπάρξαι τόπων ἔμπειρον. *Et præterea curioſe admodum agit, quærens quid ad virtutem poeticæ faciat multorum locorum peritia.* Ita ſcribendus eſt iſte locus. Vulgo προσεργάζεται. Sed MSS. προσεπεργάζεται. unde veram lectionem elicuimus. Philo Jud. de Virtut. p. 556. ὁ δὲ ἠλίθιος, οὐδὲ πενθερὸς ὢν ἔτι, τὰ μὴ καθ' ἑαυτὸν ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΙΡΓΑΖΕΤΟ. Synesius in Dion. p. 60. τῷ παντὶ ἂν ἔχοι καλῶς, μηδὲν ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΡΓΑΖΕΣΘΑΙ.

ἐποκέλλοντες δὲ εἰς ῥοπικόν] Editio princeps Robortelliana, ὑποκέλλοντες. Omnino vere atque eleganter. Noſter ſupra, φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀσθενείας καὶ ξηρότητος κατάγνωσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦθ' ΥΠΟΦΕΡΟΝΤΑΙ. Quod plane geminum eſt. Quod ſequitur, εἰς ῥοπικὸν, omnino exſibilandum eſt. Nos reſcripſimus cum MS. Ven. εἰς τὸ ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον. Quod et magno Caſaubono placuiſſe intellexi. Nimirum quod minutum, et affectatum, et nullius fere pretii eſt, ῥῶπον ſive ῥωπικὸν vocant Græci. de quo Heſych. Suidas, Photius in Lex. inedito, alii. Polybius in Excerptis Valeſii p. 1434. ed. Gronov. Τὸν δὲ πραγματικὸν τρόπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον, ἦν δὲ ψευδεπίγραφος καὶ ΡΩΠΙΚΟΣ. Plutarch. de Amore prolis. p. 495. Πανταχοῦ μὲν γὰρ ἡ φύσις ἀκριβὴς, καὶ φιλότεχνος, καὶ ἀνελλιπὴς, καὶ ἀπερίτμητος, οὐδὲν, ὡς ἔφησεν Ἐρασίστρατος, ἔχουσα ΡΩΠΙΚΟΝ. Idem in Lycurgo. Τὸ γὰρ σιδηροῦν ἀγώγιμον οὐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, οὐδ' εἶχε τιμὴν καταγελώμενον, ὥστε οὐδὲ πρίασθαί τι τῶν ξενικῶν καὶ ΡΩΠΙΚΩΝ. Quæ bonâ fide exſcripſit Porphyrius de Abſtin. lib. 4. Hinc Ῥωποπώλης. *a haberdaſher of ſmall wares*, et Ῥωπογράφος. *a ſign painter.* de quo cl. Salmaſius ad Spartiani Adrianum, et Lampridii Heliogabalum. Eleganter Leonidas in Epigrammate:

> Ἁ μάτηρ ζῷον τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρά,
> Βάκχῳ δωρεῖται, ΡΩΠΙΚΑ γραψαμένα.
> Βάκχε, σὺ δ' ὑψώσης τὸν Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον
> ΡΩΠΙΚΟΝ. ἁ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία.

Πολλὰ γάρ] Ita locutus eſt Diodorus Sic. I. 4. Πολλὰ γὰρ παρὰ τὰς ἀγνοίας τῶν τόπων διήμαρτον οὐχ οἱ τυχόντες μόνον τῶν συγγραφέων, ἀλλά τινες καὶ τῶν τῇ δόξῃ πεπρωτευκότων. Confer D. Jacobum III. 2. et cl. Gronovium

ad

ad Ælian. Var. Hiſt. III. 8. Addas Dionyſ. Halic. Art. Rhet. X. 6. et Hierocl. p. 296. ed. Needham. ubi rem minus recte adminiſtrarunt cl. editores. Atque hinc obiter vindicandus Callimachus in Dian. 27.

—— Πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσατο χεῖρας.

ubi idem eſt πολλὰς χεῖρας et πολλὰ χεῖρας. Quomodo locutus eſt Auctor Arimaſpiorum a Longino noſtro infra laudatus:

Ἦ πυ ΠΟΛΛΑ θεοῖσι φίλας ἄνα ΧΕΙΡΑΣ ἔχοντες.

ἀσχημονοῦσιν εἰκότως.] Diſtingue, πρὸς οὐδὲν πεπονθότας ἀκροατὰς ἀσχημονοῦσιν· εἰκότως. Quod adeo elegantioribus placuit, ut nihil ſupra. Lycurgus contra Leocrat. οὐδ' αἱ παρὰ τῶν θεῶν ἐπικουρίαι τοῖς προδόταις βοηθοῦσιν. ΕΙΚΟΤΩΣ· οὐδὲν γὰρ πρότερον ἀδικοῦσιν ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἀσεβοῦσι. Diodorus Sic. in Excerpt. p. 568. Ἕκαστος ἐθαύμαζε τὴν τἀνδρὸς ἀρετήν. ΕΙΚΟΤΩΣ· παράδοξον γὰρ ἐφαίνετο πᾶσιν. Ita conſtituendus eſt iſte locus, quem male mulctavit cl. Weſſelingius. Ceterum Plutarchum ſuum de Audit p. 39. ob oculos habuiſſe videtur Noſter: Οἱ δὲ εὐθὺς ἀντικόπτοντες, οὔτε ἀκούοντες οὔτε ἀκουόμενοι, λέγοντες δὲ πρὸς λέγοντας ΑΣΧΗΜΟΝΟΥΣΙ.

Sect. IV.

Τιμαῖος] De Timæo iſto, hiſtorico Siculo, alii aliter, ut ſolet: nam laudatur ab his, culpatur ab illis. De eo Polybius, Diodorus, Plutarchus, Suidas, alii. Quæ ſequuntur malè accepit vir doctiſſimus. Nos revocavimus diſtinctionem priſtinam: Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος οὐκ ἄφορος. Quo nihil verius. Sic noſter infra ſect. 44. καὶ μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι. quod gemellum eſt. Haud aliter Dionyſ. Halic. Art. Rhet. cap. 3. a Ruhnkenio laudatus: Πόλις μεγάλη, πολυάνθρωπος, ΕΥΦΟΡΟΣ πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν. Eleganter Julius Capitolinus in Marco: *Poſt Veri obitum Marcus Antoninus ſolus rempublicam tenuit, multo melior et* FERACIOR AD VIRTUTES. Ceterum mentem Longini optimè expreſſit Tollius, *Scriptor ſane cetera egregius, et ad orationis granditatem non raro aſſurgens.*

Ἑρμοκράτην τὸν Ἕρμωνος] Eandem fabulam tangit Plutarchus in Niciâ. Ὥσπερ ὅταν λέγῃ Τίμαιος τοῖς Ἀθηναίοις οἰωνὸν ἡγήσασθαι γεγονέναι τὸν ἀπὸ τῆς νίκης ἔχοντα τοὔνομα στρατηγὸν ἀντείποντα πρὸς τὴν στρατηγίαν· Καὶ ΤΗι ΠΕΡΙΚΟΠΗι ΤΩΝ ΕΡΜΩΝ προσημαίνειν αὐτοῖς τὸ δαιμόνιον, ὡς ὑπὸ ΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΕΡΜΩΝΟΣ πλεῖστα πείσονται παρὰ τὸν πόλεμον.

Τί δεῖ

Τί δεῖ περὶ Τιμαίου λέγειν; ὅπου γε] Manutius, Καίτοι τί δεῖ. Uterque cod. Vat. Καὶ τί δεῖ. quæ vera lectio. Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 278. Καὶ τί δεῖ περὶ ἀσπίδος καὶ πηδαλίου λέγειν;, ὅπου γε —— Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. I. Καὶ τί δεῖ περὶ τῶν ἄλλων λέγειν; ὅπου γε — Joſephus contr. Apion. p. 439. Καὶ τί δεῖ λέγειν περὶ τῶν κατὰ πόλεις καὶ βραχυτέρων; ὅπου γε περὶ τῆς περιηγήσεως τῆς Περσικῆς στρατείας οἱ δοκιμώτατοι διαπεφωνήκασι. Ita ſcribendus iſte locus cum Euſebio. Vulgo omittitur γε, non ſine elegantiæ detrimento.

ὄμματα στρέψαις] Manutius et MSS. nonnulli, μεταστρέψαις. Quomodo igitur apud Xenoph. Lacedæm. Republ. p. 679. Quod et neſcio quomodo elegantius videtur. Deinde MS. Elienſis, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΗΜΩΝ παρθένων. Sic mox Longinus, τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΗΜΩΝ κόρας. Ceterum quod dixit Xenophon, dixit etiam Aretæus Cappadox de Cauſ. Morb. lib. 7. p. 34. Τάδε πάσχει ἄμφω τὰ εἴδεα, καὶ Η ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ. Quod et Ruhnkenium noſtrum animadvertiſſe video.

τὰς ἁπάντων ἑξῆς κόρας] Ineptè Morus, *in poſterum omnes pupillas.* imò, *omnes omnino pupillas.* Confer nos ad finem ſect. 33. Quæ ſequuntur, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἰταμὸν, corrupta ſunt et malè diſtincta. Equidem ſcribendum arbitror: ὅπου φασὶν οὐδενὶ οὕτως ἐνσημαίνεσθαι τήν τινων ἀναίδειαν, ὡς ΤΩ, ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΙΤΑΜΩ,. *Nullâ re magis declarari aliquorum impudentiam, quam oculorum torvitate.* Quod planum et perſpicuum eſt. Huc facit Plutarch. in Amator. p. 767. ΙΤΑΜΟΥ μὲν ἤθους καὶ ἀκολάστου καὶ διεφθορότος σημεῖα ΤΟΙΣ ΕΙΔΕΣΙ τῶν γυναικῶν ἐπιτρέχει.

ὡς φωρίου τινὸς ἐφαπτόμενος] Græca ſunt ſana, ſenſus obvius. Nil novi fecit Timæus; fecit quod fures ſolent, qui quicquid in manus venerit, prædam ſuam ducunt. Haud aliter locutus eſt Alciphro III. 52. Ἀλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καθ᾽ ἓν ΩΣΠΕΡ ΦΩΡΙΑ λαμβάνουσι. *Quin et ſupellectilem ex domo quaſi prædam ſuam convaſant et exportant.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, qui viros doctiſſimos fruſtra exercuit. Themiſtius Orat. VII. ad Valent. Ὑπὸ μάλης ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας ΩΣΠΕΡ ΦΩΡΙΑ κακοῦργοι. Dio Chryſoſt. p. 411. Περιστέλλων ΚΑΘΑΠΕΡ ΦΩΡΙΑ κλέπτης. Priſcus in Excerptis Hoeſchelii p. 43. Τὰς φιάλας ἐνέχυρα, καὶ οὐ ΦΩΡΙΑ λαβών. Atque hinc obiter emendandus Plutarchus in Demetrio: Ἐξορμήσαντος ἐπὶ Θράκην τοῦ Δημητρίου, ὥσπερ ἔρημα καταληψομένου. Legendum proculdubio: ὥσπερ ΕΥΡΗΜΑ καταληψομένου. Xenoph. Exped. VI. p. 404. Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, ΕΥΡΗΜΑ ἐδόκει εἶναι. Sirachides XXIX. 4. Πολλοὶ ὡς ΕΥΡΗΜΑ νομίζουσι δάνος. Ariſtides Tom. II. 47. Οὐδ᾽, εἰ μετέχει τέχνης, ΕΥΡΗΜΑ ποιεῖσθαι. ad quem locum vide Scholiaſtam. Iſæus Orat. 8. p. 540. Ἡγεῖται γὰρ αὐτῶν ἑκάτερος ΕΥΡΗΜΑ

ἔχειν ὅ, τι ἂν τοῦ Ἀστυφίλου λάβῃ. Lyſias contr. Archebiadem apud Dionyſ. Halicar. in Iſæo. p. 170. Ἐγὼ οὖν σε ἀξιῶ μὴ ΕΥΡΗΜΑ ΗΓΕΙΣΘΑΙ τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν, ἀλλὰ παραλαβόντα τοὺς ἐμοὺς φίλους καὶ τοὺς σαυτοῦ, διηγήσασθαι περὶ τοῦ χρέους, ὅθεν γεγένηται· κἂν δοκῇς ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοις, οὐδέν σοι δεήσει πραγμάτων, ἀλλὰ λαβὼν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. Quæ poſtrema corruptiſſima ſunt, et viris doctiſſimis fraudi fuerunt. Scribendum ſine controverſiâ: ἀλλὰ λαβὼν ΑΠΙΘΙ τὰ σαυτοῦ. Locus ita vertendus eſt: *Quod ſi illis videberis id quod res eſt proferre, nullum exinde tibi negotium faceſſam, quin tu rebus tuis repetitis abeas.* Nos Angl. *Take that thine is, and go thy way.* Xenoph. Exped. lib. 7. Ταῦτα ΛΑΒΩΝ καὶ τοὺς τῶν ἀδικησάντων σε ὁμήρους προσλαβὼν ΑΠΙΘΙ. Plato in Epiſt. ad Dionis amicos p. 301. ΑΠΙΘΙ ΛΑΒΩΝ τὰ χρήματα ταῦτα. Ælian. Var. Hiſt. IX. 25. Εἰ μέν σοι τέθνηκε ζεῦγος, παρ' ἐμοῦ ΛΑΒΩΝ ΑΠΙΘΙ. Ceterùm ut Lyſias μὴ εὕρημα ἡγεῖσθαι, ſic D. Paulus ad Philipp. II. 6. οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο. Quod perinde eſt.

ἐκ τῶν ἀνακαλυπτηρίων] Reddunt, *poſtridie nuptiarum.* vereor ut rectè. Diſertè grammaticorum doctiſſimus, Heſychius: Ἀνακαλυπτήριον, ὅτε τὴν νύμφην πρῶτον ἐξάγουσι ΤΗ͂Ι ΤΡΙΤΗ͂Ι ΗΜΕΡΑ͂Ι. Confer viros doctiſſimos ad Callimachi Dian. 74. et imprimis cl. Weſſeling. ad Diodor. V. 2. Latini *Repotia* dicunt. Gloſſæ Nomicæ Labbei: Ῥεπώτια, ἡ τρίτη τῶν γάμων ἡμέρα. Quocum et facit Philoxenus in Gloſſis. Huc reſpexit Petronius Satyr. cap. 26. loco venuſtiſſimo, ſed cujus mentem nemo interpretum adſecutus eſt: *Jam Pſyche puellæ caput involverat flammeolo; jam Embaſicoetas præferebat facem; jam ebriæ mulieres longum agmen plaudentes fecerant, thalamumque inceſtâ* (leg. *ingeſtâ*) *exornaverant veſte. Tum Quartilla jocantium quoque libidine accenſa, et ipſa ſurrexit, correptumque Gitona in cubiculum traxit. Sine dubio non repugnaverat puer, ac ne puella quidem triſtis expaverat nuptiarum nomen. Itaque quum incluſi jacerent, conſedimus ante limen thalami, et in primis Quartilla per rimam improbè diductam adplicuerat oculum curioſum, luſumque puerilem libidinoſâ ſpeculabatur diligentiâ. Me quoque ad idem ſpectaculum lentâ manu traxit. ——— Venerat jam* TERTIUS DIES, *id eſt, expectatio liberæ cœnæ.* Hæc ſatis eleganter Petronius. Fruſtra autem viri docti de *Saturnalibus* et *cœnâ liberâ* hic diſputant. Intelligit Arbiter *tertium poſt nuptias diem,* ſive Ἀνακαλυπτήρια, quo flammeolo novæ nuptæ amoto, amici affineſque convivio excipiebantur, atque adeo lautè et liberè genio litabant. Atque ita intelligendus D. Joannes II. 1. Καὶ ΤΗ͂Ι ΗΜΕΡΑ͂Ι ΤΗ͂Ι ΤΡΙΤΗ͂Ι, γάμος ἐγένετο ἐν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας. *Et tertio poſt nuptias die,* ſive Ἀνακαλυπτηρίοις, *erat convivium nuptiale in Canâ Galileæ.* Qui locum aliter accipiunt, falluntur.

Τί

Τί καὶ ὁ τἆλλα θεῖος Πλάτων;] Codd. omnes, Τί δὲ ὁ τἆλλα. Diſtinguo, τί δέ; ὁ τἆλλα θεῖος Πλάτων τὰς δέλτους θέλων εἰπεῖν, Γράψαντες, φησὶν, ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσι κυπαριττίνας μνήμας. Sic ſæpius Noſter. Atque ita locutus eſt Dio Chryſoſt. p. 408. Τί δέ; ὁ Πέρσευς οὐκ ἂν ὄντως ὑπερπλῆναι δοκεῖ τὴν πόλιν; Ita diſtinguendus iſte locus. Deinde quod legitur Herodoteum de Perſarum legatis, τὰς καλὰς γυναῖκας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν, idem fere tradit de Alexandro Plutarchus p. 676. τὰς δὲ ἄλλας αἰχμαλώτους ὁρῶν ὁ Ἀλέξανδρος κάλλει καὶ μεγέθει διαφερούσας, ἔλεγε παίζων, ὡς εἰσὶν ΑΛΓΗΔΟΝΕΣ ΟΜΜΑΤΩΝ ΑΙ ΠΕΡΣΙΔΕΣ.

SECT. V.

Ἀφ' ὧν γὰρ ἡμῖν τἀγαθὰ, σχεδὸν ἀπ' αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ γίγνεσθαι φιλεῖ] MS. Par. γεννᾶσθαι. Non malè. Vulgatam autem lectionem firmare videtur Democritus ſive neſcio quis apud Stobæum Eclog. Ethic. p. 205. Ἀφ' ὧν ἡμῖν τἀγαθὰ ΓΙΓΝΕΤΑΙ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρίσκοίμεθα. Ad quem locum reſpexiſſe videtur Longinus.

SECT. VII.

ἔχοι τε ταύτην] MS. Par. ἔχοι τοιαύτην. rectè. Scil. qualem ſupra memoratam. Deinde diſtingue, ἀναπτυσσόμενα δὲ, ἄλλως εὑρίσκοιτο χαῦνα. *Quæ ſi forte explicueris, tumida omnino atque inania inveniantur.* Ἄλλως χαῦνα, *non niſi tumida atque inania.* Maximus Tyr. XXVII. 2. Καὶ πόλεως τὸ καλούμενον δὴ τοῦτο νόμος ἄνευ πειθοῦς τῶν χρωμένων σύγγραμμά ἐστιν ΑΛΛΩΣ ΚΕΝΟΝ. Idem XII. 5. καὶ μόνος ἂν εἴη οὗτος νόμος, οἱ δὲ ΑΛΛΩΣ καλούμενοι δόξαι ψευδεῖς. Ita ſcribendus iſte locus, cujus elegantiam minus perſpectam habuerunt viri eruditiſſimi. Artemidorus in Procemio. Τὰς ἀντιλογίας δεδιὼς τῶν ἀνθρώπων —— λεγόντων ὅσα λέγουσιν, ἢ ΑΛΛΩΣ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ καὶ διατριβὰς ἑαυτοῖς πορίζομένων. Quem locum minus intellexit cl. Reiſkius. ἄλλως γυμνάσματα, *non niſi exercitia et diſputandi argumenta.* Lucian. in Prometheo. Τέρψις ΑΛΛΩΣ καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Ariſtides II. p. 281. Εἰ μὲν γὰρ ΑΛΛΩΣ ταῦτ' ἐστὶ λόγου χάρις καὶ ἡδονὴ, τί τῆς ῥητορικῆς ταῦτα κατηγορεῖ; Ita ſcribendus iſte locus ex Codd. MSS. Atque unâ operâ corrigendus Ariſtides I. p. 135. Ἐπὶ μὲν Σάμῳ δέκατος αὐτὸς στρατηγῶν, ἀποκρύψας τοὺς ἄλλους ἅπαντας στρατηγοὺς, καὶ δείξας ὄνομα ἄλλους ὄντας. Reponendum omnino: ὄνομα ΑΛΛΩΣ ὄντας. Ita locutus eſt Ariſtides II. p. 502. ὁ δὲ Κῦρος ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑ ἐστὶν αὐτῷ. ubi rectè Interpres.

Interpres, *Cyrus autem illi inane quoddam nomen eſt*. Thucydides VIII. 78. Τȣ̃ μὲν ȣ̓κ ἐθέλοντος —— ἀλλὰ τὰς παρὰ Τισαφέρνȣς Φοινίσσας ναῦς μένοντες, (leg. μένοντος,) ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑ καὶ ȣ̓κ ἔργον, κινδυνεύειν διατριβῆναι. Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus, in quo expedire ſe non poterat eruditiſſimus Dukerus. Nimirum Aſtyochus pugnam detrectando, et Phœniſſas naves fruſtra præſtolando, ſe ſuoſque in ſummum periculum conjecerat. Hæc mens Thucydidis. Eandem locutionem uſurpat Menander in Hypobolimæo apud Stobæum.

Εἰ μή τις ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑΣΙ χαίρει κενοῖς.

Item Sophocles Trachin. 827.

Ὄγκον γὰρ ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑ τί δεῖ τρέφειν;

Callimachus in Epigrammate,

—— χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός ἐγὼ δ' ΑΛΛΩΣ ΟΥΝΟΜΑ τύμβος ἔχων.

Philo Jud. adv. Flaccum. p. 541. ὁ δυνάμεις πολλὰς πεζὰς καὶ ἱππικὰς καὶ ναυτικὰς, ȣ̓κ ΑΡΙΘΜΟΝ ΑΛΛΩΣ, ἀλλ' ὅσον δοκιμώτατον ἐν ὑπηκόοις ἔχων. Ita legendus iſte locus, quem non intellexit cl. Mangeius. Euripides Troas. 476.

Κἀνταῦθ' ἀριστεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα,
ΟΥΚ ΑΡΙΘΜΟΝ ΑΛΛΩΣ, ἀλλ' ὑπερτάτȣς Φρυγῶν.

Ad quem locum manifeſto reſpexit Philo. Confer etiam Ariſtoph. Nub. 1205. et nos Epiſt. Crit. p. 80. Sed hæc explicatiora atque uberiora ſunt quam pro more atque inſtituto noſtro.

ἐπαίρεταί τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῦρόν τι ἀνάθημα λαμβάνȣσα] MSS. complures, ἀνάθημα. quod vel furcâ expellendum. MS. Ambroſ. ἀνάστημα. Omnino verè. Heſych. Ἀνάστημα, ὕψωμα. Suidas, Ἀνάστημα ψυχῆς. τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα. Idem, Ἀνεστηκὼς, ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπιος· Ἐλεύθερος δὲ ὢν, καὶ ἀνεστηκὼς ἐκ παιδὸς τὴν τύχην γενόμενος. Scribe, τὴν ΨΥΧΗΝ γενόμενος· quomodo rectè legitur apud Suid. v. Ἀιλιανός, Eſt autem vox ἀνάστημα rarior et exquiſitior. Quid quod iſta verba ἀνάθημα et ἀνάστημα non ſemel permutari novimus. vide Joſeph. Jud. Antiq. p.449. ed Havercamp. Locus autem ita vertendus eſt: *Naturâ enim neſcio quomodo animus noſter verâ atque genuinâ ſublimitate elevatur, ſpiritumque quendam alacriorem nactus, geſtit atque exultat quaſi ipſe peperiſſet, quod ab aliis modo acceperat.* In quo imitatus eſt noſter Quintilianum ſuum Inſtit. Orat. VIII. 2. *Sed auditoribus etiam nonnullis grata ſunt hæc, quæ cum intellexerint, acumine ſuo delectantur, et gaudent* NON QUASI AUDIVERINT, SED QAUSI INVENERINT.

Μηδ'

Μηδ' ἐγκαταλείπῃ τῇ διανοίᾳ πλεῖον τοῦ λεγομένου τὸ ἀναθεωρούμενον —— οὗ πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις] Expreſſit manifeſto noſter rhetor Diodorum Sic. XIII. 35. *Ἔστι δὲ καὶ κατὰ τὴν λέξιν σύντομος, καὶ* ΠΟΛΛΗΝ *τοῖς ἀναγινώσκουσιν* ΑΠΟΛΙΠΩΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ. Ita quoque locutus eſt Plutarchus in Lycurgo. *Ἐδίδασκον δὲ τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χάριτι, καὶ* ΠΟΛΛΗΝ ΑΠΟ ΒΡΑΧΕΙΑΣ ΛΕΞΕΩΣ ἈΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ. Quod ſequitur, *πίπτῃ δ' ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῆς*, leviter corruptum eſt. Scribendum, *ἐπισκοπῇ*. *Si paulo diligentius perpendat.* Scil. homo iſte *ἔμφρων*. de quo ſermo eſt. Nihil verius hac emendatione.

ἀδύνατος ἡ κατεξανάστασις] Ita rectè dedit vir doctiſſimus ex Robortello et libris MSS. Eſt autem *κατεξανάστασις* vox elegans, et quam non adſequitur lingua Latina. Eam non malè exponit Pearcius. *Cui impoſſibile eſt obſiſtere. Quod deprimere vel deminuere nequeas.* Reſpondet enim iis quæ ſupra leguntur, *πίπτῃ δὲ ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῇ εἰς* ΑΝΑΥΞΗΣΙΝ. Quod miror non vidiſſe Interpretes. Vocem uſurpat Jamblichus de Vit. Pythag. cap. 16. *Δόξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτον καταφρόνησιν τε καὶ* ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΣΙΝ. Idem cap. 31. *Δόξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτος* ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. Ubi vide quæ adnotavit eruditiſſimus Kuſterus. Hinc Sextus Empiric. p. 710. *καταφρονητικὰ μὲν τοῦ ἡδέος*, ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ *δὲ τῶν ἀλγηδόνων*. ad quem locum conſulendus Fabricius. Illud autem *κατεξανάστησις*, quod in pleriſque Editis eſt, ne Græcum quidem eſt, et prælo, non Manutio, acceptum referendum eſt.

Ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων ἕν τι] Hæc malè adminiſtravit vir doctiſſimus. Nos veram diſtinctionem cum Manutio et Robortello reſtituimus. Dicit autem noſter rhetor eam demum veram eſſe ſublimitatem, quæ viris omnium ætatum atque linguarum placeat; quippe quæ, in quemcunque ſermonem verteris, permanebit. Quod et rectè adnotavit cl. Dacerius. Equidem ſolus Interpretum, quod mireris, rem vidit Paganus: *Quando enim unum quiddam et idem ſimul de iiſdem rebus viſum fuerit omnibus, qui inſtitutis, vitâ, ſtudiis, ætate, LINGUA, inter ſe differant, tunc* &c. Ceterùm non diſſimili argumentandi ratione utitur Polybius XI. 17. de Hannibale. *Εἶχε γὰρ Λίβυας, Ἴβηρας, Κελτοὺς, Φοίνικας, Ἰταλοὺς, Ἕλληνας, οἷς οὐ νόμος, οὐκ ἔθος, οὐ* ΛΟΓΟΣ, *οὐχ ἕτερον οὐδὲν ἦν κοινὸν ἐκ φύσεως πρὸς ἀλλήλους· ἀλλ' ὅμως ἡ τοῦ προεστῶτος ἀγχίνοια τὰς τηλικαύτας καὶ τοιαύτας διαφορὰς ἑνὸς ἐποίει προστάγματος ἀκούειν, καὶ μιᾷ πείθεσθαι γνώμῃ.* Quæ bonâ fide vertit Livius XXVIII. 12.

ὡς κρίσις καὶ συγκατάθεσις] Hæc perperam ſollicitavit vir doctiſſimus. Plutarchus adverſus Colot. p. 1123. Ποίαν δὲ οὐκ ἄνω καὶ κάτω ποιεῖ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΙΝ ΚΑΙ ΚΡΙΣΙΝ. Nemeſius de Nat. Hom. cap. 12. Τοῦ δὲ διανοητικοῦ εἰσὶ κοινῶς μὲν αἵτε ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ· Optimè et ad rem noſtram Quintilian. V. 11. *Adhibetur extrinſecus in cauſam et auctoritas. Hæc, ſecuti Græcos a quibus* Κρίσεις *dicuntur,* judicia *aut* judicationes *vocant; non de quibus ex cauſâ dicta ſententia eſt, nam ea quidem in exemplorum locum cedunt, ſed ſi quid ita viſum gentibus, populis, ſapientibus viris, claris civibus, illuſtribus poetis, referri poteſt.* Quæ Longinum noſtrum illuſtrant egregiè.

Sect. VIII.

ἧς ὅλως χωρὶς οὐδέν] Legebam, ἧς ΟΦΕΛΟΣ χωρὶς οὐδέν. *ſine quâ nihil utique profeceris.* Ὅλος et Ὄφελος in libris ſcriptis non raró confunduntur. Dionyſius Halicar. Epiſt. ad Pomp. in re non diſſimili p. 209. Πρώτη τῶν ἀρετῶν γένοιτ' ἄν, ΗΣ ΧΩΡΙΣ ΟΥΔΕΝ τῶν ἄλλων τῶν περὶ τοὺς λόγους ΟΦΕΛΟΣ. ad quem locum reſpexiſſe videtur Longinus. Idem Antiq. Rom. IV. 80. ΩΝ ΧΩΡΙΣ ΟΥΔΕΝ ἂν γένοιτο τῆς ἀνθρωπίνης σπουδῆς καὶ προνοίας ΟΦΕΛΟΣ. Damaſcius apud Photium Biblioth. p. 1033. Ὡς ΟΥΔΕΝ γένοιτ' ἂν ΟΦΕΛΟΣ ἄνευ εὐμοιρίας. Lucian. I. p. 736. ΟΥΔΕΝ γὰρ ἂν εἴη ΟΦΕΛΟΣ ὑμῶν, μὴ οὕτω διακειμένων. Dio Chryſoſt. Orat. III. p. 49. Ἥδιστον ὁραμάτων φῶς, ΟΥ ΧΩΡΙΣ οὐδὲ τῶν ἄλλων ΟΦΕΛΟΣ ΟΥΔΕΝ τῶν καλῶν. Sed nihil muto. Deinde legitur, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον. Ubi libri nonnulli, ἁδρεπίβολον. Sic ſolent ſcilicet. Idem ἐπήβολος et ἐπίβολος. εὐεπήβολος et εὐεπίβολος. δυσεπήβολος et δυσεπίβολος. μεγαλεπήβολος et μεγαλεπίβολος. Quâ de re vide, præter viros doctos ad Longinum, cl. Weſſeling. ſubtiliter agentem ad Diodor. I. 19. Emendandus hac occaſione Phurnutus ſive Cornutus de Nat. Deor. cap. 22. Πάντας τοὺς βιαίους καὶ ΜΕΓΑΛΕΠΙΒΟΛΟΥΣ γενομένους Ποσειδῶνος ἐμύθευσαν ἐκγόνους εἶναι. Vulgo malè legitur, μεγαλεπιβούλους.

ἀλλ' εἰ μὲν ὡς ἕν τι ταῦτ' ἄμφω] Legebam, ἀλλ' ἕν τι ταῦτ' ἄμφω ΕΝΟΜΙΣΘΗ, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ. Quomodo locutus eſt Dionyſius Halicar. Antiq. Rom. I. p. 23. Πολλοῖς γέ τοι γένος ἓν ἄμφω ταῦτ' ΕΝΟΜΙΣΘΗ. Sed nihil neceſſe. Locus ita vertendus: *Sed ſi hæc duo, quaſi unum idemque eſſent, coexiſtere etiam illi, et connata eſſe viderentur, fallitur.* Quæ plena ſententia.

Sect. IX.

τίνα, φησὶ, τρόπον;] MS. Vat. φήσεις. Non malè. *At inquies*, amiciſſime Terentiane, *Quomodo hoc fieri poſſit*. In iis quæ ſequuntur, γέγραφά πȣ καὶ ἑτέρωθι, τὸ τοιȣ͂τον ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα, reſcripſimus cum Tollio, ὅτι τὸ τοιȣ͂τον. Nempe illud ὅτι, quod poſtulat ſententia, abſorptum erat a literis præcedentibus. Qui fons erroris ubertimus. Subintelligitur autem ἐϛί. quod Longino familiare. Egregiè autem et ſignanter, μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Æſchines in Axiocho. Καὶ ταῦτα δὲ ἃ λέγω Προδίκȣ ἐϛὶ τȣ͂ σοφȣ͂ ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ. Eleganter Baſilius M. Homil. in Mart. Julit. p. 148. Πεφύκασι γάρ πως αἱ καθ' ὕπνον φαντασίαι ὡς τὰ πολλὰ ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ εἶναι τῶν μεθημερινῶν φροντίδων. Quæ imitatus videtur Iſidorus Epiſt. I. 9. Αἱ νυκτεριναὶ φαντασίαι, ὡς γέγραφας φιλομαθέϛατε, ȣ̓ μόνον τῶν μεθημερινῶν εἰσι συντυχιῶν καὶ ὁμιλιῶν ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ, ἀλλὰ καὶ τῆς ῥαθύμȣ συνηθείας γεννήματα. Confer etiam Damaſcium apud Suid. v. Χαλδαϊκοῖς ἐπιτηδεύμασι. de quo nos in Cur. Noviſſ. p. 143. Deinde notandum illud, ἡ τȣ͂ Αἴαντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπὴ μέγα, καὶ παντὸς ὑψηλότερον λόγȣ. Quo reſpexit Plutarchum ſuum in elegantiſſimo libello de Educat. p. 10. Σοφὸν γὰρ εὔκαιρος σιγὴ, καὶ παντὸς λόγȣ κρείττων. Scribe ex Longino, κρεῖττον.

Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέσθην [εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην —— ἐπὶ χθονὶ βαίνει] Quæ uncis incluſa ſunt, non malè ſuppeditavit ex Homero et Plutarcho vir bonus Gabriel de Petrâ. Sed et MS. Vat. exhibet ἠρκέσθην το. Unde unâ voce auctiorem Longinum præſtabo. Reſcribo, Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέσθην ΤΟΥΤΟΙΣ. *Ego quidem hiſce conditionibus acquieſcerem*. Quæ Græcis ſolennis locutio. Paulus in primâ ad Timoth. VI. 8. Ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΡΚΕΣΘΗΣΟΜΕΘΑ. Joſephus Antiq. Jud. p. 777. Ἡρώδης δὲ καὶ ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΡΚΕΣΘΕΙΣ —— πάντας ἀπ' ἐκείνȣ τȣ̀ς Ἐσσηνȣ̀ς τιμῶν διετέλει. Polybius in Excerpt. Valeſii p. 1402. Ἀλλ' ὅμως ȣ̓κ ΗΡΚΕΙΤΟ ΤΟΥΤΟΙΣ.

—— μή οἱ ἔπειτα

Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων] Locus exſtat in Iliad. Υ. 61. ubi legitur, μή οἱ ὕπερθε. quod melius. Huc reſpexit etiam Plutarchus de Audiend. Poet. p. 16. Οὐδὲν πείσεται δεινὸν, ȣ̓δὲ πιϛεύσει φαυλὸν· ἀλλ' ἐπιλήψεται μὲν τȣ͂ (Ἀϊδωνέος) φοβȣμένȣ τὸν Ποσειδῶνα, καὶ ταρβȣ͂ντος μὴ τὴν γῆν ἀναῤῥήξῃ, καὶ ἀπογυμνώσῃ τὸν ᾅδην. Ita ſcribendus iſte locus. Deinde notanda repetitio, Πάνθ' ΑΜΑ, ȣ̓ρανὸς, ᾅδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ΑΜΑ τῇ τε συμπολεμεῖ καὶ συγκινδύνει μάχῃ. Sic ſolent Græci. Haud diſſimiliter Noſter, Sect. 40. ΟΜΩΣ κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι συγχρώμενοι —ΟΜΩΣ

ὄγκον

ὄγκον καὶ διάστημα περιεβάλοντο. Quæ fruſtra ſollicitant. Denique libri meliores. Ἀλλὰ ταῦτα φοβερὰ μέν· πλὴν ΑΛΛΩΣ εἰ μὴ κατ᾽ ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, παντάπασιν ἄθεα, καὶ οὐ σώζοντα τὸ πρέπον. Quod Græcæ abundantiæ eſt. Locus ita vertendus: *Hæc quidem terribilia ſunt; ſed niſi allegoricè accipias, impia omnino et præter decorum.*

οὐ τὴν φύσιν ἀλλὰ τὴν ἀτυχίαν] Eleganter ſupprimitur μόνον. Quod tum Græcis, tum Latinis familiare. Noſter ſupra, Οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ᾽ εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ. Atque hinc caſtigandus Diodorus in Excerptis Valeſii p. 581. ed. Weſſel. Ἀπελύθη τῆς ἀγωνίας ὁ ὕπατος, ἔχων ΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΥΙΟΝ, ἀλλὰ καθάπερ ἐρωμανῆ τινὰ διάθεσιν πρὸς τὸ μειράκιον. *Curâ atque anxietate liberatus eſt conſul, quippe qui non paternâ tantum benevolentiâ, ſed perdito quodam amore adoleſcentem proſequebatur.* Ita legendus eſt iſte locus, quem perperam adminiſtravit doctiſſimus Valeſius. Quin et unâ operâ vindicandus Catullus in elegantiſſimo carmine de comâ Berenices.

At tu non orbum luxti deſerta cubile,
Sed fratris cari flebile diſſidium.

Quem locum minus intellexit Iſaacus Voſſius.

ἄχραντόν τι καὶ ἄκρατον.] Corrigunt viri docti, ἀκήρατον. quomodo exhibet margo MSti Elienſis. Cyril. contr. Julian. lib. 8. p. 287. ἡ ΑΧΡΑΝΤΟΣ καὶ ἡ ΑΚΗΡΑΤΟΣ φύσις. Jamblichus de Myſter. p. 120. οὐδὲ χραίνονται αὐτοὶ (θεοὶ) ἀπὸ τῆς ὑμετέρας κηλίδος. ΑΧΡΑΝΤΟΙ γάρ εἰσι πάντη καὶ ΑΚΗΡΑΤΟΙ. Confer Clem. Alexand. Cohort. p. 50. Proclum in Platon. Theolog. lib. 5. p. 321. Plutarch. Vol. II. p. 820. Heliodor. Æthiop. lib. 2. p. 120. Schol. ad Euripid. Hippolyt. 73. Apollon. Rhod. IV. 1025. Sed libri omnes ἄκρατον quod neutiquam ſollicitandum. Philo Vol. 1. p. 506. Τὸ γὰρ θεῖον ἀμιγὲς, ΑΚΡΑΤΟΝ καὶ ἀμερέστατον ὑπάρχον, ἅπαντι τῷ κόσμῳ γέγονεν αἴτιον μίξεως, κράσεως, πολυμερίας. Plutarch. de Iſid. et Oſir. p. 61. ed. Squire. τὸ δὲ θεῖον οὐκ ἀμιγὲς οὐδ᾽ ΑΚΡΑΤΟΝ ἔχοντας. Idem in Pericle. ΝΟΥΝ ἐπέστησε ΚΑΘΑΡΟΝ καὶ ΑΚΡΑΤΟΝ. Atque hinc emendandus Lucian. in Hermotimo, Καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Hercules) ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ ΚΑΘΑΡΟΝ τε καὶ ΑΚΡΑΤΟΝ φέρων τὸ ΘΕΙΟΝ ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Ita legendus videtur et diſtinguendus iſte locus. Quin et reſtituenda iſta vox Syneſio in Dion. p. 44. οὐ γὰρ ἐσμὲν ὁ ἀκήρατος νοῦς, ἀλλὰ νοῦς ἐν ζώου ψυχῇ. Legendum, ὁ ΑΚΡΑΤΟΣ ΝΟΥΣ. Confer Xenoph. Inſtit. Cyri lib. 8. p. 237. et cl. Markland. ad Max. Tyr. XXVIII. 7. ubi locum Longini tangit.

ἀπαλλε

ἄπαλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτȣ͂] Scribe αὐτῷ. Quomodo rectè legitur apud Homer. Il. N. 27. Ὑπάπαλλε αὐτῷ *illi ſublandiebantur, blandimentis regem ſuum agnoſcebant.* Non intellexerunt Interpretes. Quin et ſic quoque laudat Maxim. Tyr. XXXII. 7. Ceterum hunc locum imitatus videtur Q. Calaber V. 93.

——Τοὶ δ' ἑκάτερθεν ἀολλέες ἀμφὶς ἄνακτα
Ἀχνύμενοι δελφῖνες ἀπειρέσιοι κεχάροντο,
ΣΑΙΝΟΝΤΕΣ βασιλῆα——

ἐχώρησε κἀξέφηνεν] Libri alii, ἐχώρησε, alii ἐγνώρισε. Lego et diſtinguo: Ἐπειδὴ τὴν τȣ͂ θεȣ͂ δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησεν, ἐγνώρισε καὶ ἐξέφηνεν. *Cum Dei majeſtatem pro dignitate concepiſſet, agnovit et indicavit.* Γνωρίζειν eſt utrumque, et cognoſcere, et facere ut alius cognoſcat. de quo Caſaubonus ὁ πάνυ ad Strab. I. p. 52. Quæ ſequuntur, ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐθίζει, ita reddit Petrus Paganus, *Quo pacto ſcilicet ad Heroicas amplitudines ingredi ſoleat.* nempè unà cum heroibus, de quibus agit. Quod συνεμπνεῖν τοῖς ἀγῶσι vocat infrà Longinus.

νὺξ ἄπορος αὐτῷ] Manutius, νὺξ ἄπειρος. Quocum facit MS. Elienſis. Rectè. ἄπειρον σκότον vocat Pindarus apud Plutarch. de Aud. Poet. p. 17. Confer cl. Lennep. Animad. ad Coluth. I. XI. Deindè rectè αὐτῷ. *apud illum.* quomodo et Noſter alibi locutus eſt. Reſtituenda hæc vox Dionyſio Halicarn. de Struct. Orat. c. 16. Ἅπας ἐςὶν ὁ κατάλογος ΑΥΤΩ τοιȣ͂τος. ita ſcribendum, non αὐτῶν. Confer Dionyſium cap. 22. p. 46. Atque ita quoque corrigendus Maximus Tyrius XXIX. I. οἱ γὰρ μακάριοι ΑΥΤΩ, ἄνδρες, οὓς ἐκεῖνος ἐπαινῶν χαίρει, ἕτεροί εἰσιν ἐξ ἑτέρων ἐπιτηδευμάτων καὶ ἔργων. Quod et rectè animadvertiſſe jam video doctiſſimum Daviſium.

πολλῶν ἕνεκα προσεπιθεωρητέον] Non malè Gabriel, *multorum cauſâ.* quem et ſecutus eſt Tollius. Quæſtio nempè erat celeberrima, utrum poema prius ſcripſerit Homerus, Odyſſeam an Iliadem. Lucian. Ver. Hiſt. Lib. 2. Καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμȣν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν τῆς Ἰλιάδος, ΩΣ ΠΟΛΛΟΙ ΦΑΣΙΝ. Seneca de Brevit. vitæ. cap. 13. *Græcorum iſte morbus fuit, quærere quem numerum remigum Ulixes habuerit: prior ſcripta eſſet Ilias an Odyſſea: præterea an ejuſdem eſſent auctoris. Alia deinceps hujus notæ; quæ ſive contineas, nihil tacitam conſcientiam juvant; ſive proferas, non doctior videberis ſed moleſtior.* Illud autem προσεπιθεωρητέον minus cepiſſe videntur Interpretes. Tu verte, *Hæc enim inſuper non unâ de cauſâ obſervanda atque monenda duxi.* Προσεπιθεωρεῖν eſt *inſuper* ſive *auctarii vice obſervare.* Socrates Epiſt.

 VI.

VI. Χρὴ δὲ μὴ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄλλον ἡμῶν ΠΡΟΣΕΠΙΘΕΩΡΕΙΝ βίον. *Verum non hoc ſolum, ſed et præterea reliquum vitæ noſtræ inſtitutum examinandum eſt.* Deindè ſequitur, ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρᾳ, τὸ φιλόμυθον. ubi notanda vox ὑποφερομένης, quæ non ex trivio eſt. Max. Tyrius XVI. 5. Πᾶν γὰρ σῶμα ῥεῖ καὶ φέρεται ὀξέως, Εὐρίπου δίκην, ἄνω καὶ κάτω, νῦν μὲν ἐκ νηπιότητος εἰς ἥβην οἰδαῖνον, νῦν δ' ἐξ ἥβης εἰς γῆρας ὑπονοστοῦν καὶ ΥΠΟΦΕΡΟΜΕΝΟΝ. Qui locus elegans eſt.

οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ τῆς Ἰλιάδος ἐπίλογος] MS. Pariſ. οὐ γὰρ ἀλλ' ἤ. *Non enim niſi epilogus Iliadis eſt Odyſſea.* Quod elegantius. Deindè ſequitur, ὅλον τὸ σωμάτιον δραματικὸν ὑπεστήσατο. Heſychius: Ἰλιάς. τὸ Ὁμήρου ΣΩΜΑΤΙΟΝ. Atque huc neſcio an referendus D. Judas in Epiſt. v. 9. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος περὶ ΤΟΥ ΜΩΣΕΩΣ ΣΩΜΑΤΟΣ, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας. Sed de hoc viderint Theologi. Quæ paulo infra leguntur exquiſita ſunt: ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ παρεικάσαι τις ἂν καταδυομένῳ τὸν Ὅμηρον ἡλίῳ, οὗ δίχα σφοδρότητος παραμένει τὸ μέγεθος. Haud diſſimiliter Strato in Epigrammate hactenus inedito.

Ἐξεφλέγην ὅτε Θεῦδις ἐλάμπετο παισὶν ἐν ἄλλοις
 Οἷος ἐπαντέλλων ἄστρασιν ἥλιος.
Τοὔνεκ' ἐπιφλέγομαι καὶ νῦν ὅτε νυκτὶ λαχνοῦται,
 ΔΥΟΜΕΝΟΣ γὰρ ὅμως ΗΛΙΟΣ ἐστὶν ἔτι.

ἰζήματα μηδαμοῦ λαμβάνοντα] Ita locutus eſt Plutarchus de Orac. Defect. p. 434. Τῆς γῆς ὑποσάλου γινομένης καὶ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΗΣ ΙΖΗΜΑΤΑ. Sed Plutarchum in ore et oculis ſemper habuit noſter Rhetor. Deindè MS. Par. καὶ ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις. Quod minùs animadvertit cl. Pearcius.

περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημουμένου] Doctiſſimus Pricæus, ἡμερουμένου. quomodo et legit cl. Ruhnkenius. Ego quidem malim, περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἠπειρουμένου. Quod verbum elegans. Ariſtot. de Mundo. Ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις, πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν, καὶ θάλαττας ΗΠΕΙΡΩΣΑΝ. Philo I. p. 298. Τὰ γὰρ ἀμπωτίζοντα πελάγη ποτὲ μὲν μετὰ συρμοῦ καὶ πατάγου βίᾳ φέρεται, καὶ ἀναχεόμενα λιμνάζει τὴν τέως χέρσον, ποτὲ δὲ ἐξαναχωροῦντα πολλὴν θαλάττης μοῖραν ΗΠΕΙΡΟΙ. Idem 2. p. 510. Πρὸς δὲ τούτοις μεγάλων πελαγῶν μεγάλους κόλπους καὶ βαθεῖς ἀναξηρανθέντας ΗΠΕΙΡΩΣΘΑΙ. Sed nihil muto. Dicitur mare περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημοῦσθαι, cum *fines ſuos deſerit*, ſive *intra ſuos fines (high water mark) longius recedit*. Quod ὑπονοστεῖν et ὑποφέρεσθαι vocant Græci. Ælian. de Animal. X. 43. Ὁ δὲ Νεῖλος ὑπονοστεῖ καὶ εἰς ΤΑ ΕΑΥΤΟΥ ΜΕΤΡΑ ὑποστρέφει. Non potuit melius aut expreſſius noſter Rhetor. Deinde ſcribe,

ΤΑΙΣ μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΑΙΣ. Ὀδυσσέως πλάνη omnibus nota. Strabo lib. I. p. 38. Ὅπερ καὶ Πολύβιός φησι περὶ ΤΗΣ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΗΣ. Idem lib. I. p. 43. Ταῦτα δὲ προοικονομησάμενος οὐκ ἐᾷ τὸν Αἴολον ἐν μύθου σχήματι ἀκούεσθαι, οὐδ' ὅλην ΤΗΝ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΗΝ. Libanius de Ulciſcend. Juliani nece. Ἐγκαλεῖται δὲ ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ΕΝ ΤΑΙΣ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΑΙΣ. Nihil verius hac emendatione. Sed oratio neutiquam integra eſt. Deficit enim ἀπόδοσις, ſive poſterior pars ſententiæ; quod et vidit vir acutiſſimus Tanaquillus Faber. Equidem locum ita refingendum et ſupplendum eſſe conſeo: Ἀλλ' οἷον ὑποχωροῦντος εἰς ἑαυτὸν ὠκεανοῦ, καὶ περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημουμένου, τὸ λοιπὸν φαίνονται οὐ μεγέθους ἀμπώτιδες· ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ κἀν ταῖς μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις Ὀδυσσέως πλάναις. *Sed velut oceani recedentis, et ſuos fines deſerentis, apparent tamen magnitudinis receſſus, ita et Homeri apparet magnitudo in fabuloſis illis Ulyſſis erroribus.*

ἐν Κίρκης συοφορβουμένους] Libri omnes, ἐκ Κίρκης. quod neutiquam ſollicitandum. Idem ἐκ Κίρκης et ὑπὸ Κίρκης. quomodo non raro loquuntur Græci, Ælianus inprimis et Herodotus. Quod et rectè obſervavit cl. Weſſelingius. Confer Suid. v. Σωμασκία. Eadem locutio reſtituenda Plutarcho II. p. 62. Ἅπαντας, ὥσπερ ἐκ Κίρκης μεταμορφωθέντας, ἀμουσία καὶ λήθη καὶ εὐήθεια κατέσχε. Ita ſine dubio legendus et diſtinguendus iſte locus. Rectè Interpres, *Univerſos veluti a Circe transformatos.* Ὑπὸ τῆς Κίρκης μεταμορφωθέντας vocat Schol. ad Theocrit. IX. 35. Huc facit Crates in Epiſt. p. 347. ταῦτα γὰρ τοὺς γέροντας ἀποθηριοῖ, ὥσπερ τὰ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΚΙΡΚΗΣ φάρμακα. Quod perindè eſt. Illud autem συοφορβουμένους rarum et feſtiviſſimum eſt. Reſpexit Noſter ad Homer. Odyſſ. κ. 241.

——————— τοῖσι δὲ Κίρκη
Πάρ ῥ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλεν, καρπόν τε κρανείης
Ἔδμεναι, οἷα ΣΥΕΣ χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.

Sect. X.

Φέρε νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχοιμεν, ἐπισκεψώμεθα] Manutius cum nonnullis libris ſcriptis, ἔχομεν. Rectè. Noſter ſect. 1. Φέρε, εἴ τι δὴ ΔΟΚΟΥΜΕΝ ἀνδράσι πολιτικοῖς τεθεωρηκέναι χρήσιμον, ΕΠΙΣΚΕΨΩΜΕΘΑ. Deindè rectè Tollius, τῶν ἐμφερομένων ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ καιριώτατα. Τὰ ἐμφερόμενα ſunt *quæ in re inſunt.* Longin. Sect. 12. τῶν ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ τοῖς πράγμασι μορίων. Hierocles de Provid. p. 242. Ἀλλὰ γὰρ ταῦτα μὲν ἐστιν ἰδεῖν τῷ τοῦ ἀνδρὸς ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΑ γράμμασι. Erotian. in Procemio ad Hippocrat.

ΤΑΣ

ΤΑΣ ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΑΣ αὐτοῖς τοῖς συγγράμμασι λέξεις. Sozomen Eccleſ. Hiſt. lib. 2. p. 79. τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ΕΜΦΕΡΕΤΑΙ ΤΟΙΣ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΙΣ.

ὁ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ] Manutius, τὸ μὲν —— τὸ δὲ. Quarè locus ità conſtituendus videtur: τὸ μὲν γὰρ ἡ ἐκλογὴ τῶν ἄκρων λημμάτων, τὸ δὲ ἡ πύκνωσις τῶν ἐκλελεγμένων τὸν ἀκροατὴν προσάγει). *Partim enim delectus circumſtantiarum, partim conſtipatio electarum auditorem conciliat.* τὸν ἀκροατὴν προσάγεσθαι eſt *auditorem allicere, conciliare.* Ariſtides Vol. 2. p. 130. τὰς ψυχὰς ΠΡΟΣΑΓΕΣΘΑΙ τῶν ἀκουόντων. Polybius X. 18. Καὶ τοὺς μὲν παῖδας καθ' ἕνα ΠΡΟΣΑΓΟΜΕΝΟΣ καὶ καταψήσας θαῤῥεῖν ἐκέλευε. Athenæus lib. 4. p. 188. Ὥσπερ γὰρ ὅταν φέγγος ἐν νυκτὶ παρῇ, πάντων ΠΡΟΣΑΓΕΤΑΙ τὰ ὄμματα, οὕτω καὶ τὸ Αὐτολύκου κάλλος πάντων ἐφέλκεται ὄψεις ἐφ' ἑαυτό. Ceterùm hic locus gloſſema olet: quæ ratio fuit, quod eum uncis incluſerimus.

Πῶς δὲ τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυται;] Rectè Faber, ταύτην τὴν ἀρετήν. Dionyſius Halicarn. in Lyſiâ. Νῦν δὲ ὁ πλοῦτος τῶν κυρίων ὀνομάτων ἐκ πολλῆς αὐτῷ περιουσίας ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΤΑΙ ΤΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΡΕΤΗΝ.

Φαίνεταί μοι] Ad hanc oden, quâ nihil elegantius vidit Græcia, manifeſtò reſpexit Lucian. in Amoribus. Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν. In ſequentibus Robortellus, Καὶ γελᾶς δὴ ἱμερόεν. undè fecimus, καὶ γελάις δ' ἱμερόεν. nam voculâ iſtâ in hoc odario ſæpius utitur Sappho, quod et Faber obſervavit. Deindè legimus cum MSS. et Boivino, τό μοι 'μὰν καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν. quod cum non caperent imperiti, reponebant τό μοι τὰν. Atqui illud μοι eleganter παρέλκει. Auctor Arimaſpiorum infrà:

> Θαῦμ' ΗΜΙΝ καὶ τοῦτο μέγα φρεσὶν ΗΜΕΤΕΡΗΙΣΙΝ.

Quod malè ſollicitant. Verbum autem ἐπτόασεν uſitatiſſimum in re bus hujuſmodi. Apollon. Rhod. I. 1232.

> —— τῆς δὲ φρένας ΕΠΤΟΙΗΣΕΝ
> Κύπρις ——

Rectè etiam ſcripſimus, με φωνᾶς οὐδὲν ἔτ' ἴκει. MSS. ferè omnes ἥκει, quod Æolice dicitur pro ἥκει. Sed ἥκει nullum locum hic habet. Quarè nullus dubito quin ſcripſerit Sappho ἴκει. quod ſecundum morem atque conſuetudinem Æolum eſt, qui leni ſpiritu gaudent. Puella doctiſſima apud Philoſophum in Rhetor. I. 9.

> Αἰ δ' ΙΚΕ σ' ἐσλῶν ἵμερος ἢ καλῶν.

Ita

Ità legendus iſte verſiculus, atque ità laudat Joſephus Scaliger ad Euſebium et in Catalectis. In proximo verſu legimus cum Manutio,

Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ᾽ ἐάγη, ἂν ἢ λεπτὸν.

Nec aliter edidit Urſinus. quin et Plutarchus ita legiſſe videtur Tom. 2. p. 81. Lucretius, *infringi linguam*, quod ex Sappho mutuatum. Ceterùm notanda hic συνίζησις, de quâ nos in Curis Noviſſ. ad Suidam. Deindè rectè ſcripſimus,

Ὀππάτεσσι δ᾽ οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦσ᾽
ἐν δ᾽ ἀκοαί μοι.

i. e. ἐμβομβεῦσί μοι. Syneſius Epiſt. 123. ΕΜΒΟΜΒΕΙ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστὴ σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. Plato in Critone. ΕΝ ΕΜΟΙ ἡ αὐτὴ ἠχὴ τούτων τῶν λόγων ΒΟΜΒΕΙ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν. Denique ſcripſimus cum Manutio, Φαίνομαι ἄπνους. quem et ſecutus eſt Urſinus: nam Iſaaci Voſſii emendatio ineptiſſima eſt. Poteris quidem, idque opinor verius, ſcribere,

Φαίνομαι ———
Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα.

Ut nomen alicujus exciderit. Sed in his Reliquiis, quas magis magiſque corruperunt viri docti et indocti, nihil certi definiri poteſt.

Dum omnia, quæ in amore inſunt mala, percurrimus, ſuccurrit locus Plauti in Curculione, ubi *morbi hepatarii* mentio eſt; de quo variæ fuerunt hominum ſententiæ. Eſt autem Act. II. Sc. 1.

PA. *ô ſcelerum caput,*
Salveto. quid agis? CA. *Vivo.* PA. *nempe ut dignus es.*
Sed quid tibi eſt? CA. *lien necat, renes dolent,*
Pulmones diſtrabuntur, cruciatur jecur,
Radices cordis pereunt, hiræ omnes dolent.
PA. *Tum te igitur* MORBUS *agitat* HEPATARIUS.
CA. *Facile eſt miſerum irridere.*

Ad quem locum nonnulla ſcripſit Tan. Faber in Epiſtolis, quæ planè ἀπροσδιόνυσα ſunt, et nullius pretii. Morbus hepatarius eſt *morbus amatorius*. nam ἧπαρ ſive *jecur* eſt ſedes amoris. de quo Schol. ad Horat. lib. IV. Od. 1. Atque hinc intelligenda pœna Tityi, cujus meminit Horatius III. 4.

Incontinentis nec Tityi JECUR
Relinquit ales, nequitiæ additus
Cuſtos ————

Huc facit Theocritus XI. 15.

—— ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριδος ἐκ μεγάλης, ἥ οἱ ΗΠΑΤΙ πᾶξε βέλεμνον.

Ita ſcribendus iſte locus ex libris MSS. Quod et in *Curis Poſterior.* ad Theocritum notavimus.

ὑπ' αὐτὸ] Rectè Langbænius, *Sub idem tempus, Simul.* Quod vel ex ſenſu loci manifeſtum. Idem ὑπ' αὐτὸ et ὑπὸ τὸ αὐτό. quomodò locutus eſt Plutarchus in Quæſt. Roman. p. 284. Ἐμήνυσε βαρβάρου τινὸς ἱππικοῦ θεράπων τρεῖς παρθένους τῶν ἑστιάδων, Αἰμυλίαν καὶ Λικινίαν καὶ Μαρτίαν ΥΠΟ ΤΟ ΑΥΤΟ διεφθαρμένας. ubi rectè Interpres, *Sub idem tempus vitiatis.* Κατ' αὐτὸ vocat Herodian I. 37. et Heſychius v. Γενεά. Κατὰ τὸ αὐτὸ Lucas Act. Apoſt. XIV. 1. quocum facit Ælian. Var. Hiſt. XIV. 8. Quod perindè eſt. Subintelligitur autem χρόνου ſive καιροῦ. Herodian. I. 44. ἐγένοντο δέ τινες ΚΑΤ' ΕΚΕΙΝΟ ΚΑΙΡΟΥ διοσημίαι. Polyænus Strat. VII. 41. ἔτυχε δὲ βασιλεὺς ΚΑΤ' ΕΚΕΙΝΟ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ἑστιώμενος. Suetonius in Nerone. *Quare nunquam poſtea ſe publico* illud horæ *ſine tribunis commiſit.* Ceterùm corrigendus hac occaſione Heſychius: Εὐήθης γυνή. ἡ καλὰς ὑπ' αὐτὸ ἔχουσα διατριβάς. Scribendum ſine dubio, ἡ καλὰς ΥΠ' ΑΣΤΥ ἔχουσα διατριβάς. *Quæ amœna haberet loca ſuburbana.* Poteris etiam legere, Εὐήθης γύη. quod cl. Hemſterhuſio viſum: qui omnino ad Heſychium conſulendus eſt.

Θαῦμ' ἡμῖν] Vox ἡμῖν eleganter παρέλκει. Sic non ſemel Sappho: de quo nos ſuprà. Deindè legitur, Δυστηνοί τινές εἰσιν. Atque hinc commendanda doctiſſimi Marklandi emendatio ad Max. Tyr. I. 1. Οὐδὲ πείσεται ὅπερ τῶν πλεόντων οἱ ΔΥΣΤΗΝΟΙ ΤΙΝΕΣ καὶ θαλάττῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες· οὓς ἐὰν καὶ σμικρὸς ὑπολάβῃ κλύδων, ἐκπλαγέντες τῇ ἀηθείᾳ, καὶ καταλιπόντες τὴν ναῦν, καὶ ἀμελήσαντες τῆς σωζούσης τέχνης, παρέδωκαν ἑαυτοὺς τῷ κύματι, καὶ προαναλώθησαν τῆς νεώς. Ità legendus videtur iſte locus, qui ſanè elegans eſt. Quod ſequitur,

—— σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι

neutiquam ſollicitandum eſt. Idem ἀναβαλλόμενος et ἀναπαλλόμενος. Quod de *cordis ſubſultatione* ſive *præcordiorum tremore* intelligendum eſt. Confer Schol. ad vocem Ἀφοβόσπλαγχνος apud Ariſtoph. Ran. 499. Vopiſcus in Caro. *Eo uſque gravata eſt noſtra reſpublica Punicis bellis ac terrore Pyrrhi, ut mortalitatis mala* PRÆCORDIORUM TRE-

MORE

MORE *ſentiret.* Reſpexit autem Auctor Arimaſpiorum ad Homer. Il. ο. 627.

——Τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες ——

Quarè non malè Petrus Paganus,

Tendentes duplices ad cœli ſidera palmas
Orant ſæpe deos, formidine membra ſoluti.

Quod nautis ſolenne eſt. Jonas I. 5. Καὶ ΕΦΟΒΗΘΗΣΑΝ οἱ ναυτικοὶ, καὶ ἀνεβόησαν ἕκαστος πρὸς τὸν Θεὸν αὐτοῦ. Atque hac occaſione corrigendus Anaxandrides Comicus apud Athenæum lib. 15. p. 688.

——ὦ πονηρὰ καρδία,
Ἐπιχαιρέκακον ὡς εἶ μόνον τοῦ σώματος,
Ὀρχῇ γὰρ εὐθὺς ἄν μ' ἴδῃς δεδοικότα.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi, quorum mentem minus perſpexit vir doctiſſimus ad Ammonium. Huc referendus Plautus in Aululariâ,

Continuo meum cor cœpit artem facere ludicram,
Atque in pectus emicare ——

Confer omnino Homer. Il. κ. 94. qui harum venuſtatum fons et origo eſt. Ceterùm Ruhnkenius noſter de *nauſeâ* ſive *vomitu* intelligebat, quod et Langbænio et Pearcio placebat.

Παντὶ μὴν οἶμαι δῆλον] Legendum forſan, παντὶ μὲν οἶμαι δῆλον. Dio Chryſoſt. in Euboica. Οὐκοῦν τόδε ΜΕΝ ΟΙΜΑΙ ΠΑΝΤΙ ΔΗΛΟΝ. Sed illud μὴν non agnoſcunt libri nonnulli. Deindè ſcribe, ὡς πλέον ἄνθος ἔχει τὰ λεγόμενα ἢ ΔΕΟΣ. *Plus in his ineſſe venuſtatis quam terroris.* Nihil verius. Longinus infrà, πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ ΓΛΑΦΥΡΟΝ ἐποίησεν ἀντὶ ΦΟΒΕΡΟΥ. Quod tantundem eſt. Deniquè legitur, ὁ δὲ Ὅμηρος πῶς; quomodò locutus eſt Dio Chryſoſtom. Orat. XXXIII. p. 399. Ἀρχίλοχος μὲν οὕτως εἶπεν, Ὅμηρος δὲ πῶς;

τὰς ἐξοχὰς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες] Hunc locum fruſtrà ſuſpectum habuit Ruhnkenius. ἀριστίνδην ἐκκαθαίρειν eſt *pro dignitatis ratione ſeligere et caſtigare. Delectu habito expurgare.* Quod ex ſequentibus patet. Albini Introduct. in Dialog. Platon. Δεῖ πρῶτον ἐκκαθῆραι τὰς ψευδεῖς δόξας τῶν ὑπολήψεων. Μετὰ δὲ τὸ ἐκκαθᾶραι, ἐπεγείρειν καὶ προκαλεῖσθαι δεῖ τὰς φυσικὰς ἐννοίας, καὶ ταύτας ΕΚΚΑΘΑΙΡΕΙΝ καὶ εὐκρινεῖς ἀποφαίνειν ὡς ἀρχάς. Quæ verba notanda. Poteris etiam legere, ἀριστίνδην ἐκλέξαντες καὶ ἐκκαθήραντες. quomodò locuti ſunt Polybius, Philo, alii: de

de quo vir doctiſſimus ad Timæum. Sed nihil, opinor, neceſſe. Ceterùm, dum hoc agimus, ſublevandus Polybius VI. 8. qui a gloſſemate miſerè laborat: οἱ κατ' ἐκλογὴν ἀριστίνδην κεκριμένοι πάντες ἔμελλον ἀεὶ τῷ δικαίῳ προσνέμειν ἑαυτούς. Scribendum omnino: οἱ ἀριστίνδην κεκριμένοι. Illud κατ' ἐκλογὴν eſt non niſi interpretamentum vocis ſequentis. Schol. ad Lucian. Vol. II. p. 651. Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογήν.

Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον] Locus planè conclamatus. Nonnulla, opinor, exciderunt, quæ fruſtrà ex ingenio ſuppleveris. Intereà reſcribo: Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ΤΑ ΕΜΠΟΙΟΥΝΤΑ ΜΕΓΕΘΟΣ συνοικοδομούμενα, τῇ τε πρὸς ἄλληλα σχέσει συντετειχισμένα. Quæ non malè vertit Petrus Paganus: *Hæc enim, quaſi ramenta ac rimæ, omnino labefactant ea, quæ ſimul coagmentata et mutuâ convenientiâ communita magnitudinem efficiunt.* Τὸ ὅλον eſt *omninò.* eſt et *totum corpus.* quod melius. Reſpexit enim Noſter, quod nemo vidit, ad Demoſth. de Coron. p. 584. ταῦτα ἅμα ἐλυμήνατο τοῖς ὅλοις, ἕως ἀνέτρεψε. Quem locum perperàm ſollicitavit cl. Taylorus. Duo ſunt, inquit Longinus, quæ orationem non minus quam ædificium deformant et labefactant, rimæ et ramenta. Τὰ ἀραιώματα ſunt *rimæ* ſive *interſtitia.* Heliodorus Æthiop. lib. 9. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέβρισαν τὸ ὕδωρ εἰς ὕψος τε ἤρετο, καὶ διὰ τῶν ΑΡΑΙΩΜΑΤΩΝ τῆς γῆς, οἷς μέλαινα καὶ εὔγειος οὖσα πρὸς τῆς θερινῆς ὥρας κατέσχιστο, πρὸς τὰ βάθη κατεδύετο. *Anguſtias inanes* vocat Seneca Epiſt. 100. *Cum circumſpexeris omnia, nullas videbis* ANGUSTIAS INANES. Non potuit melius Græcam vocem exprimere. Rectè autem emendavimus, τὰ ἐμποιοῦντα μέγεθος. Hermogenes de Form. I. 5. Διὰ δὲ τὸ κινδυνεύειν ἕνεκα ταύτης ἐκπίπτειν αὐτῷ τὸν λόγον εἰς τὸ εὐζωνότερον, κατέμιξεν αὐτῇ ΤΑ ΠΟΙΟΥΝΤΑ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ. Eſt etiam qui legat, τὰ ἐν ποιοῦντα μεγέθη. Quod ſpeciem quidem habet. Sed Græca nondum complanata ſunt.

SECT. XI.

Ἀρετὴ καὶ ἣν καλοῦσιν Αὔξησιν] MS. Ambroſ. ἣν καὶ καλοῦσιν. quod perindè eſt. Deindè lege et diſtingue: τοῦτο δὲ εἴτε διὰ τοπηγορίαν —— (μυρίαι γὰρ ἰδέαι τῶν αὐξήσεων) ΓΙΝΟΙΤΟ. *Hoc autem ſive per communis loci tractationem, ſive —— (innumera enim ſunt genera Exaggerationis) fiat.* Verbum εἴτε reticetur: quod Longino ſolenne eſt. Quæ ſequuntur, ὡς οὐδὲν ἂν τούτων καθ' αὑτὸ συσταίη χωρὶς ὕψους τέλειον, non rectè reddit vir doctiſſimus, *Quod nihil ex his per ſe ſine ſublimitate conſtituat aliquid perfectum.* Non cepit vim verbi συσταίη. Vertendum, *Quod nihil ex*

ex his per ſe perfectum eſſe poſſit. Hermog. de Form. Orat. lib. I. cap. I. Πρῶτον δὲ ἐξ ὧν ἅπας λόγος πέφυκε γίνεσθαι, καὶ ὧν οὐκ ἄνευ ποτὲ ΣΥΣΤΑΙΗ τι λόγων εἶδος, ῥητέον· Quæ paululùm inquinata ſunt. Vir doctus ad oram Hermogenis, quem mecum communicavit humaniſſimus Heathius, adſcripſerat, ὧν ἄνευ οὐ. Sed ne ſic quidem locus integer erit, qui ità ſine dubio legendus eſt: ὧν ἄνευ οὐκ ΑΝ ποτὲ ΣΥΣΤΑΙΗ τι λόγων εἶδος. *Sine quibus ne conſtare quidem poſſit oratio.* Noſter in Prolegomen. ad Hephæſt. Ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ ἄνευ ταύτης ΟΥΚ ΑΝ ΣΥΣΤΑΙΗ τὸ μέτρον.

εὐθὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενοῦται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν] Notandum verbum κενοῦται. *languet et inane exit.* Nihil melius aut exquiſitius. Heſychius: Κενεὸν, κενὸν, ΑΠΡΑΚΤΟΝ. Quo reſpexit Lexicographus ad Homer. Il. Β. 398.

Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.

Ubi Schol. Κενεόν. κενὸν, ΑΠΡΑΚΤΟΝ. Deindè legitur, τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα. *Solius perſpicuitatis cauſâ. Ut res ità clarius percipi poſſit.* Laertius in Diogene. Ἔπειτα ἐν τῇ παλαίστρᾳ οὐκ ἐπέτρεπε τῷ παιδοτρίβῃ ἀθλητικῶς ἄγειν, ἀλλ' ΑΥΤΟΥ ΕΡΥΘΗΜΑΤΟΣ χάριν καὶ εὐεξίας. Ità proculdubiò ſcribendus iſte locus. Rectè Interpres, *Ruboris tantum et bonæ valetudinis gratiâ.*

SECT. XII.

ὡς τύπῳ περιλαβεῖν] Rectè Petrus Paganus, *ut formam ejus quodammodò adumbremus. Ut formulâ quâdam,* ſive *paucis, complectar.* Eâdem locutione uſus eſt Dionyſius Halicarn. de Struct. Orat. cap. I. Τοιαυτὶ μὲν δή τινά ἐστιν, ΩΣ ΤΥΠΩΙ ΠΕΡΙΛΑΒΕΙΝ, ὑπὲρ ὧν μέλλω λέγειν. Item Theophraſtus περὶ Εἰρωνείας. Ἡ μὲν εἰρωνεία δόξειεν ἂν εἶναι, ΩΣ ΤΥΠΩι ΛΑΒΕΙΝ, προσποίησις ἐπὶ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων. ubi rectè notarunt viri docti, Τύπον ſive ὡς τύπῳ λαβεῖν *accuratiori et uberiori diſquiſitioni opponi.* Suidas: Ὡς τύπῳ εἰπεῖν. ἀντὶ τοῦ, ὡς κοινότερον καὶ καθόλου εἰπεῖν. Philoſophus ad Nicomach. II. 2. Πᾶς ὁ περὶ τῶν πρακτῶν λόγος ΤΥΠΩι, ΚΑΙ ΟΥΚ ΑΚΡΙΒΩΣ ὀφείλει λέγεσθαι. Plutarchus in Pyrrho, οἷον ἐν ΕΙΚΟΝΙ. Longinus ſuprà, ὡς εἰπεῖν ἐν ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΙ. Quod perindè eſt. Deindè ſcribe cum Porto, ἐμφερομένων τοῖς πράγμασι μορίων. Noſter ſect. 10. Ἐπειδὴ πᾶσι ΤΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙ φύσει συνεδρεύει τινὰ ΜΟΡΙΑ ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γένοιτ' ἂν ἡμῖν ὕψους αἴτιον, τὸ τῶν ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ καιριώτατα. Nihil verius hac emendatione.

ὅθεν, οἶμαι, κατὰ λόγον ὁ ῥήτωρ —— πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον.] Κατὰ λόγον. *Ita uti par erat. ut jure expectes.* Quod et rectè vidit cl. Morus. Deindè notanda vox θυμικῶς, quæ paulo rarior eſt, et reſtituenda Auctori Vitæ Homer. p. 321. Ed. Gale. Ἀρπαγὴν δὲ ἅμα μυθικῶς καὶ ἰταμῶς πραοσομένην λύκοις εἴκασεν. Scribendum, θυμικῶς καὶ ἰταμῶς. Aliam viam inſiſtebat vir doctiſſimus ad Ammonium. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt. Confer cl. Ruhnken. Epiſt. ad Erneſt. p. 48. Mox ſequitur, οὐκ ἔψυκται μὲν, ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐπέστραπται. Ubi Bentleius ὁ πάνυ legebat, οὐχ οὕτως ἀπαστράπτει. Sed nihil muto. Philoſtrat. Vit. Sophiſt. p. 504. Σεμνότης δὲ ἡ μὲν Δημοσθένους ΕΠΕΣΤΡΑΜΜΕΝΗ μᾶλλον, ἡ δὲ Ἰσοκράτους ἁβροτέρα τε καὶ ἡδίων. Huc facit Quintilian. IX. 4. *Neque enim Demoſthenes fulmina tantopere vibraſſe diceretur, niſi numeris* CONTORTA *ferrentur.*

σκηπτῷ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἢ κεραυνῷ] Vox σκηπτὸς nunc de *turbine*, nunc de *fulmine* dicitur. de quo pluribus, ut ſolet, illuſtriſſimus Spanhemius ad Julianum. Confer et cl. Valckenar. ad Eurip. Hippolyt. p. 212. ubi de hoc loco agit. Ceterùm legebat cl. Ruhnkenius σκηπτῷ τινι ἢ χειμάρρῳ. quomodò locutus eſt Demoſthenes de Coron. p. 527. ed. Taylor. Ὥσπερ ΣΚΗΠΤΟΣ ἢ ΧΕΙΜΑΡΡΟΥΣ ἂν ἅπαν τοῦτο τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν πόλιν εἰσέπεσε. Ita ſcribendus iſte locus ex Ariſtide Tom. II. p. 445. Sed Longinus neutiquam ſollicitandus eſt. Agit enim hic Noſter de eo, quod *urat* ſimul et *disjiciat*, quod de *torrente* ſive χειμάρρῳ verum eſſe non poteſt. Adſcribam locum Auctoris de Mundo, qui rem planè confectam et dilucidatam dabit. τὸ δὲ ἀστράψαν, αναπυρωθὲν, βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, ΚΕΡΑΥΝΟΣ καλεῖται· ἐὰν δὲ ἡμίπυρον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀθρόον, Πρηστήρ· ἐὰν δὲ ἄπυρον ᾖ παντελῶς, Τυφών. ἕκαστον δὲ τούτων, κατασκῆψαν εἰς τὴν γῆν, ΣΚΗΠΤΟΣ ὀνομάζεται.

καιρὸς δὲ Δημοσθενικοῦ μὲν ὕψους καὶ ὑπερτεταμένου] "Vox ὑπερτεταμένον ſub-" ſtantivè hic accipitur et ſignificat idem quod ὕψος." *Pearce.* Nihil minus. τὸ Δημοσθενικὸν καὶ ὑπερτεταμένον ὕψος eſt *Sublime illud, quo nihil ſublimius, et in quo ſolus regnat Demoſthenes.* Τὸ ὑπερβάλλον ὕψος vocat infrà Longinus. Quod perindè eſt.

SECT. XIII.

τὸν τύπον οὐκ ἀγνοεῖς] Nota locutio, τὸν τύπον νοεῖν. τὸν τύπον οὐκ ἀγνοεῖν. Damoxenus Comicus apud Athenæum lib. 3. p. 103.

Ἁρμονικὸς ὁ μάγειρος. B. ἐπίτεινον τὸ πῦρ,
Ὁμαλιζέτω τις τοῖς στάχεσι· πρώτη λοπὰς

Ζεῖ

Ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς ἐχὶ συμφώνως· ΝΟΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ ———

Ità ſcribendus iſte locus. Rectè autem Caſaubonus, νοεῖς τὸν τύπον. *Jam formam tenes meorum imperiorum, et artis totius.* Syneſius Epiſt. 67. ἃ δὲ ἐν ἐν ταῖς τέτταρσιν ἡμέραις διῳκησάμην, ἃς ἐν τοῖς τῇδε τόποις διέτρι-ψα, τούτων ΟΥΚ ΑΓΝΟΗΣΕΙΣ ὄντινα ΤΥΠΟΝ ἕκαστον εὕρατο. Quarè locum, qui noſtris editoribus valdè ſuſpectus eſt, ita reddiderim: *Quod verò ad Platonem attinet, qui fluminis ad inſtar latè et ſine ſtrepitu decurrens, non minus tamen aſſurgit et elevatur; tu qui in Republicâ ejus iſta legiſti, formam ejus atque morem ſcribendi ignorare non potes.*

ῥῆγμ' ἐστι γῆς ἀναπνεῖν ἀτμὸν ἔνθεον] "Vocem ῥῆγμα in ῥῆγμ' mutavi, ut "appareat verſum hunc ex veteri quodam ignoto poetâ adductum, "eſſe Jambicum trimetrum." *Pearce.*" Verſus, quem nobis hic propinat vir doctiſſimus, graviter laborat, nam Spondeus in quarto loco ſtare nequit. Illud autem ἀναπνεῖν pro ἀναπνέον feſtiviſſimum eſt. MS. Ambroſ. ὃ ἀναπνεῖν φασιν. Quod cum cl. Schurzfleiſchio verum eſſe puto. Deindè lego, τί; μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο; Plutarchus de Garrul. p. 506. τί; δέδοικας, εἶπε, μὴ μόνος ἐκ ἀκούσῃς τῆς σάλπιγγος; Ità ſcribendus iſte locus. Lucas Act. Apoſt. XXVI. 8. τί; ἄπιστον κρίνεται παρ' ὑμῖν, εἰ ὁ Θεὸς νεκρὲς ἐγείρει; Nihil verius aut elegantius.

ὡς ἀπὸ καλῶν ἠθῶν] Hæc non intellexit vir doctiſſimus. Idem ἀπὸ καλῶν ἠθῶν ἀποτύπωσις et ἀποτύπωσις καλῶν ἠθῶν. de quo cl. Jenſius in Epiſt. ad Græyium. Rectè omninò Gabriel, *Sed tanquam ab honeſtis et præclaris moribus efficta expreſſaque forma.* Deindè non malè Manutius ex ingenio, καὶ ἐδ' ἂν ἐμβιβάσαι μοι δοκεῖ. Sed libri ſcripti omnes cum Robortello, ἐπακμάσαι. quod fruſtrà defendit Pearcius. Equidem aut fallor aut legendum: Καὶ ἐδ' ἂν ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΙ μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχῦ ΣΥΝΕΜΒΗΝΑΙ καὶ φράσεις. *Neque ſanè videtur Plato tam multa hujuſmodi Philoſophiæ placitis immiſcuiſſe, et in poeticas ſilvas toties cum Homero ingreſſus fuiſſe, niſi* ——— Laertius in Platone. Ὅθεν καὶ μυθικώτερος ἐνίοις ὑπελήφθη τοῖς συγγράμμασιν ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΣ τὰς τοιαύτας διηγήσεις. Philoſtratus Vit. Apollon. I. 2. Πλάτων τε βαδίσας ἐς Αἴγυπτον, καὶ πολλὰ τῶν ἐκεῖ προφητῶν καὶ ἱερέων ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΣ τοῖς ἑαυτῦ λόγοις. Baſilius in Pſalm. Τὸ ἐκ τῆς μελῳδίας τερπνὸν ΤΟΙΣ ΔΟΓΜΑΣΙΝ ΕΓΚΑΤΕΜΙΞΕΝ. Quod inprimis notandum. Confer etiam Dionyſ. Halic. de Struct. Orat. cap. 25. Rectè autem vir doctiſſimus ex MS. Par. εἰς ποιητικὰς ὕλας συνεμβῆναι. *unà ingredi.* cum Homero ſcilicet, quocum contentio erat. Noſter ſuprà, εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη ΣΥΝΕΜΒΑΙΝΕΙΝ ἐθίζει. Quæ ſequuntur, ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ οἱονεὶ διαδορατιζόμενος, elegantiſſima ſunt

ſunt. Διαδορατίζεσθαι eſt *haſtâ velitari. haſtâ cum aliquo contendere.* Verbum uſurpat Polybius V. 84. Ἐποίουν ἀγῶνα καλὸν οἱ πυργομαχοῦντες, ἐκ χειρὸς ταῖς σαρίσαις ΔΙΑΔΟΡΑΤΙΖΟΜΕΝΟΙ καὶ τύπτοντες ἀλλήλους. Confer cl. Salmaſium ad Solin. p. 27. et doctiſſimorum Batavorum patrem ac principem Tiberium Hemſterhuſium ad Xenoph. Epheſium.

Sect. XIV.

καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἄν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσαν, ἢ ἐν ἱστορίᾳ Θουκυδίδης;] Rectè vir doctiſſimus, ὕψωσεν. Epictet. Enchirid. cap. 33. Πρόβαλε σαυτῷ, τί ἂν ἐποίησεν ἐν τούτῳ Σωκράτης ἢ Ζήνων; Reſpexit autem Longinus, ut ſolet, ad Plutarchum ſuum Vol. 2. p. 85. Ἤδη δὲ τοῖς τοιούτοις παρέπεται, τοῖς βαδίζουσιν ἐπὶ πράξεις τινὰς, τίθεσθαι πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς ὄντας ἀγαθοὺς ἢ γεγενημένους, καὶ διανοεῖσθαι τί δ' ἂν ἔπραξεν ἐν τούτῳ Πλάτων, τί δ' ἂν εἶπεν Ἐπαμινώνδας, ποῖος δ' ἂν ὤφθη Λυκοῦργος ἢ Ἀγησίλαος, οἷόν τι πρὸς ἔσοπτρα κοσμοῦντας ἑαυτοὺς ἢ μεταρρυθμίζοντας. Quod ſequitur, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν ἢ Δημοσθένης, minus intellexerunt noſtri Editores. Τόδε τι eſt *hoc vel illud.* Euſebius Præpar. lib. 6. p. 243. Εἰ γὰρ ἐξ εἱμαρμένης ΤΟΔΕ ΤΙ γενήσεσθαι νομίζοι —— πῶς οὐκ ἄν τις ἐθελήσειε τὸ ῥᾶον αἱρεῖσθαι; Idem p. 244. ΤΟΔΕ ΤΙ βούλεσθαι καὶ μὴ βούλεσθαι. Confer Suid. v. Νοσοκομεῖον. et v. Προσκλήσεις.

ὑπέχειν εὐθύνας, καὶ μὴ παῖξαι.] Hæc eſt lectio Manutii. *Idque ſeriò et citra omnem jocum.* Quæ Gabrielis interpretatio eſt. Haud incommodè. Sed MSS. plerique omnes, ὑπέχειν εὐθύνας πεπαῖχθαι. quæ vera lectio, ſed editoribus noſtris parùm perſpecta. Ὑπέχειν εὐθύνας πεπαῖχθαι eſt *fingi* ſive *fingere te rationes reddere.* Nam hic non vera res igitur, ſed ficta ſcilicet et πεπαιγμένη. Sic modò ſuprà noſter, ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς —— τῇ διανοίᾳ προσ-υπογράφοιμεν —— ὑποτίθεσθαι δικαστήριον. Quæ quidem omnia ejuſdem virtutis ſunt. Athenæus lib. XI. p. 501. Τίμαρχος δὲ ἐν τετάρτῳ περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ, ΠΕΠΑΙΧΘΑΙ τις ἂν οἰηθείη φησὶ τὴν λέξιν. Pollux III. 109. ὁ δὲ Εὐπόλιδος πλούταξ ΠΕΠΑΙΚΤΑΙ. *Vox autem* πλούταξ *apud Eupolidem ludo jocoque ficta eſt,* Syneſius in Dion. p. 42. Ὅσα Μουσῶν ἑταίροις ἄνδρασιν ἐρραθύμηταί τε καὶ ΠΕΠΑΙΚΤΑΙ. *Quæ a poetis animi gratiâ conficta ſunt.* Sic ſæpius παίζει Plautus et Comici Græci. de quo paſſim Scholiaſtes ad Ariſtophanem. Suidas: Ἀναβλυστωνῆσαι, ἀναβλύσαι. Εὔπολις Δήμοις· πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιοῦσι ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ. *Hujuſmodi verba a Comicis multa pro libitu finguntur.* Ità ſcribendus et vertendus iſte locus cum magno

magno Pearſono. Huc referendus Origen. con. Celſum p. 310. Παραπλήσιόν τι ποιῶν οἷς ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ ἀνεγράψαντο. Deindè rectè vir doctiſſimus, Εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου ΟΥ φθέγξαιτό τι ὑπερήμερον. Vocula οὐ amiſſa erat in præcedentibus literis. Particula autem iſta negativa omninò deſiderari videtur. Ità locutus eſt Dio Chryſoſt. in Trojan. p. 179. Ὡς δὲ ἑώρα αὐτὸν οὐ δυνάμενον βαστάσαι τὸ δόρυ, τὰ ἄλλα ἐδίδου, καὶ οὐκ ΕΦΟΒΕΙΤΟ ΜΗ ΟΥ δυνήσηται φέρειν αὐτά. Plutarch. II. p. 548. Ἔφη γὰρ Βίας πρός τινα πονηρὸν, ὡς οὐ ΔΕΔΙΕ ΜΗ ΟΥ δῷ δίκην, ἀλλὰ μὴ οὐκ αὐτὸς ἐπίδῃ. Maximus Tyr. XXVI. 3. ΔΕΔΙΑ δὲ ΜΗ ΟΥ κρεῖττον ἢ πᾶσιν ἑξῆς. Quem locum minus rectè reddunt. Reſtituenda iſta locutio Callimacho in Epigrammate celeberrimo, in quo quidem emendando viri magni Voſſius, Salmaſius, Bentleius, operam ſuam et oleum perdiderunt. Quin et nuper admodùm magis magiſque corrupit cl. Erneſtus. Carmen ità ſcribendum eſt. Eſt autem in Arati Phænomena.

> Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος. οὐ τὸν ἀοιδῶν
> Ἔσχατον, ἀλλ' ΟΚΝΕΩ ΜΗ ΟΥ τὸ μελιχρότατον
> Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
> Ῥήσιες, Ἀρήτου σύντονος ἀγρυπνίη.

Senſus eſt: *Heſiodum non poſtremum poetarum imitatus eſt Aratus; ſed vereor ut ſuaviſſimos ejus verſus expreſſerit.* Hæc eſt mens Epigrammatis. Craſis autem illa poetis familiaris, Sophol. Aj. 540.

> Τί δῆτα μέλλει ΜΗ ΟΥ παρουσίαν ἔχειν;

Deniquè rectè ſcripſimus, σύντονος ἀγρυπνίη. Theophilact. Epiſt. 54. ἡ ΣΥΝΤΟΝΟΣ ΑΓΡΥΠΝΙΑ παρῴχηκέ. Nilus Epiſt. 24. Ἀλλὰ καὶ εὐχῆς ἅψαι λοιπὸν, καὶ ψαλμῶν νηφαλίων, καὶ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ ΣΥΝΤΟΝΟΥ.

ἀτελῆ καὶ τυφλὰ ὥσπερ ἀμβλωθρίδια] Ità locutus eſt Themiſtius Orat. XXXII. ΤΥΦΛΑΣ τε εὐθὺς καὶ ἀγόνους ΤΑΣ ΩΔΙΝΑΣ λαχὼν βαρύνεται. Deindè non malè Manutius, τῆς ὑστεροφημίας ὅλης. *Cum non adeo perfecta naſcantur, ut in æternum vivant.* Sic noſter ſuprà, Πῶς ἂν ἐμοῦ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ ΠΑΣ ἀκούσειεν ΑΙΩΝ. Τὴν ΜΗΚΙΣΤΗΝ ΥΣΤΕΡΟΦΗΜΙΑΝ vocat M. Antoninus. III. 10. Suetonius in Nerone. *Erat illi æternitatis* PERPETUÆQUE FAMÆ *cupido.*

SECT. XV.

ὁπωσοῦν παριςάμενον] Τὸ παριςάμενον eſt *quod menti objectum eſt. quod animo occurrit.* Confer cl. Hemſterhuſ. ad Luciani Contempl. p. 507. Addo Iſidor. Epiſt. v. 92. οὐκ ἀποςήσομαι ΤΟ ΠΑΡΙΣΤΑΜΕΝΟΝ εἰπεῖν. *Non deſinam quod ſentio dicere.* Deindè Manutius, ἰδίως δὲ ἐπὶ τούτων κεκράτηκε τοὔνομα. quod haud ſpernendum. Suidas: Λείριον. ΚΟΙΝΩΣ τὸ ἄνθος, καὶ ΙΔΙΩΣ τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου καλοῦσιν οἱ Ἀττικοί. Ceterùm haud diſſimiliter locutus eſt Philo adverſ. Flaccum p. 520. Ταραξιππόλιδες, τοῦτο γὰρ ΚΕΚΡΑΤΗΚΕ πως τοὔνομα. et ante eum Herodotus IV. 149. Καί πως τὸ οὔνομα τοῦτο ΕΠΕΚΡΑΤΗΣΕ. Qui fundus locutionis.

τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν ἔμπληξις] MS. Pariſin. ἔκπληξις. Rectè. Aliud eſt ἔμπληξις aliud ἔκπληξις. Ἔμπληξις eſt *inſania.* Ἔκπληξις *perterrefactio.* Finis autem viſionis poeticæ eſt ἐκπλῆξαι ſive *perterrefacere.* Max. Tyr. XXIII. 4. οὐδὲν γὰρ εἰκῆ, οὐδὲ ἐκ τοῦ προστυχόντος, παρέλθοι ἂν εἰς τοιαύτην πόλιν, ὥστε καὶ δεηθῆναι Ὁμήρου τὰς οὔσας περὶ θεῶν δόξας ἐμμελῶς μεγαλύνοντος καὶ τρέποντος τὰς τῶν πολλῶν ψυχὰς ἐκ ταπεινῆς ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΕΚΠΛΗΞΙΝ. Adpoſitè Polybius II. 56. Δεῖ τοιγαροῦν οὐκ ἐπιπλήττειν (leg. ἐκπλήττειν) τὸν συγγραφέα τερατευόμενον διὰ τῆς ἱστορίας τοὺς ἐντυγχάνοντας καθάπερ οἱ τραγῳδιογράφοι. Τὸ γὰρ τέλος ἱστορίας καὶ τραγῳδίας οὐ ταὐτὸν, ἀλλὰ τοὐναντίον· ἐκεῖ μὲν γὰρ δεῖ διὰ τῶν πιθανωτάτων λόγων ΕΚΠΛΗΞΑΙ καὶ ψυχαγωγῆσαι κατὰ τὸ παρὸν τοὺς ἀκούοντας· ἐνθάδε δὲ διὰ τῶν ἀληθινῶν ἔργων καὶ λόγων εἰς πάντα τὸν χρόνον διδάξαι καὶ πεῖσαι τοὺς φιλομαθοῦντας. Vocem uſurpat noſter ſuprà, Σὺν ΕΚΠΛΗΞΕΙ τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον.

ἀμφότεραι δ' ὅμως τοῦτ' ἐπιζητοῦσι] Robortellus et libri ſcripti, τότ' ἐπιζητοῦσι. Legendum opinor: ἀμφότεραι δ' ὅμως ΤΑΥΤΟΝ ἐπιζητοῦσι. *Utraque vero unum idemque quærunt.* Longinus Sect. 24. Αἴτιον δ' ἐπ' ΑΜΦΟΙΝ τοῦ κόσμου ΤΑΥΤΟΝ οἶμαι. Ariſtides in Minerv. p. 16. Περὶ παντὸς αἰεὶ ΤΑΥΤΟΝ ΑΜΦΟΙΝ δοκεῖ. Qui ſequuntur verſiculi ſunt ex Euripidis Oreſte, quorum primum, ſuum fecit Alexis Comicus apud Athenæum lib. 8. p. 339.

> Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
> Τὸν Μισγόλαν, οὐ γὰρ καθαρῳδός εἰμ' ἐγώ.

Sic ſolent Comici. de quo nos ad Suid. I. p. 116.

Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχίον ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεται ———] Scribendum, πλευράς τε καὶ ἰσχία. quomodò exſtat apud Homer. Il. Υ. 170. Quocum facit Etymologus, Euſtathius, alii. Nonnus Dionyſ. lib. 14. p. 396.

Ἱππειη

Ἱππέη δ' ἀνέτελλε δι' ἰξύος ὄρθεος ἐρή,
ΙΣΧΙΑ ΜΑΣΤΙΖΟΥΣΑ ——

Ceterùm ad hunc locum reſpexit Nicander. Theriac. 476.

Παντόθι μαςίζων ἐρῇ δέμας ——

Nec non Quintilian. X. 7. *Rurſus illa prior exercitatio plus confert, vocis firmitatem, oris facilitatem, motum corporis, qui et ipſe, ut dixi, excitat oratorem, et jactatione manus, pedis ſupploſione,* ſicut caudâ leones facere dicuntur, *hortatur.*

εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας] Scribendum videtur,

Τοσαυτ' ἀκέσας χέρσ' ἔμαρψεν ἡνίας.

Eurip. Hippolyt. 1188.

Μάρπτει ϡ ΧΕΡΣΙΝ ἡνίας ἀπ' ἄντυγος.

Idem in Heraclid. 846.

Λαβὼν δὲ ΧΕΡΣΙΝ ἡνίας Εὐρυσθέως
Πώλοις ἐπεῖχε ——

Ovid. Met. II. 150.

Occupat ille locum juvenili corpore currum
Statque ſuper, manibuſque datas contingere habenas
Gaudet ——

Atque hæc ſcripſeram, cum magnum Salmaſium in Exercitationibus ad Solinum ità legiſſe reperi.

Κρούσας ϡ πλευρὰν πτεροφόρων ὀχημάτων] MS. Pariſ. πλευρὰ. Quod ſuavius. Lego et diſtinguo,

Κρούσας ϡ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων,
Μεθῆκεν ——

Ità locutus eſt Sophocles Elect. 741.

ΚΑΡΑ προβάλλων ΙΠΠΙΚΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ.

Pinnatos currus vocat Arnobius lib. 3. p. 117. *Nam quid de ipſo dicemus Jove, quem ſolum eſſe dictitavere ſapientes agitantem* PINNATOS CURRUS, *turbâ conſequente divorum?* Quæ hauſta ſunt ex loco celeberrimo Platonis in Timæo: Ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν ἐρανῷ Ζεὺς ἐλαύνων ΠΤΗΝΩΝ ΑΡΜΑ πρῶτος πορεύε), τῷ δὲ ἕπεται ςρατιὰ θεῶν ϗ δαιμόνων. Confer Schol. ad Hom. Odyſſ. M. 63. Athenagor. Apol. p. 214. Ed. Lipſ. Origen. Philoſoph. p. 117. ubi mirè hallucinatus eſt Wolfius. Deindè rectè,

Πατὴρ

Πατὴρ δ' ὄπιϑε νῶτα σειρίȣ βέϐως
Ἵππευε ———

Pater autem ponè, dorſo canis ſideris invectus, equitabat. Quod et cl. Salmaſio placebat. Singulum enim ſidus ſuum habebat equum: unde *ſidere vehi* eſt idem ac *ſidereo equo vehi.* Notat autem egregiè Euripides anni tempus fervidiſſimum, cum ſol et ſirius unà circumferebantur. Adſcribam locum Q. Calabri VIII. 28. qui rem planè dilucidabit.

Οἷος δ' ἐκ περάτων ἀναφαίνεται ὠκεανοῖο
ΗΕΛΙΟΣ, ϑηητὸν ἐπὶ χϑόνα πῦρ ἀμαρύσσων,
Πῦρ, ὅτε οἱ πώλοισι καὶ ἅρμασι συμφέρετ' ἀστὴρ
ΣΕΙΡΙΟΣ ———

Qualis vero ex oceani terminis emicat
Sol, *igni ſuper terra radians admirando,*
Quando cum equis et curru illius circumfertur sirius.

Confer Schol. ad Arati Phænom. p. 22. et p. 45. et Eunap. in Jamblic. p. 24. ubi legendum, ΗΛΙΟΣ μὲν ἐφαίνετο πρὸς τȣ̃ ΛΕΟΝΤΟΣ ὄρμα, ἡνίκα συνανατέλλει τῷ καλουμένῳ ΚΥΝΙ. Quod et vidit Theodorus Canterus.

Ἀλλ' ὦ φίλιπποι Τρῶες ———] Ex Euripidis Alexandrâ ſive Caſſandrâ, cujus meminere Heſychius, Schol. ad Ariſtoph. Ranas, Stobæus non ſemel. Huc referenda ſunt quæ leguntur apud Plutarch. Polit. Præcept. p. 821. Ὥσπερ ȣ̃ν τῆς Κασάνδρας ἀδοξούσης ἀνόνητος ἦν ἡ μαντικὴ τοῖς πολίταις·

Ἄκραντα γάρ μ' ἔϑηκε ϑεσπίζειν ϑεὸς,
Καὶ πρὸς παϑόντων κἀν κακοῖσι κειμένων,
Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παϑεῖν δὲ μαίνομαι.

Ubi notandum illud ἄκραντα. Quippè Teucris haud credita Caſſandra. Atque hinc emendandus Orpheus ſive Auctor de Lapid. XX, 7.

——— Κεχολωμένος Ἀργυρότοξος
Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκȣόντεσσιν ἅπαντα
ΘΕΣΠΙΖΕΙΝ Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέȣσαν.

Legendum proculdubiò, ΑΚΡΑΝΤΑ ϑεσπίζειν. Ad Euripidem reſpexit Orpheus. Confer cl. Merrick. Tryphiodor. p. 63. Huc ſpectat etiam Cicero ad Attic. VIII. 11. Προϑεσπίζω *igitur, noſter Attice, non ariolans,* ut illa cui nemo credidit, *ſed conjecturâ proſpiciens.* Deinde οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήϐας, ſunt *ſeptem illi duces, qui ad Thebas militarunt.* de quibus Æſchylus in cognomine tragœdiâ. Quod ex ſequentibus patet.

Δεινοὶ

Δεινα̣ὶ δὲ καὶ ἔκφυλοι αἱ παρεκβάσεις.] Hujus loci Græciſmus pleroſque Interpretes feſellit. Rectè Pearcius: *Egregiæ vero digreſſiones ſunt etiam alienæ.* Quod non erat mutandum. Deindè legitur, καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες βλέπουσιν ἐριννύας. in quibus Quintilianum ſuum ob oculos habuiſſe videtur Noſter. IX. 2. *Novi vero et præcipuè declamatores audacius, nec mehercule ſine motu quodam IMAGINANTUR.* Quæ ſequuntur, ὁ λέγων Ὀρέστης φαντάζεται ταῦθ', ὅτι μαίνεται, expreſſa ſunt ex Plutarcho de Placit. Philoſoph. p. 900. Ὁ γοῦν τραγικὸς Ὀρέστης ὅταν λέγῃ,

Ὦ μῆτερ ἱκετεύω σε ——
λέγει μὲν αὐτὰ ΩΣ ΜΕΜΗΝΩΣ, ὁρᾷ δὲ οὐδὲν, ἀλλὰ δοκεῖ μόνον.

ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῷ ἐπιχειρεῖν] Lege, πραγματικῶς. quod et viro docto ad Longinum placuiſſe video. Quæ paulò infrà leguntur, ἀεὶ τοῦ κρείττονος ἀκούομεν, recte reddit cl. Morus, *Id, quod majorem vim habet, attendimus. Quod fortius eſt.* MOST STRIKING.

Setc. XVI.

Καὶ δὴ διέξιμεν] Hæc non nemini corrupta ſunt viſa. Sed nihil minus. Ità locutus eſt Demoſthenes Philipp. I. Καὶ τἄλλα ὡς ἄν μοι βέλτιστα καὶ τάχιστα δοκῇ παρασκευασθῆναι, ΚΑΙ ΔΗ πειράσομαι λέγειν. Quomodò non ſemel loquitur Plutarchus. Huc accedit Heſych. Καὶ δὴ, ἐπὶ τοῦ ἤδη.

τὸν τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλλάδος ὅρκον] MS. Elienſ. τὸν κατὰ τῶν ἀριστέων. quod unicè placet. Ariſtides Vol. II. p. 440. Τὸ δὲ καὶ ΟΜΟΣΑΙ ΩΣ ΚΑΤΑ ΘΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ, τοῦτο ἔχει τὴν ὑπερβολὴν τῆς σεμνότητος· οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων. Schol. ad Ariſtoph. Av. 1613: Τοῦτο ὁ Ποσειδῶν λέγει μηδέπω ἐμφανίσας ἑαυτὸν, καὶ γελοίως ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥ ΟΜΝΥΣΙ. Auctor Epiſtolæ ad Hebræos VI. 13. τῷ γὰρ Ἀβραὰμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεὸς, ἐπεὶ ΚΑΤ' ΟΥΔΕΝΟΣ εἶχε μείζονος ΟΜΟΣΑΙ, ΩΜΟΣΕ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥ. Eximiè Æſchines περὶ Παραπρεσβ. p. 294. Ἡγεῖται δὲ, ὅταν τι ψεύδηται, τῶν λόγων ΟΡΚΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ. Ità ſcribendus iſte locus: quod et rectè obſervavit cl. Caſaubonus ad Theophraſtum. Jurare per oculos haud inuſitatum. Haud aliter Cyclops apud Theocritum VI. 22.

—— Οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
Εἰς τέλος ——

ὡς κουφιζομένους —— παρίστασθαι φρονεῖν] Aſſentior Hudſono legenti κουφιζομένοις. quod elegantius. Dionyſius Halicar. Antiq. Rom. X. 28. ΡΩΜΑΙΟΙΣ ἦ ἄρα, οἷς ἑτέρων ἄρχειν πάτριόν ἐστι, οὐ ΠΑΡΑΣΤΗΣΕΤΑΙ ταῦτα περὶ ἑαυτῶν ΦΡΟΝΕΙΝ. Confer cl. Dorvil. ad Charit. p. 391. Sed nihil muto. Anonymus Orat. Funeb. in Conſtantin. p. 703. Ed. Haverc. Καὶ τί ΠΑΡΙΣΤΑΤΑΙ ΦΡΟΝΕΙΝ ΥΜΑΣ ἐπὶ τοῖς ἄρτι συμβεβηκόσι; Quod inprimis notandum. Huc facit Polybius II. 59. Καί περ ὁ συγγραφεὺς βουλόμενος αὔξειν αὐτοῦ τὴν δόξαν, καὶ ΠΑΡΑΣΤΗΣΑΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΑΚΟΥΟΝΤΑΣ εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῷ συναγανακτεῖν ἐφ' οἷς ἔπαθεν.

παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τοῦ ὅρκου τὸ σπέρμα φασὶν εὑρῆσθαι] Ità locutus eſt non ſemel Dionyſius Halicarnaſſeus, et Auctor vitæ Homeri p. 323. Ed. Gale. Quintil. III. 6. *Tranſlationem hic primus omnium tradidit, quanquam* SEMINA *ejus quædam citra nomen ipſum* APUD ARISTOTELEM REPERIUNTUR. Deindè ſequuntur Eupolidis verba,

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Quæ ita feſtiviſſimè vertit, verus Muſarum ſacerdos, Gulielmus Smith, Decanus Ceſtrenſis:

No by my labours in that glorious field,
Their joy ſhall not produce my diſcontent.

Atqui, mi homo, χαίρων eſt *impunè*. Ariſtoph. Acharn. 562.

Ἀλλ' οὐδὲ ΧΑΙΡΩΝ ταῦτα τολμήσει λέγειν.

Verum haud impunè hæc audebit dicere.

Atque ità intelligendus Herodotus IX. 106. cujus mentem minus perſpectam habuerunt viri doctiſſimi: Ἴωνας οὐδεμίην ἐλπίδα ἔχον ΧΑΙΡΟΝΤΑΣ πρὸς τῶν Περσέων ἀπαλλάξειν. Ubi χαίροντας ἀπαλλάξειν eſt *impunè laturos*. Xenophon Expedit. lib. 5. Ὁμοῦ μὲν ὄντες πολλοὶ, ὥσπερ νυνὶ, δοκεῖτε ἄν μοι καὶ ἔντιμοι εἶναι, καὶ ἔχειν τὰ ἐπιτήδεια· —— διασπασθέντες δὲ, καὶ κατὰ μικρὰ γενομένης τῆς δυνάμεως, οὔτ' ἂν τροφὴν δύναισθε λαμβάνειν, οὔτε ΧΑΙΡΟΝΤΕΣ ΑΝ ΑΠΑΛΛΑΞΑΙΤΕ. Item Celſus apud Origen. lib. 8. p. 404. Τὸν Διόνυσον ἢ τὸν Ἡρακλέα παρόντα εἰ ἐλοιδόρησας, οὐκ ἂν ἴσως ΧΑΙΡΩΝ ΑΠΗΛΛΑΞΑΣ. Confer nos ad Theocritum VIII. 40. Ceterùm locus iſte,

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν —— ——
Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

totidem verbis legitur apud Euripid. in Medeâ. 398. undè mutuatus eſt

eſt Eupolis. Qui mos iſtorum hominum eſt, de quo nos ſupra ad ſect. 15.

δι' ἀσφαλείας ἄγἐ καὶ ὀνόματα] Elegans locutio. Xenophon Memor. IV. 6. Ὁπότε ἢ αὐτός τι τῷ λόγῳ διεξίοι, διὰ τῶν μάλιστα ὁμολογουμένων ἐπορεύετο, νομίζων ταύτην τὴν ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ εἶναι λόγου. τοιγαροῦν πολὺ μάλιστα, ὧν ἐγὼ οἶδα, ὅτε λέγοι, τοὺς ἀκούοντας ὁμολογοῦντας παρεῖχε. ἔφη δὲ καὶ Ὅμηρον τῷ Ὀδυσσεῖ ἀναθεῖναι τὸ ΑΣΦΑΛΗ ῥήτορα εἶναι, ὡς ἱκανὸν αὐτὸν ὄντα διὰ τῶν δοκούντων τοῖς ἀνθρώποις ΑΓΕΙΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Plutarchus Polit. Præcept. p. 803. Μάλιστα μὲν οὖν ἐσκεμμένῳ πειρῶ καὶ μὴ διακένῳ τῷ λόγῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς μετ' ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ. Locutionis fundus Homerus Odyſſ. Θ. 171.

—— ὁ δ' ΑΣΦΑΛΕΩΣ ἀγορεύει.

Atque ad hunc locum reſpexit Xenophon. Ceterùm reſtituendus hac occaſione Ælianus Var. Hiſt. III. 26. Γελάσαντά φασι τὸν Κροῖσον τοῖς μὲν Ἐφεσίοις συγχωρῆσαι τὴν μετ' ἐλευθερίας ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ. Ità ſcribendus iſte locus, qui viros doctiſſimos plurimum torſit.

οὓς ἅπαντας ἔθαψε δημοσίᾳ ἡ πόλις] Hic locus laudatur Plutarcho de Gloriâ Athenienſ. p. 350. laudatur et Tiberio Rhetori p. 182. Ed. Gale. Deſumptus eſt autem ex Demoſth. de coron. p. 550. ad quem locum conſulendus Taylorus.

SECT. XVII.

συμμαχεῖ τῷ ὕψει] Libri ſcripti, συμμαχεῖται. Scribendum, συμμαχεῖ τε τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ πάλιν ἀντισυμμαχεῖται. *Et ſublimitatem adjuvant figuræ, et ab eâ viciſſim adjuvantur.* Quod et præclarè vidit Schurzfleiſchius, et ante eum neſcio quis in margine Codicis Elienſis. Nihil verius hac emendatione. Deindè rectè, ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς. *Summos magiſtratus. Summâ vi et poteſtate præditos.* Ἐξουσίας ὑπερεχούσας vocat D. Paulus. Quod perindè eſt. Huc facit Auctor de Cauſis corrupt. Eloquent. cap. 19. *At herculè pervulgatis jam omnibus, cum vix in cortinâ quiſquam aſſiſtat, qui elementis ſtudiorum etſi non inſtructus, at certè imbutus ſit, novis et exquiſitis eloquentiæ itineribus opus eſt, per quæ orator faſtidium aurium effugiat, utique apud eos* JUDICES, QUI VI AUT POTESTATE, *non jure et legibus cognoſcunt, et nec accipiunt tempora, ſed conſtituunt; nec expectandum habent oratorem, dum illi libeat de ipſo negotio dicere, ſed ſæpè ultrò admonent, atque aliò tranſgredientem revocant, et feſtinare ſe teſtantur.*

Καί

Καί πως παραληφθεῖσα] Locus vexatiſſimus. Lego et diſtinguo: Καί πως ΠΑΡΑΛΕΙΦΘΕΙΣΑ ἡ ϗ πανȣργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι ϗ μεγέθεσι, τὸ λοιπὸν ὑποδέδυκεν καὶ πᾶσαν ὑποψίαν ἐκπέφευγεν. Vox fluit non a παραλείπειν *prætermittere*, ſed a παραλείφειν *illinere*, *obtegere*, *dealbare*. Metaphora ducta a parietibus *dealbatis* ſive *calce obductis*. Notum proverbium: Δύο τοίχȣς ἀλείφεις. de quo Pauſanias in Eliacis, et nos ad Suidam v. Εὐφεγγέας. Verbum παραλείφειν uſurpat Ariſtophanes in Eccleſ. et Ariſtoteles in Rhetoricis. Idem παραλείφειν et παραχρίειν. Suidas: Κονιάται, οἱ τȣ̀ς τοίχȣς παραχρίοντες. Haud diſſimiliter locutus eſt Demades in Orat. p. 180. ΑΛΕΙΨΑΝΤΕΣ λόγοις εὐπρεπέσι Θηβαίων τοὺς παρόντας. Quomodo Philo 2. p. 310. Εὐπρεπέσιν ὀνόμασι τὰ αἰσχρὰ ἐπικοσμεῖν. Non potuit elegantius Longinus. Noſtram autem emendationem unicè firmant quæ ſequuntur: Τίνι γὰρ ἐνταῦθ᾽ ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ σχῆμα; δῆλον ὅτι ΤΩι ΦΩΤΙ ΑΥΤΩι. Quæ verba inprimis notanda.

Sect. XVIII.

Τί γὰρ ἂν γένοιτο τȣ́τȣ καινότερον, ἢ]. "Vocem τούτȣ ejiciendam eſſe "cenſeo, quia ſequitur ἢ poſt καινότερον, quæ particula ſatis compara-"tivo reſpondet." *Pearce.* Fallitur vir doctiſſimus. Iſtiuſmodi Pleonaſmis delectantur Attici. Lyſias cont. Theomneſt. p. 183. Τί γὰρ ἂν ΤΟΥΤΟΥ ἀνιαρώτερον γένοιτο αὐτῷ, ἢ τεθνάναι μὲν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, αἰτίαν δὲ ἔχειν ὑπὸ τῶν παίδων; ad quem locum conſulendus cl. Marklandus. Confer etiam Euripid. Heraclid. 298. Ceterum hunc locum Demoſthenis, qui illuſtris eſt, imitatus videtur Heliodorus Æthiop. lib. I. p. 46. Καὶ τί γένοιτ᾽ ἄν, ἔφη ὁ Θεαγένης, καινότερον, ἢ τί ἀθεμιςότερον, ἢ ὅρκων μὲν ϗ σπονδῶν παραβαινομένων, Χαρικλείας δὲ λήθην ἐμȣ̃ λαβούσης, καὶ πρὸς ἄλλων γάμȣς ἐπινευούσης. Ubi notanda locutio, καινότερον ἢ ὅρκων. de quâ nos in Epiſt. ad cl. Warton. p. 334.

τὰ σαθρὰ τῶν πραγμάτων] Quicquid *vitioſum* et *malè ſanum* ſit, σαθρὸν vocant Græci. Demoſt. Olynth. II. p. 7. Ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ἕως μὲν ἂν ἐρρωμένος ᾖ τις, ȣ̓δὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ᾽ ἕκαςα ΣΑΘΡΩΝ· ἐπὰν δὲ ἀρρώςημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται κἂν ῥῆγμα, κἂν ςρέμμα, κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων ΣΑΘΡΟΝ ᾖ. Quem locum ante oculos habuit Joſephus Bell. Jud. lib. 6. p. 392. Ed. Haverc. nec non Plutarchus de Adul. p. 69. Confer etiam Demoſth. p. 66. ubi eadem leguntur. Dionyſ: Halicarn. Antiq. Rom. XI. 20. Καὶ ταῦτα ἅπαντα διαπραξάμενος, καὶ εἴ τι ϗ ἄλλο ΣΑΘΡΟΝ ἦν τ̃ς πολιτείας ἐπανορθωσάμενος, ἀπέθετο τὰς ῥάβδȣς. Hinc σαθρὸν φθέγγεσθαι *vitium ſonare*. de quo cl. Caſaubonus ad Perſium III. 21.

21. Damaſcius in vit. Iſidori apud Photium p. 1036. Ἦν δὲ ἱκανὸς διϊδεῖν, ὅπη τε ΣΑΘΡΟΝ ΦΘΕΓΓΕΤΑΙ ὁ λόγος, καὶ ὅπῃ ὑγιές. *Facile autem perſpicere poterat, ubi oratio eſſet vitioſa, et ubi ſana.* Ità ſcribendus iſte locus, qui et paulo auctior legitur apud Suid. v. Πρόπιτο. Hinc eleganter Dio Chryſoſt. Orat. 48. p. 535. Οὐ μέν τοι παρ' ὑμῖν τύχον ὐδεὶς ἐστι κηφῆν ἄχρειος, ΒΟΜΒΩΝ ΣΑΘΡΟΝ, γινόμενος τοῦ μέλιτος. Quod verò Græci σαθρὸν, Latini *ægrum*, vocant. Tacitus Hiſt. I. 4. *Quid in toto terrarum orbe validum, quid* ÆGRUM *fuerit*. Suetonius in Tiberio: *Forte in quodam diſponendo die manè prædixerat, quicquid* ÆGRORUM *in civitate eſſet, viſitare ſe velle: id a proximis aliter exceptum eſt; juſſique ſunt omnes* ÆGRI *in publicam porticum deferri, ac per valetudinem genera diſponi.* Locus longè elegantiſſimus et feſtiviſſimus, ſed cujus mentem nemo, quod ſciam, hactenùs perſpexit. Per *ægra* intelligenda ſunt τὰ σαθρὰ τῆς πόλεως, quicquid diuturnitate temporis vel attritum vel labefactatum eſſet. Hæc aiebat ſe viſitare velle Tiberius, ut inſtauranda curaret. Ceterùm ad hunc Demoſthenis locum reſpexit Ariſtides Vol. 1. p. 498. Ὑμέτερον τοίνυν ἐστὶν ὁρῶντας τὸν φόβον αὐτοῦ, καὶ ΟΠΗ ΣΑΘΡΟΣ ΕΣΤΙ, μηδὲν ἀνεῖναι ῥώμης, ἀλλ' ἐπικεῖσθαι καὶ παρελέσθαι τὰς λαβὰς, καὶ μὴ τἀκείνῳ συμφέροντα προκρῖναι.

παροξύνοντες ἐκ τοῦ παραχρῆμα] Hæc manifeſtò corrupta ſunt. Scribendum ſine dubio, ΠΑΡΟΞΥΝΘΕΝΤΕΣ. Quod et vidit cl. Ruhnkenius. Schol. ad Theocrit. XIV. 10. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα ὀξυνόμενος. Haud aliter corruptus Euripides, Heraclid. 16.

—— φεύγομεν δ' ἀλώμενοι,
Ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.

Scribendum, ΕΞΟΡΙΣΘΕΝΤΕΣ. Deinde MS. Pariſ. ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας. Rectè. Quæ ſequuntur ſcabra ſunt et invenuſta. Robortellus et Manutius cum MSS. nonnullis, ἀπάγει καὶ παραλογίζεται. Omninò verè. Τὸν ἀκροατὴν ἀπάγειν eſt *Auditorem ab re abducere, atque adeò fallere.* Lucianus de Domo. Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐχ' ὁρᾶτε ὅπως ΑΠΑΓΕΙ ΜΕΝ ΤΟΝ ΑΚΡΟΑΤΗΝ, καὶ πρὸς τὴν θέαν ἀποστρέφει. Quarè totum locum ità refingendum eſſe cenſeo: Σχέδον γὰρ ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι, ΠΑΡΟΞΥΝΘΕΝΤΕΣ ἐκ τοῦ παραχρῆμα, πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν· οὕτω τὸ σχῆμα τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, ΕΚ ΤΟΥ ΔΟΚΕΙΝ ἕκαστον τῶν ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογύου κεκινῆσθαι τε καὶ λέγεσθαι, ΤΟΝ ΑΚΡΟΑΤΗΝ ΑΠΑΓΕΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΟΓΙΖΕΤΑΙ. *Quemadmodum enim illi, qui ab aliis quid interrogati ſunt, ſubitâ illâ interrogatione commoti atque excitati, ei quod dicitur celeriter atque adeo ex ipſâ veritate re-*

 ſpondent;

ſpondent; ſic figura interrogationis et reſponſionis, eo quod videtur unumquodque eorum, quæ meditata ſunt, extempore proferri, auditorem fallit et ludificatur. Quæ plana et perſpicua ſunt.

SECT. XIX.

ἐμποδιζούσης τε καὶ συνδιωκούσης] Scribendum cum Fabro, ΣΥΝΔΙΩΚΟΥΣΗΣ. Longini auctoritas ſexcentis librariis anteferenda. Ità enim ſect. 21. Τοῦ πάθους ΤΟ ΣΥΝΔΕΔΙΩΓΜΕΝΟΝ καὶ ἀποτραχυνόμενον —— Τὸ πάθος ὑπὸ τῶν συνδέσμων ΕΜΠΟΔΙΖΟΜΕΝΟΝ. Nihil verius hac emendatione.

SECT. XX.

ὅταν δύο ἢ τρία, οἷον κατὰ συμμορίας ἀνακιρνάμενα, ἀλλήλοις ἐρανίζῃ τὴν ἰσχὺν] Robortellus et Manutius cum nonnullis MSS. κατὰ συμμορίαν. Rectè. Joſephus Antiq. Jud. V. 7. καὶ δειπνοῦντες κατὰ συμμορίαν. Deindè legendum, ἀλλήλοις συνερανίζῃ. quomodò locutus eſt Appian. de Bell. Civil. lib. 2. p. 716. Καὶ ΤΡΕΙΣ οἵδε τὸ μέγιστον ἐπὶ πᾶσι κράτος ἔχοντες, ΤΑΣ ΧΡΕΙΑΣ ΑΛΛΗΛΟΙΣ ΣΥΝΕΡΑΝΙΖΟΝ. Quæ planè gemella ſunt.

Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν —— τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ] Nobilis locus ex Demoſthenis Midianâ, cujus meminit Plutarchus in Platon. Quæſt. p. 1010. meminit et Muſonius apud Stobæum Serm. XIX. Huc facit Claudius Saturninus de pœnis Paganorum, lib. 16. §. 6. qui hac occaſione corrigendus eſt: *Non enim plaga repræſentat contumeliam, ſed dedecoratio: neque verberari liberis eſt malum, quamvis eſt malum, ſi in contumeliam: multa enim utique facit qui verberat, quorum qui patitur quædam neque annunciare poterit alii, ſchemate, aſpectu, voce.* Scribendum ſine dubio: NISI *in contumeliam.* Quod ex ſenſu loci patet. Confer cl. Taylor. ad Demoſthenis Midianam. Ceterùm haud aliter locutus eſt, ut Xenophonta taceam, Plutarchus in Ageſilao. Εἰ δέ τις ὑπ' ἀνάγκης προέλθοι, καὶ ΣΧΗΜΑΤΙ καὶ ΦΩΝΗ, καὶ ΒΛΕΜΜΑΤΙ ταπεινὸς ἐφαίνετο καὶ συνεσταλμένος. Cicero Offic. I. 29. *Licet ora ipſa cernere iratorum, et eorum, qui aut libidine aliquâ, aut metu commoti ſunt, aut voluptate nimiâ geſtiunt, quorum omnium* VULTUS, VOCES, MOTUS, STATUSQUE *mutantur.* Ità ſcribendus iſte locus. Atque hinc illuſtrandus et firmandus locus Ciceronis Tuſcul. Quæſt. III. 22. *Hi* (Corinthii) *poterant omnes eadem illa de Andromachâ deplorare,* Hæc omnia vidi: *ſed jam decantaverant fortaſſe: eo enim erant*

VULTU,

VULTU, ORATIONE, *omni reliquo* MOTU *et* STATU, *ut eos Argivos aut Sicyonios diceres: magiſque me moverant Corinthi ſubito adſpectu parietinæ quam ipſos Corinthios.*

ἐν ςάσει γὰρ τὸ ἠρεμοῦν] Manutius ἐν τάξει. quod neutiquàm ſpernendum. Confer cl. Schurtzfleiſch. ad locum. Quod ſequitur, ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησίς ἐςι, ſumptum eſt ex Plutarcho II. p. 375. Τὴν νόησιν καὶ τὴν φρόνησιν ὡς ΝΟΥ ΦΟΡΑΝ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΝ οὖσαν.

SECT. XXII.

μέσα τινα παρεμβαλόντες ἀλόγως] Ineptè reddunt, *Quædam in medio contra rationem ponentes.* Idem παρεμβαλόντες ἀλόγως et παραλόγως ἐμβαλόντες. Quomodò locutus eſt infrà: ΠΑΡΑΛΟΓΩΣ διὰ μακροῦ τὸ πάλαι ζητούμενον ἐπὶ τέλει που προσαποδούς. Quæ ſequuntur, ἀγχιςρόφως ἀντισπώμενοι τὰς λέξεις, minus rectè adminiſtravit vir doctiſſimus. Nos priſtinam diſtinctionem revocavimus. Πρὸς τῆς ἀγωνίας ἀντισπώμενοι. *Quoquoverſum ab animi impetu, velut inſtabili quodam vento, nunc huc, nunc illuc jactati.* Philo de Vit. Moſis lib. 3. Ἀνθελκόμενος δὲ καὶ ΑΝΤΙΣΠΩΜΕΝΟΣ πρὸς ἑκατέρου μέρους ὧδε κἀκεῖσε, τί χρὴ δρᾶν ἠπόρει. *Itaque utrâque ex parte huc et illuc variè diſtractus, quid facto opus eſſet, neſcire.*

προεισέβαλε γοῦν εὐθὺς] Senſus manifeſtus, verba fortaſsè non itèm. Tu verte: *Exorſus eſt ſtatim ab ipſo metu, adeo ut ne compellârit quidem auditores, prius quam iſtum metum incuſſiſſet.* Ità vertendus iſte locus, quem minus intellexit cl. Morus. Græca ſuaviora et elegantiora ſunt. Notandum illud, πρὸς τὸ ἐφεςὼς δέος. *ob imminentem timorem.* Plutarch. in Alexandro. Ὁ δὲ πατὴρ καὶ δακρῦσαι τι λέγεται ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ. *Pater autem ob gaudium illachrymâſſe etiam dicitur. Wept for joy.* Reſtituenda iſta vocula Tatiano Orat. ad Græcos. Sect. 6. Ἐχρῆν δὲ μήτε βασιλέας προλήμματι θεραπεύειν. Ad quem locum inſigniter nugantur viri eruditi. MS. Reg. Par. προσλήμματι. Legendum proculdubiò: πρὸς λῆμμά τι. *Reges neutiquam colendi ſunt ob lucellum aliquod.* Schol. ad Ariſtoph. Pac. 980. Ἀλλὰ κατέλαβόν σε ὑπέχοντα ἑτοίμην χεῖρα ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΗΜΜΑ.

ὁ δὲ Δημοσθένης οὐχ οὕτως μὲν αὐθάδης] Hæc vulgò non rectè reddunt. Verte, *Demoſthenes autem non tantum ſibi ſumit quantum Thucydides. Non adeo audax eſt in iis divellendis, quæ naturâ ſunt unita, ac Thucydides.* Hæc eſt mens Longini. Quod ex ſequentibus manifeſtum eſt. Deindè legitur, ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἔξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν. Qui locus elegans. Noſter ſuprà: Ἕτερα ἑτέροις ΕΠΕΙΣΚΥΚΛΟΥΜΕΝΑ.

Dionyſius

Dionyſius Halicarn. Art. Rhet. cap. 10. Καὶ ȣ̓ δεῖ ἔξωθεν λόγȣς φαν]α-σίαις ΕΠΕΙΣΚΥΚΛΕΙΣΘΑΙ. *Nec viſionibus ſermones importuni ſunt ingerendi.* Ità ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus. Reſtituendum hoc verbum Ariſtophani Veſp. 1466.

> Νὴ τ̓ Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα
> Δαίμων τις ΕΙΣΚΕΚΥΚΛΗΚΕΝ εἰς τὴν οἰκίαν.

Vulgo εἰσκέκληκεν. Sed alterum eſt rotundius et elegantius. Agnoſcit etiam Scholiaſtes: Εἰσκεκύκληκεν, εἰσήνεγκεν, εἰσήγαγεν. Quarè nulla eſt dubitatio, quin ita ſcripſerit Comicus. Quæ paulo infrà leguntur, τὸ πάλαι ζητȣ́μενον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει πȣ̃ προσαποδȣ̃ς, non rectè accepit vir doctiſſimus. Ἐπὶ τέλ[ει] προσαποδȣ̃ναι eſt *in fine tandem proferre.* Dionyſius Halic. Art. Rhet. cap. 2. Ποτὲ μὲν ἐν ἀρχῇ χρηςέον τῷ τύπῳ τούτῳ, ποτὲ δὲ καὶ ΕΠΙ ΤΕΛΕΙ. *Hac dicendi formâ nunc in principio, nunc* IN FINE *utendum eſt.*

SECT. XXIII.

Αὐτίκα (φησὶ) λαὸς ἀπείρων] Lego et diſtinguo, Ἀυτίκα φησὶ,

> ———— Λαὸς ἀπείρων
> Θυῦεν, ἐπ' ἠιόνεσσιν δ' ἱςάμενοι κελάδησαν.

Ἀυτίκα eſt *Exempli gratiâ.* Quod neſcio an primus obſervârit Tanaquillus Faber ad Lucretium. Confer cl. Markland. ad Lyſiam Orat. XIX. et cl. Erneſt. ad Xenoph. Memor. IV. 7. Idem autem ἀπείρων et ἄπειρος, quomodò locutus eſt Joſephus Bell. Jud. II. 1. ΚΑΤΕΙΣΙ μὲν ΑΠΕΙΡΟΣ ἐκ τ̓ χώρας ΛΑΟΣ ἐπὶ τ̓ θρησκείαν. Ceterùm vocem θύνων ſive θυώνων de *Thynnorum ſtrepitu* accepit vir doctiſſimus ad Plutarch. de Serâ Num. Vindict. p. 53. quod et ante eum fecerat homo omnium Interpretum futiliſſimus Dominicus Pizimentius. Ità enim reddit: *Statim inquit, populus infinitorum thynnorum in arenis diſpoſiti obſtrepebant.* Reſpexit autem, opinor, poeta, quiſquis fuit, ad Homer. Il. Κ. 524.

> Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπε]ος ὦρτο κυδοιμὸς
> ΘΥΝΟΝΤΩΝ ἄμυδις ————

Quæ ſequuntur, Ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξια, manifeſtò corrupta ſunt, atque ità certo certius refingenda: Ἀλλ' ΕΚΕΙΝΟ μᾶλλον παρατηρήσεως ΑΞΙΟΝ. *Sed illud potius obſervatu dignum, quod Pluralia non nunquam ſplendidiora exeunt et magnificentiora, et granditatem aliquam*

ob ſolum numerum præ ſe ferentia. Sopater Prolegom. in Ariſtidem. ΕΚΕΙΝΟ ΔΕ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΕΟΝ, ὅτι Πλάτων οὐκ εὐθὺς οὐδ' ἐκ προοιμίων ἦλθεν ἐπὶ τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνδρῶν. Demoſthenes cont. Neæram. ΑΞΙΟΝ ΔΕ ΚΑΚΕΙΝΟ ἐνθυμηθῆναι, ὅτι Ἀρχίαν τὸν ἱεροφάντην γενόμενον ἐκολάσατε ὑμεῖς. Emendandus, dum hoc agimus, Julianus p. 292. Ed. Spanh. Κἀκεῖνο δεξιὸν ἐννοεῖν, ὅσοι παρὰ τῶν ἔμπροσθεν ἀνάλωνται λόγοι περὶ τῆς φύσεως κοινωνικὸν εἶναι τὸ ζῶον τὸν ἄνθρωπον. Scribe, Κἀκεῖνο Δ' ΑΞΙΟΝ ἐννοεῖν.

Ὦ γάμοι, γάμοι] Ità locutus eſt Sophocles Trachin. 1096.

——— Ὦ χέρες, χέρες.

et Neophon in Medeâ apud Stobæum Grotii p. 107.

——— Ὦ χέρες, χέρες,
Πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα; φεῦ
Τάλαινα τόλμης, ἣ πολὺν πόνον βραχεῖ
Διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Ità ſcribendus iſte locus. Quæ ſequuntur, Πάντα γὰρ ταῦτα ἓν ὄνομά ἐστιν, mutila ſunt. Aliud Tollius, aliud Pearcius. Sed neuter ſcopum tetigit. Nos eleganter refinximus: Πάντα γὰρ ταῦτα, ΤΑ ΜΕΝ ἓν ὄνομά ἐστιν, Οἰδίπους· ἐπὶ δὲ θατέρων, Ἰοκάστη. *Omnia enim hæc de uno homine OEdipo, illa de Jocaſtâ, dicuntur.* Noſter ſuprà, ſect. 8. Διαστὰ δέ που ΤΑΥΤΑ, ΤΑ ΜΕΝ νοήσεως, ΘΑΤΕΡΑ δὲ λέξεως. Poteris etiam legere, ἐπὶ δὲ θατέρου. ut μέρους ſubintelligatur. Confer Suid. v. Κυζικηνοὶ στατῆρες. Sed illud, opinor, verius. Ceterùm huc reſpexit Tertullian. Apologet. cap. 9. *Perſas cum ſuis matribus miſceri Cteſias refert. Sed et Macedones ſuſpecti, quia cum primum OEdipum tragœdiam audiſſent, ridentes inceſti dolorem,* Ἤλαυνε, *dicebant,* τὴν ματέρα. Nil novi fecit Oedipus, dicebant Macedones; Matrem ſuam inivit. Ἐλαύνειν τὴν μητέρα eſt *matrem ſuam ſubagitare.* Ariſtoph. Eccleſ. 39.

Τὴν νύχθ' ὅλην ΗΛΑΥΝΕ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν.

Ad quem locum vide Tanaquillum Fabrum. Ceterùm quod fecit Oedipus, fecit etiam Cordopio apud Comicum, de quo nos ad Theocritum I. 105. Confer etiam Sextum Empir. p. 724. et cl. Fabricium ad locum.

συνεπλήθυνε τὰς ἀτυχίας] MS. Par. συνεπλήθυσε. Rectè. quocum facit Robortellus. Auctor neſcio quis apud Suidam: Χειμὼν ἐξαίσιος νυκτὸς γενόμενος τὸ ῥεῦμα ΣΥΝΕΠΛΗΘΥΣΕ. Dio Caſſius in Auguſto. Καὶ τὰ ἐκ τῶν ἁγιωτάτων ἱερῶν ἀναθήματα ἡ Κλεοπάτρα ἀνελομένη, ΣΥΝΕΠΛΗΘΥΣΕ τὰ λάφυρα τοῖς Ῥωμαίοις.

ἐφ' ὧν δέχεται τὰ ὑπερκείμενα αὔξησιν] Scribendum, τὰ ὑποκείμενα. *Subjecta materia.* Noſter ſect. I. Προτέρυ μὲν ἔ δεῖξαι τί τὸ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. Plutarch. de Orac. defectu. Οὐ γὰρ ἴσως οἰκεῖα ταῦτα ΤΟΙΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙΝ. Quod ſequitur, τὸ πανταχοῦ κώδωνας ἐξῆφθαι, elegans eſt, et petitum ex Demoſt. cont. Ariſtogit. I. p. 493. Ταῦτα τοίνυν Ἀριςογείτων τὰ καλῶς ὅτω πεπηγότα τῇ φύσει καὶ τοῖς ἤθεσι τοῖς ὑμετέροις κινεῖ καὶ ἀναιρεῖ καὶ μεταῤῥίπτει, καὶ ἃ τ ἄλλων τ ἠτυχηκότων ἕκαςος ΑΨΟΦΗΤΙ ποιεῖ, ταῦτ' ὅτος μονονὲ ΚΩΔΩΝΑΣ ΕΞΑΨΑΜΕΝΟΣ διαπράττεται. Hinc Κωδωνοφορεῖν, *tintinnabula ferre.* de quo Ariſtophanes in Av. 843. et Ἐκκωδωνίζειν, *divulgare.* Athenæus lib. 5. p. 219. Ἀλλὰ μὴν ὐδ' ὧν (leg. ὐδὲν ὧν) ὁ Πλάτων εἴρηκε περὶ Σωκράτυς, τ Κωμικῶν τις εἴρηκεν, ὔθ' ὅτι μαίας βλοσυρᾶς υἱος ἦν, ὔθ' ὅτι Ξανθίππη χαλεπὴ ἦν γυνὴ, ἥτις καὶ νιπτῆρας αὐτῦ κατέχει τ κεφαλῆς, ὔθ' ὡς Ἀλκιβιάδης συνεκοιμήθη ὑπὸ τὴν αὐτὴν γενόμεν☉ χλαῖναν. Καί τοι ἀναγκαῖον ἦν τῦτο ΕΚΚΩΔΩΝΙΣΘΗΝΑΙ ὑπὸ Ἀριςοφάνυς ἔ καὶ ἐν τῷ συμποσίῳ κατὰ Πλάτωνα. Qui locus inprimis elegans.

Sect. XXIV.

Καὶ δὴ Φρυνίχῳ] De Phrynicho, Tragico antiquiſſimo, conſulendus Suidas: conſulendus et cl. Bentleius in Diſſert. ad Epiſt. Phaler. p. 256. Mox rectè legitur, ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέητρον. Ità locutus eſt Anonymus in Argument. ad Iſocratis Buſir. Καὶ νοῆσαν τὸ θέατρον ἅπαν ἐδάκρυσε. Huc reſpexiſſe videtur Libanius in Antioch. p. 362. Ἀγομένων δ' ἐπὶ τὰς σφαγὰς, ΕΠΕΣΕ μὲν ὁ δῆμος ΕΣ ΔΑΚΡΥΑ. Ità ſcribendus iſte locus. Quod et rectè animadvertit doctiſſimus Reiskius. Deindè non malè legeris, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ παρὰ δόξαν ΕΜΠΑΘΕΣ. Quod et Moro placebat.

Sect. XXV.

ὁ δὲ σφαδάζων ἀποσείεται τ Κῦρον] De verbo σφαδάζειν pluribus, ut ſolet, vir doctiſſimus ad Timæi Lexicon. Confer. etiam cl. Pierſonum ad Mœrin. Verbum non ſemel uſurpat Philo Judæus adverſus Flaccum. Corrigendus hac occaſione Heſychius: Σφαδάζει. βράζει, δυσθανατεῖ, μετ δόλου πολλῦ ἢ μετ σπασμοῦ πηδᾷ. Scribendum ſine dubio, μετὰ πόνυ πολλῦ. Nam πόνος eſt *dolor.* Plutarch. in Artaxerxe. Ἀποθνήσκυσα γοῦν ἡ γυνὴ ΜΕΤΑ ΠΟΝΩΝ μεγάλων καὶ σπαραγμῶν. Latini *ſe jactare.* Cicero Tuſcul. II. 18. *His tu præſentibus gemere et* te jactare *non audebis profectò.* Ceterùm ad hunc locum Xenophontis reſpexiſſe,

reſpexiſſe videtur Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. V. 15. Καὶ οἱ ἵπποι τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ΑΠΟΣΕΙΟΝΤΑΙ. Item, ille venerum omnium conſarcinator, Heliodorus Æthiop. IX. p. 435. Παράδοξον δὲ ἔδρων καὶ ἐλυμαίνοντο ΤΗΝ ΙΠΠΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΑΣΤΕΡΑ κατὰ τὴν διεξέλασιν τοῖς ξίφεσι ἀνακόπτοντες. ὥστε ἔπιπτον μὲν οὐκ ὀλίγοι τῶν ἵππων πρὸς τὴν ἀλγηδόνα τοῦ χαλινοῦ ὑπερορώντων, καὶ ΤΟΥΣ ΑΝΑΒΑΤΑΣ ΑΠΟΣΕΙΟΝΤΩΝ.

Sect. XXVI.

Φαίης κάκμητας] Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 24. Ὁ δὲ λόγος ὡς πρός τινά ἐστι λεγόμενος. ὡς καὶ Ὅμηρος·

Φαίης κάκμητας καὶ ἀτείρεας ——

Καὶ, Ἔνθ' οὐκ ἂν ὑβρίζοντα ἴδοις. Scribe, ΒΡΙΖΟΝΤΑ. Reſpexit Homer. Il. Δ. 223.

Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον.

Ubi Schol. Βρίζοντα, νυστάζοντα, καὶ ἠρεμοῦντα, ἐξ οὗ ἀμελοῦντα. Hinc mirè corruptus Heſychius: Καμβρίζοντα, ἀμελοῦντα. ubi portentum illud Καμβρίζοντα, quod non novit Græcia, ex tribus iſtis vocibus, ΟΥΚ ΑΝ ΒΡΙΖΟΝΤΑ, ridiculè conflatum eſt. Quod ex Scholiaſta liquet. Confer Schol. ad Arati Dioſ. p. 90. ubi de hoc loco agit. Deindè ſequitur Herodoti locus, πλεύσεαι δύο ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἥξεις εἰς πόλιν μεγάλην, ᾗ ὄνομα Μερόη. Ubi omnes codices Herodoti, πλεύσεαι δυώδεκα ἡμέρας. quod verum. Nimirùm ſcripſerat Longinus, πλεύσεαι ιβ ἡμέρας. Hinc error exſcriptoris. Quo nihil ſolennius. Ceterùm, quod nemo vidit, hunc Herodoti locum tangit Lucianus Ver. Hiſt. II. 27. Ἐπειδὰν δὲ ταύτας ΠΑΡΑΠΛΕΥΣΗ͂Σ, τότε δὴ ΑΦΙΞΗ͂, ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον —— ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, χρόνῳ ποτὲ ΗΞΕΙΣ εἰς τὸν ἑτέραν ἤπειρον, Sic ſolet iſte nebulo. Confer etiam Ariſtoph. Ran. 137. Quæ ſequuntur apud Longinum, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεσι ἐξεγειρόμενον, Quintilianum redolent IX. 3. *Hæc ſchemata et his ſimilia convertunt in ſe auditorem, nec languere patiuntur, ſubinde aliquâ notabili figurâ* EXCITATUM.

Sect. XXVII.

Καὶ ἐστὶ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκβολή τις πάθους] Libri ſcripti ferè omnes cum Manutio et Robortello, ἐμβολή τις πάθους. Quæ quidem lectio quantivis pretii eſt, neque erat ſollicitanda. Noſter ſuprà: Εἶτ' ἐντεῦθεν πάλιν,

πάλιν, ὡς αἱ καταιγίδες, ἄλλην ποιέμενος ΕΜΒΟΛΗΝ. Dicitur autem ἐμβολὴ πάθυς, ut ἐμβολὴ πνεύματος. de quo nos infrà. Max. Tyrius I. 3. Αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι ὁλκάδες ξυνενικάμεναι τὰ ἱςία πρὸς τὸν κλύδωνα ἡμιλλῶντο, καὶ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ἔφερον, καὶ ΤΗΝ ΕΜΒΟΛΗΝ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ ἀπεμάχοντο. Deindè rectè Tollius, Διὸ καὶ ἡ πρόσχρησις τοῦ σχήματος τότε, ἡνίκα ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν ΔΙΑΜΕΛΛΕΙΝ τῷ γράφοντι μὴ διδῷ. Reſpexit Longinus ad Ariſtoph. Plut. 225.

', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ ΚΑΙΡΟΣ ΟΥΧΙ ΜΕΛΛΕΙΝ.

Ad quem locum conſulendus Spanhemius. Huc facit Philo Jud. de Agricult. p. 313. ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΜΕΛΛΕΙΝ ἐκ ἐπιτρεπόντων, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς ἱςαμένων ἀκμῆς. Ceterùm notanda vox Πρόσχρησις. quæ ex rarioribus eſt. Occurrit tamen apud M. Antonin. VII. 5. Προσπαραλαβὼν τὸ δυνάμενον κατὰ ΠΡΟΣΧΡΗΣΙΝ τοῦ ἐμοῦ ἡγεμονικοῦ ποιῆσαι τὸ εἰς τὴν κοινωνίαν νῦν καίριον καὶ χρήσιμον. nec non apud Stobæum Eclog. Phyſic. lib. I. p. 102. τὸ μὲν μετὰ ΠΡΟΣΧΡΗΣΕΩΣ ὀργάνων, τὸ δὲ ἄνευ ΠΡΟΣΧΡΗΣΕΩΣ. quæ loca Lexicographis commendanda ſunt.

τὺς Ἡρακλείδας ἐπιγόνυς ἐκχωρεῖν] Scribe, τὺς Ἡρακλείδας ἐκχωρεῖν. Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 277. Ἡρακλεῖδαι λέγονται οὐ μόνον οἱ Ἡρακλέους παῖδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκείνων ἀπόγονοι. Cetera Hecatei ad mentem Tanaquilli Fabri reformavimus. Locus ità vertendus eſt: *Ceyx autem hæc ægrè ferens, protinùs Heraclidas finibus ſuis emigrare juſſit. Neque enim vobis opitulari poſſum. Ne igitur et vos ipſi pereatis, et mihi quoque damnum inferatis, ad alium quendam populum abite.* Ceterùm idem ſchema, quod in Homero et Hecatæo hic laudat Longinus, uſurpat non minus venuſtè Lucas V. 14. Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ΑΛΛΑ ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ.

ἐμπαθὲς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχίςροφον παρέςησεν] Græca non rectè accepit vir doctiſſimus. Optimè Tollius, *Ceterùm Demoſthenes alio quodam modo in Ariſtogitonem hac perſonarum commutatione uſus eſt, eamque et ſummè verſatilem fecit, et egregio affectu implevit.* Deindè ſequuntur verba Demoſthenis ex Orat. primâ in Ariſtogit. p. 474. ed. Tayl. in quâ plenius legitur, ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς καὶ ἀναιδὴς ἄνθρωπος ὑτοσὶ βιάζεται τὺς νόμυς. Ubi βιάζεσθαι τὺς νόμυς eſt *Vim legibus inferre, Leges violare.* Joſeph. Antiq. Jud. p. 220. Τὴν ἀνδρίαν ὑπολαμβάνυσιν ὑκ ἐν τῷ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ, ἀλλ' ἐν τῷ μὴ εἴκειν ταῖς ἐπιθυμίαις, εἶναι. Quem locum fruſtrà ſollicitant. Sophocles Antig. 678.

Ὅςις δ' ὑπερβὰς ἢ ΝΟΜΟΥΣ ΒΙΑΖΕΤΑΙ.

Atque hinc intelligendus locus Herodoti in Calliope p. 712. qui noſtros

noſtros Interpretes eluſit. Τά τε σφάγια τὰ Ἡγησιςράτε ἐᾶν χαίρειν, μηδὲ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ, ἀλλὰ νόμῳ τῷ Περσέων χρεωμένες συμβάλλειν. *Sinamus*, inquit, *Hegeſiſtrati extiſpicia multum valere, neque contra morem et conſuetudinem noſtram quid agamus, ſed ritu tandem Perſarum confligamus*. Ità vertendus iſte locus. Confer Homer. Il. Α. 557. et Cur. Poſter. ad Theocrit. XXII. 9. Ceterùm hunc locum Demoſthenis, ut alios taceam, laudat Ariſtides Vol. 2. p. 470.

τὸν πρὸς τὸν Ἀριςογείτονα λόγον ἀποςρέψας] De hoc loco in diverſum abeunt Interpretes. Aliud eſt τὸν πρὸς τὸν Ἀριςογείτονα λόγον ἀποςρέψαι, aliud τὸν λόγον ἀποςρέψαι πρὸς τὸν Ἀριςογείτονα. Quod inprimis notandum. Quarè rectè vir doctiſſimus, *Cum ſermonem, quo jam Ariſtogitonem allocutus fuerat, ab illo avertiſſet*. Quod vel ex ſenſu loci manifeſtum eſt. Deindè ſcribe, ἐκ ἄλλως ἡ Πηνελόπη. *Ità quoque loquitur Penelope*. Quod et Faber monuit. Sic noſter ſect. 10. ἐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχος. Nihil verius. Mox ſequitur Homeri locus, οἵ θ' ἅμ' ἀγειρόμενοι. Sed vera lectio eſt, οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι. Huc reſpexit Themiſtius Orat. XXIV. p. 301. Ed. Hard. Μὴ ἐν δὴ καὶ ὑμεῖς ὑπερίδοιτε τε ξενίζειν ἐπιχειρεντος ἐ λίαν κεχαρισμένοις ξενίοις, ἐδὲ γοητεύειν δυναμένοις τὰς ἀκοὰς, ΟΙΩΝ ΘΑΜΑ ΑΠΟΛΑΥΕΤΕ ΣΥΛΛΕΓΟΜΕΝΟΙ, καὶ τὲς ἑςιάτορας ἀγαπᾶτε, ὅτι δὴ δέξιοι καὶ φιλάνθρωποι καὶ ἐ σμικρολόγοι ταῖς παρασκευαῖς.

SECT. XXVIII.

Καὶ μέν τοι Περίφρασις] Manutius, Καὶ μέν τοι καὶ ἡ Περίφρασις. quod placet. Articulus enim deſiderari videtur. Deindè libri veteres, ὡς ἐχ ὑψηλοποιὸν ἐδεὶς ἂν οἶμαι διςάσειεν. Rectè. Particula enim negativa ſæpius παρέλκει apud Græcos. Ità locutus eſt Euſebius Eccleſ. Hiſt. lib. 8. p. 401. Τίς δ' ἂν τὴν τ̃ τοσέτων διερευνώμενος αἰτίαν, ΔΙΣΤΑΞΑΙ ΜΗ ΟΥΧΙ τὸν καθ' ἡμῶν διωγμὸν ἀποφήνασθαι; *Quis eſt porro, qui cum tantorum malorum cauſam inquiſiverit, affirmare dubitet, perſecutionem adverſus nos concitatam horum omnium fontem extitiſſe?* Confer etiam erudutiſſimum Dukerum ad Thucyd. I. 101. Mox ſequitur locus longè elegantiſſimus, e Muſicâ petitus: Ὡς γὰρ ἐν Μεσικῇ διὰ τ̃ παραφώνων καλεμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται. Ubi notanda vox Παραφώνων. cujus meminit Gaudentius Harmon. Introduct. p. 11. ad quem conſulendus cl. Meibomius. Confer etiam cl. Wallis. ad Ptolem. Harmonic. p. 284. Sed de hoc viderint Μεσικῶν παῖδες.

Ἔργῳ μὲν ἡμῖν] Τὸ ἡμῖν eleganter abundat. Haud aliter Sappho, et Auctor Arimaſpiorum, de quo nos ſupra. Sed has venuſtates non

adſequitur Lingua Latina. Deinde MS. Par. ἀποπεμφθέντες ΥΠΟ τῆς πόλεως —— ΥΠΟ τῶν προσηκόντων. Rectè omnino. Quæ paulo infrà ſequuntur, corrupta admodùm ſunt. Scribendum, Ἆρα δὴ τούτοις μετρίως ὤγκωσε τὴν νόησιν, ΗΝ ψιλὴν λαβὼν ΤΗ͂Ι ΛΕΞΕΙ ἐμελοποίησε, καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ ΤΗΝ ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεάμενος εὐμέλειαν; *Num mediocriter his extulit ſententiam, quam nudam nactus, oratione ſuaviorem longè et ſonantiorem effecit, modulatione ex Periphraſi ductâ, tanquam harmoniâ quâdam circumfuſâ?* Ità ſcribendus et interpretandus iſte locus. Quod et rectè monuit Ruhnkenius. Ceterùm quod hic ψιλὴν νόησιν, ſupra ψιλὴν ἔννοιαν vocat Noſter ſect. 9. Ὅθεν καὶ φώνης δίχα θαυμάζεταί ποτε ΨΙΛΗ καθ᾽ ἑαυτὴν Η ΕΝΝΟΙΑ δι᾽ αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον.

θήλειαν νοῦσον] Hujus morbi meminerunt Philo Judæus, Clemens Alexandrinus, Origen. con. Celſum, Dio Chryſoſtom. Schol. ad Hephæſt. p. 41. alii permulti. Verùm per θήλειαν νόσον aliud, ut videtur, Herodotus, aliud recentiores intellexerunt. Confer Hieronym. Mercur. Var. Lect. III. 7. Quocum facit cl. Weſſeling. ad Herodot. I. 105. Adde Leopard. Emend. VII. 10. et cl. Tollium ad locum, qui tamen Mercurialis Scrinia compilâſſe videtur. Ceterùm huc facit Syneſius de Regno. p. 25. Σκύθας δὲ τούτους Ἡρόδοτός τε φησὶ, καὶ ἡμεῖς ὁρῶμεν, κατεχομένους ὑπὸ νόσου πάντας δειλίας. Scribendum proculdubiò: ὑπὸ ΝΟΣΟΥ πάντας ΘΗΛΕΙΑΣ. Ad hunc ipſum Herodoti locum maniſeſtò reſpexit Syneſius.

Sect. XXIX.

Ἐπίκηρον μέν τοι]. Illud ἐπίκηρον eſt nihil aliud quam corruptio τοῦ Ἐπίκαιρον. Quæ Longino vox uſitata. Noſter ſect. 18. ἡ δὲ ἐρώτησις ἡ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται τοῦ πάθους ΤΟ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ. Schol. ad Sophocl. Aj. 1425. Ἐπίκαιρον, εὔκαιρον. Quarè lectionem Manutianam revocavimus. Quæ ſequuntur, εὐθὺς γὰρ ἀβλεμὲς προσπίπτει, malè accepit vir doctiſſimus. Ἀβλεμὲς προσπίπτειν eſt *molle et remiſſum quid Sonare. Sine viribus exire.* Noſter ſuprà, ἄκεντρον ΠΡΟΣΠΙΠΤΕΙ. Quod perindè eſt. Strabo lib. I. pag. 38. ΠΡΟΣΠΙΠΤΕΙ, γὰρ ὡς εἰκὸς, πιθανώτερον, ἂν οὕτω τις ψεύδοιτο, εἰ καταμίσγοι τι καὶ αὐτῶν τῶν ἀληθινῶν. *Veriſimilius enim ſonat, ſi quis ita mentiatur, ut vera falſis admiſceat.* Ità ſcribendus iſte locus, ad quem conſulendus Caſaubonus. Eodem ſenſu verbo ἀποβαίνειν utuntur Græci. Damaſcius in Vitâ Iſidori apud Suid. v. Ῥυθμίζει. Ὅσα ΑΜΕΤΡΟΝ ΑΠΕΒΑΙΝΕ, καὶ ἄλλως οὐ κατὰ τὸν πρεπώδη ῥυθμὸν, ἐμοὶ ἐπανορθοῦσθαι ἐπέτρεπε. *Quæ minus* numeroſa exibant, *et cæteroqui*

decenti

decenti rythmo carēbant, mihi corrigendī poteſtatem fecit. Quæ perperàm ſollicitavit cl. Kuſterus.

δεινὸς γὰρ ἀεὶ περὶ σχῆμα, κἂν τισιν ἀκαίρως] MS. Ambroſ. εἰ κἂν τισιν. Repono, εἰ κἂν τισιν ἄκαιρος. Sic Noſter ſuprà, ſect. 15. Κἂν τούτοις, ὡς οὐκ οἶδ', εἴ τισιν ἑτέροις, ἐπιτυχέστατος. Locus ità vertendus eſt: *Figuram enim iſtam amat Plato, et in eâ formandâ præſtat, quanquam in uſu peccat.* Iſta eſt vis τοῦ Δεινός. quâ nulla vox in omni Græciâ vel plures, vel facundiores elegantias gignit. Ælian. Epiſt. 10. Εἰμὶ δὲ ἐγὼ περὶ ταῦτα δεινός. Cebes p. 5. Ed. Gron. Ἀνὴρ ἔμφρων καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν. Lyſias cont. Theomneſt. p. 174. Περὶ τοῦτο γὰρ δεινὸς εἶ, καὶ μεμελετήκας καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν. Quem locum fruſtrà ſuſpectum habuit cl. Editor.

εἰ προβατά φησιν] Manutiùs cum MSS. nonnullis. Διαχλευάζουσιν — ΦΑΣΙΝ. Rectè. Sic Noſter ſect. 32. Πλάτωνα οὐχ ἥκιστα διασύρουσι — νήφοντα γὰρ ΦΑΣΙ θεόν. Sed hoc leve. Deindè ſcribe cum Schurtzfleiſchio, Ἀλλὰ γὰρ ἅλις —— τοσαῦτα ΠΕΦΙΛΟΛΟΓΗΣΘΩ. *ſed hæc diſputata ſufficiant.* Demetrius Phal. de Elocut. §. 181. Ταῦτα μὲν δὴ παρατεχνολογίσθω ἄλλως. Scribendum, παρατεχνολογήσθω ΑΛΙΣ. Opportunè Euſebius Præparat. p. 61. Ἀλλὰ γὰρ ΤΟΣΑΥΤΑ καὶ ἀπὸ τῆς Ἑλλήνων θεολογίας ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ ΑΠΟΤΕΤΜΗΣΘΩ.

Sect. XXX.

Ἴθι δή, αὖθις φραστικοῦ] Lego, ἴθι δὴ αὖ, τοῦ φραστικοῦ μέρους. Age nunc viciſſim. Deindè rectè legitur, ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἐπιτήδευμα. *Id agunt inprimis omnis generis ſcriptores, ut verborum delectum faciant.* Haud aliter locutus eſt Athenæus lib. 14. p. 661. ἡ μαγειρικὴ τέχνη ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ καὶ ἐλευθέρων. Atque ità intelligendus Dionyſius Halicar. in Cenſur. Vet. p. 125. Πονηρὰ δὲ καὶ πολλή τις τῶν φωνηέντων ἡ σύγκρουσις, καὶ ΚΑΤ' ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ μὲν αἱ κυκλικαὶ περίοδοι καὶ ὁμοειδεῖς τοὺς σχηματισμῶν. *Eſt autem in eo* (Theopompo) *frequens et vitioſa vocalium colliſio, nec non de induſtriâ circumductæ periodi et ſimilis verborum exitus.* Ità ſcribendus et vertendus iſte locus, quem minus perſpectum habuerunt viri eruditiſſimi.

εὐπίνειαν] Vox elegantiſſima, et quam alibi fruſtrà quæſiveris. Eſt autem ſumpta a re ſtatuariâ. nam πίνος eſt *robigo illa antiquitatis*, quæ veterum artificum opera commendabat maximè. De eo pluribus cl. Salmaſius et Kuſterus; hic ad Jamblichi Pythagoram et Heſychium v. Εὐπινῆ, ille in Plinianis et ad Tertulliani Pallium. Sed uterque parum accuratè et in tenebris micans. Dionyſius Halicarn. in Epiſt. ad Pompeium p. 204. ὅτε ΠΙΝΟΣ αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ

λεληθότως ἐπιτρέχῃ. Ubi ineptit Interpres, neque enim quid ſit πίνος ſatis intellexit. Optimè Scholion margini codicis Sylburgiani adſcriptum: Πίνος, ὁ ῥύπος, ἤτοι ὁ ἐπικείμενος ΧΝΟΥΣ ὡς ἐπὶ μήλων καὶ ἀπίων καὶ δαμασκηνῶν. Quod undequaquè verum eſt, et inprimis notandum. Hinc χνοῦς ἀρχαιοπινής. Dionyſius Halicarn. in Demoſth. p. 303. Πολλῆς δέ τινος ἐνταῦθα δεῖ τῆς τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακοφώνων μηδὲ ἀηδεῖς ἐγκαταμίγνυμαι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι, ἀλλ' ἐπανθῇ τις αὐταῖς ΧΝΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΠΙΝΗΣ καὶ χάρις ἀβίαστος. Ubi notandum verbum ἐπανθεῖν. Nam πίνος ſive χνοῦς ἀρχαιοπινὴς eſt *robigo illa* ſive *flos antiquitatis*, quæ in veterum ſtatuis quaſi ἐπανθεῖν dicebatur. Hinc mox Longinus: Μέγεθος, κάλλος, εὐπίνειαν τοῖς λόγοις, ὥσπερ ΑΓΑΛΜΑΣΙ καλλίστοις, δι' αὐτῆς ΕΠΑΝΘΕΙΝ παρασκευάζουσα. Quæ egregia ſunt, et noſtram ſententiam mirè confirmant. Atque hinc intelligenda vox Εὐπίνεια apud Noſtrum, et oratio εὐπινὴς ſive πεπινωμένη, quæ *antiquitatem redolet*, et *vetuſtatis flore* commendatur. de quâ Cicero, Dionyſius Halicarnaſſeus, Damaſcius apud Suid. v. Σαλλούστιος, alii. Illuſtris locus eſt apud Jamblich. Vit. Pythag. cap. 29. quem, quià egregiè huc facit, et cl. Editori non nihil ſuſpectus fuit, hic integrum adſcribam. Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτοῦ, ὡς μὲν ἁπλῶς εἰπεῖν, μέγιστον ἔστω τεκμήριον τὰ γραφέντα ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα, περὶ πάντων ἐχόμενα τῆς ἀληθείας, καὶ στρογγύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα, ἀρχαιοτρόπου δὲ καὶ παλαιοῦ ΠΙΝΟΥ διαφερόντως, ὥσπερ τινὸς ΑΧΕΙΡΑΠΤΗΤΟΥ ΧΝΟΥ, προσπνέοντα. *Antiquitatis colorem, tanquam intactum et illibatum quendam florem, redolentia.* Nihil melius aut expreſſius. Dicitur autem χειραπτεῖν et χειράπτητος ut χειραλειπτεῖν ut χειραλείπτης. de quo Suidas noſter conſulendus. Idem autem χειραπτεῖν et χειραπτάζειν. quod verbum uſurpat Herodotus II. 90. Οὐδὲ ψαῦσαι ἔξεστιν αὐτοῦ οὐδένα οὔτε τῶν προσηκόντων, οὔτε τῶν φίλων, ἀλλά μιν οἱ ἱρέες αὐτοὶ οἱ τοῦ Νείλου, ἅτε πλέον τι ἢ ἀνθρώπου νεκρὸν, ΧΕΙΡΑΠΤΑΖΟΝΤΕΣ θάπτουσι. Ubi MSS. nonnulli, χειραπάζοντες. quod tantundem eſt.

Sect. XXXI.

πλικώτατον καὶ γόνιμον τοῦ Ἀνακρέοντος] Legendum videtur, ποιητικώτατον καὶ γόνιμον. Error ortus ex compendio ſcripturæ. Deindè ſequitur Theopompi locus laudatus, Δεινὸς ὢν ὁ Φίλιππος ἀναγκοφαγῆσαι πράγματα. Quomodo locutus eſt Cicero in Bruto §. 236. *Is laborem, quaſi curſum forenſem, diutius non tulit, quod et corpore erat infirmo, et hominum ineptias et ſtultitias*, quæ devorandæ nobis ſunt, *non ferebat.*

ὅλον καταχορδεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν] Hæc ſunt verba Herodoti VI. 75. Ad Herodotum reſpexit Ariſtides Vol. I. p. 567. Καὶ τὴν Κλεομένους τοῦ Λακωνικοῦ νίκην ἀναμένειν, ὃς τὸ αὐτοῦ σῶμα ΚΑΤΕΧΟΡΔΕΥΣΕΝ ἐκ ποδῶν ἀρξάμενος. Huc referendus etiam Scriptor, neſcio quis, apud Suidam: Κατεχόρδησεν, ἀνεῖλεν, ἐξενάριξεν. Εἶτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε καὶ μανεὶς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ ΚΑΤΕΧΟΡΔΗΣΕ. Ubi nihil muto. Idem Καταχορδῆσαι, καταχορδίσαι et Καταχορδεῦσαι. Sed de hoc viderit Suidas. Ceterùm verbo utitur Themiſtius Orat. XXI. p. 261. ed. Hard. Καὶ ταῦτα ἐρεῖ παρεστηκότων ἔτι τυχὸν μειρακίων, ἃ ἀνηλεῶς ΚΑΤΕΧΟΡΔΕΥΣΕΝ ἐν ταῖς βασάνοις, ὅτι ῥύπου τι προσῆν τῷ νομίσματι.

Sect. XXXII.

ὁ γὰρ Δημοσθένης ὅρος καὶ τῶν τοιούτων] Hunc locum rectè intellexit cl. Pearcius. Senſus eſt: Quod ad multitudinem metaphorarum attinet, Cæcilius quidem videtur ſtare ab iis, qui binas tantum vel ad ſummum ternas unà adhibendas eſſe docent. In quo quidem auctoritatem Demoſthenis eſt ſecutus. Is enim in hujuſmodi rebus norma et canon eſt. Iſta eſt mens Longini. Huc facit Plinius Epiſt. IX. 26. *Sed Demoſthenes ipſe ille* norma oratoris et regula, *num ſe cohibet et comprimit, quum dicit illa notiſſima?* ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες. Atque hunc locum ob oculos habuiſſe videtur Longinus.

τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες —— τὴν δ' ἐλευθερίαν ἀνατετροφότες] Inſignis hic locus, quem, ut alios taceam, laudat Theo. Progymn. cap. 7. depromptus eſt ex Demoſth. Orat. de Coron. p. 582. ed. Taylor. Sed oratio manifeſtò vitioſa eſt et parum curata. Scribendum proculdubiò: Ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ ἀλάστορες καὶ κόλακες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νυνὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ. *Homines impuri, nefarii, et adulatores, qui ſuam quiſque patriam fœdè lacerarunt, propinatam olim Philippo, nunc vero Alexandro.* Τὰς πατρίδας προπεπωκότες. *Qui patriam ſuam prodiderunt.* Plutarchus in Arato. Ἦν μὲν οὖν μέγα καὶ τὸ χρήματα ποιοῦντα πορίσαι τοῖς πολίταις, ὅσων σμικρὸν μέρος ἄλλοι στρατηγοὶ καὶ δημαγωγοὶ λαμβάνοντες παρὰ βασιλέων, ἠδίκουν καὶ κατεδουλοῦντο καὶ ΠΡΟΕΠΙΝΟΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ. Accedit Photius in Lex. inedito, atque ex eo Suidas v. Προπίνει. Δημοσθένης δὲ τοὺς προδόντας ΤΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ τοῖς ἐχθροῖς, ΠΡΟΠΙΝΕΙΝ ἔφη τοῖς ἐχθροῖς. Qui locus inprimis notandus. Deindè legitur τὴν δ' ἐλευθερίαν ἀνατετροφότες. ubi Tollius ἀνατετραφότες. quomodò Æſchines cont. Timarch. p. 80, Πλείστους δ' ἂν εὕροιτ' ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων πόλεις ΑΝΑΤΕΤΡΑΦΟΤΑΣ. Idem

cont. Cteſiph. p. 245. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Ἀθηναῖοι, οὐκ αἰσχύνεσθε, εἰ ἐπὶ μὲν τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας νόμον ἔθεσθε, ἐάν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῷ πόρῳ ΠΛΟΙΟΝ ΑΝΑΤΡΕΨΗ, τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι, ἵνα μηδεὶς αὐτοσχεδιάζῃ εἰς τὰ τῶν Ἑλλήνων σώματα· τὸν δὲ τὴν ΠΟΛΙΝ ἄρδην ΑΝΑΤΕΤΡΑΦΟΤΑ, τοῦτον ἐάσετε πάλιν ἀπευθύνειν τὰ κοινά; Cum Demoſthene facit Andocides de Myſter. p. 238. Πάντες ἴστε ὅτι παρὰ τοῖς παιδαρίοις τοῖς μικροτάτοις καὶ τοῖς γυναίοις κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατεῖχεν, ὅτι Ἱππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει, ὃς αὐτοῦ τὴν ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ. μέμνησθε ταῦτα, ὦ ἄνδρες. πῶς οὖν ἡ φήμη ἡ τότε οὖσα δοκεῖ ὑμῖν ἀποβῆναι; οἰόμενος γὰρ Ἱππόνικος υἱὸν αὐτῷ τρέφειν, ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὃς ΑΝΑΤΕΤΡΟΦΕΝ ἐκείνου τὸν πλοῦτον, τὴν σωφροσύνην, τὸν ἄλλον βίον ἅπαντα.

Ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ ῥήτορος θυμός] Elegantiſſimum verbum ἐπιπροσθεῖ nobis conſervavit Robortellus, ſed quod nemo Interpretum intellexit. Ità autem vertit vir doctiſſimus: *Hic multitudine metaphorarum ira rhetoris in proditores proruit.* Quem et ſecutus eſt cl. Morus. Atqui ἐπιπροσθεῖν non eſt *proruere.* Ἐπιπροσθεῖν τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν eſt *multitudinem troporum obnubilare et abſcondere.* Suidas: Ἐπιπροσθεῖ, ἐπισκιάζει. Theodoret. Eccleſ. Hiſt. v. 18. ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙ ἡ ἐξουσία τῷ λογισμῷ. *Rationi tenebras offundit licentia.* Idem Græc. Affect. lib. 2. p. 24. Οὐ μόνον ἄρα ἡμεῖς τὸ τῆς οἰήσεως ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙΝ ὑμῖν εἰρήκαμεν πάθος. *Non igitur nos ſoli inanem quendam faſtum vobis officere diximus.* Ità ſcribendus et vertendus iſte locus. Quod et jampridem vidit Sylburgius. Philoponus apud Suid. v. Διαφανές. Καὶ αἱ μὲν σφαῖραι διαφανεῖς εἰσι, τὰ ἄστρα δὲ οὐκέτι. ὅθεν καὶ ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΣΙΝ ἀλλήλοις. *Et ſphæræ quidem pellucidæ ſunt; ſed aſtra non item. Quæ cauſa eſt ut ſe invicem obſcurent.* Heraclides Alleg. Hom. p. 427. Οὐ γὰρ ἀκήρατον φῶς, οὐδ' ἀμιγὲς ἀχλύος μελαίνης ὑφίστατα τὸ τοῦ ἡλίου, νυκτὶ δὲ αὐτὸν ἐθόλωσεν, ὁποία σχεδὸν εἴωθεν ἐν τοῖς λοιμικοῖς πάθεσι ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙΝ τῷ δ' ἡμέρας φέγγει. *Neque enim ſincerum ſolis lumen, nec atræ caliginis expertem exhibet, ſed nocte quâdam obſcurat, qualis ferè ſolet peſtilentiæ tempore diurnum lumen obumbrare.* Strabo lib. 8. p. 534. Τὸ δὲ Ποσείδειον ἄλσος ἐστὶ πρὸς τῇ θαλάττῃ. τούτῳ δὲ ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙ τὸ Σαμικὸν, ὥστε ἐκ θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι. *Neptuni lucus ad mare eſt, quem ita Samicum abſcondit, ut e mari cerni non poſſit.* Plutarch. in Pericle. Οὕτως ἔοικε πάντῃ χαλεπὸν εἶναι καὶ δυσθήρατον ἱστορίᾳ τἀληθὲς, ὅταν οἱ μὲν ὕστερον γεγονότες τὸν χρόνον ἔχωσιν ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΝΤΑ τῇ γνώσει τῶν πραγμάτων. Philo Jud. de Special. Leg. p. 344. Μηδενὸς ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΝΤΟΣ ἡλίῳ τὸ παράπαν, ἀλλ' ὡς ἐν αἰθρίᾳ καθαρᾷ ὁλοσὸν ἀναφαίνοντι. Ità ſcribendus iſte locus. Heſych. Ὁλοσός, ὅλος ὡς ἐστίν. Et notanda vox, nam rarior eſt. Elegantèr Plutarch. de Audit. p. 41. Ὁ μὲν γὰρ Μελάνθιος, ὡς ἔοικε, περὶ

περὶ τῆς Διογένους τραγῳδίας ἐρωτηθεὶς, οὐκ ἔφη κατιδεῖν αὐτὴν ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΜΕΝΗΝ. Quem locum imperitè admodùm ſollicitavit cl. Reiſkius. Atque hinc Ἐπιπρόσθησις. *Obtentus. Obtegumentum.* Polybius III. 71. Εἶναι δὲ ΕΠΙΠΡΟΣΘΗΣΕΙΣ ἱκανὰς ἐν τοῖς πλείστοις τόποις. *Eſſe autem in plurimis locis idonea obtegumenta.* Plutarch. de Conſol. ad Apollon. p. 121. Ταῦτα γὰρ αὐτοῖς πάντα ΕΠΙΠΡΟΣΘΗΣΙΣ γίνεται, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀμφιάσματα, καὶ τὰ τῶν κρινομένων. Ità ſcribendus iſte locus. Vocem non ſemel uſurpat Plutarchus.

Ὑποτίμησις] Rectè Gabriel, *Etenim EXCUSATIO, inquiunt remedium eſt contra nimiam in metaphoris audaciam.* Quocum facit Petrus Paganus. Heſych. Ὑποτιμήσεως, προφάσεως. ad quem locum conſulendus ὁ πάνυ Hemſterhuſius. Arrian. Epictet. III. 4. Διὰ τοῦτο οὐδὲν παρέβη τῶν πρεπόντων ἀνδρὶ ἀγαθῷ, οὔτ᾽ ἀπολογούμενος, οὔθ᾽ ΥΠΟΤΙΜΩΜΕΝΟΣ. Ἡμεῖς δὲ πάσης ΠΡΟΦΑΣΕΩΣ πρὸς τὸ ἀγεννεῖς εἶναι εὐποροῦμεν. Ità ſcribendus iſte locus. Quod et rectè animadvertit cl. Wolfius. Ælian. Nat. Anim. IV. 43. Τὸ ἐθελόπονον πάρεστι ΑΠΡΟΦΑΣΙΣΤΩΣ, καὶ ἄνευ τινὸς ΥΠΟΤΙΜΗΣΕΩΣ. Quem locum, qui illuſtris eſt, tangit Ruhnkenius.

τῇ τοῦ θυμοῦ ἐπεγέρσει] Manutius, ἐγέρσει. Non malè. Quocum et facit MS. Vat. Philoſophus ad Nicomachum lib. 3. Πάντα γὰρ τὰ ταῦτα ἔοικε σημαίνειν ΤΗΝ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ ΕΓΕΡΣΙΝ. Deinde rectè libri veteres, ὁποῖον μάλαγμα. *Ad inſtar malagmatis. Ut malagmatis loco ſubſerviat.* Atque ità quoque ſcribendum apud Platonem in Timæo. Nam, τὸ, ἅλμα μαλακὸν, quod ibi legitur, ineptiſſimum eſt. Rem extra controverſiam ponit Alcinous de Doctrin. Platon. cap. 23. Τὸν πνεύμονα δὲ ἐμηχανήσαντο τῆς καρδίας χάριν μαλακόν τε καὶ ἄναιμον, σηραγγώδη τε καὶ σπόγγῳ παραπλήσιον, ὅπως ἔχῃ ΜΑΛΑΓΜΑ πηδῶσα ἡ καρδία κατὰ τὴν ζέσιν τοῦ θυμοῦ. Quem locum a viris eruditis non animadverſum fuiſſe miror. Huc ſpectat Rufus Epheſius II. 63. Κατασκευάσαι δὲ ὁ ἐπίπλους ὡς ἂν τοῖς ἐντέροις εἴη ΜΑΛΑΓΜΑ, πρὸς τὴν ἀπὸ περιέχοντος αὐτὰ σκληρίαν περιτοναίου. Eſt autem μάλαγμα verbum τεχνικόν. de quo Caſaubonus ad Æneam. eſt et verbum *nauticum.* Heſychius: Σπεῖραι, σειραὶ, δράγματα. καὶ τὰ ΜΑΛΑΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ. Ubi intelligit lexicographus *funes complicatos,* quos lateribus navium, cum in portu ſunt, appendunt nautæ, ne attritu inter ſe detrimenti quid capiant. Angl. *Fenders.* Interpretes non intellexerunt. Σύστρεμμα ἐκ σχοινίου vocat ſuprà Heſychius. Quod perindè eſt. Huc alludere videtur Plutarchus Sympoſ. lib. 1. p. 618. Δίιστημι δὲ καὶ στραγγαλιῶντας, καὶ φιλολοιδόρους, καὶ ὀξυθύμους ἀλλήλων, τινὰ παρεντιθεὶς μέσον, ὥσπερ ΜΑΛΑΓΜΑ τῆς ἀντιτυπίας. Quod elegantiæ ſingularis eſt.

τόν

τόν γε μὴν σπλῆνα τῶν ἐντὸς μαγειρεῖον.] MS. Vat. *μαγεῖον.* rectè. Idem *μαγεῖον* et *ἐκμαγεῖον*. Quomodò rectè legitur apud Platonem in Timæo: *Οἷον κατόπτρῳ παρεσκευασμένον καὶ ἕτοιμον ἀεὶ παρακείμενον* ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ. Huc reſpexit Pollux II. 220. *Περὶ μέν τοι τὴν κοιλίαν κατὰ τὰ λαιὰ ὑπὸ τὸ διάφραγμα, ὁ σπλὴν κεῖται, ὃν Πλάτων* ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ *γενέσθαι φησιν.* Hinc Damaſcius in Vit. Iſidori apud Phot. Bibl. p. 1064. *τοῦ προσώπου* ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ *ἡμιτύβιον.* ubi ineptè Interpres, *faciei ſimulachrum.* Imò, *deterſorium.* Schol. ad Ariſtoph. Plut. 729. *Ἡμιτύβιον, ἀντὶ τοῦ σουδάριον. ῥάκος ἡμιτριβὲς λινοῦν τι, οἷον* ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ. Confer Iſaac. Voſſium ad Catullum p. 96. et cl. Lindan. ad Heſych. v. *Ἐκμαγειωθείς.* Ceterùm huc egregiè facit Ariſto in Epigram. Anthol. lib. 6. p. 571.

—— *τόν τε* ΜΑΓΗΑ
Σπόγγον ——

Ità ſcribendus iſte locus ex Suid. v. *Μαγῆα.* Potuit quidem Longinus, ut verum fatear, memoriæ vitio, ut alibi, errâſſe, atque adeo continuatâ metaphorâ ſcripſiſſe *γυναικωνῖτιν* —— *ἀνδρωνῖτιν* —— *μαγειρεῖον.* In locis enim Veterum laudandis, parum accurati ſunt recentiores: Sed hoc contra mentem Platonis.

τὴν σάρκα οἷον τὰ πηδήματα] Emendavimus ad Suidam III. p. 58. *οἷον* ΤΑ ΠΙΛΗΜΑΤΑ. Quæ veriſſima lectio, et Platoni reſtituenda. Quod et me per literas monuit amiciſſimus Ruhnkenius. Confer cl. Jungerman. ad Polluc. VII. 171. ubi de hoc loco agit. Opportunè Pollux II. 233. *αἱ δὲ σάρκες* ΠΙΛΗΜΑ ΜΑΛΑΚΟΝ. Ad hunc ipſum Platonis locum reſpexit.

ὡς ἐκ τινος νάματος ἐπιόντος, ἀραιοῦ ὄντος αὔλωνος τοῦ σώματος, τὰ τῶν φλεβῶν ῥέοι νάματα] Hæc non rectè ceperunt viri doctiſſimi. *Αὐλὼν τοῦ σώματος* eſt *ipſum corpus.* Locus autem itâ vertendus eſt: *Alimenti cauſâ Dii rivulos per corpus duxerunt, canales tanquam in hortis ſecantes, ut venarum latices, velut e perenni quodam fonte, per corpus foraminoſum manarent.* *Ἀραιοῦ ὄντος αὐλῶνος τοῦ σώματος.* *Cum corpus ſit foraminoſum, ſive meatibus ſcateat.* Iſta eſt vis τοῦ *ἀραιοῦ.* Lucian. in Gymnaſio. *Καὶ κώλυμα γίνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων,* ΑΡΑΙΟΙΣ *ποτε καὶ ἀνεῳγόσι* ΤΟΙΣ ΣΩΜΑΣΙΝ *ἐμπιπτόντων.* Deindè lego ex Platone, *τὰ τῶν φλεβῶν ῥέοι* ΡΕΥΜΑΤΑ. Dionyſius Halicarn. in Veter. Cenſur. p. 122. *Καθάπερ ἐκ πολλῶν* ΝΑΜΑΤΩΝ *εἴ τις κομίσας* ΡΕΥΜΑ *τι, εἰς τὴν ψυχὴν* ΜΕΤΟΧΕΤΕΥΣΕΙ. Quod ad hunc Platonis locum referendum eſt.

ἀπόχρη δὲ τὰ δεδηλωμένα, ὡς] Scribe, Ἀπόχρη δὲ ΤΑΔΕ ΔΗΛΟΥΝ ΜΕΝ, ὡς. *Sed hæc ſufficiunt oſtendere.* Dionyſius Halicarn. in Epiſt. ſecundâ ad Ammæum. βούλεται γὰρ ΔΗΛΟΥΝ ὅτι μεγάλοι γενόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνάγκην παρέσχον τοῦ πολέμου. Deindè ſequitur Platonis locus celeberrimus, Οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἐπινοεῖν ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρος κεκραμένην; οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, κολαζόμενος δὲ ὑπὸ νήφοντος ἑτέρου θεοῦ, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται. Quæ in uſum ſuum convertit Plutarchus de Aud. Poet. Vol. II. p. 15. et deindè p. 791. Διὸ καὶ τῶν νέων ἕνεκα δεῖ πολιτεύεσθαι τὸν πρεσβύτην, ἵνα ὃν τρόπον φησὶ Πλάτων ἐπὶ τοῦ μιγνυμένου πρὸς ὕδωρ ἀκράτου, ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΝ θεὸν ἑτέρῳ θεῷ νήφοντι σωφρονίζεσθαι κολαζόμενον· οὕτως εὐλάβεια γεροντικὴ κεραννυμένη πρὸς ζέουσαν ἐν δήμῳ νεότητα, βακχεύουσαν ὑπὸ δόξης καὶ φιλοτιμίας, ἀφαιρῇ τὸ μανικὸν καὶ λίαν ἄκρατον. Qui locus inſignis eſt.

ὅμως αὐτὸ ὁ Καικίλιος] Manutius, ὅμως αὐτόθεν ὁ Καικίλιος. Quocum faciunt MSS. Vat. et Ambroſ. rectè. Vox αὐτόθεν Longino familiaris eſt. Senſus eſt: *Hujuſmodi Platonis lapſus aggreſſus Cæcilius, quamquam reverà non niſi lapſus ſunt, nihilominus tamen auſus eſt propterea Lyſiam Platoni anteferre.* Hæc mens Longini eſt. Oratio autem nonnihil elliptica eſt. Quod optimis ſcriptoribus ſolenne. Deindè MS. Pariſ. τὸ δὲ ἦν ἄρα οὐχὶ τοιοῦτον, οὐδὲ ὀλίγου ΔΕΙ. *Quod utrumque tam a vero alienum eſt, quam quod maximè.* Et hoc Fabro arriſit. Sed utraque lectio proba eſt. Οὐχὶ τοιοῦτον, οὐδὲ ὀλίγου ΔΕΙΝ τοιοῦτον. Quod lectori erudito notandum.

Sect. XXXIII.

μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις] Scribe cum Manutio, διημαρτημένον. *Sublimitas quæ in nonnullis peccat.* Quod elegantius. Quæ paulo infrà leguntur, τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος, vereor ut ſana atque incorrupta ſint. Robortellus cum MSS. Pariſ. et Ambroſ. κίνδυνοι σμικρότητος. Lego, τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ σμικρότητος. *Id quod ubique accuratum eſt, in periculum humilitatis incurrat neceſſe eſt. Non longè abeſt ab eo quod minutum eſt.* Suidas: Κινδυνεύει. ἀντὶ τοῦ ἐγγίζει. Jonas I. 4. apud LXX. Καὶ τὸ πλοῖον ΕΚΙΝΔΥΝΕΥΕ τοῦ συντριβῆναι. *And the ſhip was in danger of being loſt.* Paulo poſt legitur, καὶ ἥκιστα τοῖς πλάσμασιν ἀρεσκόμενος. Quomodò locutus eſt Philoſophus ad Nicomach. lib. 4. Καὶ τῷ Σιμωνίδῃ ΟΥΚ ΑΡΕΣΚΟΜΕΝΟΣ. Deindè diſtinguo, ὅμως δὲ —— οὐδὲν ἧττον οἶμαι. *Etſi lapſibus ſcriptorum minimè delector, nibilo minus tamen cenſeo.*

Ἀπολλώνοις ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς] Robortellus cum MS. Par. ὁ τοῖς Ἀργοναύταις ποιητής. Scribendum proculdubiò, ὁ τοὺς Ἀργοναύτας ποιήσας. *Qui poema de Argonautis ſcripſerat.* Strabo lib. 14. Διονύσιος ὁ Θρᾲξ, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ΤΟΥΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΣ ΠΟΙΗΣΑΣ. Ἀλεξανδρεῖς μὲν, ἐκαλοῦντο δὲ Ῥόδιοι. Deindè ſcribe, Ἆρ' οὖν Ἀπολλώνιος ἂν μᾶλλον ἢ Ὅμηρος ἐθέλοις γενέσθαι; *An igitur Apollonius eſſe malis, quam Homerus?* Nihil verius. Librarii in hiſce plurimum peccant. Quæ vero ſequuntur de Theocrito, nullum locum hic habent, et proindè inducenda ſunt. Confer Hiſtoire de l'Acad. Royale des Inſcript. et belles Lettres. Tom. IX. p. 330. ubi nonnulla leguntur, quæ ad hunc locum illuſtrandum apprimè faciunt.

κἀκεῖνα τῆς ἐκβολῆς τοῦ δαιμονίου πνεύματος ὁρμῇ] MSS. meliores cum Manutio non agnoſcunt illud ὁρμῇ. Rectè. Eſt enim nihil aliud quam interpretamentum τοῦ ἐμβολῇ. Heſychius: Ἐμβολὴν, ὁρμήν. Quarè locus ità reſcribendus eſt: Κἀκεῖνα τῇ ἐμβολῇ τοῦ δαιμονίου πνεύματος, ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον. *Idque impetu divini ſpiritus, quem legi ſubjicere difficile eſt.* Noſter ſect. 27. Καί ἐστι τὸ τοιοῦτον εἶδος ΕΜΒΟΛΗ ΤΙΣ ΠΑΘΟΥΣ. Plutarchus, quem ſæpius imitatur Longinus, de Placit. Philoſoph. IV. 16. Ἀλκμαίων ἀκούειν ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐντὸς τοῦ ὠτός· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ διηχοῦν κατὰ ΤΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΜΒΟΛΗΝ.

τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιτο ἑξῆς] Vox excidit. Legendum, ΕΝΟΣ δράματος τοῦ Οἰδίποδος ΕΙΣ ΤΑΥΤΟ συνθεὶς τὰ Ἴωνος ΑΠΑΝΤΑ ἀντιτιμήσαιτο ἑξῆς. *Nemo profectò, qui ſapit univerſa ſimul Jonis opera cum unâ Sophoclis fabulâ OEdipo comparaverit.* Τὰ Ἴωνος ἅπαντα ἑξῆς. *Univerſa ſimul Ionis opera. Tous les ouvrages d'Ion enſemble.* ut rectè Boilavius. Eſt autem hæc formula loquendi uſitatiſſima. Noſter ſect. 4. τὰς ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΞΗΣ κόρας. Idem ſect. 9: Πλὴν ἐν ΑΠΑΣΙ τούτοις ΕΞΗΣ. Item ſect. 34. ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΞΗΣ τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος. Ceterùm de Ione atque ejus ſcriptis, quæ plurima erant, copioſiſſimè atque elegantiſſimè pro more diſſeruit Bentleius ὁ πάνυ ad Malelam. Confer, ſi tanti eſt, et quæ nos ſcripſimus in Epiſt. Critic. p. 104.

Sect. XXXIV.

ὡς ὁ πένταθλος ὥστε λείπεσθαι] MS. Par. ὥς γε λείπεσθαι. Scribendum cum Manutio, ὅς γε λείπεται. Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. IV. 36. Πᾶσι τοῖς πολίταις, ΩΣ πατὴρ πρᾶος υἱοῖς αὐτοῦ, χρώμενος, ΟΣ ΓΕ καὶ τὴν ἐξουσίαν, ἣν ὑμεῖς ἐδώκατέ μοι, οὐχ ἅπασαν ἐβουλόμην ἔχειν. Lyſias cont. Agorat. p. 253. Καί τοι εἰ ἐκεῖνος ἀπέθανεν, ἢ που Ἀγόρατός γε δικαίως ἀποθανεῖται,

ΟΣ

ΟΣ ΓΕ τόν τε Μενέϛρατον ἀποχράψας, ἄῤῥος ἐκείνῳ ἐϛὶ τοῦ θανάτου. Ità ſcribendum. Vulgo malè legitur, ὥϛε. Ceterum Hyperidem hic comparat Longinus pentathlo, qui licet, ſummis athletis, in ſuo cuique generi, par non ſit; δευτερεύει tamen, ſive ſecundas in ſingulis facile obtinet, atque adeo ceteros athletas nullo negotio ſuperat. Pentathlus enim cedit curſori, qua curſor, ſed tamen eundem curſorem, in quovis alio certamine, utpote ἰδιωτὴν, facile antecellit. Hæc mens Longini eſt, quam non malè expreſſit Gabriel de Petrâ, non peſſimus rhetoris noſtri Interpres. Confer Platonem in dialogo, qui Ἐραϛαὶ ſive περὶ φιλοσοφίας inſcribitur, unde hæc quodammodo mutuatus eſt Noſter, quod et dudum vidit Tanquillus Faber. Eâdem quoque ſimilitudine utitur Anonymus apud Photium in vit. Pythag. §. 15. Ὥσπερ ὁ πένταθλος πάσας ἔχων τὰς δυνάμεις ἐν ἑκάϛῃ ἥττων ἐϛὶ τοῦ ἕν τι ἐπιτηδεύοντος τῶν ἀθλημάτων· οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος πάσας ἔχων τὰς δυνάμεις ἐν ἑκάϛῃ λείπεται. Elegantiſſimè Syneſius Epiſt. 148. Ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ᾽ ἓν ἑκάϛης ἡττᾶται τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἑκάϛης νικᾷ. καὶ τοῦτ᾽ ἔϛι ΤΟ ΕΚ ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΠΡΩΤΕΙΟΝ.

ἐκ περιττοῦ] Rectè Gabriel, *Lyſiacas inſuper virtutes venereſque adjecit*. Quod Græci ἐκ περιττοῦ, Latini *inſuper* ſive *ex abundanti* vocant. Nos Angli, *over and above*. Gloſſæ Vet. Ἐκ περιττοῦ, *Inſuper*, *Amplius*, *ex abundanti*. Laertius in Zenone. ΕΚ ΠΕΡΙΤΤΟΥ δὲ τῆς ὁρμῆς τοῖς ζώοις ἐπιγενομένης, ᾗ συγχρώμενα πορεύεται πρὸς τὰ οἰκεῖα. Deindè lego, Καὶ γὰρ μαλακίζεται ἔνθα χρὴ *Molleſcit* ſive *de impetu ſuo remittit, ubi opus eſt*. Noſter ſect. 8. Οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ γενναῖον πάθος ΕΝΘΑ ΧΡΗ, μεγαλήγορον. Rectè autem et eleganter, μαλακίζεται. Joſephus de Bell. Jud. IV. 9. Ἔνθα δὴ τὰς μὲν προβολὰς ὀκνηροτέρας ἐποιεῖτο ὁ Σίμων, ΜΑΛΑΚΙΖΟΜΕΝΩΝ αὐτῷ τῶν πλειόνων. *Itaque tunc Simon ſegnius quidem ferebatur ad impreſſiones faciendas, quod ſuorum plerique de impetu ſuo remitterent*. Hinc μαλακώτερον γράφειν, et μαλακώτερος ἐν τοῖς λόγοις. Dionyſ. Halic. in Demoſth. Τὸ δὲ τῆς λέξεως λεῖον καὶ ΜΑΛΛΑΚΟΝ αἰτιῶμαι. Idem in Lyſiâ. Ἐν μὲν γὰρ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΟΣ. Socrat. Epiſt. Alatii p. 67. Ὑπὲρ ἐνίων δὲ διὰ τὴν ἡλικίαν ὁμολογῶν ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΟΝ ΓΡΑΦΕΙΝ, συγγνώμης ἀξιοῖ τυχεῖν. Quod ſequitur, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἡδὺ, λιτῶς ἐφηδυνόμενον, optimè expreſſit Cicero in Bruto. *Hic primus inflexit orationem, et eam* MOLLEM *teneramque reddidit: et* SUAVIS, *ſicut fuit, videri maluit, quam gravis; ſed* SUAVITATE *ea, quæ perfunderet animos, non perfringeret*.

μύκτηρ πολιτικώτερος, εὐγένεια] Secutus eſt, ut ſolet, Noſter Plutarchum ſuum de Herodoti Malign. p. 860. Εὐρυθμός τε καὶ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ Ο ΜΥΚΤΗΡ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κᾶρας ὥσπερ εἰς κόρακας ἀποδιοπομπουμένου τὸν Ἰσαγόραν. Vocem

Vocem autem εὐγένεια fruſtrà ſuſpectam habuerunt viri eruditi. Photius in Bibl. p. 525. Καὶ ἡ λέξις δὲ αὐτῷ καὶ ἡ συνθήκη τῆς Ἀττικῆς ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ ἐ φεύγει τὰς γονάς. *Dictio autem ejus atque adeo ipſa compoſitio nativam Atticam elegantiam ſapit.* Optimè Quintilian. X. 1. *At Meſſala nitidus et candidus, et quodammodo præ ſe ferens in dicendo* NOBILITATEM SUAM.

τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον] Ita rectè exhibet MS. Vat. Aliud eſt εὐπάλαιστρος, aliud εὐπάλαιστος. Εὐπάλαιστος eſt *qui facile vincitur.* Epicharmus apud Laertium in Platone.

Δυσπάλαιστος αὐτὸς ἄλλως εὐπαλαίστους ἀποφανεῖ.

Invictus ipſe alios facile ſuperabit.

Ita ſcribendus iſte verſus, metro jubente. Εὐπάλαιστρος eſt *palæſtræ peritus.* cui opponitur Ἀπάλαιστρος. Heſychius: Κυπρία πάλη. ἣν ἔνιοι πάμμαχον χαλοῦσιν, οἱ δὲ ἄγροικον καὶ ΑΠΑΛΑΙΣΤΡΟΝ, διὰ τὸ τοὺς ἐν Κύπρῳ ἀτέχνως παλαίειν. Cicero Orator. ad M. Brutum. *Itaque qualis eorum motus,* quos ἀπαλαίστρους Græci vocant, *talis horum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris ſententias.* Quintilian IX. 4. *Id quod Cicero optimè vidit, atque teſtatur frequenter, ſe quod numeroſum ſit quærere: ut magis non ἄρρυθμον, quod eſſet inſcitum et agreſte, quam εὔρυθμον* (ſcribe, ἔρρυθμον) *quod poeticum eſt, eſſe compoſitionem velit: ſicut etiam quos palæſtritas eſſe nolumus,* PERITOS TAMEN PALÆSTRÆ *eſſe volumus, non ἀπαλαίστρους.* Vocem uſurpat Meleager apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. IX. p. 473. nec non Strato in Epigrammate:

Ἀλλ' οὐκ ὢν ΑΠΑΛΑΙΣΤΡΟΣ ὁ δεσπόσυνος προσέειπε,
Παῦσαι· πνιγίζεις, φησὶ, τὸ παιδάριον.

Ità ſcribendus iſte locus, de quo nos ad Theocrit. V. 90.

σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ' ἀνάγωγα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους] τὰ ἀνάγωγα σκώματα ſunt *joci inurbani, laſcivi, atque homine libero minimè digni.* Athenæus lib. 13. p. 585. Ἀριστόδημος δὲ ἐν δευτέρῳ γελοίων ἀπομνημονευμάτων, Γνάθαιναν, φησὶ, δύο ἐμισθώσαντο, στρατιώτης καὶ μαστιγίας. ΑΝΑΓΩΓΟΤΕΡΟΝ οὖν τοῦ στρατιώτου λάκκον αὐτὴν εἰπόντος· πῶς; ἔφησεν, ἢ ὅτι δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετέ μοι, Λύκος καὶ Ἐλεύθερος; Ceterùm huc egregiè facit Cicero Epiſt. Famil. IX. 15. *Accedunt non Attici, ſed ſalſiores quam illi Atticorum, Romani veteres atque urbani ſales.* Qui locus in primis notandus. nam ad Longinum noſtrum intelligendum plurimum facit.

τὸν δὲ ἐπιτάφιον] Hyperidis ἐπιτάφιος ſive *Oratio funebris* cum ceteris viri facundiſſimi ſcriptis diu multumque deſideratur. Eam egregiè laudant

laudant præter rhetorem Noſtrum Diodorus Siculus, Plutarchus, Photius, Harpocratio, alii complures. Extat fragmentum ejus ſanè elegantiſſimum apud Stobæum Serm. CXXIII. quod, quia ab hoc loco haud alienum eſt, et lectori erudito ſine dubio arridebit, hic integrum adſcribam, idque paulo emendatius quam vulgo legitur. Χαλεπὸν μὲν ἴσως ἐςὶ τοὺς ἐν τοῖς τοιούτοις ὄντας πάθεσι παραμυθεῖσθαι· τὰ γὰρ πένθη οὔτε λόγῳ οὔτε νόμῳ κοιμίζεται· ἀλλ᾽ ἡ φύσις ἑκάςου καὶ ἡ φιλία πρὸς τὸν τελευτήσαντα ὁρισμὸν ἔχει τοῦ λυπεῖσθαι. ὅμως δὲ χρὴ θαῤῥεῖν, καὶ τῆς λύπης παραινεῖν (leg. παραιρεῖν) εἰς τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ μεμνῆσθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς ἧς καταλελοίπασιν. οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ᾽ ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασι. εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον, ἀλλ᾽ εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν, εὐδαίμονές τε γεγόνασι κατὰ πάντα. ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδες τετελευτήκασι, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται. ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοίπασιν, ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια ἐπίτροπος αὐτοῖς τῶν παίδων καταςήσεται. πρὸς δὲ τούτοις, εἰ μέν ἐςι τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέσθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ νόσων καὶ λύπης καὶ τῶν ἄλλων τῶν προσπιπτόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον· εἰ δὲ ἔςιν αἴσθησις ἐν ᾅδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη (leg. εἰκὸς) τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείςης εὐδαιμονίας (Ruhnken. κηδεμονίας) ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν. Hactenùs Hyperides. Rectè autem emendavit Geſnerus, τῆς λύπης παραιρεῖν. *dolorem deminuere*. Verbum occurrit apud Stobæum in Eclog. Ethicis lib. 2. p. 205. et Schol. ad Ariſtoph. Pac. 481. Rectè etiam emendavimus, ΕΙΚΟΣ τοὺς —— τυγχάνειν. Polybius VIII. 9. Ὡς εἴπερ καὶ περὶ τοὺς ἀποιχομένους ἔςι τις αἴσθησις, ΕΙΚΟΣ εὐδοκεῖν αὐτὸν καὶ τῇ τῶν Ἀχαιῶν εὐχαριςίᾳ καὶ ταῖς ἐν τῷ ζῆν κακοπραγίαις. Plutarch. II. p. 560. οὔσῃ δὲ τῇ ψυχῇ μετὰ τὴν τελευτὴν, μᾶλλον ΕΙΚΟΣ ἔςι καὶ τιμὰς ἀποδίδοσθαι καὶ τιμωρίας. Ceterùm poſterior pars hujus ἀποσπασμάτιου occurrit etiam in Collectaneis Maximi et Antonii a Geſnero editis p. 906. ubi falsè Apollonio tribuitur.

ὅταν δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπιχαρὴς εἶναι, τότε πλέον ἀφίςαται] Legendum, ἐπίχαρις. *feſtivus*. Joannes Stobæus in Eclog. Ethic. p. 194. Λέγεσθαι γὰρ χάριν καὶ τὴν ἐν ὄψει, ἢ ἐν λόγοις, καθ᾽ ἣν μὲν τὸν εὔχαριν ὀνομάζεσθαι, τὸν δὲ ΕΠΙΧΑΡΙΝ. Plutarch. in Flaminio. Συγγενέσθαι πάντων ἥδιςος, καὶ εἰπεῖν ΕΠΙΧΑΡΙΣ μετὰ δεινότητος. Philoſtrat. in Apollon. V. 37. ΕΠΙΧΑΡΙΣ τε γὰρ τὰς διαλέξεις ἐδόκει, καὶ τὰς ἔριδας παρῃτεῖτο. Platonius in Prolegom. ad Ariſtoph. Ὥσπερ δὲ ἐςὶν ὑψηλος, οὕτω καὶ ΕΠΙΧΑΡΙΣ, καὶ περὶ τὰ σκέμματα λίαν εὔςοχος. Scribendum, περὶ τὰ ΣΚΩΜΜΑΤΑ. Scriptor neſcio quis apud Suid. v. Ἀνασεσυρμένην. Καλοῦσι δὲ τὸν μὲν ΣΚΩΠΤΙΚΟΝ ΕΠΙΧΑΡΙΝ.

περὶ Φρυγίης] Scribendum, περὶ ΦΡΥΝΗΣ. Quod et vidit cl. Schurzfleiſchius. Vidit etiam vir inſigni eruditione Henricus Valeſius ad Harpocrationem. Hyperidis orationem ὑπὲρ Φρύνης laudant Schol. ad Hermogenem, et Harpocratio non ſemel. Confer etiam Alciphron. Epiſt. I. 31. et cl. Bergler. ad locum. Quæ ſequuntur, καρδίῃ νήφοντος, leviter corrupta ſunt. Scribendum καρδίᾳ. Notum proverbium: Τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ νήφοντος ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τοῦ μεθύοντος. cujus meminit Plutarch. de Garrul. p. 503. Eſt autem καρδίᾳ νήφοντος, *Verè ſobrii. Sobrietate ipſâ, ſi diis placet, ſobrioris.* Τῷ ὄντι νήφοντος vocat ſuprà Longinus. Eleganter Plautus in Truculento IV. 4.

Si alia membra vino madeant, cor ſit ſaltem ſobrium.

ὁ δὲ ἔνθεν ἑλὼν τοῦ μεγαλοφυεστάτου καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας] Quæ ad hunc locum ſcripſerunt viri doctiſſimi, unâ liturâ corrigenda ſunt. Editio princeps cum MSS. nonnullis, Ἔνθεν λαβών. Quibuſcum facit Manutius. Rectê omninò. Aliud eſt ἔνθεν λαβών, aliud ἔνθεν ἑλών. Homer. Odyſſ. Θ. 500.

ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ, ὡς οἱ μὲν ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν.

Ubi rectè Schol. Ἔνθεν ἑλών, ἐντεῦθεν ἀρξάμενος. Hinc Philoſtratus in Apollonio VIII. 7. Ἔνθεν Πυθαγόρας ἑλών. *hinc orſus Pythagoras.* Idem in Alexandro. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ διελέχθη. Dio Chryſoſt. p. 395. ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ ἄθρουν καὶ πολὺν ἀφῆσι λόγον. Syneſius de Regno. ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ φημὶ δεῖν, ἡγουμένου θεοῦ, τὸν βασιλέα πρῶτον αὐτὸν αὐτοῦ βασιλέα εἶναι. Vides jam τὸ Ἔνθεν ἑλὼν nullum locum hic habere. Deindè rectè Robortellus et MS. Pariſ. ἀρετὰς συντετελεσμένας. Quarè locus ità certo certius reſcribendus eſt: Ὁ δὲ ἔνθεν λαβὼν ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΣΤΑΤΟΥΣ καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας. Quæ locutio librario fraudi fuit. Τὰς μεγαλοφυεστάτους ἀρετάς. *Virtutes ſummas atque elatiſſimas.* Nihil verius hac emendatione. Ceterùm reſpexiſſe videtur Noſter, ut ſolet, ad Dionyſium Halicarn. de Thucyd. §. 53. Ῥητόρων δὲ Δημοσθένης μόνος Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἐγένετο κατὰ πολλά, καὶ προσέθηκε τοῖς πολιτικοῖς λόγοις παρ' ἐκείνου ΛΑΒΩΝ, ἃς οὔτε Ἀντιφῶν, οὔτε Λυσίας, οὔτε Ἰσοκράτης, οἱ πρωτεύσαντες τῶν τότε ῥητόρων, ἔσχον ΑΡΕΤΑΣ, ΤΑ ΤΑΧΗ λέγω, καὶ τὰς συστροφάς, καὶ ΤΟΥΣ ΤΟΝΟΥΣ, καὶ τὸ πικρόν, καὶ τὸ στρυφνόν, καὶ τὴν ἐξεγείρουσαν τὰ πάθη ΔΕΙΝΟΤΗΤΑ.

καταβροντᾷ καὶ καταφέγγει] Reſpexit illud Ariſtophanis de Pericle, quod legitur Acharn. 529.

Ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὑλύμπιος
ΗΣΤΡΑΠΤ', ΕΒΡΟΝΤΑ ——

Ubi

Ubi laudat Scholiaſtes verſus celeberrimos Eupolidis, quos hic emendatos ſubjiciam.

Κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν.
Ὁπότε παρέλθοι δ' ὥσπερ οἱ 'γαθοὶ δρομεῖς
ΕΚΔΕΚΑ ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας·
Ταχὺς λέγειν μὲν, πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει
Πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν.
Οὕτως ἐκήλει· καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Ità ſcribendus iſte locus, quem cl. Editor expedire non potuit. Confer Alciphron Epiſt. p. 179. et doctiſſimum editorem ad locum. Huc reſpexit, quod nemo vidit, Themiſtius Orat. XXVII. p. 339. Ed. Hard. Καὶ λέγων αἱρήσεις οὐκ ΕΚΔΕΚΑ μόνων ποδῶν, ἀλλ' ἓξ εἴκοσιν ἴσως, τυχὸν δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ σταδίου, τοὺς ῥήτορας σὺ ἀλλαχόθεν. *Ita ut orationem habens, non ſolum ſexdecim pedibus, ſed viginti et ſex, fortaſſis etiam integro ſtadio omnes rhetores ſis ſuperaturus.* Ità ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus, qui elegantiſſimus eſt, et viros doctiſſimos eluſit.

Sect. XXXV.

λειπόμενος ὁ Λυσίας] Scil. Πλάτωνος. cujus ſuprà mentio eſt. Libanius Epiſt. 78. οὐκ ὢν νήπιος, ἀλλ' οὐδὲ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΛΕΙΠΟΜΕΝΟΣ. Deindè MSS. ὁ μὲν πλεῖον ἔτι. Quæ malè diſtincta, et non leviter corrupta, ita ex vi et juſſu ſententiæ reſcribenda ſunt: Οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει ΠΟΛΥ λειπόμενος ὁ Λυσίας, ΟΜΩΣ ΠΛΕΙΟΝ ἔτι τοῖς ἁμαρτήμασι περιττεύει, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. *Etenim cum non ſolum magnitudine ſed et numero virtutum Platone multum inferior ſit Lyſias, eum tamen magis vitiis ſuperat, quam virtutibus ſuperatur.* Quod elegans et rotundum eſt. Noſter ſuprà: Φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς οὐδ' αὐτὸς αὑτὸν, ΟΜΩΣ ΜΑΛΛΟΝ μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα ἢ Λυσίαν φιλεῖ. Et mox infrà: Τοῦ ἀναμαρτήτου ΠΟΛΥ ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, ΟΜΩΣ πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ θνητοῦ. Voculæ ὁ μὲν et ὅμως non rarò permutantur. Poſſis etiam ſcribere, Τοῦ μὲν πλεῖον ἔτι. Quod et verius fortaſſe. Haud diſſimiliter locutus eſt Euripides in Ino apud Stobæum Grotii p. 309. qui ità legendus eſt:

Φεῦ, ὅσῳ τὸ θῆλυ δυστυχέστερον γένος
Πέφυκεν ἀνδρῶν, ΩΝ τε καὶ τοῖσιν καλοῖς
Πολλῷ ΛΕΛΕΙΠΤΑΙ, καὶ ΕΤΙ τοῖς αἰσχροῖς ΠΛΕΟΝ.

οὐ ταπεινὸν

οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον οὐδ᾽ ἀγεννὲς ἔκρινε τὸν ἄνθρωπον] "Opinor vocem "ἡμᾶς hic ejici debere. quid enim hic faciunt junctæ propè voces "ἡμᾶς et ἄνθρωπον, quarum una ſenſui ſatis eſt?" *Pearce.* Viri doctiſſimi κρίσις minus ſatisfacit. Ità locutus eſt Clemens Alexand. Cohort. p. 74. Μόνος ὁ τῶν ὅλων δημιουργὸς, τοιοῦτον ἄγαλμα ἔμψυχον ΗΜΑΣ, ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ, ἔπλασεν. Deindè legitur, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου. Quæ ita vertenda: *Statim a principio natura noſtris animis invictum quendam amorem* τοῦ μεγάλου *inſevit, ut ſemper ejus deſiderio teneremur.*

Διόπερ τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆς] Ruhnkenius noſter, διανοίας τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῇ. Quo nihil verius. Huc facit Ariſtot. Epiſt. ad Alexandrum. Ἐφ᾽ ἃ γὰρ ἂν ἐπισκοπῶν ΕΠΙΒΑΛΛΩ ΤΗ, ΔΙΑΝΟΙΑ, πάντα μοι φαίνεται μεγάλα καὶ θαυμαστά. Ubi neſcio an ſcribendum, τὴν διάνοιαν. Dicitur autem τὴν διάνοιαν ἐπιβάλλειν, ut τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν. quæ locutio reſtituenda Diogeni apud Stobæum p. 219. Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλουσίας γραίας προσποιούμενον ἐρᾶν, ἔφη, ταύτης οὐ ΤΟΝ ΟΦΘΑΛΜΟΝ, ἀλλὰ τὸν ὀδόντα ΕΠΙΒΕΒΛΗΚΕ. Ita ſcribendus iſte locus, cujus acumen non cepit Interpres. Mox rectè cl. Pearcius, καὶ μέγα καὶ καλόν. Iſtæ voces ſæpiſſimè conjunguntur. Arrian. Epictet. II. 11. Καὶ πῶς οἷόν τε πόλιν μὲν ἢ οἶκον μὴ δύνασθαι διαμένειν μηδ᾽ ὀλιγοστὸν χρόνον δίχα τοῦ διοικοῦντος καὶ ἐπιμελουμένου· τὸ δ᾽ οὕτω ΜΕΓΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟΝ κατασκεύασμα εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν οὕτως ἀτάκτως οἰκονομεῖσθαι; Confer nos ſuprà ad ſect. 2. ubi iſtam phraſin Dioni Caſſio reſtituimus. Deindê ſequiur, ταχέως εἴσεται πρὸς ἃ γεγόναμεν. Quomodo locutus eſt Hierocles apud Stobæum p. 298. Ed. Needham. Ὅθεν καλῶς ἡ φύσις, ὡς ἂν ΕΦ᾽ Α ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ μὴ ἀγνοοῦσα, παρήγαγεν ἡμῶν ἕκαστον τρόπον τινὰ μετὰ συμμαχίας. Ità ſcribendus videtur iſte locus.

Καὶ ποταμοὺς ἐνίοτε τοῦ γένους ἐκείνου καὶ αὐτοῦ μόνου προχέουσι πυρός] Legebat doctiſſimus Pricæus, τοῦ ἐγγενοῦς ἐκείνου. Sed verior mihi ſemper viſa eſt Marklandi noſtri conjectura, τοῦ γηγενοῦς ἐκείνου. de quo conſulendus cl. Ruhnkenius, qui noſtra quodammodo occupavit. Accedit Juſtinus IV. 1. *Eſt autem ipſa terra* (Siciliæ) *tenuis ac fragilis, et cavernis quibuſdam fiſtuliſque ita penetrabilis, ut ventorum tota fermè flatibus pateat; nec non et* IGNIBUS GENERANDIS *nutriendiſque* SOLI *ipſius* NATURALIS MATERIA. Quod ſequitur. αὐτοῦ μόνου πυρός, elegantiſſimum eſt, et neutiquam ſollicitandum. *fluvios ſubterranei iſtius et puri puti ignis.* Πυρὸς ἁγνοτάτας παγὰς vocat Pindar. Pyth. I. 39. Ad quem locum, qui omnino conſulendus eſt, reſpexiſſe videtur Longinus.

τὸ χρειῶδες ἢ καὶ ἀναγκαῖον] Senſus hujus loci paulo obſcurior eſt, quem ità facilè expediveris: *Sed de omnibus hujuſmodi rebus hoc dici poſſit; Quod utile ſit et neceſſarium, facilè ab omnibus comparari poſſe, atque eâ de cauſâ minus admirationi eſſe; id vero admirationem movere, quod extraordinarium ſit, et præter opinionem expectationemque noſtram.* Huc egregiè facit Plutarchus de Cupid. Divit. p. 527. Οἱ δὲ πολλοὶ τὸ τοῦ Τηλεμάχου πάσχομεν. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὑπὸ ἀπειρίας, μᾶλλον δὲ ἀπειροκαλίας, τὴν μὲν Νέστορος ἰδὼν οἰκίαν κλίνας ἔχουσαν, τραπέζας, ἱμάτια, στρώματα, οἶνον ἡδὺν, οὐκ ἐμακάριζε ΤΟΝ ΕΥΠΟΡΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΑΙΩΝ Η ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΝ· παρὰ δὲ τῷ Μενελάῳ θεασάμενος ἐλέφαντα καὶ χρυσὸν καὶ ἤλεκτρον ἐξεπλάγη. Quem locum ob oculos habuiſſe videtur noſter Criticus.

Sect. XXXVI.

ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ θνητοῦ] Alii πάντως, alii παντὸς. Neutrum verum. Libri omnes πάντες. Rectè. Senſus eſt: *Etſi iſti homines multum abſint a perfectione, nemo tamen ex iis eſt, qui non ultra faſtigium humanum ſit evectus.* Hæc mens Longini. Quod noſtros Interpretes fugiſſe miror. In iis quæ ſequuntur, Καὶ τὸ μὲν ἄπταιστον οὐ ψέγεται, τὸ μέγα δὲ καὶ θαυμάζεται, imitatus eſt noſter Plutarchum ſuum de Educat. p. 7. Τὸ μὲν γὰρ ἀσφαλὲς ἐπαινεῖται μόνον, τὸ δὲ ἐπικίνδυνον ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΖΕΤΑΙ.

οὐδὲ πολλοστημόριον ἂν εὑρεθείη τῶν ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντη κατορθουμένων] Dionyſius Halicarn. in Epiſt. ad Cn. Pompeium cap. 2. Ἐγώ τέ φημι τῆς ὑψηλῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς καὶ παρακεκινδυνευμένης φράσεως ἐφιέμενον Πλάτωνα, μὴ περὶ πάντα τὰ μέρη κατορθοῦν, ΠΟΛΛΟΣΤΗΝ μέν τοι ΜΟΙΡΑΝ ἔχειν ΤΩΝ ΚΑΤΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ τὰ διαμαρτανόμενα ὑπ' αὐτοῦ. Ad quem locum manifeſtò reſpexit Longinus. Quæ ſequuntur, Διὰ ταῦθ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος, οὐ δυνάμενος ὑπὸ τοῦ φθόνου παρανοίας ἁλῶναι, nemo interpretum adſecutus eſt. Nulla tamen in omni Helleniſmo vel frequentior vel elegantior locutio. Locus ita vertendus eſt: *Quamobrem omnis ætas, omneſque mortales, quos vel ipſa Invidia delirare haud dixerit, palmam illis detulerunt, quam hodièque retinent, et ſemper retinebunt.* Παρανοίας ἁλῶναι eſt *Dementiæ argui.* Æſchines cont. Cteſiph. Μηδ' ΑΙΡΕΙΤΕ ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. *Nolite coram Græcis delirationis atque inſaniæ populum Athenienſem damnare.* Idem cont. Cteſiph. Ὁ δὲ δῆμος ἐκ τῆς ἀθυμίας ὥσπερ παραγεγηρακὼς ἢ ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ΕΑΛΩΚΩΣ. *Populus autem tanquam ſenio aut dementiâ quâdam captus.* Xenoph. Memor. I. 2. Φάσκων δὲ κατὰ νόμον ἐξεῖναι ΠΑΡΑ-

ΝΟΙΑΣ ΕΛΟΝΤΙ καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. *Dicens lege permiſſum eſſe, ut aliquis patrem convictum amentiæ vinciat.* Hinc lux Ariſtophani Nub. 843.

Οἴμοι· τί δράσω παραφρονοῦντος τοῦ πατρός;
Πότερον ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ αὐτὸν εἰσαγαγὼν ΕΛΩ;

Ἐς τ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ ——] Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis in Midam, quod alii Homero, alii Cleobulo tribuunt. de quo Herodotus in Vit. Homeri, et Laertius in Cleobulo. Eleganter Libanius in Juliani necem p. 259. Ὦ πολλὰ συγκινήσας ἐπὶ σαυτῷ δάκρυα, οὐκ ἐπ' ἤματι, κατὰ τὸ ἔπος, ὀλοφυρμοῦ τυχὼν, ἀλλ' ἐν τῷ πένθει κατέχων ἀνθρώπους, καὶ καθέξων γε,

Ὄφρ' ἂν ὕδωρ τε νάῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ.

ἐν ὑπεροχῇ πλὴν] Manutius cum MSS. nonnullis, ἐν ὑπεροχῇ πολλῇ. Lego et diſtinguo, τὸ δ' ἐν ὑπεροχῇ πολλῇ, πλὴν οὐχ ὁμότονον. Vox altera alteram abſorbuit. Diodorus Sicul. XIX. 81. Ἦν δὲ καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ μεγέθει διάφορος, ἔτι δὲ καὶ κεκοσμημένος ὅπλοις βασιλικοῖς εἶχε ΠΟΛΛΗΝ ΥΠΕΡΟΧΗΝ καὶ κατάπληξιν. Ita ſcribendus iſte locus. Confer Suid. v. Δημήτριος. Deindè rectè Tollius, βοήθημα τῇ φύσει πάντη πορίζεσθαι τὴν τέχνην. Noſter ſuprà: τῶν ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι ΠΑΝΤΗ, κατορθουμένων. Idem ſect. 32. ἐν τῷ γλαφυρῷ ΠΑΝΤΗ, κεκαλλιγραφημένοι. Nihil verius. Quod vero ad hunc locum ſcripſit cl. Pearcius, unâ liturâ corrigendum eſt.

Sect. XXXVIII.

καὶ αἱ τοιαῦται] Scribe, κάκιστοι καὶ αἱ τοιαῦται. Agit enim hic Noſter de Hyperbolis *vitioſis*. Deindè legitur vel Demoſthenis, vel neſcio cujus, nobilis locus, Εἰ μὴ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε. quem alii laudant, alii vituperant. Sic ſolent rhetores. Confer Libanii Argument. in Orat. de Haloneſo. cujus ſcrinia compilavit Tanaquillus Faber. Quæ ſequuntur, Διόπερ εἰδέναι χρὴ τὸ μέχρι ποῦ παροριστέον ἕκαστον, perperàm accepit vir doctiſſimus. Non malè Gabriel, *Quarè ſcire oportet quouſque progrediendum ſit. Quouſque ferri poſſit non incommodè Hyperbole.* Iſta eſt vis τοῦ Παρορίζειν apud Rhetorem noſtrum. Vide quæ adnotavit cl. Pearcius ad ſect. 2. Optime Quintilian. VIII. 6. *Quamvis enìm eſt omnis Hyperbole ultra fidem, non debet eſſe ultra modum.*

Ἐπειθ'

Ἐπειδ' οἱ λόγοι τοσαύτην ἔχουσι δύναμιν —— ἀρχαίως διελθεῖν] Hæc ſunt verba Iſocratis in Panegyrico, ubi legitur: Ἐπειδὴ δ' οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν —— ἀρχαίως διεξελθεῖν. Quomodo laudat Harpocratio v. Ἀρχαίως. Sed hoc leve. Huc reſpexit Libanius in Epiſt. ad Abureium. Πάνυ μοι βεβαιοῦν δοκεῖς τὸν λόγον, ὃν περὶ τῆς τῶν λόγων Ἰσοκράτης εἶπε φύσεως, ὅτι ἄρα οἷοί τέ εἰσιν αἴρειν μικρὰ, καὶ μεγάλα καθελεῖν. Item Julianus Orat. I. in Conſtantium. Οἱ δὲ τῆς τέχνης ἀπολαῦσαι φασιν ἐν τῷ δύνασθαι περὶ τῶν μικρῶν μειζόνως διελθεῖν, καὶ τὸ μέγεθος ἀφελεῖν τῶν ἔργων τῷ λόγῳ, καὶ ὅλως ἀντιτάττειν τῇ τῶν πραγμάτων φύσει δύνασθαι τὴν τῶν λόγων. Ad quem locum conſulendus illuſtriſſimus Spanhemius.

αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὅμως] Diſtingue, αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα, ὅμως εἶναι περιμάχητον ἔτι. Quod ſanguinem limumque biberent, et pro iis *Nihilo minus* dimicarent, *etiam, credibile facit ipſa rei acerbitas et circumſtantia.* Ceterùm hunc Thucydidis locum ante oculos habuiſſe videtur Hérodian. VIII. 13. Ὁ γὰρ ἦν μόνον ἐκ τοῦ παραρέοντος ποταμοῦ ποτὸν, αἵματι καὶ φόνοις μεμιασμένον ΕΠΙΝΕΤΟ. Huc adludit etiam Lucian. in libello, Quomodò conſcribenda ſit hiſtoria: Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων φοβήσει αὐτὸν, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ ΟΙΟΝ ΤΟ ΥΔΩΡ ΕΠΙΝΟΝ, καὶ ΩΣ ΕΦΟΝΕΥΟΝΤΟ ΠΙΝΟΝΤΕΣ ΟΙ ΠΟΛΛΟΙ.

χερσὶ καὶ στόμασι] Hunc locum Herodoti, quo nullus elegantior, perperàm ſollicitavit Tanaquillus Faber. Ita locutus eſt Dio Caſſius XXXVIII. 49. Καὶ πολλοὶ καὶ τῆς τῶν βραχυτέρων ξιφῶν χρήσεως στερηθέντες, ΤΟΙΣ ΤΕ ΧΕΡΣΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΣΤΟΜΑΣΙ ἀντ' ἐκείνων ἠγωνίζοντο, κατασπῶντες τοὺς ἀντιπάλους, δάκνοντες, σπαράττοντες, ἅτε καὶ τῷ μεγέθει τῶν σωμάτων πολὺ αὐτῶν ὑπερέχοντες. Item neſcio quis apud Suid. v. Ἐμφύς. Ὁ δὲ Κελτὸς προθυμίαν εἶχεν, ἐμφὺς τῷ πολεμίῳ, ΚΑΙ ΧΕΡΣΙ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΤΙ δίκην θηρίου διασπάσαι αὐτόν. Huc accedit Cicero in Tuſculanis V. 27. *Adoleſcentium greges Lacedæmone vidimus ipſi incredibili contentione certantes* PUGNIS, CALCIBUS, UNGUIBUS, MORSU *denique; cum exanimarentur priuſquam ſe victos faterentur.* Quod ſequitur, κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες, reſpexiſſe videtur Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. IX. 21. Καὶ τελευτῶντες ΕΓΚΑΤΕΧΩΣΑΝ αὐτοὺς τῷ πλήθει ΤΩΝ ΒΕΛΩΝ.

πλὴν ὁμοίως] Lego cum Schurtzfleiſchio, πλὴν ὅμως ἔχει πίστιν. *Nihilominus tamen credibile eſt.* Nilus Epiſt. 102. Ἀμήχανον χωρὶς λύπης παρελθεῖν τὸν ἐμπαιδευόμενον τοῖς πειρασμοῖς· ΠΛΗΝ ΟΜΩΣ —— Heraclid. Allegor. Homer. p. 420. ΠΛΗΝ ΟΜΩΣ τὸν ἀριθμὸν οὕτω πολὺν ὄντα τῶν ἔργων, οὐκ ἄπιστον ἡ θέρειος ὥρα πεποίηκεν. *Verùm etſi tantus ſit rerum geſtarum numerus, propter æſtivi tamen diei longitudinem credi meretur.*

Deinde

Deinde recte Tollius, τὰ ἐγγὺς ἐκστάσεως ἔργα καὶ πάθη. *Quæ a furore propius abſunt.* Haud diſſimilitèr corruptus Philoſophus in Poeticis cap. 17. Δι᾽ ὃ εὐφυοῦς ἡ ποιητική ἐστιν ἢ μανικοῦ. τούτων γὰρ οἱ μὲν εὔπλαστοι, οἱ δὲ ΕΚΣΤΑΤΙΚΟΙ. *Quamobrem Poetica ingenioſi eſt hominis vel furore correpti: illi enim ſingendis moribus ſunt apti; hi autem extra ſe poſiti, ſe revera eſſe eos putant quos imitentur.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Vulgo inepte legitur, ἐξεταστικοί. Ceterum notanda phraſis ἔργα καὶ πάθη. quæ Platonis eſt, Polit. II. p. 140. Ed. Cant. Τὰ δὲ δὴ τοῦ Κρόνου ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΠΑΘΗ ὑπὸ τοῦ υἱέως, οὐδ᾽ ἂν εἰ ἦν ἀληθῆ ᾤμην δεῖν ῥᾳδίως οὕτω λέγεσθαι πρὸς ἄφρονάς τε καὶ νέους.

ὅθεν καὶ τὰ κωμικὰ] Verte, *Comica illa.* vel *illa Comici.* nempe illa ipſa quæ ſequuntur:

> Ἄγρον ἔσχ᾽ ἐλάττω γῆν ἔχοντ᾽ ἄρ᾽ ἐπιστολῆς
> Λακωνικῆς ——————

Quæ miror viro doctiſſimo placere potuiſſe. Nam illud ἄρα nullum locum hic habet. Verſus proculdubio ita conſtituendus eſt:

> Ἄγρον ἔσχ᾽ ἐλάττω γῆν ἔχοντ᾽ ἐπιστολῆς Λακωνικῆς.

Eſt verſus Iambicus tetrameter acatalecticus. quod genus metri Comicis familiare. Alitèr ordinabat magnus Caſaubonus ad Strabonem. ſed noſtra veriora atque elegantiora ſunt. Deindè legitur, καί πως ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις. ubi notanda elegantiſſima vocula πως. quam Interpretes ſuſque deque habuerunt. *Et diaſyrmus eſt quodammodo, neſcio quomodo, humilitatis exaggeratio.* Voculam iſtam non ſemel uſurpat Longinus. Ceterum de *Epiſtolâ Laconicâ* conſulendus accuratiſſimus Meurſius in Laconicis III. 4. et Meurſio non minor cl. Valckenarius ad Theocriti Adoniazuſas.

SECT. XXXIX.

ὅσα γε τῆς θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτά] Hunc locum nemo Interpretum intellexit. Græca ita vertenda ſunt: *In duobus libris ſatis expoſuimus quantum hujus argumenti nobis erat perſpectum.* Θεωρία eſt *inſtitutum. argumentum.* Noſter in Prolegom. in Hephæſt. §. 7. Ἐπὶ ταύτης τῆς ΘΕΩΡΙΑΣ πολλαχόθεν λέγεται μέτρον. *In præſenti Inſtituto metri nomen multifarium dicitur.* Dionyſius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 5. Διὰ ταύτας μὲν δὴ τὰς αἰτίας ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ἀπέστην. *Propterea ob has cauſas ab hoc inſtituto abſiſtebam.* Ariſtides Vol. 2. p. 439. Καὶ ὅλως μυρία

ἄν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν, ἃ καὶ δῆλά ἐστι πᾶσι τοῖς ἐντὸς ἅπαξ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΑΥΤΗΣ. *Cujuſmodi certè infinita recenſeri queant, nemini non manifeſta, qui in hoc argumento verſatus eſt.* Huc inprimis facit Photius in Demoſt. p. 1470. Καὶ πολλοῖς ἔτος ὁ λόγος παρέσχεν ἀγῶνα, κρίνεσθαι προτεθεὶς, ὥσπερ καὶ Ἀσπασίῳ τῷ ῥήτορι, ἅτε μηδ' ΕΦΙΓΜΕΝΩ, ΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΘΕΩΡΙΑΣ εἰς ἀκρίβειαν. Ità ſcribendus eſt iſte locus.

ὡς ἐ μόνον ἐστὶ πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἁρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα, ἀλλὰ —— θαυμαστόν τι ὄργανον] Vox ἐνέργημα a Manutio profecta eſt, qui de ſuo addidit. Notanda autem locutio φυσικὸν ἐνέργημα. quomodo locutus eſt Marcus Antoninus IX. 3. Καὶ τὰ ἄλλα τὰ ΦΥΣΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΜΑΤΑ, ὅσα αἱ τοῦ σοῦ βίου ὧραι φέρουσι. Sed quod in Antonino verum et probum eſt, in Longino vereor ne pravum et improbum ſit. Quarè vide an locus ità legendus et diſtinguendus ſit: ὡς ἐ μόνον ἐστὶ πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἁρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ πάθους θαυμαστόν τι ὄργανον. Quod planum et perſpicuum eſt. Rectè μεγαλοπρεπείας καὶ πάθους. quod egregium et harmoniæ proprium. Illud autem ὄργανον πειθοῦς habuit a Plutarcho ſuo in Fabio Maximo. Ἤσκει τὸ μὲν σῶμα πρὸς τοὺς πολέμους, ὥσπερ ὅπλον σύμφυτον, τὸν δὲ λόγον ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΕΙΘΟΥΣ πρὸς τὸν δῆμον, εὖ μάλα πρεπόντως τῷ βίῳ κατακεκοσμημένον. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Longinus.

ἐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐπιτίθησι] Legendum, ἐντίθησι. Quod et Faber monuit. Noſter ſuprà: ψυχήν τινα τοῖς πράγμασι φωνητικὴν ΕΝΤΙΘΕΙΣΑ. Lucian. in Gymnaſio: Καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ΕΝΤΙΘΗΣΙ. Jamblichus dè Myſteriis. p. 83. Ἡμῖν τε δι' αὐτῶν ΕΝΤΙΘΗΣΙ φρόνησιν. Nihil verius hâc lectione. Ceterum notanda locutio, Οὐ γὰρ αὐλὸς ΜΕΝ ——; Οὐκ οἰόμεθα δ' ΑΡΑ τὴν σύνθεσιν ——; Qui loquendi modus Græcis non inuſitatus, ſed editoribus noſtris parum perſpectus. Senſus eſt, quem et recte admodum expreſſit vir doctus in Commentario ad Longinum: "Si tibiæ, ſi citharæ ſoni "habent vim permovendi animos auditorum vehementiſſimè, multò "magis habebit hanc vim verborum collocatio." Haud aliter locutus eſt Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. X. 28. Οὐ γὰρ ἤδη ΜΕΝ ποτε βαρβάροις —— Ῥωμαίοις δ' ΑΡΑ ——; Item Plutarchus de Audit. p. 42. Οὐ γὰρ ἐκ κουρείου ΜΕΝ ἀναστάντα —— Ἐκ δ' ἀκροάσεως ἀπιόντα καὶ σχολῆς, ΟΥΚ εὐθὺς ἀφορᾶν χρὴ πρὸς ἑαυτὸν ——; Quæ loca ſedulò obſervanda ſunt et conferenda. nam planè gemella ſunt, et locutionis hujus indolem abundè patefaciunt.

βάσιν ἐνδοὺς τινὰ ῥυθμοῦ πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ] Hæc neutiquam ſollicitanda ſunt. Xenoph. Exped. lib. 6. ᾖσαν τε ΕΝ ΡΥΘΜΩ, πρὸς τὸν ἐνόπλιον ΡΥΘΜΟΝ αὐλούμενοι. Confer cl. Valcken. Diatrib. Eurip. p. 208. ubi de hoc loco agit.

κρᾱσει καὶ μίξει τῆς συμφωνίας] Lego et diſtinguo, Καὶ νὴ Δία φθόγγοι κιθάρας, ὐδὲν ἁπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλυς κράσει καὶ μίξει, τῆς συμφωνίας θαυμαςὸν ἐπάγυσι πολλάκις, ὡς ἐπίςασαι, θέλγητρον. Rectè ſcripſimus κράσει καὶ μίξει. *Sonorum temperamento et mixturâ, harmoniæ mirificum ſanè faciunt, ut tute ſcis, oblectamentum.* Noſter apud Euſeb. Præpar. XV. 21. Πῦ δὲ ἐπὶ ΤΑΣ ΚΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΙΞΕΙΣ ἀνενεγκεῖν; Ariſtides Tom. II. p. 479. Καὶ γέγονέ τις αὐτῶν ΚΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΙΞΙΣ τοιαύτη. Damaſcius apud Phot. Bibl. p. 409. ΜΙΞΕΙ ΚΑΙ ΚΡΑΣΕΙ τῶν ἰδεῶν. Scriptor, neſcio quis, apud Suid. v. Μέσον. Καὶ ΜΙΞΕΙ ΚΑΙ ΚΡΑΣΕΙ τῆς σχέσεως ἐν ἅπασιν αἰτίαν ὁ μέσος ἔχει. Sed hâc locutione nihil ſolennius. Egregiè Philo de Moſe lib. 3. p. 174. Φθόγγοι γὰρ οἱ μὲν ἀνδρῶν βαρεῖς, ὀξεῖς δὲ οἱ γυναικῶν, ἐξ ὧν ὅταν ἡ ΚΡΑΣΙΣ γένηται σύμμετρος, ἥδιςον, καὶ παναρμόνιον ἀποτελεῖται μέλος.

τῇ τε τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει τὰ μεγέθη συναρμόζυσαν] Hæc minus rectè accepit vir doctiſſimus. Non male Gabriel, *Verborumque ſuperſtructione magnitudinem conciliet.* Τὰ μεγέθη συναρμόζειν eſt *Sublimia inter ſe componere et coaptare, ut quaſi unum corpus efficiant.* Xenophon Memor. I. p. 726. Καὶ τῶν ἄλλων δή πυ ΜΕΓΑΛΩΝ ὄντων, ἑκάςυ μικρὸν μέρος λαβόντι τὸ σῶμα ΣΥΝΗΡΜΟΣΤΑΙ σοι. Lucian. de conſcrib. Hiſtoriâ. Ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῦ, καὶ ἁλύσεως τρόπῳ ΣΥΝΗΡΜΟΣΜΕΝΟΝ.

Ἀλλ' ἔοικε μανίᾳ] Ità quidem locutus eſt Dio Chryſoſt. p. 412. Ὡς ἤδη ΜΑΝΙΑΙ τὸ γιγνόμενον ΕΟΙΚΕΝ αἰσχρᾷ καὶ ἀπρεπεῖ. Verùm Robortellus cum optimis MSS. ἀλλ' εἰ καὶ μανία. Quare vide an legendum ſit, Ἀλλ' ΕΙΗ καὶ μανία τὸ περὶ τῶν ὕτως ὁμολογυμένων διαπορεῖν. *Sed inſania fuerit de iis, quæ in confeſſo ſunt, dubitare.* Quod et verum videtur. Confer nos infrà ad ſect. 44. Poteris etiem legere, ἀλλ' εἴη καὶ μανίας. Lucianus in Paraſito. Τό γε μὴν πρὸς τί τέλος εὔχρηςον τῶν ἐν τῷ βίῳ, μὴ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑΣ ΕΙΗ ζητεῖν; Deindè ſcribe cum Manutio, ὑψηλόν γε ΤΩι ΔΟΚΕΙΝ νόημα, καὶ ἐςι τῷ ὄντι θαυμάσιον. *Sublime quidem videtur, et eſt revera admirabile.* Xenophon in Sympoſio, Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ἣν ὁρῶσι γέ σε μὴ ΤΩι ΔΟΚΕΙΝ, ἀλλὰ ΤΩι ΟΝΤΙ ἀρετῆς ἐπιμελύμενον. Ignatius in Epiſt. ad Smyrn. Ἀλλ' ὐ ΤΩι ΔΟΚΕΙΝ, ἀλλὰ ΤΩι ΟΝΤΙ πάντα ὑπομένω διὰ Χριςόν. Quod ſequitur Demoſthenicum laudat Hermogenes, laudat et Demetrius Phalareus. Huc reſpexit Philo de Agricult. I. p. 313. Τῶν καιρῶν μέλλειν ὐκ ἐπιτρεπόντων, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς ἱςαμένων ἀκμῆς, ὡς μὴ ἀναβάλλεσθαι ὐδ' ὑςερηκότας μᾶλλον ἢ ἀποτυχεῖν ἂν εἰκότως εἰσάπαν νομισθῆναι, φθάντων ΠΑΡΕΛΘΕΙΝ, ΩΣΠΕΡ ΝΕΦΟΥΣ, ἐκείνων.

συνεκλύεται καὶ διαχαλᾶται τὸ ὕψος τὸ ἀπότομον] Scribendum, τῦ ὕψους τὸ ἀπότομον. Noſter ſect. 18. ἡ δὲ ἐρώτησις ἡ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΤΟ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ. Demetrius Phalar. περὶ Ἑρμηνείας §. 8. Οὕτως ἐκτεινόμενον ΕΚΛΥΕΤΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟ ΘΥΜΙΚΟΝ. Quod gemellum eſt.

SECT.

Sect. XL.

ὅμως κοινοῖς ——— ὅμως ὄγκον] Hujuſmodi repetitiones haud infrequentes ſunt. Confer nos ſuprà ad ſect. 9. Deindè ſequuntur, ὄγκον καὶ διάστημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι περιεβάλοντο. ubi non malè cl. Pearcius, ὄγκον καὶ διάρμα. Quomodo locutus eſt Plutarchus II. p. 853. Ἔνεστι μὲν οὖν ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων αὐτῷ τὸ τραγικὸν, τὸ κωμικὸν, τὸ σοβαρὸν, τὸ πεζὸν, ἀσάφεια, κοινότης, ΟΓΚΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΜΑ. Vocem uſurpat Dionyſius noſter, et Hermogenes non ſemel. Sed vulgata lectio neutiquam ſollicitanda eſt. Διάστημα eſt vox elegantiſſima et a Muſicis petita. Ariſtides Quintil. de Muſic. lib. 2. p. 84. Μέγεθός γε μὴν καὶ ἀξίωμα ἐμποιεῖ τῷ λόγῳ διὰ συνεκδοχῆς, ἐν τῷ·

> Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας
> Ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ.

μεγέθει ΤΩΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ἐξῆρε τὸν λόγον. Quæ διαστήματα Ariſtides, Διαστάσεις ἀξιολόγους vocat Dionyſius Halicarnaſſeus: Atque hinc intelligendus Laertius in *A*rceſilao. Ἦν δὲ ἀξιωματικώτατος καὶ συνηγμένος, καὶ ἐν τῇ λαλιᾷ ΔΙΑΣΤΑΤΙΚΟΣ τῶν ὀνομάτων. Rem egregiè explicat Longinus infrà: Στηριγμοὺς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ, καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον ΔΙΑΒΕΒΗΚΟΤΑ μέγεθος. Ad quem locum conſulendus cl. Tollius.

Φίλιστος] Philiſtus, hiſtoricus Siculus, dè quo Diodorus, Dionyſius Halicarn. Plutarchus, Pauſanias, Suidas, alii quamplurimi. *Pene puſillum Thucydidem* vocat Cicero Epiſt. ad Quintum Fratrem II. 13. Confer Clem. Alexand. Strom. VI. p. 740. et cl. Duker. ad Thucyd. p. 190. Ceterum, dum hoc agimus, occurrit noſtri Philiſti locus apud Polluc. X. 116. quem, quia dè mendo ſuſpectum habuerunt viri eruditiſſimi, hìc vindicatum adponam: Ἐν γοῦν τῷ δευτέρῳ τῶν Φιλίστου βιβλίων εἴρηται· Καὶ τὰς νύκτας ἐπαίρεσθαι λαμπτῆρας ἀντιπεφραγμένους. *Oportet noctu laternas attollere, eâ parte quâ hoſtem ſpectant, obſeptas.* Iſta eſt vis τοῦ Ἀντιπεφραγμένους. Polyænus V. 10. λαμπτῆρα τὸ πρόσθεν μέρος πεφραγμένον vocat. Quod perindè eſt. Rectè quoquè, τὰς νύκτας. Æneas Tract. p. 1681. Ed. Gronov. Δεῖ ΤΑΣ ΝΥΚΤΑΣ λύχνα καίεσθαι λαμπτῆρσιν. ad quem locum vide quæ ſcripſit ὁ πάνυ Caſaubonus.

Γέμω κακῶν δή] Hunc Euripidis verſiculum laudat Plutarchus dè Stoic. Repugn. p. 1048. laudat etiam in libello dè Commun. Notion. p. 1063. ſed utrobique mendoſum et parùm curatum. Quod ſequitur, τῇ πλάσει ἀναλογοῦν, neutiquam ſollicitandum eſt. Senſus eſt:

Id

Id quod dicitur valdè vulgare eſt; ſed fit ſublime, quia ſententia non abhorret a ſtructurâ. Quod et Tanaquillo Fabro viſum. Ita locutus eſt Athenæus lib. 5. p. 185. Τὸ κέρας αὐτῷ προσάπλουσιν ΑΝΑΛΟΓΟΥΝ τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. Heſychius: Φλέψ, μώλωψ. καὶ ΤΟ ΑΝΑΛΟΓΟΥΝ ΤΩ ΣΩΜΑΤΙ. Photius Biblioth. p. 157. Καὶ ἡ συνθήκη καὶ τἄλλα ΤΩι ΛΟΓΩι ΑΝΑΛΟΓΑ. Quæ verba notanda. nam hæc quodammodo reciproca ſunt. Ceterum vocem πλάσις uſurpat Tiberius Rhetor dè Figur. Demoſth. p. 178. Ἔστι τοίνυν σχῆμα, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸν νοῦν ἐκφέρειν, μηδὲ ἐπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξαλλάττειν τὴν διάνοιαν, κόσμου τινὸς ΤΗι ΠΛΑΣΕΙ ἢ χρείας ἕνεκα· Ubi κόσμου τινὸς τῇ πλάσει ἕνεκα eſt *ſtructuræ ornandæ gratiâ.* Sed hæc minus intellexiſſe videntur Interpretes.

———— εἰ δέ που

τύχοι, περιξ ἑλίξας ——] Hæc minus rectè adminiſtravit, Barneſium ſecutus, vir doctiſſimus. Delenda iſta interpunctio poſt τύχοι, et vertendum, *Sicubi ſe taurus circumverterit.* Appian. de Bell. Annibal. p. 544. Ὑπολαβὼν δὲ καὶ μεγάλην αὐτῷ δόξαν, ΕΙ ΚΑΙ ΤΥΧΟΙ ΠΤΑΙΣΑΣ, τό γε ἐγχείρημα οἴσειν. Joſeph. cont. Apion. II. 32. Αὐτουργίαν λέγω, καὶ τροφῆς λιτότητα, καὶ τὸ μηδὲν εἰκῆ, μηδ' ΩΣ ΕΤΥΧΕΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΠΙΤΕΘΥΜΗΚΩΣ, φαγεῖν ἢ πιεῖν. Ità diſtinguendus iſte locus. Atque hinc ſublevandus Lyſias cont. Eratoſth. p. 197. Καὶ πολλῶν ὄντων ἱματίων, αἰτοῦσιν οὐδὲν ἔδοσαν εἰς ταφὴν, ἀλλὰ τῶν φίλων ὁ μὲν ἱμάτιον, ὁ δὲ προσκεφάλαιον, ὁ δὲ ὅ, τι ἕκαστος ἔτυχεν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐκείνου ταφήν. Vox excidit. Legendum ſinè dubio, ὅ, τι ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΤΥΧΕΝ ΕΧΩΝ. *Et cum multæ eſſent veſtes, nullam tamen ad ſepulturam petentibus conceſſere; verum amicorum unus veſtem, alter pulvinum, alii quod quiſque habuiſſet, in funus conferebant.* Sic mox Lyſias, Τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς χρυσοῦς ἑλικτῆρας, ΟΥΣ ΕΧΟΥΣΑ ΕΤΥΓΧΑΝΕΝ ὅτε τὸ πρῶτον ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ Μηλόβιος ἐκ τῶν ὤτων ἐξείλετο. Ceterum deprompti ſunt iſti verſiculi ex Euripidis *Antiopâ.* quæ fabula hodiè cum multis aliis deſideratur. Ejus meminere Joannes Stobæus, Harpocratio, Heſychius, Suidas, Schol. ad Ariſtoph. Ranas, alii. De eâ multis diſputavit vir induſtriæ et doctrinæ ſingularis Lud. Caſp. Valckenarius in Diatribe Euripideâ. Adponam unicum fragmentum, quod nobis conſervavit Clemens Alexandrinus, idque eo libentius, ut emendem. Ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φησὶν,

——— ἔνδον δὲ θαλάμοις ΒΟΥΚΟΛΟΥ,
Κομῶντα κισσῷ στῦλον Εὐίου θεοῦ.

Intus

Intùs autem in cubilibus bubulci, vidi columnam Evii dei hederâ exornatam. Ità legendus et vertendus iſte locus: quod ex ſequentibus patet. Poteris etiam ſcribere, βȣκόλον κοσμȣ̃ντα κισσῷ. Quomodò Phoronidis Auctor apud Clement. Strom. I. p. 418.

Καλλιθόη κλειδȣ̃χος Ὀλυμπιάδος βασιλείης
Ἥρης Ἀργείης, ἣ στέμμασι καὶ θυσάνοισι
Πρώτη ΕΚΟΣΜΗΣΕΝ περὶ ΚΙΟΝΑ μακρὸν ἀνάσσης.

Sed prior emendatio verior et elegantior eſt. Ceterùm quod fecerunt Thebani, ut *columnam* pro Baccho colerent, idem fecit Danaus apud Lindios in honorem Minervæ. de quo Callimachus apud Euſeb. Præpar. III. 8.

—— καὶ γὰρ Ἀθήνης
Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς ΛΑΑΝ ἔθηκεν ἕδος.

Ità ſcribendus iſte Pentameter, de quo nos in *Curis Noviſſimis* ad Suid. p. 62.

Ἔστι μὲν γεννᾶιον τὸ λῆμμα] MS. Par. καὶ τὸ λῆμα. Euripid. Hippolyt. 206.

Ῥᾷον δὲ νόσον μετά θ' ἡσυχίας
Καὶ ΓΕΝΝΑΙΟΥ ΛΗΜΑΤΟΣ οἴσεις.

Syneſius Epiſt. 104. Νῦν ἔδει τοῦ ΓΕΝΝΑΙΟΥ ΛΗΜΑΤΟΣ, νῦν τῶν ἐκείνου χειρῶν. Heliodor. Æthiop. lib. 6. Οὖσα ΓΕΝΝΑΙΑ ΜΕΝ ΤΟ ΛΗΜΑ, συνετὴ δὲ τὸ φρόνημα. Sed nihil muto. Vocem λῆμμα non ſemel uſurpat Longinus. Addo Dionyſium Halicarn. in Demoſth. p. 285. Ἐν τȣ́τοις οὐ μέμφομαι τὸν ἄνδρα ΤΟΥ ΛΗΜΜΑΤΟΣ, ΓΕΝΝΑΙΑ γὰρ ἡ διάνοια καὶ δυναμένη κινῆσαι πάθος. Ad quem locum conſulendus Sylburgius. Deindè ſcribe, Μηδ' οἷον ΕΝ ἀποκυλίσματι φέρεσθαι. Noſter ſuprà §. 17. Καὶ ΟΙΟΝ ΕΝ κατακαλύψει τηρεῖ. Quod non abſimile eſt. Quæ ſequuntur, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος, minus commodè accepit vir doctiſſimus. Dionyſius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 22. Μεγάλοις τε καὶ ΔΙΑΒΕΒΗΚΟΣΙΝ εἰς πλάτος ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ. Ubi rectè Interpres, *paſſu grandi incedentibus*.

SECT. XLI.

Ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ] Rectè Tanaq. Faber, Ῥυθμὸς λόγων. *Numerus verborum.* Τὰ κατερρυθμισμένα τῶν λεγομένων infrà vocat Longinus.

nus. Nihil verius. Huc facit Philoſtratus in Iſocrate p. 505. ὁ δ' Ἀμάρτυρος ἰσχὺν ἐνδείκνυται κεκολασμένην εἰς ῥυθμούς. Scribe κεκλασμένην. Confer Demet. Phal. de Elocut. §. 193. Quæ ſequuntur διὰ τῆς ὁμοειδίας ἐπιπολάζοντα, non intellexerunt Interpretes. Τὰ ἐπιπολάζοντα ſunt *Quæ omnibus manifeſta ſunt.* Τὰ παντὶ δῆλα rectè exponit Philoſophus Rhetor. III. 10. Græca ità vertenda ſunt: *Quippe quæ facilè omnibus apparent, eo quòd unum præ ſe ferant colorem.*

Ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι, προαποδιδόναι τὴν βάσιν] Locus exquiſitiſſimus. Eſt autem ὑποκρούειν *modulum vocis ictu pedis ſervare. Pedem ſupplodere* vocat Seneca. Verbum uſurpat Plutarchus in Demoſthene. Παραυτίκα μὲν οὖν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῇ νίκῃ διὰ τὴν χαρὰν ἐξυβρίσας, καὶ κωμάσας ἐπὶ τοὺς νεκροὺς, μεθύων ᾖδε τὴν ἀρχὴν τοῦ Δημοσθένους ψηφίσματος, ΠΡΟΣ ΠΟΔΑ ΔΙΑΙΡΩΝ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΟΥΩΝ. Idem in Apoptheg. Ἐπεὶ δὲ ὁ Τιμόθεος ὁ κιθαρῳδὸς ἐλπίσας πλείονα, λαβὼν δὲ ἐλάττονα, δῆλος ἦν ἐγκαλῶν αὐτῷ, καί ποτε ᾄδων τουτὶ τὸ κομμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον ΑΙΝΕΙΣ, ἀπεσήμαινεν εἰς ἐκεῖνον· ΥΠΕΚΡΟΥΣΕΝ ὁ Ἀρχέλαος αὐτῷ, Σὺ δέ γε ΑΙΤΕΙΣ. Quæ ſuaviſſima ſunt. Ceterùm huc egregiè facit Ariſtides Tom. II. p. 412. Ἡ δὲ μὲν γὰρ ἐγκλίνας τῶν χαρίτων εἵνεκα ἀκροτελεύτιον δὲ ἐπεφθέγγετο ἐφ' ἑκάστῳ τῶν κομματίων, ὥσπερ ἐν μέλει, πάντων οἱ δὲ ἀκροαταὶ καὶ θεώμενοι οὕτω σφόδρα ἐξεπλήττοντο καὶ κατείχοντο ὑπὸ τοῦ μέλους ὥσθ' ὅτε δὴ ἐγίγνοντο πρὸς τῷ ῥήματι, ἐκγελάσαντες αὐτοὶ ὑπέβαλον, οὐκ ΑΝΤΑΠΟΔΙΔΟΝΤΕΣ ὥσπερ ἠχὼ τὴν φωνὴν, ἀλλὰ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ. Confer cl. Tollium ad Longinum.

Sect. XLII.

τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα, τὰ γὰρ ἄκαιρον μῆκος ἀνακαλούμενα] Locus inquinatiſſimus. Manutius, ἀπόψυχα γὰρ τὰ μῆκος ἄκαιρον. Lego et diſtinguo, Δῆλον δ' ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα, ἅτε παρὰ μῆκος ἄκαιρον ἀναχαλώμενα. *Conſtat autem ea, quæ nimis extenduntur, eſſe frigida et emortua, quippe quæ ob intempeſtivam longitudinem relaxentur.* Notanda vox ἐκτάδην. quæ de *mortuis porrectis* dicitur. Lucian. Dial. Mort p. 357. Ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ΕΚΤΑΔΗΝ ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. Euripides in Hippolyto.

Ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ΕΚΤΕΙΝΟΥΣΙ δή.

Lucillius in Epigram. Anthol. lib. 2. p. 268.

Λυσιτελεῖ θνήσκειν, εἶπε, καὶ ΕΞΕΤΑΘΗ.

M. Antoninus XI. 18. Ἀκαριαῖος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ΕΞΕΤΑΘΗΜΕΝ. Perſius III. 103.

> —— *tandemque beatulus alto*
> *Compoſitus lecto, craſſoque lutatus amomo*
> *In portam rigidos calces* EXTENDIT ——

Ad quem locum conſulendus Caſaubonus. Hinc feſtivè Longinus, τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα. Sed has venuſtates non adſecuti ſunt Interpretes. Idem autem ἀπόψυχος et ἄψυχος, ut ἀπόδειπνος et ἄδειπνος, ἀπόμισθος et ἄμισθος, ἀπόσιτος et ἄσιτος, ἀπότιμος et ἄτιμος. de quibus Heſychius, Harpocratio, et vir doctiſſimus ad Gregorium. Ceterum cl. Valckenarius legebat, τὰ ἐκτάδην ἀποψύχεται. Quocum facit Ariſtides Vol. 2. p. 392. Καὶ ἀνάγκη δὴ κάτω φέρεσθαι τὸν τοιοῦτον ῥήτορα ὑπὸ τῆς ἀμβλύτητος ΑΠΟΨΥΧΟΜΕΝΟΝ. Sed hoc tantundem eſt. Rectè autem ſcripſimus, παρὰ μῆκος ἄκαιρον. Dionyſius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 15. Τῶν γραμμάτων πολλὰς ἐχόντων διαφορὰς, οὐ μόνον ΠΑΡΑ ΤΑ ΜΗΚΗ καὶ τὰς βραχύτητας, ἀλλὰ καὶ ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ. Julian. Orat. in Conſtantium. Ὅσα ΠΑΡΑ ΤΟ ΜΗΚΟΣ παραλιπεῖν δοκῶ. Noſter in Prolegom. ad Hephæſt. Εἰ ἡ συλλαβὴ ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ ὀνόμασται. Auctor. Epiſt. Themiſtocli adſcript. p. 90. Οὐθ' ἱππάσασθαι ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ χεῖρον ἄν μοι γένοιτο, οὔτε νηῒ χρήσασθαι. *Nec deterior ero propter hoc, vel ad equitandum, vel ad navi utendum.* Quæ locutio reſtituenda Porphyrio de Abſtin. I. 44. Καὶ τὸ ἁμαρτάνειν ἄρα τοῦτο τοῖς πολλοῖς καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν πράξει γίνεται. Scribendum, ΠΑΡΑ τοῦτο. *Et hoc in cauſâ eſt, cur multi tum verbis, tum factis, peccent.* Atque eadem medicina adhibenda Dionyſio Halicarn. in Demoſth. cap. 10. Ὁ μὲν γὰρ ἀταμιεύτως τῇ κατασκευῇ κέχρηται· καὶ ἄγεται μᾶλλον ὑπ' αὐτῆς ἢ αὐτὴν ἄγει· καὶ οὐδὲ τὸν καιρὸν αὐτῆς ἐπίσταται λαβεῖν δεξιῶς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦτον πολλάκις ἁμαρτάνει. Legendum ſine dubio, ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ πολλάκις ΑΜΑΡΤΑΝΕΙ. Quæ locutio, quod nemo vidit, deſumpta eſt a Platone in Phædro. Quod notabis. Atque hinc illuſtrandus D. Paulus in primâ ad Corinth. XII. 15. Ἐὰν εἴπῃ ὁ πούς· ὅτι οὐκ εἰμὶ χεὶρ, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος· οὐ ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος; *Si dixerit pes, quoniam non ſum manus, non ſum de corpore: num propterea non eſt de corpore?* Confer Taylorum noſtrum ad Demoſth. de Coron. p. 712. ubi de hac locutione agit.

Sect. XLIII.

Ἀλλ' ὁ ἄνεμος, φησὶν, ἐκοπίασε] Scribendum, ἐκόπασε. Confer viros doctos ad Herodot. VII. 191. Huc reſpexit Heſychius: Ἐκόπασεν ἐπαύσατο. Vocem uſurpat Interpres Græcus ad Num. XVI. 48. Και ΕΚΟΠΑΣΕΝ ἡ θραῦσις. *And the plague was ſtayed.* Deindê Manutius cum MSS. nonnullis, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον βρασσομένους. Quod vero proximum eſt. Scribendum proculdubio: τοὺς ΕΚΒΡΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣ. *Qui fluctibus ad terram ejecti ſunt.* Reſpexit Longinus ad Herodot. VII 188. Αἱ δὲ περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα πλεῖστον, αἱ δὲ ἐς Καθαναίην ΕΞΕΒΡΑΣΣΟΝΤΟ. Quod verbum in hoc negotio ſolenne eſt. Diodor. Sic. XIV. p. 719. Τούτων δ' ἅμα ταῖς ναυσὶν ΕΚΒΡΑΣΘΕΝΤΩΝ, οἱ Ῥηγῖνοι πολλοὺς τῶν ναυτῶν ἐζώγρησαν. Athenæus lib. 6. p. 259. Κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ τοῦ Κνωποῦ σῶμα ΕΞΕΒΡΑΣΘΗ ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτὴν, ἣ νῦν Λεόποδον καλεῖται. Confer cl. Albertum ad Gloſſas Nomicas p. 263. et ad Heſych. v. Ἐκβρασθείη. ubi de hoc verbo agit. Quæ ſequuntur, ἐξεδέχετο τέλος ἄχαρι, ſunt verba Herodoti VIII. 13. ſed quæ pro lubitu immutarit et ad ſuos uſus adcommodarit Longinus. Sic ſolet ſcilicet.

ὁ Θεόπομπος ὑπερφυῶς σκευάσας τὴν τοῦ Πέρσου κατάβασιν ἐπ' Αἴγυπτον] τοῦ Πέρσου eſt *Perſarum regis*, ut ſupra τοῦ Μακέδονος, *Regis Macedonum.* Intelligendus autem Cambyſes, de cujus deſcenſu in Ægyptum conſulendus Herodotus, cujus Epitomen ſcripſit Theopompus. de quo Joannes Meurſius ad Heſychium Mileſium, et Ruhnkenius noſter in Hiſtor. Critic. Orat. Græc. p. 89. Huc referendus videtur Heſychius v. Ζειρά Καὶ Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος.

ξυστίδες καὶ κλῖναι πολυτελεῖς] Rectè, ut videtur, Interpres, *Veſtes tricliniares.* nam et ξύστις *lectis inſternendis* inſerviebat. de quo Pollux VIII. 42. et Clemens Alexandrinus Pædag. II. 9. Deindè ſequitur κοῖλος ἄργυρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμένος. de quibus abundè Salmaſius in Obſervat. ad Jus Atticum et Romanum. Scriptor ἀνώνυμος apud Suid. v. Εἰργασμένος· Πολλοὺς ὄψει ΠΛΟΥΤΟΝ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΝ αἰσχυνομένους. Ubi per πλοῦτον εἰργασμένον intelliguntur *Vaſa aurea et argentea. Argentum factum* vocat Cicero in Verrinis. Appian. in Punicis. p. 41. Χρυσίου δὲ ἐς Ῥώμην τάλαντα δέκα ἔπεμπε, καὶ ΕΛΕΦΑΝΤΑ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΝ. ubi rectè Interpres, *Ebur arte elaboratum.* Ceterùm reſpexiſſe videtur Theopompus ad Ariſtoph. Lyſiſt. 1191.

Στρωμάτων δὲ ποικίλων, καὶ χλανιδίων, καὶ ξυστίδων,
Καὶ χρυσίων, ὅσ' ἐστὶν ἐμοὶ,
Οὐ φθόνος ἔνεστί μοι
Πᾶσιν παρέχειν.

καὶ

καὶ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα εἰς ταῦτα] Ità libri veteres, tum ſcripti, tum editi: ſed locus ab interpunctione laborat. Quarè lego et diſtinguo, præeunte cl. Pearcio, καὶ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα. Diodorus Sic. II. 26. καὶ τοῖς στρατιώταις διαδοῦναι εἰς εὐωχίαν ΙΕΡΕΙΑ. Heraclides in Perſicis apud Athenæum lib. 4. p. 145. Ἔστι μὲν γὰρ τῷ βασιλεῖ χίλια ΙΕΡΕΙΑ τῆς ἡμέρας ΚΑΤΑΚΟΠΤΟΜΕΝΑ. Quod planè gemellum eſt. Deindè ſcribe, Εἰς ταῦτα καὶ πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμνοι. Idem εἰς ταῦτα et πρὸς τούτοις. quomodo ſuprà locutus eſt Theopompus. Demetrius Pepagomenus in Procœmio de Podagrâ. Καὶ ταῦτα εἰς βασιλέα τοιοῦτον, μεγίστην ἔχοντα καὶ θαυμασιωτάτην καὶ ἀληθῆ διάγνωσιν; ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑΥΤΑ ἣν ἂν οὐδεὶς δυνηθείη, ὡς ἐμοίγε δοκεῖ, ἐγγράφως κατ' ἀξίαν δηλῶσαι. *Præſertim ad Imperatorem talem, ſummâ ſcientiâ præditum, quamque ADEO nemo, ut mihi videtur, pro eo ac meretur, oratione explicare poſſit.* Et hoc fortaſsè verum. de Theopompi autem Helleniſmo alii viderint. Emendabat quidem Gul. Canterus, πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα σιτευτά. *Pecudes ad cædem ſaginatæ.* Quæ quidem emendatio ſatis ſpecioſa eſt. Θρέμματα πρὸς ἱερουργίαν πιαινόμενα vocat Philo apud Euſeb. Præpar. p. 392. Polybius in Excerptis Valeſii. p. 178. Ἦν μὲν φύσει σάρκινος, τότε δὲ καὶ κοιλίαν εἰλήφει, καὶ τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος ἦν, ὥστε δοκεῖν ἐν πανηγύρει που διαιτᾶσθαι παραπλησίως ΤΟΙΣ ΣΙΤΕΥΤΟΙΣ ΒΟΥΣΙΝ. Ità ſcribendus iſte locus. Athenæus lib. 9. p. 384. Θεόπομπος μὲν ἔφη ὁ Χῖος ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς, κἀν τῇ τρισκαιδεκάτῃ δὲ τῶν Φιλιππικῶν, Ἀγησιλάῳ τῷ Λάκωνι εἰς Αἴγυπτον ἀφικομένῳ πέμψαι τοὺς Αἰγυπτίους χῆνας καὶ ΜΟΣΧΟΥΣ ΣΙΤΕΥΤΟΥΣ. καὶ Ἐπιγένης δὲ ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν Βάκχαις φησὶν, ἀλλ' εἴ τις ὥσπερ χῆν' ἔτρεφέ με λαβὼν ΣΙΤΕΥΤΟΝ. Senarius Epigenis, qui pedibus æger eſt, ità refingendus et numeris ſuis reſtituendus eſt:

Ἀλλ' εἴ τις ὥσπερ χῆνα μ' ἔτρεφεν λαβὼν
Σιτευτὸν ———

Ceterùm hic locus Theopompi haud paulo emendatius legitur apud Athenæum infrà lib. 14. p. 657. Quod miror nón animadvertiſſe Interpretes.

χάρται βιβλίων] Ità locutus eſt Græcus Interpres Jeremiæ XLIII. 2. Λάβε σεαυτῷ ΧΑΡΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΥ καὶ γράψον ἐπ' αὐτοῦ πάντας τοὺς λόγους, οὓς ἐχρημάτισα πρὸς σέ. Confer etiam cl. Salmaſium ad Vopiſci Firmum. Sed locutio iſta deterioris Helleniſmi eſt. Quod viros doctiſſimos fefellit. Athenæus, qui hunc locum Theopompi laudavit, vocem χάρται non agnoſcit. Hinc legendum cenſuit vir doctiſſimus, σάκκοι χάρτων καὶ βιβλίων. Quocum facit Eunapius in Ædeſio: ΣΑΚΚΙΑ τε ἁδρὰ καὶ ὑπόμεστα βιβλιδίων. nec non Plautus in Perſâ.

Librorum eccillum habeo plenum ſoracum.

Sed quid Perſæ cum chartulis? vel quomodo, quæſo, iſta βιϐλία erunt χρήσιμα πρὸς τὸν βίον. *ad victum neceſſaria?* Adde quod vox χάρται, quam exhibet Longinus, non de nihilo eſt. Equidem aut fallor, aut legendum, πολλοὶ δὲ θύλακοι, καὶ σάκκοι, καὶ χύτραι βολϐῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων χρησίμων. *Multa vaſa panaria, multi ſacci et ollæ bulborum.* Bulbus eſt *res culinaria,* et tum ad *victum,* tum ad *venerem,* facit. de quo viri docti ad Theocritum et Athenæum. Notum illum Juvenalis VII. 120.

—— *Veteres, Afrorum epimenia,* BULBI.

Ad quem locum conſulendi Interpretes. Anaxandrides Comicus apud Athenæum lib. 4. p. 131. de nuptiis Iphicratis.

Φερνάς τε λαϐεῖν, δύο μὲν ξανθῶν
Ἵππων ἀγέλας, χρυσοῦν τε σάκος,
Φιάλην λεπαςὴν, χιόνος τε πρόχουν,
Κέγχρων τε ΧΥΤΡΑΝ, ΒΟΛΒΩΝ τε σιρὸν
Δωδεκάπηχυν,
Καὶ πουλυπόδων ἑκατόμϐην.

Ità ſcribendus et diſponendus iſte locus, quem perperàm adminiſtravit magnus Caſaubonus. Nempe *bulbi* et *polypi* ad venerem juvant et νεογάμοις proſunt. Hinc jocus Comici. Ὑποϐινητιῶντα βρώματα vocat Menander. Athenæus lib. 8. p. 356. ὁ γὰρ Πώλυψ συνεργεῖ μὲν ἀφροδισίοις —— ἐμφανίζει δὲ καὶ Ἄλεξις ἐν Παμφίλῃ τοῦ πολύποδος τὸ χρήσιμον, λέγων ὧδε·

Ἐρῶν τί δ᾽ ἐκτήσω; τί μᾶλλον συμφέρει
Ὧν νῦν φέρων πάρειμι; κήρυκας, κτένας,
ΒΟΛΒΟΥΣ, μέγαν τε ΠΟΥΛΥΠΟΥΝ, ἰχθῦς θ᾽ ἁδρούς.

Ità ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Huc facit Ariſtophanes in Eccleſ. 1084.

Πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;
Καλῶς, ἐπειδὰν καταφάγῃς ΒΟΛΒΩΝ ΧΥΤΡΑΝ.

Confer Suid. v. βολϐός. Cambyſes autem homo λαγνίςατος. de quo Athenæus lib. 13. p. 560. hinc feſtivè Theopompus βολϐῶν χύτραι. Quod inprimis notandum.

λόφους ἀντωθουμένους] Libri alii ἀντωθουμένους, alii ἀνωθουμένους. Neutrum rectè. Scribendum ſine dubio, ὄχλους καὶ λόφους ΣΥΝΩΘΟΥΜΕΝΟΥΣ. *Colles tumuloſque congeſtos. thrown together.* Sextus Empiric. adverſ. Mathem. p. 647. ἀπὸ τῶν περάτων ἐπὶ τὸ μέσον ΣΥΝΩΘΟΥΜΕΝΑ. Xenoph. Oeconom.

Oeconom. p. 863. Ἐπειδὰν δὲ καθάρῃς, ἔφη, τὸν σῖτον μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς ἅλω, πότερον εὐθὺς οὕτω κεχυμένου τοῦ σίτου λικμήσεις τὰ ἄχυρα τὰ λοιπὰ, ἢ ΣΥΝΩΣΑΣ τὸν καθαρὸν πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς στενώτατον; De hoc loco, qui inſignis eſt, non ità pridem ſcripſit doctiſſimus Erneſtus in Epiſtolâ ad cl. Bachium. Sed vocem πόλον, quæ manifeſtò corrupta eſt, expedire non potuit vir optimus. Proculdubiò ſcribendum, Συνώσας τὸν καθαρὸν σῖτον ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ. *Adverſus murum. Againſt the wall.* Lucianus in Aſino. Καὶ πάλιν ΣΥΝΩΘΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ. Ceterùm Theopompi manum agnoſcit infrà Longinus, οὓς ὄχλους λέγει ΣΥΜΒΕΒΛΗΣΘΑΙ. *Quos congeſtos dicit eſſe tumulos.* Qui locus notandus: nam noſtram emendationem egregiè confirmat.

ἅμα τῇ θαυμαστῇ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀγγελίᾳ] Libri ſcripti cum Robortello, ἀλλὰ τῇ. Manutius, Καὶ τῇ. Deindè MS. Elienſ. ἀπαγγελίᾳ. Rectè. Reſcribo, Ἀλλὰ καὶ τῇ θαυμαστῇ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελίᾳ. *Quin et præclaræ totius apparatus narrationi panaria et condimenta et ſacculos immiſcens, imaginem quandam culinæ exhibuit.* Aliud eſt ἀγγελία, aliud ἀπαγγελία. Dionyſius Halicarn. in Cenſur. Vet. p. 126. ὁ Λυσιακὸς λόγος σύντομος καὶ στενὸς κατὰ τὴν ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Idem de Struct. Orat. cap. 10. Ἔφθακε τὴν τοῦ λίθου φορὰν τὸ τῆς ΑΠΑΓΓΕΛΑΣ τάχος. Philoſtratus Vit. Sophiſt. II. 20. Σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. Scribe ΤΗΝ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Quæ vox reſtituenda Plutarcho de Audit. p. 45. Καὶ γὰρ ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὔτε κατὰ τὴν εὕρεσιν ἐπαινῶν, καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπαγγελίαν ἐπαινεῖ. Scribe, ΤΗΝ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Reſtituenda etiam Achilli Tatio in Amor. lib. 5. ὁ γὰρ λογισμὸς πέμπων τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τῶν γραμμάτων, ἐδείκνυε τὰ ὁρώμενα ὡς δρώμενα. Scribendum, πρὸς τὴν ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Eôdem vitio laborat venuſtiſſimus Heliodorus Æthiop. lib. 6. Εἴ τι φράζειν ἔχετε, θᾶττον ἐξείπατε πρὸς θεῶν, μηδὲ ἐπιτείνητέ μοι τὴν συμφορὰν παρολκῇ τῆς ἐπαγγελίας. Scribendum, παρολκῇ τῆς ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Locus ità vertendus eſt: *Si quid habetis, ocyùs exponite per deos, neque augeatis noſtram calamitatem narrationis prolixitate.* Interpres hic totâ viâ aberravit.

μεταξὺ τῶν χρυσίων καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων] Legebam τῶν χρυσέων ſive χρυσῶν. *Inter aureos et gemmatos crateras.* Sed libri omnes χρυσίων. Quarè rectè Pizimentius, *Inter aurum et crateras.* Quicquid ex auro factum eſt χρυσίον ſive χρυσία vocant Græci. Plutarch. de Adulat. Ὁρᾷς, ἔφη, τὰ παιδάρια ταυτὶ τὰ τὴν μηλίδα τρέφοντα; πάνυ σοι προσέχει τὸν νοῦν σιωπῶντι, καὶ τὴν πορφύραν ἐθαύμαζε καὶ ΤΑ ΧΡΥΣΙΑ. Alciphron. I. 36. Τί οὖν; οὐ ποτήρια ἐστὶν ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑμῖν; μὴ ΧΡΥΣΙΑ τῆς μητρός; Confer Ariſtoph. Lyſiſt. 1193. S. Petrum. Epiſt. prior. III. 3. Χρυσὸν ἀπειργασμένον vocat ſuprà Theopompus. Ad quem locum nonnulla adnotavimus. Haud aliter Terent. Heaut. III. 1.

Primum

Primum jam ancillas ſecum adduxit plus decem
Oneratas veſte atque AURO ————

οὓς ὄχλους λέγει συμβεβλῆσθαι·] Ineptiſſimè Gabriel, *Quos dicit conjecturâ habitos eſſe colles.* Rectiſſimè Tollius, *quos congeſtos narrat tumulos.* Quem et ſequi debuerat noſter Pearcius. Quæ ſequuntur, Παρέκειτο — οὕτως ἀλλάξας εἰπεῖν, non benè conveniunt, ut ille ait. Nos egregiè reſcripſimus, ΑΜΑΞΑΣ, εἰπεῖν, ΚΑΙ Καμήλους. *Plauſtra et camelos.* Plutarchus in Mario. Βουληθέντος ἀποδεῖν μὴ μόνον τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἵππους, ἀλλὰ καὶ ΤΟΥΣ ΟΡΕΙΣ καὶ ΤΑΣ ΑΜΑΞΑΣ. Græci Interpretes ad Geneſ. XLV. 27. Ἰδὼν δὲ τὰς ΑΜΑΞΑΣ, ἃς ἀπέστειλεν Ἰωσὴφ, ὥστε ἀναλαβεῖν αὐτὸν, ἀνεζωπύρησε τὸ πνεῦμα Ἰακὼβ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. Deindè non malè Manutius, ἢ πάντα, ὡς ἐβούλετο, αὐτάρκη οὕτως θεῖναι. Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. I. 44. Ἡρακλῆς δὲ ἐπειδὴ τά τε κατὰ τὴν Ἰταλίαν ΑΠΑΝΤΑ ΩΣ ΕΒΟΥΛΕΤΟ κατεστήσατο. Poteris etiam ſcribere, πάντα ὅσα ἐβούλετο. Demetrius Phalereus de Elocut. §. 276. Εἴρηκε ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΕΒΟΥΛΕΤΟ. Dio in Veſpaſ. Ἐξουσίαν εἶχε ΠΑΝΘ' ΟΣΑ ΕΒΟΥΛΕΤΟ καὶ ἄνευ τῆς αὐτοῦ προστάξεως διοικεῖν. Confer cl. Taylor. ad Demoſth. Περὶ Παραπρεσβ. p. 371.

Τὰ τοῦ παντὸς ὄγκου περιθήματα] Robortellus cum libris ſcriptis περιθήματα. Undè rectè dedit vir doctiſſimus περιηθήματα. *Totius corporis excolamenta.* Vocem, quæ paulo rarior eſt, præter Galenum uſurpat Dioſcorides I. 101. Manutius, τὰ περιττώματα. Non malè. Τὰ σωματικὰ περιττώματα vocat Philo II. p. 674. Locus autem Xenophontis, ad quem reſpexit Longinus, ità legitur Memorab. I. 4. Ἐπεὶ δὲ τὰ ἀποχωροῦντα δυσχερῆ, ἀποστρέψαι τοὺς τούτων ὀχετοὺς, καὶ ἀπενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῆς αἰσθήσεων. Ubi notanda τὰ ἀποχωροῦντα. *Excrementa.* Hinc elegantèr Plutarchus in Lycurgo. Θακεύειν ἐν ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ. de quo nos ad Suid. III. p. 313. Confer Heſych. v. Θακεύουσι. et Artemidor. I. 2. p. 8. ubi gloſſa manifeſta. Ἀποκρίνειν et ἀπόκρισιν vocant nonnulli. Philolaus apud Stobæum Eclog. Phyſ. p. 60. ζῶα μηδὲν περιττωματικὸν ΑΠΟΚΡΙΝΟΝΤΑ. Epigram. Anthol. lib. 4. p. 495.

Οὐ βαλανεῖον ἔην προπάροιθε τὸ νῦν βαλανεῖον,
Ἀλλὰ τόπος σκυβάλων, χῶρος ΑΠΟΚΡΙΣΙΟΣ.

Ceterùm huc elegantiſſimè alluſit Ambroſius Hexæm. VI. 9. *Decore creator noſter ductus reliquiarum a vultu hominis avertit, ne dum alvum purgamus, inquinaremus aſpectum.*

ἀλλὰ

Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους δεῖ] MSS. Par. et Vat. οὐκ ἐπιδοὺς ἐπείγει. Scribendum, Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους ἐπείγει τὰ μικροπρεπῆ διαριθμεῖν. *Sed haud neceſſe eſt, ea quæ orationem deturpare ſolent, particulatim enumerare.* Quæ veriſſima et elegantiſſima lectio. Athenodorus apud Athenæum lib. 12. p. 520. Μετ' οὐ πολὺ γινομένων αὐτοῖς σημείων πολλῶν τῆς ἀπωλείας, περὶ ἧς νῦν ΟΥΚ ΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ, διεφθάρησαν. *Deindè haud ità multo poſt, cum inſtantis exitii non pauca præſagia accidiſſent, quæ hic commemorare nihil refert, tandem interierunt.* Ariſtides Vol. 2. p. 342. Ἀλλὰ γὰρ εὐφημότατα καὶ κάλλιστα εἰρηκὼς Ἡρόδοτος περὶ Αἰγύπτου καὶ Νείλου —— ἔσθ' ἃ καὶ μείζω παρέλιπεν, ὧν εἰπεῖν (leg. ὧν περὶ) αὖ νῦν ΟΥΔΕΝ ΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ. Idem Vol. 2. p. 220. Ἔχων δὲ λέγειν καὶ περὶ τῶν ὕστερον αὐτοῦ συμφορῶν —— ἐβουλόμην ἂν ἐν τούτῳ χρείας εἶναι τὸν λόγον, ὥστε καὶ περὶ τούτων ΕΠΕΙΓΕΙΝ διελθεῖν. Euſeb. Eccleſ. Hiſt. IV. 18. Καὶ ἄλλος ὁ πρὸς Ἕλληνας λόγος, ἐν ᾧ περὶ τῆς τῶν δαιμόνων διαλαμβάνει φύσεως, ἃ οὐδὲν ἂν ΕΠΕΙΓΕΙ τανῦν παρατίθεσθαι. Arrian. Epictet. I. 17. Ἀλλ' ΕΠΕΙΓΕΙ μᾶλλον θεραπεύειν καὶ τὰ ὅμοια. Joſephus Jud. Antiq. p. 445. Ed. Haverc. Ὅθεν οὐ μοι δοκεῖ νῦν ΕΠΕΙΓΕΙΝ ὑμᾶς εἰς Ἱεροσόλυμα πορευθέντας εἰς τὴν τῶν ἐχθρῶν πόλιν μακρὰν οὕτως ὁδὸν προσκυνεῖν. *Quod cum ità ſit, haud neceſſe eſſe puto, ut longo adeo itinere Hieroſolyma, urbem hoſtilem, contendatis religionis ergo.* Ità vertendus iſte locus. Interpres ineptit. Idem Antiq. Jud. p. 457. Ἀλλὰ τὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ βασιλέως οὐ νῦν ΚΑΤΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ. Diodorus Sic. II. 22. Τὰ δὲ ὀνόματα πάντων τῶν βασιλέων, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν, ὧν ἕκαστος ἐβασίλευσεν, ΟΥ ΚΑΤΕΠΕΙΓΕΙ ΓΡΑΦΕΙΝ. Ità ſcribendus iſte locus, quem fruſtrà ſuſpectum habuerunt viri doctiſſimi. Hinc τὰ κατεπείγοντα. *Neceſſaria. Urgent affairs.* Hermogenes περὶ στάσεων cap. 5. Οὐδὲν γὰρ δεῖ περὶ τῶν μὴ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΩΝ λέγειν. *Nihil enim refert de iis, quæ minus neceſſaria ſunt, dicere.* Lucian. in Timon. Ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΑ χρῆσθαι. *Ego vero tàlentum tibi affero, quo uti ad ea, quæ neceſſaria ſunt, poſſes.*

SECT. XLIV.

ἐντραχεῖς] Robortellus cum MSS. Par. et Venet. ἐντρεχεῖς. Rectè omninò. Vocem elegantiſſimam uſurpat Damaſcius apud Suid. v. Ὑπατία. Οὕτω δὲ ἔχουσαν τὴν Ὑπατίαν, ἔν τε τοῖς λόγοις οὖσαν ΕΝΤΡΕΧΗ καὶ διαλεκτικήν, ἔν τε τοῖς ἔργοις σώφρονά τε καὶ πολιτικήν. Herodian. V. 22. Ἀλλὰ τὰς ἐπιβουλὰς πάσας ἀπεῖργέ τε καὶ ἐκώλυεν ἡ κοινὴ μάμμη ἀμφοτέρων Μαισά, γυνὴ καὶ ἄλλως ΕΝΤΡΕΧΗΣ, καὶ τῇ βασιλείῳ αὐλῇ πολλῶν ἐτῶν ἐνδιαιτηθεῖσα.

θεῖαι. Marcus Antoninus VI. 14. Τὰ ὑπὸ λογικῆς ψυχῆς, ἐ μέν τοι καθολικῆς, ἀλλὰ καθὸ τεχνικὴ, ἢ ἄλλως πως ΕΝΤΡΕΧΗΣ. Idem VII. 66. Οὐ γὰρ ἀρκεῖ, εἰ Σωκράτης ἐνδοξότερον ἀπέθανεν, ϗ ΕΝΤΡΕΧΕΣΤΕΡΟΝ τοῖς σοφισταῖς διελέγετο. Plato de Republ. lib. 7. Ἐν πᾶσι δὴ τέτοις τοῖς τε πόνοις ϗ μαθήμασι ϗ φόβοις, ὃς ἂν ΕΝΤΡΕΧΕΣΤΕΡΟΣ ἀεὶ φαίνηται, εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον. Hinc ΕΝΤΡΕΧΕΙΑ. Marinus in Proclo. cap. 9. Ὀλυμπιοδώρε δὲ ἀκροώμενος ἀνδρὸς δυνατὲ λέγειν, καὶ διὰ τ περὶ τῦτο εὐκολίαν καὶ ΕΝΤΡΕΧΕΙΑΝ ὀλίγοις τῶν ἀκεόντων ὄντος ἐφικτε. M. Antonin. I. 8. Καὶ τὸ ἰδεῖν ἄνθρωπον σαφῶς ἐλάχιςον τ ἑαυτε καλῶν ἡγέμενον τ ἐμπειρίαν καὶ ΤΗΝ ΕΝΤΡΕΧΕΙΑΝ τὴν περὶ τὸ παραδιδόναι τὰ θεωρήματα. Porphyr. de Abſtin. III. 11. Ἐκεῖνο γὰρ ἐλέγχειν δεῖ, εἰ μὴ τὰ ἔργα ἀρετῶν καὶ λογικῆς ΕΝΤΡΕΧΕΙΑΣ οἰκεῖα. ΑΝΕΝΤΡΕΧΗΣ. Hierocles apud Stobæum p. 284. Ed. Needham. Καὶ ὁ τένομα τῷ πράγματι τιθέμενος, ἐκ ΑΝΕΝΤΡΕΧΕΣ ἔθετο, παρασχηματίσας μὲν τῷ πατρὶ, θηλυκῶς δὲ ἐξενεγκὼν, ἵν' οἷον μίγμα τυγχάνοι τῆς τε τε πατρὸς καὶ τῆς μητρῴας. Vox excidit. Repono, τῆς τε τε πατρὸς ΦΥΣΕΩΣ καὶ τ μητρῴας. Nihil verius hâc emendatione. ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΗΣ. Gloſſæ Philoxeni: Κακεντρεχὴς, *Malignoſus*. Epiſt. ad Antiochenos Ignatio adſcript. Βλέπετε ἐν τὰς ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΣ ἐργάτας. Ubi Interpres, *In malum currentes operatores*. Schol. ad Ariſtoph. Nub. 259. Καλεμεν δὲ ϗ τῶν ἀνθρώπων ΤΟΥΣ ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΣ ϗ μὴ ἁπλεῖς, τρίμματα, καὶ πολυκρότεις, ϗ κρόταλα. Confer Schol. ad Theocrit. XV. 49. ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ. Suidas: Κακεντρέχεια, ἡ πονηρία. Theophylactus in Epiſtolâ primâ: Καὶ ὁ συναδελφός με ὃ δεῖ ἀπαγγελεῖ τ ἐμὴν περὶ τὰ τ λίμνης δίκαια ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑΝ. Polybius IV. 87. Καινὸς γὰρ δή τις ἔτος εὕρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τὰς πέλας. εὕρηται δὲ μάλιςα καὶ πρῶτον τοιαύτη ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ ϗ βασκανία ϗ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, καὶ τῆς τέτων πρὸς ἀλλήλες ζηλοτυπίας ϗ πλεονεξίας. Ceterùm quod Græci ἐντρέχειαν, *Celeritatem ingenii* vocat Nepos in Eumene. *Vincebat enim omnes curâ, vigilantiâ, patientiâ, calliditate* et CELERITATE INGENII.

Θρέψαι τε γὰρ, φησὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα] Ità locutus eſt Xenoph. Inſtitut. Cyri lib. 5. Ἐκ πολλῶν μὲν γὰρ καὶ κακῶν λόγων ὁ φόβος ηὐξημένος αὐτοῖς πάρεστιν, ἐκ πολλῶν ἢ καὶ πονηρῶν χρημάτων, (leg. σχημάτων,) ἐκ πολλῶν ἢ καὶ δυσθύμων τε ϗ ἐξεςηκότων προσώπων ἤθροισται· ὥςε ὑπὸ τ μεγέθες οὐ ῥᾴδιον αὐτόν ἐςιν ἔτε λόγοις καταςβέσαι, ἔτε προσάγοντα πολεμίοις μένος ἐμβαλεῖν, ἔτ' ἀπάγοντα ΑΝΑΘΡΕΨΑΙ ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ. Quomodo rectè reſtituit ex MS. Bodl. cl. Hutchinſonus. Τὸ πρόθυμον ὑποτρέφειν vocat Joſephus Bell. Jud. lib. 2. p. 270. Quod fruſtrà ſollicitant viri eruditi. Deindê ſcribe φασὶν, non φησὶν. Præcedit enim ἐκείνῳ τῷ θρυλλεμένῳ. *Quod in omnium ore eſt*, Quæ ſequuntur, ἐπελπίσαι ϗ ἅμα διελθεῖν, manifeſtò

corrupta

corrupta ſunt. MS. Ambroſ. cum Aldinâ, ἐφελκύσαι. Rectè. Locus ità ſcribendus eſt cum Manutio, Θρέψαι τε γάρ, φασὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἡ ἐλευθερία, καὶ ἐφελκύσαι ἅμα καὶ διωθεῖν τὸ πρόθυμον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἔριδος καὶ τῆς περὶ τὰ πρωτεῖα φιλοτιμίας. *Eſt enim libertas, ut aiunt, ad alendos ſpiritus, et ad ALLICIENDA ſimul et PROTRUDENDA ſtudia hominum valdè adcommodata.* Vides Antitheton quod haud invenuſtum eſt.

παιδομαθεῖς εἶναι δουλείας δικαίας] De hoc loco, ut alios taceam, cl. Taylorus ad Æſchin. cont. Cteſiph. p. 644. Sed res nondum dilucidata eſt. Δουλεία δικαία eſt *juſta et legitima ſervitus.* Huc reſpexit infrà Longinus, Δουλείαν κἂν ᾖ ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΗ. ad quem locum inprimis adtendiſſe debuerant noſtri editores. Mox legitur, τοῖς αὐτῆς ἔθεσι ἐνεσπαργανωμένοι. Quomodò locutus eſt Heraclides Alleg. Homer. p. 408. Εὐθὺς γὰρ ἐκ πρώτης ἡλικίας τὰ νήπια τῶν ἀρτιμαθῶν παίδων διδασκαλία παρ' ἐκείνῳ τιτθεύεται, καὶ μονονοὺ ἐνεσπαργανωμένοις (leg. ΕΝΕΣΠΑΡΓΑΝΩΜΕΝΟΙ) τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ καθαπερεὶ ποτίμῳ γάλακτι τὰς ψυχὰς ἐπάρδομεν. Ubi notandum verbum τιτθεύεσθαι. quod haud protritum eſt. Deindè egregiè Longinus, Διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυεῖς. *Hence it is that we* TURN OUT *nothing but arrant flatterers.* Eurip. Med. 229.

Κάκιστος ἀνδρῶν ΕΚΒΕΒΗΧ' οὑμὸς πόσις.

δοῦλον γὰρ μηδένα γίνεσθαι ῥήτορα] Huc facit Plautus Mil. Glor. II. 2.

Hominem ſervum ſuos
Domitos habere oportet oculos, et manus,
Orationemque ———

Quod ſequitur, καὶ οἷον ἔμφρουρον, minus rectè accepit vir doctiſſimus. Optimè Gabriel, *Servile ingenium et quaſi conſtrictum.* Quod ad Græca ſatis accommodatum eſt. Deindè Editio princeps, οἱ Πυγμαῖοι καλούμενοι τρέφονται. Quod verum. Antoninus Liberal. Metamorph. cap. 16. Παρὰ ΤΟΙΣ ΛΕΓΟΜΕΝΟΙΣ ΠΥΓΜΑΙΟΙΣ ἐγένετο παῖς ὄνομα Οἰνόη. Rectè autem κωλύειν καὶ συνάγειν. quod tum de *corpore*, tum de *animo* uſurpatum. Artemidorus III. 47. Πᾶν γὰρ εἰδεχθὲς καὶ δυσπρόσωπον ὁραθὲν ΣΥΝΑΓΕΙ τὰς ψυχὰς τῶν ὁρώντων καὶ συστέλλει. Ceterùm manifeſtò reſpexit Longinus ad Platonem in Theæteto. p. 150. Ed. Lipſ. Τὴν γὰρ ΑΥΞΗΝ καὶ τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων ΔΟΥΛΕΙΑ ἀφῄρηται.

'Εγὼ

'Εγὼ μέν τοι γε ὑπολαμβάνω] Scribendum cum Tollio, 'Εγὼ μέν τοι γε ΥΠΟΛΑΜΒΑΝΩΝ, 'Ράδιον, ΕΦΗΝ. *Ego vero eum excipiens, Facile eſt, inquiebam.* Sic Noſter infrà, Ὅλως καὶ δαπανὸν ΕΦΗΝ εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων τὴν ῥαθυμίαν. Dio Chryſoſt. Orat. 28. Ὀρθῶς μέν τοι ΕΦΗΝ ΥΠΟΛΑΜΒΑΝΩΝ. Quæ ſequuntur, καταμέμφεσθαι τὰ ἀεὶ παρόντα, perperàm ſollicitarunt viri eruditi. Fefellit homines notus Græciſmus. Senſus eſt: *Homini proprium et proclive eſt, in quâcunque demum ætate vixerit, de præſentibus, qualia qualia fuerint, ſemper quiritari.* Thucydides I. 22. Ἐδόκουν μοι ἕκαστοι περὶ ΤΩΝ ΑΕΙ ΠΑΡΟΝΤΩΝ τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν. Dio Caſſius in Auguſto. p. 799. Ἐκδημεῖν τε τοῖς βουλευταῖς ἔνθα ἂν ἐθελήσωσιν ἐπιτραπῆναι· καὶ ὅπως γ' ἂν μηδὲν ἐκ τούτου τὰ δόγματα ἐμποδίζηται, κύρια πάντα τὰ γινωσκόμενα ὑπὸ ΤΩΝ ΑΕΙ ΠΑΡΟΝΤΩΝ εἶναι ἐκελεύσθη. Reſtituendus hâc occaſione Dio XL. 22. Τά τε βέλη καὶ πυκνά, καὶ πανταχόθεν ἅμα αὐτοῖς ἐμπίπτοντα, συχνοὺς μὲν καιρίᾳ πληγῇ κατέβαλλε, συχνοὺς δὲ ἀπομάχους εἰργάζετο· πᾶσι δὲ ἀσχολίαν ἐνεποίει, —— τήν τε προφυλακὴν αὐτῶν ἀφηρεῖτο, καὶ γυμνούς τε σφᾶς πρὸς τὸ ἀεὶ τιτρωσκόμενον ἠνάγκαζεν. Senſus nullus: nec quidquam adjuvant Interpretes. Scribendum ſine dubio: πρὸς ΤΟ ΑΕΙ ΤΙΤΡΩΣΚΟΝ μένειν ἠνάγκαζεν. *Denique omnibus negotium faceſſebant tela undequaque imcidentia, quæ caveri jam amplius à Romanis non poterant, eoſque inermes et perpetuis ictibus expoſitos ſtare cogebant.* Eſt autem iſta locutio Dioni familiaris: de quo Joſephus Scaliger ad Propert. I. 18. Nec otioſa quidem vocula. Confer virum doctiſſimum ad Herodot. II. 98. p. 147. et ad Theocriti Adoniazuſas p. 273. et cl. Mazochium ad Tabul. Heracl. p. 211. Accedit Herodotus VI. 58. ubi eadem formula occurrit.

καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τοὺς βίους] Elegans locutio, ſed quam minus perſpectam habuerunt Interpretes. αὐτάνδρους τοὺς βίους eſt *Rem familiarem unà cum ipſis viris.* Opportunè Polybius III. 81. Ἔνιοι δὲ διὰ τὴν πρὸς τὰς τῶν ἀφροδισίων ὁρμὰς καὶ τὴν ἐν τούτοις ἔκπληξιν, οὐ μόνον πόλεις καὶ ΒΙΟΥΣ ἀναστάτους πεποιήκασιν, ἀλλὰ καὶ ΤΟ ΖΗ͂Ν ΑΥΤΩΝ ἀφῄρηνται μετ' αἰσχύνης. Quod ad inſtar Commentarii eſt. Confer Procopium apud Suid. v. Ἰωάννης. et D. Paul. in primâ ad Timoth. VI. 9.

Καὶ ἄλλα ἀνοίγοντος] Delendum illud καὶ ἄλλα. quod ex margine invectum. Lucian. in Timon. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τῦφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, ΚΑΙ ΑΛΛΑ ἄττα μυρία. Vides jam corruptelæ originem. Quarè locus ità reſcribendus eſt: Ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ καὶ ἀκολάστῳ συνημμένη καὶ ἴσα (φασὶ) βαίνουσα πολυτέλεια, ἀνοίγοντος ἐκείνου τῶν πόλεων καὶ οἴκων τὰς εἰσόδους εἰς ἃς ἐμβαίνει καὶ συνοικίζεται. *Sequitur enim magnas opes profuſio, recludentibus illis*

urbium

urbium et domorum januas, in quas intrat et una cum iis habitat. Quæ pleniſſima et rotundiſſima ſententia. Quæ ſequuntur, χρονίσαντα δὲ ταῦτα, ducta videntur ex Platone in Phædro p. 348. Ὅταν δὲ ΧΡΟΝΙΖΗ, τοῦτο δρῶν καὶ πλησιάζῃ. Quæ verba notanda: nam ejuſdem commercii ſunt.

ἀνάλεξον ἔν τι γεννῶσι καὶ τῦφον] Iſaacus Voſſius emendabat, ἀλαζονείαν τε γεννῶσι καὶ τῦφον. Quod verum. Eunapius in Chryſanth. Πρὸς δὴ τὰς τῶν ἀρχόντων συντυχίας τὸ ὑπερφυὲς ἐκ ἦν δι' ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΝ συνιδεῖν ἢ ΤΥΦΟΝ γινόμενον. Plutarch. Quæſt. Platon. p. 999. Τὺς ἄλλυς ἐξετάζων ἀεὶ, ΤΥΦΟΥ ΚΑΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ, καὶ ὡς βαρεῖς εἶναι, πρῶτον μὲν αὐτοῖς, εἶτα καὶ τοῖς συνοῦσιν, ἀπήλλαττε. Apollon. Tyan. Epiſt. 3. Εἶτα πῶς διὰ θαλάσσης νῦν ὑποστρέφεις, ἄγων φορτίδα μεστὴν ἀργυρίυ, χρυσίυ, ΤΥΦΟΥ ΚΑΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ. Clemens Roman. Epiſt. ad Corinth. cap. 13. Ταπεινοφρονήσωμεν οὖν ἀδελφοὶ, ἀποθέμενοι πᾶσαν ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΥΦΟΝ. Huc egregiè facit Callicratides Pythagoreus apud Stobæum p. 591. Ἀνάγκη γὰρ τὺς πολλὰ ἔχοντας ΤΕΤΥΦΩΣΘΑΙ πρᾶτον, τετυφωμένως δὲ ΑΛΑΖΟΝΑΣ γίνεσθαι. ἀλαζόνας δὲ γενομένως, ὑπερηφάνως ἦμεν· ὑπερηφάνως δὲ γενομένως, ΥΒΡΙΣΤΑΣ ἦμεν· ὕβριος δὲ πάσας ἔσχατον καὶ πέρας ΟΛΕΘΡΟΣ. Poteris etiam legere, ΑΝΟΙΑΝ ΤΕ γεννῶσι καὶ τῦφον. Iſocrates in Areopagit. Συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν ΠΛΟΥΤΟΙΣ καὶ ταῖς δυναστείαις ΑΝΟΙΑ καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία. Lucian. in Timon. modo laudatus. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ (ΠΛΟΥΤΟΥ) λαθὼν ὁ ΤΥΦΟΣ καὶ ἡ ΑΝΟΙΑ. Sed illud verius. Deindè non malè Manutius, εἰς ἡλικίας ἐλθεῖν. quæ locutio elliptica librariis fraudi fuit. Ità locutus eſt neſcio quis apud Stobæum p. 418. Πυθαγόρας τούτους ἔφη καθιστάναι ἄρχοντας, οἵτινες ἐκ παίδων καλῶς ἤχθησαν, καὶ ΕΙΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΕΛΘΟΝΤΕΣ μὴ γεγόνασι προδόται τῶν αὐτῶν ἡλικίας λήμματος χάριν.

μηκέτι τῶν ἀνθρώπυς ἀναβλέπειν] Locus pulcherrimus: de quo nos ad Suid. III. p. 213. Plato apud Noſtrum ſuprà, ſect. 13. Πρὸς δὲ τὸ ἀληθὲς ἄνω ὔτ' ΑΝΕΒΛΕΨΑΝ πώποτε. Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. XI. 41. Διαῤῥήξατε ἤδη ποτὲ τὺς χαλινὺς, ὦ σχέτλιοι· ΑΝΑΒΛΕΨΑΤΕ ὀρθοῖς ὄμμασι πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Eunapius in Proœmio. Πρὸς τὸ τῶν ὄντων δίηρατο καὶ ΑΝΕΒΛΕΨΕ φύσιν. Deindè elegantèr Ruhnkenius noſter, μηδ' ὑστεροφημίας εἶναί τινα λόγον. *Nec quam opinionem de ſe poſteri habituri ſint, quidquam curare.* Marcus Antonin. IV. 19. Ὁ περὶ τὴν ΥΣΤΕΡΟΦΗΜΙΑΝ ἐπτοημένος ὐ φαντάζεται ὅτι ἕκαστος τῶν μεμνημένων αὐτῦ τάχιστα καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖται. Vocem non ſemel uſurpat Antoninus. Confer nos ſuprà ad ſect. 14. Sed leviori negotio locus ſanandus. Reſcribo: μηδὲ περὶ φήμης εἶναί τινα λόγον. *No one cares what the world ſays of him.* Ità locutus

Ooo

cutus eſt Themiſtius Orat. 27. p. 332. Ed. Hard. Καὶ περὶ μὲν τῶν λό-γων αὐτῶν ἐδεὶς λόγος αὐτοῖς. Qui locus elegans.

τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη ϗ ἀνόνητα] Legendum, ϗ ἀνόητα. Plato in Phædon. p. 215. Ed. Forſter. Τῷ μὲν θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ νοητῷ ὁμοιότατον εἶναι ψυχὴν, τῷ δὲ ἀνθρωπίνῳ ϗ ΘΝΗΤΩ, ΚΑΙ ΑΝΟΗΤΩ, ὁμοιότατον αὖ εἶναι σῶμα. Quem locum ob oculos habuiſſe videtur noſter Longinus. Deindè rectè Manutius, παρέντες αὔξειν τὰς ἀρετάς. Quæ ſolennis et elegantiſſima locutio. Xenoph. Memor. II. 6. Ὅσαι δὲ ἐν ἀνθρώποις ΑΡΕΤΑΙ λέγονται, σκοπέμενος εὑρήσεις πάσας μαθήσει τε καὶ μελέτῃ ΑΥΞΑΝΟΜΕΝΑΣ. Damaſcius apud Suid. v. Ἐχέμυθος. Ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυψίνες· ἀλλ' εἴς τε ΣΥΝΑΥΞΗΣΙΝ ΑΡΕΤΗΣ καὶ κακίας μείωσιν, ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν. Philoſtratus in Vitâ Marci. Ἠγάσθη αὐτὸν ϗ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ πρεσβεύοντα ὑπὲρ Βυζαντίων, ἐπιτηδειότατος τῶν πάλαι βασιλέων γενόμενος ΑΡΕΤΑΣ ΑΥΞΗΣΑΙ. Huc facit Quintilian. Inſtitut. Orat. III. 8. *Iſocrates in Panegyrico conqueritur plus honoris corporum quam animorum virtutibus dari.*

Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μέν τις δεκασθεὶς] Hic locus non emendatione ſed interpretatione eget. Reddunt, *in judicio quis pretio corruptus*. Imperitè id quidem et nullo judicio. Ἐπὶ κρίσει δεκασθῆναι eſt *Corrumpi ob ſententiam dandam*. Philoſtratus Heroic. p. 681. ὁ Αἴας λέγεται ταῖς ἀγέλαις ἐμπεσὼν, διαφορῆσαι σφᾶς, οἷον κτείνων σὺν Ἀχαιὲς ΕΠΙ ΤΗ, ΚΡΙΣΕΙ. *Fertur in greges impetum feciſſe Ajax, atque eos dilaniaſſe, quaſi morte mulctaturus Græcos ob ſententiam quam contra ſe tuliſſent.* Julian. Orat. 2. p. 81. Ὑπάρχειν δέ φασι καὶ Κέλτοις ποταμὸν ΑΔΕΚΑΣΤΟΝ ΚΡΙΤΗΝ τῶν ἐκγόνων, ϗ ἐ πείθεσιν αὐτὸν, ἔτε αἱ μητέρες ὀδυρόμεναι συγκαλύπτειν αὐτοῖς, ϗ ἀποκρύπτειν τ' ἁμαρτάδα, ἔτε οἱ πατέρες ὑπὲρ τῶν γαμετῶν ϗ τ' ἐκγόνων ΕΠΙ ΤΗ, ΚΡΙΣΕΙ δειμαίνοντες. Ubi rectè Interpretes, *Dum judicii exitum perhorreſcunt*. Deindè rectè viri doctiſſimi Morus et Pricæus, ἐκ ΑΝ ΕΤΙ τ' δικαίων ϗ καλῶν ἐλεύθερος ϗ ὑγιὴς ἂν ΚΡΙΤΗΣ γένοιτο. Dionyſ. Halic. in Iſæo. Εἰ δέ τις παραθεωρoίη ταῦτα ὡς μικρὰ ϗ φαῦλα, ΟΥΚ ΑΝ ΕΤΙ ΓΕΝΟΙΤΟ ἱκανὸς αὐτῶν κρατῆσαι. Noſter infrà: Δοκῶμεν ΕΤΙ ἐλεύθερόν τινα ΚΡΙΤΗΝ τῶν μεγάλων ϗ ἀδέκαστον ἀπολελεῖφθαι; Demoſt. Περὶ Παραπρεσβ. p. 117. Ἡγέμενος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸν ἅπαξ λαβόντα καὶ διαφθαρέντα ὑπὸ χρημάτων, ΟΥΔΕ ΚΡΙΤΗΝ ΕΤΙ τῶν συμφερόντων ἀσφαλῆ μένειν τῇ πόλει. Ad quem locum proculdubio reſpexit Longinus.

ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὲν φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια] Idem δωροδόκος et δωροδέκτης. utrumque ἀπὸ τοῦ Δέχεσθαι. ſed litera aſpera in lenem mutatur. Quod Græcis ſoleune. Hinc ἀγγεῖον ἀρτοδόκον, οἰνοδόκον, γαλακτοδόκον, et cetera hujus furfuris ſexcenta. de quo nos in Animadverſ. ad Schol. Theocriti V. 58. Qui aliter ſcribunt, falluntur.

in

in quibus cl. Valeſius ad Harpocrat. p. 71. Etymologus: Ἰσοδόκη, ἡ ὑποδεχομένη τὸ ἴσον ἰσοθήκη. τὰ δὲ παρὰ τοῦ δέχω πάντα διὰ τοῦ κ', ξεινοδόκος καὶ τὰ ὅμοια. Quod viris doctis notandum. Deindè non malè Faber, τὰ δίκαια μὴ φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. *Neceſſe eſt enim, quæ juſta et honeſta ſunt, ei qui mercede corruptus ſit, nec juſta videri nec honeſta.* Sextus Empiric. Adverſ. Mathemat. lib. 2. p. 303. Εὔνοιαν δὲ ἐμποιεῖ οὐχ ὁ ῥητορικὸς, ἀλλ' ὁ ἀφελὴς καὶ τὸ ἰδιωτικὸν ὑποφαίνων τύπον. τῷ μὲν γὰρ τοῦ ῥήτορος ἀντίκεινται πάντες, ταῖς ὑπεροχαῖς φθονοῦντες. κἂν γὰρ ΔΙΚΑΙΑ κατασκευάζῃ ὁ ῥήτωρ, δοκοῦσι μὴ διὰ τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ ῥήτορος πανουργίαν ΤΑ ΜΗ ΔΙΚΑΙΑ τοιαῦτα αὐτοῖς ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ. Verba autem δίκαιον et οἰκεῖον non rarò confunduntur. de quo cl. Marklandus ad Lyſiam p. 590. Hinc corruptus Porphyrius de Abſtin. II. 61. Θεοῖς δὲ ἀρίστη μὲν καταρχὴ νοῦς καθαρὸς καὶ ψυχὴ ἀπαθὴς, οἰκεῖον δὲ καὶ τὸ μετρίως μὲν ἀπάρχεσθαι τῶν ἄλλων. Scribendum proculdubiò, ΔΙΚΑΙΟΝ δὲ καὶ τὸ μετρίως μὲν ἀπάρχεσθαι τῶν ἄλλων. Notus verſiculus,

ΔΙΚΑΙΟΝ εὖ πράττοντα μεμνῆσθαι θεοῦ.

Salluſtius de Diis. cap. 16. Πρῶτον μὲν ἐπειδὴ πάντα παρὰ θεῶν ἔχομεν, ΔΙΚΑΙΟΝ τοῖς διδοῦσι τῶν διδομένων ἀπάρχεσθαι. Atque hæc ſpeciem quidem habent. Sed nihil mutandum apud Longinum. Optimè cl. Pearcius, "τὰ οἰκεῖα ſignificat cauſam ejus, a quo pecuniam accepit: judex enim "corruptus corrumpentis cauſam ſuam facit." Ariſtot. Rhetor. I. 1. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ ὁ ΚΡΙΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΙΚΕΙΩΝ κρίνει, ὡς οὐδὲν ἄλλο δεῖ πλὴν ἀποδεῖξαι, ὅτι οὕτως ἔχει, ὥς φησιν ὁ συμβουλεύων. Polybius Excerpt. Legat. XCIII. Τὰ δὲ ἁμαρτήματα κατὰ τοὐναντίον, τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐξωνείδιζε πικρῶς καὶ δυσμενικῶς, τὰ δὲ τῶν Ῥοδίων ἐπειρᾶτο παρεισέλκειν· ἵνα κατὰ τὴν παράθεσιν ΤΑ ΜΕΝ ΟΙΚΕΙΑ μικρὰ καὶ συγγνώμης ἄξια φανῇ, τὰ δὲ τῶν πέλας ἀπαραίτητα καὶ μεγάλα τελέως. Quæ Rhetorem noſtrum haud parùm illuſtrant.

τὸ δὲ ἐκ τοῦ παντὸς κερδαίνειν ὠνούμεθα τῆς ψυχῆς] Locus elegantiſſimus. Sophocles Antig. 317.

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Illud autem, ὠνούμεθα τῆς ψυχῆς, ductum eſt ex Plutarcho de Irâ cohibendâ p. 457. τὸ δὲ ἐν ψυχῇ στῆσαι κατὰ θυμοῦ τρόπαιον (ᾧ χαλεπὸν εἶναι διαμάχεσθαι, φησὶν Ἡράκλειτος. ὅ, τι γὰρ ἂν θέλῃ, ΨΥΧΗΣ ΩΝΕΙΤΑΙ) μεγάλης ἐστὶ καὶ νικητικῆς ἰσχύος, ὥσπερ νεῦρα καὶ τόνους ἀληθῶς ἐπὶ τὰ πάθη τὰς κρίσεις ἐχούσης. Dio Chryſoſt. Orat. 31. Μύριοι δὲ εἰσὶν οἱ ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ προέμενοι ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ ΤΟΥ ΖΗΝ ΕΩΝΗΜΕΝΟΙ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἐπιγραφήν. Quæ ſequuntur mutila ſunt. Manutius, ἕκαστος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἠνδραποδισμένοι. Quarè

Quarè vide an ità res redintegrari poſſit: Ἕκαστος πρὸς τῆς ἑαυτοῦ ΗΔΟΝΗΣ ἠνδραποδισμένοι. *Unuſquiſque a voluptatibus ſuis in ſervitutem redactus.* Nimirùm divitias expetunt, ut in voluptatibus ſuis conſumant. Noſter ſuprà, ἡ φιλοχρηματία καὶ ἡ ΦΙΛΗΔΟΝΙΑ δουλαγωγοῦσι. Æſchines cont. Timarch. p. 80. Αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ΗΔΟΝΑΙ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια —— ταῦτα παρακελεύεται τοῖς νέοις σφάττειν τοὺς πολίτας, ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις, συγκαταλύειν τὸν δῆμον. οὐ γὰρ τὴν αἰσχύνην οὐδ' ἃ πείσονται λογίζονται, ἀλλ' ἐφ' οἷς κατορθώσαντες ΕΥΦΡΑΝΘΗΣΟΝΤΑΙ, τούτοις κεκήληνται. Phavorinus apud Stobæum p. 757. Ἀρετὴν οὖν τοῖς πᾶσι μᾶλλον εὐκταῖον, ἢ πλοῦτον ἀνοήτοις σφαλερόν. ὑπὸ γὰρ χρημάτων αὔξει κακία. καὶ ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει, τὸ λυσσῶδες ΑΥΤΟΥ ΤΩΝ ΗΔΟΝΩΝ ἐκπληροῦν ἔχων. Et hoc, opinor, verum.

ἀφεθεῖσαι τὸ σύνολον ὡς ἐξ εἱρκτῆς ἄφετοι] Imitatus eſt Noſter Plutarchum ſuum de Audit. p. 37. Ἀναρχίαν μὲν γὰρ, ἣν ἔνιοι τῶν νέων ἐλευθερίαν ἀπαιδευσίᾳ νομίζουσι, χαλεπωτέρους ἐκείνων τῶν ἐν παισὶ διδασκάλων καὶ παιδαγωγῶν δεσπότας ἐφίστησι, ΤΑΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ ΩΣΠΕΡ ΕΚ ΔΕΣΜΩΝ ΛΥΘΕΙΣΑΣ. Huc facit Iſocrates Orat. ad Philippum. Προσήκει δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις τοῖς ἀφ' Ἡρακλέους πεφυκόσι, καὶ τοῖς ἐν πολιτείᾳ καὶ νόμοις ἐνδεδεμένοις, ἐκείνην τὴν πόλιν στέργειν ἐν ᾗ τυγχάνουσι κατοικοῦντες· ΣΕ ΔΕ ΩΣΠΕΡ ΑΦΕΤΟΝ γεγενημένον πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα πατρίδα νομίζειν, ὥσπερ ὁ γεννήσας ὑμᾶς. Quæ tangit Philoſophus Rhetor. III. cap. XI. Confer etiam viros doctos ad Max. Tyr. XXIX. 2. Deindè optimè, ut ſolet, Marklandus noſter, κἂν ΕΠΙΚΛΥΣΕΙΑΝ τοῖς κακοῖς τὴν οἰκουμένην. Quâ quidem emendatione nihil certius aut elegantius. Joſephus Bell. Jud. II. 16. Τοῖς ἀγαθοῖς σχεδὸν ὅλην ΕΠΙΚΛΥΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ.

καὶ δαπανὸν ἔφην εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων] Heſych. Δαπανά, ἀναλωτικά. Plutarch. in Sympoſiac. p. 624. Ἡμῖν δὲ μᾶλλον ἡ τῆς πικρότητος ἐδόκει δύναμις ἀναξηραντικὴ καὶ ΔΑΠΑΝΟΣ ΥΓΡΩΝ εἶναι. Quem locum exſcripſit Athenæus lib. 2. p. 52. Corrigendus hic in tranſitu Heraclides Alleg. Hom. p. 446. Τίς δὲ Σειρήνων οὐκ ἀκούει, τὰς πολυπείρους ἱστορίας παντὸς αἰῶνος ἐκμαθών; καὶ Χάρυβδις μὲν ἡ δάπανος ἱστορία, καὶ περὶ πότους ἄπληστος εὐλόγως ὠνόμασαι. Quæ fœdiſſimè inquinata et interpolata ſunt. Reſcribo emendatione quidem certiſſimâ, καὶ Χάρυβδις μὲν ἡ ΔΑΠΑΝΟΣ ἄνθρωπος, καὶ περὶ πότους ἄπληστος. *Mulier prodiga et temulenta Charybdis dicebatur.* error ortus ex compendiariâ ſcripturâ. ἀνος pro ἄνθρωπος. Sic ſolent librarii. Hujuſmodi hominem παντοχάρυβδιν vocat Hipponax apud Athenæum lib. 15. p. 698. Comicus, neſcio quis, Μεθυσοχάρυβδιν. Phrynichus Appar. Sophiſt. ineditus: Μεθυσοχάρυβδις, ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄρρενος. Hinc χαρυβδίζειν. *Ingurgitare.* Pherecrates apud Athenæum lib. XI. p. 487.

—— τῶν

—— τῶν θεωτῶν δ᾽ ὅστις ἂν
Διψῇ, λεπαστὴν λαψάμενος ΕΧΑΡΥΒΔΙΣΕ
Μέστην ——

Ità ſcribendus iſte locus. Elegantèr Cicero Philip. II. 27. *Quæ Charybdis tam vorax? Charybdin dico? quæ ſi fuit, fuit animal unum. Oceanus, medius fidius, vix videtur tot res, tam diſſipatas, tam diſtantibus locis poſitas, tam citò abſorbere potuiſſe.* Ceterùm, ut eo, undè abii, revertar, vocem Δαπανὸς uſurpat Dioſcorides in Epigrammate apud Stratonem, quod quia lucem publicam nondum vidit, et elegans in primis eſt, hic cum lectore erudito communicabo.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Βλέψον ἐς Ἑρμογένην πλήρει χερὶ, καὶ τάχα πρήξεις
Παιδοκόραξ ὅσα σοὶ θυμὸς ὀνειροπολεῖ.
Καὶ στυγνὴν ὀφρύων λύσεις τάσιν. ἢν δ᾽ ἀλὶ δύσῃ,
Ὀρφανὸν ἀγκίστρου κύματι δοὺς κάλαμον
Ἕλξεις ἐκ λιμένος πολλὴν δρόσον. οὐδὲ γὰρ αἰδὼς
Οὐδ᾽ ἔλεος ΔΑΠΑΝΩ, ΚΟΛΛΟΠΙ συντρέφεται.

Ità ſcribendum iſtud Epigramma. Notandum autem illud Κόλλοπι. *puero exoleto.* Heſychius: Κόλλοπες, οἱ κόλλαβοι. Καὶ τοὺς σκληροὺς δὲ καὶ παρηβηκότας παῖδας ἐντεῦθεν ΚΟΛΛΟΠΑΣ φασίν. Porrò, ut Dioſcorides παιδοκόραξ, ſic ſcriptor ἀνώνυμος apud Suid. v. Λογγῖνος, Γυναικοϊέραξ habet. Δεινοὶ γὰρ οἱ ΓΥΝΑΙΚΟΙΕΡΑΚΕΣ εὐπρεπεῖς αἰτίας ἐφευρίσκειν εἰς ἄγραν τῶν θηλειῶν. Quæ utraque vox ejuſdem virtutis, et quidem in rariſſimis eſt.

Οὐκ ἄλλως πονοῦντες ἢ ἀναλαμβάνοντες] Athenæus lib. XIV. p. 630. Πολεμικοὶ δὲ εἰσὶν οἱ Λάκωνες, ὧν καὶ υἱοὶ τὰ ἐμβατήρια μέλη ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ, ἅπερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται. Sextus Empir. Adverſ. Mathem. XI. p. 709. Τέχνας τε καὶ ἐπιστήμας τὰς ἀκριβεστάτας ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙΝ ἄνδρες οὐ χωρὶς ΠΟΝΟΥ. Polybius III. 4. Οὔτε γὰρ πολεμεῖ τοῖς πέλας οὐδεὶς νοῦν ἔχων ἕνεκεν αὐτοῦ τοῦ καταγωνίσασθαι τοὺς ἀντιταττομένους· οὔτε πλεῖ τὰ πελάγη χάριν τοῦ περαιωθῆναι μόνον· καὶ μὴν οὐδὲ τὰς ἐμπειρίας καὶ τέχνας αὐτῆς ἕνεκα τῆς ἐπιστήμης ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ. πάντες δὲ πράττουσι πάντα χάριν τῶν ἐπιγενομένων τοῖς ἔργοις ΗΔΕΩΝ ἢ ΚΑΛΩΝ ἢ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ. Ad quem locum reſpexiſſe videtur Longinus. Quæ ſequuntur vereor ut ſatis ſana ſint. Legendum opinor, εἰ μὴ ΠΛΟΥΤΟΥ καὶ ἡδονῆς ἕνεκα. *Non aliâ de cauſâ laborantes vel quidquam addiſcentes, niſi* LUCELLI et voluptatis *gratiâ.* Quod et ſenſus loci poſtulare videtur. Noſter ſuprà, ἡ γὰρ ΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΙΑ καὶ

 ἡ ΦΙΛΗΔΟΝΙΑ

ἢ ΦΙΛΗΔΟΝΙΑ δουλαγωγοῦσι. Plutarch. in Alexandro. Οὐ γὰρ ΗΔΟΝΗΝ ζηλῶν οὐδὲ ΠΛΟΥΤΟΝ, ἀλλ' ἀρετὴν καὶ δόξαν. Marc. Antonin. III. 6. Ἀντικαθῆσθαι γὰρ τῷ λογικῷ καὶ πολιτικῷ ἀγαθῷ οὐ θέμις οὐδ' ὁτιοῦν ἑτερογενὲς, οἷον τὸν παρὰ πολλῶν ΕΠΑΙΝΟΝ, ἢ ΠΛΟΥΤΟΝ, ἢ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΗΔΟΝΩΝ. Qui locus notandus: nam ad noſtram lectionem vel facit, vel non facit.

Κράτιςον δ' εἰκῆ ταῦτ' ἐᾶν] Rectè Faber, Κράτιςον δ' ἐιη. Sed et legendum, Κράτιςον δ' ΕΙΗ ΚΑΙ ταῦτ' ἐᾶν. *Sed et hæc præſtiterit omittere.* Lucian. in Demoſth. Encomio. Ἀλλὰ μὴ βέλτιον ΕΙΗ ΚΑΙ ταῦτ' ἐᾶν. Ità ſcribendus iſte locus, qui planè gemellus eſt. Noſtræ autem emendationi obſtare videtur Euripides in Elect. 379. et in Auge apud Laert. II. 33. a cl. Ruhnkenio laudatus:

> Κράτιςον εἰκῆ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα.

Sed uterque locus proculdubiò mendoſus eſt, et ad priorem normam corrigendus. Quod vero ſcribit Sophocles in Oedip. Tyr. 998.

> Εἰκῆ κράτιςον ζῆν ὅπως δύναιτό τις.

res longe diverſa eſt, et nihil hic facit. Nihil autem tritius aut ſolennius apud Græcos quam phraſis iſta, Κράτιςον ἐιη. Thucyd. IV. 46. ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ αὐτοῖς ΕΙΗ ὡς τάχιςα ἀποδρᾶναι. Plutarch. in Eumene. Ἐλθὼν ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Εὐμένης ἐβόα μετὰ Μέντορος ὡς αὐλεῖν ΕΙΗ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ἢ τραγῳδεῖν τὰ ὅπλα ῥίψαντας ἐκ τῶν χειρῶν. Ariſtides Vol. I. p.70. ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΔΕ ἂν ΕΙΗ σὺν διὰ μέσου προγόνους τοῦ πάντα ἀρίςου παιδὸς ἀφέντα, τῶν γε ἐν ὀφθαλμοῖς τρόπον τινὰ ὄντων μνησθῆναι βραχέα. Quarè haud inconſultè, opinor, hanc phraſin cum Tollio Longino reſtituimus. Quæ ſequuntur rectè repræſentat Editio princeps Robortelliana, quam et poſteriores ſequi debuerant: Ἦν δὲ ταῦτα τὰ πάθη, περὶ ὧν ἐν ἰδίῳ προηγουμένως ὑπεχόμεθα γράφειν ὑπομνήματι, ΩΣ τήν τε τοῦ ἄλλου λόγου καὶ αὐτοῦ τοῦ ὕψους μοῖραν ἐπεχόντων, ΩΣ ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ. Non malè Petrus Paganus, *Hæ verò erant Affectiones, de quibus cum in ſe, ut nobis videntur, non ſolum magnificæ atque ſublimis, ſed alius etiam orationis partem contineant, proprio in primis commentario nos ſcripturos eſſe polliciti ſumus.* Rectè illud, ὡς ἡμῖν δοκεῖ. Sic Græci ſolent. Simplic. in Epictet. p. 65. ed. Salmaſ. Οὕτως ἄρα οὐδὲν τούτων δεινόν ἐςι φύσει καὶ ἀφόρητον, ΩΣ ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ. Ariſtoph. Av. 380.

> Ἔςι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ΩΣ ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ,
> Χρήσιμον ———

Vetus poeta apud Philoſoph. in Rhetoricis II. 22.

> Ἀνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἄριςόν ἐςιν, ΩΣ Γ' ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ.

Quod tantundem eſt. Sed hæc ſunt infinita.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN

FRAGMENTA LONGINI.

I

KΟΡΩΝΙΣ δ᾽ ἔστω λόγου παντὸς καὶ φρονήματος] In ipſo limine turpiter impegit cl. Interpres, *Finiat autem omnem noſtrum ſermonem.* Immò verò, Omnis autem ſermonis Græci et ſpiritûs flos atque apex ſit Demoſthenes, Lyſias, et qui ſequuntur. Nempe Δεκάδα iſtam tanquam normam ſive κανόνα Græcæ eloquentiæ proponit Noſter, idque pro libitu et guſtu ſuo ſcilicet: quod omninò tenendum. Eſt autem κόρωνις *apex* ſive *ſummitas* alicujus rei. Etymol. v. Κορωνίσι. Σημαίνει καὶ τὸ ἀκρότατον τῶν αἱρέσεων, οἷον, ἡ κόρωνις τῆς σοφίας. Heliodor. Æthiop. lib. 3. p. 139. Τὴν δὲ ΚΟΡΩΝΙΔΑ τῆς πομπῆς καὶ ὀφθαλμόν. Rectè autem λόγου παντὸς καὶ φρονήματος. Quæ imperitè admodum ſollicitavit vir doctiſſimus. Plutarch. in Cat. Minor. ΦΡΟΝΗΜΑΤΙ ΚΑΙ ΛΟΓΩΙ πάντας ὑπεραίρων τοὺς αὐτοκράτορας. Schol. ad Ariſtoph. Equit. v. 757. πλήρης ΛΟΓΩΝ καὶ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ. Eunap. in Proæreſio. ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ ἐμπλησθεὶς καὶ ΛΟΓΩΝ ὕψος ἐχόντων καὶ βάρος.

Ἀριστείδης] Hunc hominem laudat Longinus apud Sopatrum in Prolegom. ad Ariſtidem. Περὶ δὲ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἐν λόγῳ φύσεως, τοῦτο γὰρ παρήκαμεν ἐν τοῖς ἄνω εἰπεῖν, ἤδη μὲν ΛΟΓΓΙΝΟΣ καὶ πάντες οἱ Κριτικοὶ πολλὰ προειρήκασιν, ὡς γόνιμος, ὡς ἐνθυμηματικὸς τυγχάνει, καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τὸν Δημοσθένην μιμούμενος. Deindè rectè legitur, Δημοσθένης ὁ κρίθινος. Dinarchum intelligit, qui ludo jocoque *Demoſthenes hordearius* audiebat. de quo Hermogenes Form. Orat. II. p. 389. ἄγροικον Δημοσθένην vocat Dionyſius Halicarn. in Dinarcho. quod perindè eſt. Poteris etiam legere, Δίναρχος, ὁ καὶ κρίθινος Δημοσθένης. Quod et nonnullis placet.

δόγματος

δόγματος ἀναπόδεικτου] Huc ſpectat Theodoret. Græc. Affect. lib. I. p. 12. Ἤκουσα γὰρ ὑμῶν καὶ τοῦτο λεγόντων, ὡς ἡμεῖς γε ΑΠΟΔΕΙΞΙΝ μὲν οὐδεμίαν τῶν ἡμετέρων ΔΟΓΜΑΤΩΝ προφέρομεν, πιστεύειν δὲ μόνον τοῖς μαθητευομένοις παρεγγυῶμεν. Ceterùm quod fecit hic noſter ut Timarchum et Divum Paulum inter Græcæ eloquentiæ principes commemoraret, fecit pro libitu et guſtu ſuo. Quod modò obſervavimus. Confer cl. Taylor. ad Æſchinis Timarch. p. 83. et cl. Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 88. ubi de hoc loco agunt. Adde Fabricium Bibl. Græc. lib. IV. p. 445. qui de Scriptis Longini omninò conſulendus eſt.

II.

ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον σὺν οἰκείως ἐποίουν λόγους ἢ πεζούς] Οἰκεῖοι λόγοι ſunt *ſermones familiares*. Quarè vertendum: *Idcircò antiqui ſtrictâ potius quam ſolutâ oratione in ſermone familiari utebantur.* Philoſophus in Poeticis cap. 4. Λέξεως δὲ γενομένης αὐτὴ ἡ φύσις τὸ οἰκεῖον μέτρον εὗρε. μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι. Σημεῖον δὲ τούτου· πλεῖστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους. Idem in Rhetor. III. 8. ὁ δὲ ἴαμβος αὐτή ἐστιν ἡ λέξις ἡ τῶν πολλῶν· διὸ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. Demet. Phal. de Elocut. §. 43. ὁ δὲ ἴαμβος εὐτελὴς καὶ τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος. πολλοὶ γοῦν μέτρα ἰαμβικὰ λαλοῦσιν οὐκ εἰδότες. Cicero in Orator. ad M. Brutum §. 189. *Senarios vero et Hipponacteos effugere vix poſſumus: Magnam enim partem ex Iambis noſtra conſtat oratio.*

III.

θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγξατο] Hæc corrupta ſunt atque ità emendanda: Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ΕΣΧΕ τὴν ἀρχήν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ. Suidas: Ἐλεγαίνειν, τὸ παραφρονεῖν τινὲς τῶν παλαιῶν. Καὶ τὸ ἐλεγεῖον μέτρον ἀπὸ τούτου τινὲς κληθῆναι νομίζουσι, ὅτι Θεοκλῆς Νάξιος ἢ Ἐρετριεὺς πρῶτος αὐτὸ ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ μανείς· Ità ſcribendus iſte locus. Confer Etymol. v. Ἐλεγαίνειν. Atque hinc facilè emendandus Scholiaſt. Hermogen. p. 387. Διὸ καὶ μέτρου πνεῦμα τὸν ῥυθμὸν φησὶν ὁ Λογγῖνος. Immò, μέτρου πατέρα. Eodem reſpicit Schol. Ariſtoph. Nub. 638. Διαφέρει δὲ μέτρον καὶ ῥυθμός. καὶ ὅτι ΠΑΤΗΡ ΜΕΤΡΟΥ ΡΥΘΜΟΣ. Quem locum mihi ſubindicavit amiciſſimus Ruhnkenius.

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἁπαλᾶς Γυρίννω] Sapphonis locus auctior legitur apud Hephæſt. p. 37. Scribendum autem auctoritate Etymologi Magni et Chæroboſci Grammatici Γυρινῶς ſive Γυριννῶς. Etymol.

Γυριννὼ,

Γυριννὼ, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρῖνος ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον. Γυρῖνος γυριννὼ, ὡς ἔρατος, Ἐρατώ· καὶ κλέος, Κλεὼ καὶ Κλειώ. Choeroboſcus περὶ τῶν εἰς ω. p. 268. apud Ald. Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προστιθέασι τοῖς σ' πᾶσι τὴν γενικήν. οἷον ἡ Σαπφὼ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἡ Λητὼ, τῆς Λητῶς· καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· Τὸ γὰρ ἐκ Σαπφῶς ἀμελγόμενος μέν τοι φέρω. καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὴ κεκορημένη γοργᾶς· (lege Στοργῶς·) καὶ πάλιν· Εὐμορφοτέρα Μναΐδος καὶ τὰς ἀπαλᾶς Πυριννῶς. lege Γυριννῶς ex Etymologo. Vides Γυρινὼ facere Γυρινῶς, ut Σαφπὼ Σαπφῶς. et notanda varia lectio apud Choeroboſcum, Εὐμορφοτέρα Μναΐδος. Sed vulgatam, ut metrum taceam, ſatis firmat Longinus. Rectè autem emendavimus, Στοργῶς. Storgo eſt nomen mulieris, ut Sappho, et Gyrino, niſi præſtat Γοργῶς. Gorgo enim ex Sapphus amaſiis. Max. Tyr. Diſſert. XXIV. 9. Καὶ ὅ, τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος, καὶ Γοργίας, τοῦτο τῇ Σάπφοῖ ΓΟΡΓΩ καὶ Ἀνδρομέδα. Ceterùm quæ hic Γυρινὼ ſive Γυριννὼ dicitur, Γυρίνναν vocat Maximus. Ὅ, τι γὰρ Σωκράτει Ἀλκιβιάδης, καὶ Χαρμίδης, καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ, ΓΥΡΙΝΝΑ, καὶ Ἀτθὶς, καὶ Ἀνακτορία.

Καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερίσματα] Dorvillius Vann. Crit. p. 540. legit πτερύσματα. Sed neutra vox Græca eſt. Ut a πτύσσω πτύγμα, ſic a πτερύσσω πτέρυγμα, non πτέρυσμα. Quarè ſcribendum ſine dubio, πτερυγίσματα. Quod et Ruhnkenio placebat.

ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης] Poſteriora hæc gloſſema ſapiunt. Quarè lego: ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· Πότερον περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ περὶ ῥυθμῶν; Occurrit autem iſte verſiculus apud Ariſtoph. Nub. 638. ubi rectè legitur:

Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;

εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα] Ità locutus eſt Julian. Orat. 2. Ἔστι γὰρ ὁ νόμος ἔκγονος τῆς δίκης, ΙΕΡΟΝ ΑΝΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΙΟΝ ἀληθῶς τοῦ μεγίστου θεοῦ. *Eſt enim Lex fœtus juſtitiæ, ſummique illius dei ſacrum quoddam ac verè divinum donarium.* Idem apud Suid. v. Ἀμφίων. Ἦ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν (Ἀμφίονα) ἀκοῇ παραδεδέγμεθα, οὐ τὰς ἁρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὴν λύραν, ΕΙΤΕ δαιμονιωτέρᾳ χρησάμενον ἐπινοίᾳ, ΕΙΤΕ ΤΙΝΙ ΘΕΙΑ, ΔΟΣΕΙ, διά τινα συμμαχίαν ἀμήχανον. Quæ planè gemella ſunt. Confer Porphyr. apud Joan. Stobæum Serm. XXI. p. 185. Quod ſequitur, Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ δὲ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος, depromptum videtur ex Plutarcho de Oracul. Defect. p. 416. Ἀλλὰ μὴν κἀκεῖνο δῆλον τὸ πολλάκις ΤΟ ΜΕΤΡΟΙΝ ΚΑΙ ΤΑ

ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΑ τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι προσαγορεύεσθαι, κοτύλην καὶ χοίνικα καὶ ἀμφορέα καὶ ΜΕΔΙΜΝΟΝ.

τοῦτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο] De *Ulyſſe metrico* equidem nihil quicquam habeo compertum. Johannes Fabricius, vir doctiſſimus, legebat, Ὀδυσσεὺς Ὁμηρικός. Quod miror. Ceterùm hæc verba non leguntur in Scholiis ad Hephæſtionem. Quarè ex margine huc invecta videntur. Quod et cl. Moro viſum.

αὐτὸ τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα] Rectè cl. Pearcius, αὐτὸ τὸ μετρούμενον. Schol. ad Hephæſt. p. 71. Ed. Pauw. τὸ δὲ μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα.

IV.

Ὅρος καὶ τοῖς φιλοσόφοις εἶναι] Scribe, Ὅρος γὰρ τοῖς φιλοσόφοις ἐστί. Quod reliquum eſt hujus fragmenti nec vacat nec libet excutere. nam planè Augiæ ſtabulum eſt.

V.

Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὦ Μάρκελλε] Hoc eximium fragmentum, quod Procemium eſt libri περὶ Τέλους, quem conſcripſit Longinus contra Plotinum et Gentilianum Amelium, nobis conſervavit Porphyrius in Vit. Plotini cap. 20. cujus verba ſunt: Ἔτι δὲ τοῦ Λογγίνου ἃ ἐν τῷ συγγράμματι γέγραφε περὶ Πλωτίνου τε καὶ Ἀμελίου καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν γεγονότων φιλοσόφων, ἀναγκαῖον παραθεῖναι, ἵνα καὶ πλήρης γίνηται ἡ περὶ αὐτῶν κρίσις οἵα γέγονε τοῦ ἐλλογιμωτάτου ἀνδρὸς καὶ ἐλεγκτικωτάτου. ἐπιγράφεται δὲ τὸ βιβλίον ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΠΡΟΣ ΠΛΩΤΙΝΟΝ ΚΑΙ ΓΕΝΤΙΛΙΑΝΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΕΛΟΥΣ. Ἔχει δὲ τοιόνδε προοίμιον· Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὦ Μάρκελλε —— Intelligit autem Marcellum Orontium, virum cum dignitate, tum doctrinâ inſignem, cujus meminit Porphyr. Vit. Plot. cap. 7. Ἠκροῶντο δὲ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀπὸ τῆς συγκλήτου οὐκ ὀλίγοι· ὧν ἔργον ἐν φιλοσοφίᾳ μάλιστα ἐποίουν ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΟΡΡΟΝΤΙΟΣ καὶ Σαβινίλλος. Hujus Marcelli filiam, ut ſuſpicor, philoſophiæ ſtudio deditam, peramaſſe dicitur et in matrimonium duxiſſe Porphyrius. de quo Cyril. cont. Julian. p. 209. et Eunapius in Porphyrio. Sed de hoc viderint eruditi.

Πλωτῖνος καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος ὁ τούτου γνώριμος] Reddunt, *Plotinus, hujuſque familiaris Gentilianus Amelius.* Imò, *hujus diſcipulus.* Heſych. Γνώριμοι, μαθηταί. Suidas: Ἀμέλιος, Ἀπαμεύς, φιλόσοφος, μαθητὴς Πλωτίνου. Sed in his ſæpius peccatur. Dicitur autem ὁ τούτου γνώριμος et ὁ τούτῳ γνώριμος. Dionyſ. Halicarn. de Struct. Orat. cap. 19. ἦγε Ἰσοκράτους

τους καὶ τῶν ἐκείνῳ γνωρίμων αἵρεσις. *Iſocratis atque ejus diſcipulorum.* Corrigendus hâc occaſione Arrian. Epictet. I. p. 163. Ed. Upt. Μή τι οὖν ἐκείνῳ λέγει, ὅτι διὰ τοῦτο τὰς γυναῖκας ἀπελύσαμεν; ἀλλὰ τοῖς γνωρίμοις. Ubi omnino refingendum, τὰς γυναῖκας ΑΠΕΛΥΣΑ; ΜΗ· ἀλλὰ τοῖς γνωρίμοις. *Num ergo illi ait ſe ob hanc cauſam mulieres dimiſiſſe? Non, ſed diſcipulis.* Sic mox, ΜΗ ἄνθρωπε· ΑΛΛΑ ἐκεῖνα μᾶλλον. Ceterùm de Gentiliano iſto Amelio audiendus Porphyrius in vitâ Plotini cap. VII. Ἔσχε δὲ Πλωτῖνος ἀκροατὰς μὲν πλείους, ζηλωτὰς δὲ καὶ διὰ φιλοσοφίαν συνόντας, ΑΜΕΛΙΟΝ τε ἀπὸ τῆς Τουσκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν ΓΕΝΤΙΛΙΑΝΟΣ τὸ κύριον, αὐτὸς δὲ διὰ τοῦ ρ' ΑΜΕΡΙΟΝ αὐτὸν καλεῖν ἠξίου, ἀπὸ τῆς Ἀμερίας ἢ τῆς ἀμελείας πρέπειν αὐτῷ καλεῖσθαι λέγων. Quem verò *Tuſcum* ſive *Amerinum* vocat Porphyrius, *Apamenſem* appellat Suidas. Sed ſic ſolet noſter lexicographus. Atque hinc error manifeſtus Cyrilli cont. Julian. p. 283. Ed. Spanh. qui de Gentiliano et Amelio tanquam diverſis loquitur. Ἀμέλιος γοῦν ὁ Πλατωνικὸς Πλωτίνῳ τε καὶ Γεντιλιανῷ συνακμάσας κατὰ τὴν Ῥώμην. Φησὶ γὰρ οὕτω Πορφύριος περὶ αὐτῶν. Ubi legitur inſigne Amelii noſtri fragmentum.

Καὶ τῶν Ἀριστοτέλει πρὸς τὴν Πλάτωνος Πολιτείαν ἀντειρημένων] Verte, *Atque de iis quæ Ariſtoteles Politiæ Platonis objecit.* Deindè legitur, μὴ γὰρ ἂν αὐτοὺς δόξασθαι διὰ τοιούτων βιβλίων ὕστερον γενέσθαι γνωρίμους. Ubi Editio Baſil. δέξασθαι. Rectè omnino. Plato in Alcibiabe primo. Οὐδὲ ζῆν ἂν ἐγὼ ΔΕΞΑΙΜΗΝ δειλὸς ὤν. Quæ ſequuntur elegantiſſima ſunt. ἀφέντας σπουδαιοτέροις συγγράμμασι τὴν ἑαυτῶν ἀποθησαυρίσαι διάνοιαν. *Ingenii ſui fœtum literis dignioribus conſervare inſuper habentes.* Ità locutus eſt Damaſius apud Suid. v. Λήθη. ὁ δὲ τῶν θείους ἐξηγητὰς ἀπεγράφετο μάλα ἀκριβῶς, εἰς τὸ τῆς λήθης γῆρας, ὡς ἔφη ὁ Πλάτων, ὑπομνήματα καταλείπων ἑαυτῷ καὶ ΑΠΟΘΗΣΑΥΡΙΖΟΜΕΝΟΣ. de quo loco vide quæ ſcripſimus Emendat. in Suid. II. p. 130. Elegantèr Themiſtius p. 294. Ed. Hard. Καὶ ταῦτα ἐγὼ τὰ συγγράμματα ἄλλῳ μὲν οὐδενὶ πώποτε ᾤμην οὔτε χρείαν ἥξειν, οὔτε ἔσεσθαι σπουδαῖα· οὐδὲ γὰρ οὕτω πολυτελῶς καὶ ἀνδρείως ξυντεθέντα αὐτὰ ἠπιστάμην· ἐμαυτῷ δὲ μόνῳ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΗΝ ὧν ἠκηκόειν· ἵν᾽ εἴποτε ἀποφύγοιτο τὴν μνήμην, ἐξῇ μοι ὥσπερ ἐκ ταμιείου λαμβάνειν ἀσφαλοῦς τε καὶ ἀναλώτου ἀπὸ τῆς λήθης.

τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ συνθέσεως] Hunc locum perperàm ſollicitarunt viri doctiſſimi. Ità locutus eſt Erotian. in Prooemio ad Lex. Hippocrat. Ἐξαπλωθεῖσαι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ τηλαυγέστερον ἀχθεῖσαι πολὺ παρέξονται φῶς πρὸς τὸ εὐκατάληπτον ΤΗΣ ΕΝ Τῌ ΔΙΑΝΟΙᾼ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ. Quæ verba ſedulò notanda.

οὐδὲ γὰρ οὐδὲν ἐγγύς τι] Scribendum, οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἐγγύς τι. Quod elegantiæ Græcæ eſt. Ariſtot. Rhet. II. cap. XI. Τὸ ἀρχαῖον ΕΓΓΥΣ ΤΙ

φαίνεται

φαίνεται τῇ φύσει. Damaſcius apud Suid. v. Ὀδαίναθος. Μάλιςα δὲ χαλεπὸν καὶ ΕΓΓΥΣ ΤΙ ἀδύνατον εἶναι περὶ θεῶν τι λέγειν ἢ φρονεῖν ἀνθρώπους ὄντας. Quæ ſequuntur, τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων ἐχόμενος, minus rectè accipiunt viri doctiſſimi. τὰ πολλὰ eſt *plerumque*. Quarè locus ità vertendus eſt: *Et plerumque eadem amplexus dogmàta, in eorum tractatione multo prolixior et operoſior eſt.*

μετρίως ἀντιγραφῇ διελέγξαι δοκοῦμεν] Μετρίως διελέγξαι eſt *Satis confutaſſe*. Æſchines cont. Timarch. p. 12. Καὶ περὶ μὲν τούτων ΜΕΤΡΙΩΣ ἐλπίζω μοι προειρῆσθαι. *Ac de his ſatis me præfatum eſſe arbitror*. Deindè rectè legitur, Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηρκέσθημεν τῇ κοινῇ τοῦ συγγράμματος ἐπιγραφῇ. Cujus Græciſmi elegantiam minus perſpectam habuerunt noſtri Interpretes. Heſych. v. Πεσσά. Ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ τὰς ψήφους μετακινοῦσι. Lucian. Dialog. Meret. p. 295. οἱ καλοὶ δὲ ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ καλοὶ θέλουσιν εἶναι. Idem in Somnio. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτὸς, ἀλλ' ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ ἐργάτης. Syneſius Epiſt. 103. Τὰ καλὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων δυνάμεις τινές εἰσι καὶ παρασκευαὶ ψυχῆς, καὶ οἷον ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ τὸ χρώμενον. Sic αὐτὸ ἐκεῖνο. Damaſcius in Excerptis apud Photium p. 1067. Εὐφραίνετο δὲ ὁρῶν τὸν Πρόκλον ὁ Ἰσίδωρος αἰδοῖόν τε ἅμα καὶ δεινὸν ἰδεῖν, ΑΥΤΟ δοκῶν ΕΚΕΙΝΟ ὁρᾶν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον. Ità ſcribendus iſte locus ex Suid. v. Αἰδοῖος. Vulgo malè legitur, δοκῶν ἐκεῖ ὁρᾶν. Max. Tyrius Diſſert. XXVI. 5. Ἐὰν δὲ ἐπιτρέψῃς τῇ ψυχῇ φέρεσθαι, ΑΥΤΟ ΕΚΕΙΝΟ, κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν εἰκόνα, ἵππον ἀνῆκας ἀδηφάγον διὰ πεδίου κροαίνειν καὶ ὑβρίζειν. Sic αὐτὸ τοῦτο. Ariſtides Vol. I. p. 23. Οἷον μητρόπολίς τε ἀτεχνῶς, καὶ μήτηρ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ. ubi ineptè Interpres, *Quaſi Metropolis et pæne mater*. immo, *non niſi ipſa mater*. Max. Tyr. XXXVIII. 4. ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ ἄνδρες ἀγαθοὶ, οὐ ποιηταὶ, λέγω. . Hermias Irriſ. Philoſoph. p. 219. Καὶ πάλιν ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ μεθαρμόζομαι, καὶ τὸν Ἀναξιμένην φιλῶ. Ità ſcribendus iſte locus. Antiphanes Comicus apud Porphyr. de Abſtin. II. 17.

Τὸ δὲ μικρὸν ΑΥΤΟ ΤΟΥΤ' ἄρεστον τοῖς θεοῖς.

Quem verſiculum vulgo malè diſtinguunt. Confer Porphyr. de Abſtin. I. 13. et IV. 9. Atque hinc rectè et elegantèr D. Petrus in Epiſtolâ ſecundâ I. 5. Καὶ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετήν. *Quin hoc agite, et omne ſtudium adhibentes, ſubminiſtrate fidei veſtræ virtutem.* Græca elegantiora ſunt. Quarè nihil mirum, ſi captum Interpretum effugerint. Addam locum Æliani Var. Hiſt. III. 17. Ἐπολιτεύσαντο οὖν καὶ φιλόσοφοι, ἢ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟΝ τὴν διάνοιαν ἀγαθοὶ γενόμενοι, ἐφ' ἡσυχίας κατεβίωσαν. Quod Græcæ abundantiæ eſt. Confer Epictet. cap. 73. ubi ſimilis Pleonaſmus.

VI.

VI.

τί γὰρ ἂν καὶ σοφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκᾷν ἀφίκοιο;] Scribendum προσδοκῶν. *Quid enim ſapientiæ a nobis expectes adventu tuo?* Themiſtius Orat. XXIV. p. 301. Ed. Hard. Εἰ μὲν δή τι καὶ ΠΑΡ' ΗΜΩΝ τοιόνδε ΠΡΟΣΔΟΚΩΝΤΕΣ ΣΥΝΕΛΗΛΥΘΑΤΕ, ὥρα ὑμῖν ἀπιέναι, μηδὲ ἐνοχλεῖσθαι μάτην. Deindê lego, εἰ μηδὲν δι' ἄλλο —— τήν ΓΕ παλαιὰν συνήθειαν. *Ob veterem ſaltem noſtram conſuetudinem.* Quod melius atque elegantius. Schol. ad Ariſtot. Rhet. II. p. 345. Ἔδει, ἄνδρες Συρακούσιοι, ΕΙ ΚΑΙ ΔΙ' ΟΥΔΕΝ ΑΛΛΟ, ἀλλά ΓΕ διὰ τὸ ἄρτι ὑμῶν δέεσθαι, αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ὡς θαυμάζοντας. Ità ſcribendus iſte locus, quem nobis ſubminiſtravit cl. Ruhnkenius. Xenoph. Hiſt. Græc. lib. 4. Ἐδέοντό τι ΕΙ ΜΗΔΕΝ ΑΛΛΟ, ἀλλὰ τοσοῦτόν ΓΕ χρόνον καταμεῖναι αὐτὸν, ἕως ἂν τὸν ἀπορητὸν διακωλύσῃ τοῖς Ἀκαρνᾶσιν. Porphyr. de Abſtin. II. 31. Καὶ γὰρ ΕΙ ΜΗΔΕΝ ΑΛΛΟ, πρός ΓΕ τὴν κατ' ἀλλήλων ἐκεχειρίαν, μεγάλα πάντες ὀνηθείημεν ἄν. Corrigendus obiter Plutarchus in Quæſt. Roman. p. 263. ἢ οὐκ ἀπολειπτέον καὶ κοινωνητέον ἁπάσης τύχης, κἂν καλοῦ μηδένος ἢ πυρὸς καὶ ὕδατος μέλλωσι κοινωνεῖν ἀλλήλοις; Scribendum ſine dubio, κἂν ΑΛΛΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ. Quæ ſequuntur, κἂν ἄλλό τι τύχης οἰηθεὶς, minus adſequuti ſunt Interpretes. Verte, *Quod ſi quid aliud cogites.* Confer nos ſuprà ad ſect. 40.

Καί τοι τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ὤμην ἀναλήψεσθαι τὰ τῶν γραφέων πταίσματα] Scriptor neſcio quis apud Suid. v. Ἀναλήψεσθαι. ὁ δὲ ἔλεγεν ΑΝΑΛΗΨΕΣΘΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΠΤΑΙΣΜΑ ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς. Deindè lego, τοῦ παραναγνῶναι μόνον. Quomodò rectè legitur apud Porphyrium in ed. Baſil. Παραναγνῶναι eſt *Legere et conferre cum altero exemplari.* Epiſt. Socratic. p. 66. Ed. Allat. Ἵνα οὖν Θεόπομπος παύσηται τραχὺς ὢν, κέλευσον Ἀντίπατρον ΠΑΡΑΝΑΓΝΩΝΑΙ τῶν Ἑλληνικῶν πράξεων αὐτῷ. *Verum ut Theopompus ab ingenio illo ſuo aſpero aliquid demittat, jube ſis Antipatro, ut Græcorum res geſtas illi percurrat, et cum iis quæ ille ſcripſiſſet conferat.* Synèſius Epiſt. 67: Ἵνα εἰ μὴ τυγχάνεις δεξάμενος τὴν ἐπιστολὴν, ἔχοις ΠΑΡΑΝΑΓΝΟΥΣ αἰτῆσαι τε (leg. διαιτῆσαι τε) καὶ πρὸς ἐμὲ διαπέμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. *Ut ſi non acceperis epiſtolam, poſſis cum legeris, et cum aliorum literis contuleris, de hac re cognoſcere, et mihi reſponſum dare.* Διαιτᾶν eſt *Arbitrari, cognoſcere.* Polyæn. Strat. VII. 50. Τὰ ἐγκλήματα ΔΙΗΤΗΣΑΝ καὶ διέκρινον. *De re cognoſcebant et dijudicabant.* Interpres nihil vidit. Confer Plutarch. de Virtut. Mulierum p. 246. Mox, ἃ μὲν γὰρ ἤγαγεν, ἅπαντα διὰ σπουδῆς ἐκτησάμην. *Nam cuncta quæ ille attulit diligenter aſſervo.* Ità vertendus iſte locus.

VII.

εἰ ϰ̓ μὴ συνεχῶς, ἀλλ' ἔν πόῤῥωθεν] Non malè Interpres, *Etſi non e proximo, certè non ita remotè.* Ita locutus eſt Marc. Antoninus IX. 23. ἐὰν ἔν πρᾶξίς σε μὴ ἔχῃ τ̀ ἀναφορὰν, εἴτε ΠΡΟΣΕΧΩΣ, εἴτε ΠΟΡΡΩΘΕΝ, ἐπὶ τὸ κοινωνικὸν τέλος, αὕτη διασπᾷ τὸν βίον, ϰ̓ ἐκ ἐᾷ ἕνα εἶναι. Quæ forma loquendi notanda: nam paulo rarior eſt.

Ἐπίκερος ϰ̓ Χρύσιππος] Non de nihilo eſt, quod iſtos homines conjunxerit Longinus. Laertius in Epicuro. Ἐζήλε δὲ αὐτὸν Χρύσιππος ἐν πολυγραφίᾳ· καθά φησι Καρνεάδης παράσιτον αὐτὸν τῶν βιβλίων ἀποκαλῶν. εἰ γάρ τι γράψαι ὁ Ἐπίκερος, φιλονεικεῖ τοσοῦτο γράψαι ὁ Χρύσιππος, ϰ̓ διὰ τοῦτο καὶ πολλάκις ταυτὰ γέγραφε. Deindè lego et diſtinguo: τί γ̀; τ̀ ἀτόμων σχῆμα τοσαύτην παρὰ τὰ ἄλλα ἔχει δύναμιν ϗ ῥοπὴν, ὥςε φρόνησιν ἐμποιεῖν, ὅταν εἰς ἑτέρε πλάσιν ἐγκαταμιχθῇ σώματος; Ariſtot. ad Nicom. lib. X. Διατείνει γὰρ ταῦτα διὰ παντὸς τε βίου ΡΟΠΗΝ ΕΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΝ πρὸς ἀρετήν. Polybius lib. XII. p. 918. Ed. Gronov. Ἆρ' ἔν ἀνάγκη μέγα τι γεγονέναι χρῆμα ϗ θαυμάσιον τὸν Ἀγαθοκλέα, ϰ̓ πολλὰς ΕΣΧΗΚΕΝΑΙ ΡΟΠΑΣ ϰ̓ ΔΥΝΑΜΕΙΣ, πρὸς τὸν πραγματικὸν τρόπον; Voces ῥοπὴ et τροπὴ non rarò permutantur. Hinc corruptus Joſephus Antiq. Jud. lib. XII. p. 597. Ὡς' ἐδὲν ἀπέλειπον χειμαζομένης νεὼς, καὶ πονεμένης ἑκατέρωθεν ὑπὸ τε κλύδωνος, μεταξὺ τῆς εὐπραγίας τῆς Ἀντιόχε καὶ τῆς ἐπὶ θάτερον αὐτε τροπῆς τῶν πραγμάτων κείμενοι. Scribendum ſine dubio, τ̀ ἐπὶ θάτερον ΡΟΠΗΣ. Quod elegantius longè. Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. V. p. 270. Μικρὰν ἐποιήσαντο ΤΗΝ ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ ΡΟΠΗΝ. Idem. lib. VII. p. 448. Τὴν τελευταίαν ψῆφον ἐπενεχθεῖσαν ἐκείναις αἰτίαν γενέσθαι ΤΗΣ ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ ΡΟΠΗΣ. Ceterùm huc facit Cicero Nat. Deor. II. 37. *Hinc ego non mirer eſſe quemquam, qui ſibi perſuadeat, corpora quædam ſolida atque individua* VI ET GRAVITATE *ferri, mundumque effici ornatiſſimum et pulcherrimum ex eorum corporum concurſione fortuitâ?*

τῶν ἐκ ταυτομάτε ψηγμάτων] Nonnulla hic deeſſe videntur. ſed ſenſus Longini ſatis manifeſtus eſt, quem non malè explicat Tollius. Quod verò dicit Noſter, τοῖς ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν προσέοικε λίθοις, eſt formula locutionis, Luciano præſertim, uſitatiſſima. Confer Jacob. Gronov. ad. Epict. Paraph. cap. 10. Theophylact. Hiſt. lib. I. p. 10. Τὸν δὲ ςέφανον μηδέν τι διοίσειν ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΙΓΙΑΛΟΙΣ τῆς θαλάττης ΨΗΦΙΔΩΝ. Clemens Alexand. Cohort. p. 46. Ἀλλ' ἔτι γε τὸ πῦρ καὶ οἱ σεισμοὶ κερδαλέοι, ἐδὲ μὴν φοβεσι ἢ δυσωπεῦνται, ἐ γὰρ δαίμονας, οὐ τὰ ἀγάλματα, οὐ μᾶλλον ἢ ΤΑΣ ΨΗΦΙΔΑΣ ΤΑΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΙΓΙΑΛΟΙΣ σεσωρευμένας τοῖς κύμασιν.

Ζήνωνι

Ζήνωνι μὲν γὰρ] Laudat hanc locum Theodoret. Græc. Affect. p. 74. ubi ità legitur: Καὶ ὁ Λογγῖνος δὲ αὐτῶν ἄντικρυς κατηγορεῖ, ὧδε γράψας· Ζήνωνι μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθει νεμεσήσειεν ἄν τις δικαίως, οὕτω σφόδρα ὑβριστικῶς περὶ τῆς ψυχῆς διαλεχθεῖσιν. ΑΜΦΩ γὰρ τοῦ στερεοῦ σώματος εἶναι τὴν ψυχὴν ἀναθυμίασιν ΕΦΑΣΑΝ. Qui locus editores noſtros effugit.

καὶ οὐκ ἀναθυμιάσεις, οὐδ' ἀέρας, οὐδὲ πνεύματα, ΚΑΙ ΛΗΡΟΥΣ] Imitatus videtur noſter Plutarchum de Oracul. Defect. p. 435. Νυνὶ δέ μοι δοκοῦμεν αὐτοὺς πάλιν ἐκείνους ἐξωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἐνθένδε τοῦ χρηστηρίου καὶ τοῦ τρίποδος, ΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΤΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΘΥΜΙΑΣΕΙΣ τὴν τῆς μαντικῆς ἀρχὴν ἀναλύοντες. Deindè notanda forma loquendi, in clauſulâ ſententiæ uſitatâ, Καὶ λήρους. Demoſth. Olynth. III. p. 13. Καὶ τί ἂν εἰπεῖν τις ἔχοι; τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν; καὶ τὰς ὁδοὺς ἃς ἐπισκευάζομεν; καὶ κρήνας, καὶ ΛΗΡΟΥΣ; Alexis apud Athenæum lib. 8. p. 336.

> Τί ταῦτα ληρεῖς φληναφῶν ἄνω κάτω
> Λύκειον, ἀκαδημίαν, ᾠδεῖον, πύλας,
> ΛΗΡΟΥΣ σοφιστῶν; ——

Archeſtratus apud Athen. lib. 7. p. 278.

> Ἐν συκῆς φύλλοις καὶ ὀριγάνῳ οὐ μάλα πολλῇ,
> Μὴ τυρὸν, μὴ ΛΗΡΟΝ ——

Ceterùm huc ſpectat Schol. ad Ariſtoph. Nub. 263. quem eo libentius in medium proferam, ut emendem. Τὸν δὲ ἀέρα προσεύχεται· ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τούτου. Μερικοῖς φιλοσόφων λόγοις, ἀέρα βούλεται εἶναι τὸ πᾶν· οἱ καὶ τὴν ἐν ἡμῖν ψυχὴν ΑΕΡΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ ἐδογματίσαντο. Per μερικοὺς φιλοσόφους intelligendos hic docet cl. Erneſtus *Certæ ſectæ philoſophos.* Nugæ. Reſcribendum omnino ex vi et juſſu ſententiæ: τὸν δὲ ἀέρα προσεύχεται, ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τούτου ΜΕΡΗ. ἢ κατὰ τοὺς φιλοσόφων λόγους, ἀέρα βούλεται εἶναι τὸ πᾶν· οἳ καὶ τὴν ἐν ἡμῖν ψυχὴν ἀέρα καὶ πνεῦμα ἐδογματίσαντο. Nihil verius aut facilius. Sed ad hæc Scholia non rarò cæcutiebat Erneſtus.

VIII.

παράληψις] Scribendum, παράλειψις. Idem error apud Plutarch. Tom. 2. p. 466. et Photium in Antiphonte. Figurâ utitur Demoſthenes Olynth. 2. p. 5. Τὸ μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν Φιλίππου ῥώμην διεξιέναι, καὶ διὰ τούτων τῶν λόγων προτρέπειν τὰ δέοντα ποιεῖν ὑμᾶς, οὐχὶ καλῶς ἔχειν ἡγοῦμαι. Ubi Schol. Τοῦτο τὸ σχῆμά ἐστι τὸ κατὰ ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΝ. Scripſit autem plurima Longinus, de quibus viri doctiſſimi Langbænius

nius et Hudſonus, et in primis Germanorum maximus Joannes Albertus Fabricius in Bibliothecâ Græcâ. Nos nonnulla, quæ vel prætermiſſa, vel parum intellecta deprehendimus, hic corollarii loco adponemus.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΕΙΔΙΟΥ. Hunc librum laudat Suidas. ubi alii Μειδίου, alii Μηδίου. Sed plena inſcriptio fuerat: ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΤΑ ΜΗΔΙΟΥ. *De partibus animæ contra Medium.* Proclus in lib. 4. Polit. Platonis p. 415. οἶδα δ' ἔγωγε τὸν Πορφύριον ἐν τοῖς Συμμίκτοις ἱστοροῦντα προβλήμασι ΜΗΔΙΟΥ πρὸς Λογγίνου συνουσίαν τινὰ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ. Atque huc referendum videtur quod legitur apud Euſebium Præparat. XV. 3. Λογγίνου πρὸς τὴν τῶν Στωικῶν ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ δόξαν ἀντίῤῥησις. Nam Medius e porticu fuerat. Ejus meminit noſter apud Porphyr. in vitâ Plotini: Στωικῶν δὲ Θεμιστοκλῆς καὶ Φοιβίων, οἵ τε μέχρι πρώην ἀκμάσαντες Ἄννιός τε ΜΗΔΙΟΣ. Confer nos ſupra ad Fragm. VII.

ΠΕΡΙ ΟΡΜΗΣ. *De appetitione* liber, quem Cleodamo et Porphyrio nuncupavit. Porphyrius in Plotino cap. 17. ὅθεν ὁ Λογγῖνος μὲν προσφωνῶν τὰ ΠΕΡΙ ΟΡΜΗΣ Κλεοδάμῳ τε κἀμοὶ Πορφυρίῳ, Κλεόδαμέ τε καὶ Μάλχε προὔγραψεν. Opus Philoſophicum. Confer Sext. Empir. p. 196. Simplic. in Epictet. p. 8. Laert. in Zen. VII. 84. et Laertii compilatorem Suid. noſtrum in v. Ὁρμή. Cicero de Offic. I. 28. *Duplex eſt enim vis ànimorum atque natura: una pars in appetitu poſita eſt, quæ eſt* Ὁρμὴ *Græcè, quæ hominem huc et illuc rapit: altera in ratione, quæ docet et explanat, quid faciendum fugiendumque ſit: ita fit, ut ratio præſit, appetitus obtemperet.* Περὶ ὁρμῆς etiam ſcripſerat Zeno Citicus et Sphærus Βοσπορανὸς. de quibus Laertius conſulendus. Ceterùm Cleodami iſtius meminiſſe videtur Trebellius Pollio in Gallieno. *Quibus compertis Gallienus* CLEODAMUM *et Athenæum Byzantios inſtaurandis urbibus muniendiſque præfecit.*

ΕΞΗΓΗΣΙΣ εἰς τὸν Πλάτωνος Τίμαιον. *Commentarius in Timæum Platonis.* Mich. Pſellus apud cl. Wetſten. ad Joan. I. 18. Λογγῖνος μὲν οὖν ὁ κριτικὸς ΤΟΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΙΜΑΙΟΝ, καὶ βουλόμενος μὲν τῶν ῥητορικῶν χαρίτων ἄμοιρον αὐτὸν ἀποδεῖξαι, σοφιστικῶς τὴν τοῦ προοιμίου διερμηνεύει περίοδον, ἐν ᾗ τρία ταῦτα κόμματά εἰσιν. Quæ ex Mich. Pſelli commentariis ineditis in Platonis Timæum proculdubio deprompta ſunt.

ΟΔΑΙΝΑΘΟΣ. Oratio, ut videtur, funebris in laudem Odenati, Palmyrenorum principis, qui inſidiis conſobrini ſui interceptus eſt. de quo Trebellius Pollio in Odenato. Libanius in Epiſtolâ ad Euſebium: Ὀδαίναθον τὸν λόγον, Λογγίνου δὲ ὁ λόγος, ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ, σὲ δὲ δεῖ δοῦναι,

δεῦναι, καὶ γενέσθαι δίκαιον περὶ τὴν ὑπόσχεσιν. Meminit etiam Libanius, idque non ſine laude, in Epiſtolâ ad Anatolium, ubi de Euſebio nonnulla leguntur. Confer Phot. in Demoſthene, Procop. in Perſicis lib. 2. Zoſim. lib. I. Suid. v. Ὀδαίναθος. et Trebell. Poll. in Gallieno. Eum egregiè laudat Agathias lib. 4. p. 129. ed. Vulcan. Τοῦτον μὲν οὖν οἴκαδε αὖθις ἀφιγμένον, καὶ οὐ μετρίως χρησάμενον οἷς ἀσεβήσας ἐτύγχανε, πρὸς ἀλαζονείαν ἀρθέντα πολλὴν, ἀπέπαυσεν οὐκ ἐς μακρὰν τοῦ φρυάγματος ΟΔΕΝΑΘΟΣ ὁ Παλμυρηνὸς, ἀνὴρ ἀφανὴς μὲν τὰ πρῶτα καὶ ἄγνωτος, τοῦ δὲ Σαπόρου συμφοραῖς, καὶ οἷς ἔδρασεν ἐπ' αὐτῷ, μεγίστην ἀράμενος δόξαν, καὶ πολλοῖς τοῖς πάλαι συγγραφέων ἀξιαφήγητος γεγενημένος.

ΦΙΛΑΡΧΑΙΟΣ. Meminit Porphyrius in Plotino cap. XIV. Ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ τοῦ τε ΠΕΡΙ ΑΡΧΩΝ Λογγίνου καὶ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΧΑΙΟΥ, φιλολόγος μὲν ἔφη ὁ Λογγῖνος, φιλόσοφος δὲ οὐδαμῶς. Ad quem locum anguntur viri eruditi. Sed rectè vidit doctiſſimus Valeſius de Critic. I. 17. Φιλαρχαῖος nihil aliud eſſe quam libri titulum. Sic Ἡρωδιανοῦ Φιλέταιρος. Ζηνοδότου Φιλέταιρος. de quibus cl. Pierſonus in Præf. ad Mœrin. Quæ quidem ejuſdem farinæ ſunt.

ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ ſive ΦΙΛΟΛΟΓΟΙ. Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις laudat Auctor Vitæ Apollonii Rhodii. Τάῤῥα δὲ πόλις Κρήτης, ΩΣ ΦΗΣΙ ΛΟΓΓΙΝΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΙΣ. Joannes Siceliota Commentario MS in Hermogenem, quem mecum communicavit cl. Ruhnkenius: Λέγει δὲ περὶ τούτων Λογγῖνος ἀκριβέστερον ἐν τῷ κα ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ.

ΠΕΡΙ ΕΘΝΙΚΩΝ. *de Gentilibus.* Anonymus a Montefal. editus Bibl. Coiſlin. p. 597. Ὅσοι ἐθνικῶν Ὠρίων Θηβαῖος, Μητρόδωρος, Φιλόξενος, ΛΟΓΓΙΝΟΣ. Scribe cum Montefalconio, Ὅσοι περὶ ἐθνικῶν. Orionem περὶ ἐθνικῶν laudat Etymologus in v. Ἄσυ. Quarè de hâc lectione non eſt dubitandum. Confer Joan. Albert. Fabricium Bibl. Græc. Vol. IX. p. 601.

Atque hæc quidem de libris deperditis, et ad Fragmenta Longini: quibus addi poterit illud Suidæ: Αἰωνάριος, ὁ Ἰανουάριος μήν. οὕτω ΛΟΓΓΙΝΟΣ αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. Quæ non paulo auctiora leguntur infra v. Ἰανουάριος. Adſcribam locum integrum, ut emendem; nam non nihil corruptus eſt. Ἰανουάριος. ἄγαλμα τετράμορφον, διὰ τὰς τέσσαρας τροπάς. οἱ δὲ πλάττουσιν αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλεῖδα κατέχοντα, ὡς ἀρχὴν τοῦ χρόνου, καὶ ἄνοιξιν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ θυρεόν. ἕτεροι δὲ τῇ δεξιᾷ τ', τῇ δὲ ἀριστερᾷ ξε κατέχοντα, ὥσπερ τὸν ἐνιαυτόν. ὅθεν καὶ ὁ ΛΟΓΓΙΝΟΣ Αἰωνάριον αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. *Januarius. Simulacrum ejus eſt quadrifrons, propter quatuor anni converſiones. Alii vero eum fingunt tenentem manu dextrâ clavem, ut anni principium, et reſeratorem, et janitorem. Alii vero, tenentem dextrâ numerum CCC: ſiniſtrâ vero*

LXV, ut annum. Quarè Longinus eum Æonoarium, quaſi ævi patrem, violenter interpretari conatur. Ubi rectè obſervat Kuſterus, quem hic Suidas *Januarium* vocat, eum ab aliis *Janum* appellari. Fruſtrà autem defendit vir doctiſſimus vocem θυρεόν. Melius Portus, θυρωρόν. Plutarch. in Mario. Τίνα δὴ καταγνοὺς ἀνανδρίαν ἡμῶν Μάριος εἴργει μάχης, ὥσπερ γυναῖκας, ὑπὸ ΚΛΕΙΣΙ ΚΑΙ ΘΥΡΩΡΟΙΣ; Confer Suid. v. Τριτοπάτορες. Sed vera lectio eſt θυραῖον. αι et ε in libris ſcriptis paſſim confunduntur. Gloſſæ Philoxeni: *Janus*, ΘΥΡΑΙΟΣ θεός. Porphyr. in Antro Nymph. Διὸ Ἰανοῦαν εἰπόντες τὴν θύραν, καὶ Ἰανουάριον μῆνα ΤΟΝ ΘΥΡΑΙΟΝ προσεῖπον. Macrobius Saturnal. I. 9. *Sunt qui Janum eundem eſſe atque Apollinem et Dianam dicant, et in hoc uno utrumque exprimi numen affirment. Etenim, ſicut Nigidius quoque refert, apud Græcos Apollo colitur, qui* ΘΥΡΑΙΟΣ *vocatur; ejuſque aras ante fores ſuas celebrant, ipſum exitus et introitus demonſtrantes potentem. Idem Apollo apud illos et* Ἀγυιεὺς *nuncupatur; quaſi viis præpoſitus urbanis. illi enim vias, quæ intra pomœria ſunt* ἀγυιὰς *appellant. Dianæ verò ut Triviæ viarum omnium iidem tribuunt poteſtatem. Sed apud nos Janum omnibus præeſſe januis nomen oſtendit, quod ſimile* ΘΥΡΑΙΩ. *nam et cum clavi ac virgâ figuratur: quaſi omnium et portarum cuſtos, et rector viarum.* Ceterum hæc deprompta videntur ex Longini Vocabulario, cujus titulus fuerat, Λέξεις κατὰ στοιχεῖον. quod opus in ſuum Lexicon tranſcripſit Suidas. ut et articulus ille apud Photium in Lex. inedito, cujus apographum penes me eſt: Σέρφοι. οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, οὓς ἡμεῖς νύμφας. οὕτως Δίδυμος. ΚΑΣΣΙΟΣ ΔΕ ΛΟΓΓΙΝΟΣ· Σέρφος, πτηνόν τι μακρὸν (leg. μικρὸν) κώνωπι ἔμφερες κατὰ τὸ μέγεθος. μετὰ δὲ τοῦ τ' σέρφυους (leg. σέρφους) φησὶν εἶναι τοὺς πτερωτοὺς μύρμηκας. Rectè emendavimus, præeunte cl. Alberto, πτηνόν τι ΜΙΚΡΟΝ. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 351. θηρίδιόν τι μικρὸν vocat. Quocum facit Heſychius v. Σύρφος. Theodoret. Eccleſ. Hiſt. II. 30. Σνίπας δὲ αὐτοῖς ἐξήτησεν ἐπιπεμφθῆναι καὶ ΚΩΝΩΠΑΣ, ὥστε καὶ διὰ τῶν ΜΙΚΡΩΝ ΖΩΥΦΙΩΝ τοῦ σφίσιν ἐπαρκοῦντος ἐπιγνῶναι τὴν δύναμιν. Sed hoc leve ſcilicet. Leguntur etiam nonnulla, quæ Longini nomen præferunt, apud Proclum in Comment. ad Platonis Timæum, apud Photium in Bibliothecâ, apud Joannem Stobæum in Eclogis Phyſicis, Sopatrum Prolegom. in Ariſtidem, Euſtath. in Homer. Schol. in Hermogenem, nec non apud Hephæſt. atque ejus Scholiaſtam, ſed quæ non ſunt tanti, ut adſcribi mereantur. Quid quod quæ habet Hephæſtio ſunt πονηροῦ κόμματος atque ὑποβολιμαῖα.

F I N I S.

INDEX

RERUM.

00079858

INDEX

Rerum et Verborum Memorabilium,

Necnon Scriptorum

Qui in Animadverſionibus Toupianis emendantur.

Æſchines emend. — 189
Ælianus em. 191
Achilles Tatius em. — 231
Amelius Gentilianus Platonicus 246
Amelii inſigne fragmentum ibid.
Ἀνάγωγα σκώμματα — 212
Ἀναχαλυπτήνεια 166
Ἀναγκοφαγῆσαι — 204
Ἀνατετροφότες — 205
Ἀναβάλλεσθαι idem ac ἀναπάλλεσθαι. 178. Confer Tollium ad locum. Editor autem Lipſienſis hic egregiè hallucinatus eſt.
Ἀναβλέπειν. *to look up. to hold up their heads.* — — 237
Ἀναλήθης — 161
Alexis Comicus em. — 230
Anaxandrides Comicus em. 195. 230. (Confer Æſchyl. Chœph. 165)
Alciphro em. — 161. 165.
Attius apud Ciceron. em. 159
Ἀνάστημα, vox rarior, — 168
Ἀναθεώρησις — 169
Ἀνεντρεχὴς — 234
Antiphanes Comic. em. 248
Ariſtides em. — 167. 233
Ariſtides explic. — 248
Ariſtoph. in Veſpis em. 196
Auctor Arimaſpiorum em. 179
Apollonius Rhodius — 210
Athenæus em. 160. 183. 198.
Ariſto in Epigram. em. 208
Ariſtoteles em. — 220
Ἀπάλαιστρος — 212
Ἀπαγγελία — 231
Ἀπόψυχος 226
Ἀπηχήματα — 171
Ἀποβαίνειν — 202
Ἀποθησαυρεῖσαι — 247
Ἀποκρίσις — 232
Ἀποχώρησις — ibid.
Ἀρειώματα — — 180
Arrian. Epictet. em. 247
Ἀσφάλειαν μετ' ἐλευθερίας. 198. Huc facit Thucydides IV. 86. Οὐ γὰρ συστασιάζων ἥκω, οὐδὲ ἀσφαλῆ ἐλευθερίαν νομίζω ἐπιφέρειν. Ità ſcribendus eſt iſte locus. quod et firmat Scholiaſtes.
Αὐλῶν τοῦ σώματος — 208
ΑΜΑΞΑΣ καὶ καμήλους. *Plauſtra et camelos* — 233
De *Hamaxis* ſive *plauſtris* conſulendus accuratiſſimus Mazochius in Tab. Heracl. p. 359.
Bentleius (Ricardus) laudat. 210
Boivinus notatus — 160
Βιάζεσθαι τοὺς νόμους 200
Cæcilii Calactini ætas et ſcripta — — 153
Cæcilius primus, ut videtur, περὶ ὕψους ſcripſit — 156
Catulli lectio vindic. 173
Caſaubonus (Iſaac) laud. 157
Callimachus em. — 185. 225.
— vind. — 164
Calliſtenis Περσικὰ 159
Cambyſes homo καγνίσατος 230
Cicero em. — 159. 194.

Κινδυνος σμικρότητ☉. 209. Legebam, κινδυνεύει σμικρότητος. Sed nihil neceſſe. Quod ſequitur, Μήποτε δὲ τοῦτο ϗ ἀναγκαῖον ᾖ. minus intellexit Editor Lipſienſis. Ad eundem lapidem impegit ſupra Sect. 30. quod lector eruditus notabit.
Choerobofcus em. — 245
Chryſippus παρέστος τ̃ βιβλίων 250
Claudius Saturninus em. — 194
Κόλλοπες. exoleti 241
Cornutus em. — 170
Kuſterus not. — 203
Καπεξανάστασις — 169
Καταχορδεῦσαι — 205
Καταρχαιρεσιάζεσθαι. Verbum exquiſitiſſimum et non niſi Longino noſtro uſurpatum. Ἀρχαιρεσιάζειν eſt *comitia habere ad creandos Magiſtratus. to hold court.* Eſt et Ἀρχαιρεσιάζειν *ambire, plebem demulcere.* quod candidati ſolent. Hinc Καταρχαιρεσιάζειν *ambiendo vincere,* ſive *malis artibus finem propoſitum adſequi.* Καταρχαιρεσιάζεσθαι. *muneribus ſeduci, corrumpi. got over.* Atque hinc Longinus intelligendus. Sed de hoc conſulendi viri docti ad Heſychium, Harpocrat. Pollucem. Confer etiam Suid. et Etymologum in v.
Κορωνίς — 242
Cyrillus notat. — 247
Διαδοξατίζεσθαι — 183
Δαπανός — 240
Dacerius laud. 156
Damaſcius em. — 193
Damoxenus Comicus em. 182
Daviſius (Joan.) laud. — 173
Daweſius not. — 161
Demetrius Phal. em. 203
Demoſthenes em. 162. 182. 205.
Δημοσθένης ὁ Κρίθινος — 242
Δελφῖνος βία — 155
Διάστημα. *Vox Muſicorum* 223
Dio Caſſius em. — 158. 236.
Diodorus Sic. em. 164. 172. 233.
Diogenes Laert. em. — 181
Dio Chryſoſtom. em. 167
Dioſcorides in Epigram. em. 241
Dionyſius Hal. em. 161. 166. 173. 196. 203. 227.
Dorvillius not. — 245
Δύναμις ϗ ῥοπὴ 250
Δωροδόκος — 238
Erneſtus (Joan.) notat. 185. 251
Epicharmus em. — 212
Epigenes Comicus em. 229
Eunapius em. — 168
Eupolis em. 215. Huc reſpexit Damaſcius apud Photium p. 1036.
Euripides em. in Antiopa 224
— in Auge — 242
— in Electra 242
— in Heraclid. 193
— in Ino — 215
— in Phaethon. 187
— in Caſſandra explic. 188
Ἐκβαίνειν. *to turn out* — 235
Ἐκτάδην κεῖσθαι 226
Ἐκβεβάσθαι — 228
Ἐκμαγεῖον 208
Ἐκκωδωνίζειν — 198
Ἐκ περιττοῦ. *ex abundanti* 211
Ἐλαύνειν. *verbum nequam* — 197
Ἐμβολὴ πνεύματος 219
Ἔμφρονες 235. (Eleganter Appian. in Parthicis p. 224. Ἄνδρας ἐμφρόνας μᾶλλον ἢ φρονοῦντας.)
Ἐντρεχὴς — 233
Ἐνεπαργανωμένος — 235
Ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν 239
Ἔνθεν ἑλὼν — 214
Ἐπίχαρις 213
Ἐπὶ κρίσει — 238
Ἐπὶ τέλει — — 196
Ἐπεισκυκεῖν 196
Ἐστιοῦχος 159. (hinc Ἐστιουχεῖν *domum gubernare* ſive *civitati præeſſe.* Charondas apud Stobæum p. 290. ἄρχοντες γὰρ ἑστιοῦχοι πόλεως ϗ πολιτῶν σωτηρίας.) Qood verbum rarum.

Ἐγένετο

Εὐγένεια — 212
Εὐπάλαιστρος 212
Εὐπινὴς — 203
Εὐπίνεια. vox elegantiſſima 203
Εἰς ἡλικίας ἐλθεῖν. 237. Elliptica locutio. Plenè extulit Paulus ad Epheſ. IV. 13. Μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς μέτρον ἡλικίας. Quomodo Lucian. in Imagin. Τῆς ἡλικίας ὃ τὸ μέτρον ἥλικον ἂν γένοιτο. quæ elegantia ſingularis. Dicitur autem ἡλικίας μέτρον, ut ἥβης μέτρον. de quo cl. Græ-vius ad Heſiodum. Atque hoc forſan rectum. Sed libri veteres nonnulli, εἰς ἡλικίαν. Quod planius et neutiquam ſpernendum.
…er (Tanaq.) laudatur. 175
——— not. — 219
abricius Johan. laudat. 252
abricius Johan. notat. — 246
νώριμος diſcipulus 247
υργυνὼ nomen mulieris — 111
Γοργὼ nomen mulieris — 111
Helidorus em. — 231
Hermias em. 248
Heraclides Alleg. Hom. em. 235. 240.
Hermogenes em. — 181
Herodotus explic. 190. 199. 200. 219.
Herodoti epitomen ſcripſit Theopompus — 228
Heſychius em. 178. 198. 199.
Hierocles em. — 216. 234.
Hyperides em. 212
Ἠπειρούμενος — 174
Appian. apud Suid. v. Ἠπειρ. Δυσμάχοι δ' αὐτῶν ἦσαν αἱ πόλεις ἀπὸ τῆς ἀμπώτεως ἐφ' ἡμέραν ΗΠΕΙΡΟΥΜΕΝΑΙ τε καὶ νησούμεναι.
D. Joannis inſignis locus explicat. — 166
Joſephus em. 165. 250.
——— explic. — 233
Jamblichus em. 159
Januarius Quadriformis Θυραῖος appellatur — 253
Langbænius (Gerard.) laud. 157
Longinus Caſſius — 254
Lyſias em. 166
Lucianus em. — 160
Mangeius not. 168
Marcellus Orontius — 246
Marklandus laud. 178. 216. 240.
Maximus Tyrius em. 167. 173. 178.
Matris Thebanus 160
——— Ejus fragmentum 160
Μάλαγμα — 207
Medius Stoicus — 252
Μεγάλων ἀπολισθαίνειν 161
Menander em. — 162
Μετρικοὶ φιλόσοφοι 251
Morbus Hepatarius — 177
Morus (Nathan) not. 195. 206.
——— laud. — 157
Needhamus not. — 164
Neophon in Medeâ em. 197
Ὀδαίναθος Palmyrenorum princeps 252
Ὀδυσσέως πλάνη 175
Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς — 246
Ὄργανον Πειθοῦς 221
Οὐδ' ἐγγὺς τι — 247
Οὐκ ἐπείγει. non neceſſe eſt. 233
Ὠνεῖδος τῆς ψυχῆς — 239
Orion Thebanus — 253
Παρὰ τοῦτο. Platonica locutio 227
ΠΑΡΑΛΕΙΦΕΙΝ. Verbum rarum Longino reſtitutum — 192
Παράφωνοι — 201
Παιδοκόραξ 211
Παροιμίας ἀλῶναι — 218
Παροιμίζειν 218
Περιλαβεῖν τὸν αἰῶνα — 157
Περὶ τῆς ψυχῆς κατὰ Μωσέα opus Longini — 252
Πίλημα 208
Περὶ Ὁρμῆς — 252
Περὶ Ἐθνικῶν 253
Πρόσχρησις — 200
Petronius Arbiter explic. 166
Φιλαρχαῖος — 253
Aſſentior Valeſio, cui Φιλαρχαῖος *titulus libri* videtur. Subintelligitur ſcil. λόγος. Sic Φιλαλήθης λόγος. Euſeb.

λόγος

cont. Hierocl. p. 513. Ταῦτα ῥήμασιν αὐτοῖς Ἱεροκλεῖ τῷ τ̓ κατ᾽ ἡμῶν ἐπιγεγραφότι ΦΙΛΑΛΗΘΗ ΛΟΓΟΝ.
Philo Jud. em. 168. 206.
Φιλόλογος ſive φιλόλογοι — 253
Philoſtratus em. 226
Photius emend. — 221. 254
Plautus explic. 177
Plutarchus em. 134. 155. 165. 171. 175. 249.
Platonius em. 213
Philiſtus em. — 223
Phercrates em. 240
Plato in Timæo em. 207. 208.
Polybius em. — 229
Porphyrius em. 227. 239.
Πτίεισμα et Πτίρυσμα, ne Græca quidem — 245
Πτερύγισμα 245
Reiſkius (Joan.) not. — 167
——— laud. 198
Ruhnkenius not. — 161
——— laud. 202
Ῥωπικὸν — 163
Σέρφοι — 254
Suidas em. — — 184. 228.
Salmaſius not. 203
Sappho em. — 176. 177.
Schol. Hermog. em. — 244
Schol. ad Ariſtoph. Nub. em. 251
Στοργὼ nom. mulieris 111. 245.
Strabo em. — 163. 202.
Strato in Epigram. em. 212
Smith (Gulicl.) not. — — 190
Suetonius in Tiberio explic. 193
Syneſius em. 172. 202. 249.
Σαθρὸν φθέγγεσθαι — 193
Σφαδάζειν. *ſe jactare* 198
Tatianus em. — 195
Themiſtius em. — — 215
Theodoretus em. 20
Theocritus em. — 17
Thucydides em. 16
Timæus Siculus — 16
Τιτθεύεσθαι. verbum notandum 2
Θεῖον ἀνάθημα. *the Gift of God.* 2
Θήλεια νόσος 202. Confer Petit. Amazon. cap. 18. Cl. Reimar. vita et ſcriptis Fabricii p. 299. Jortini noſtri animadverſ. in E cleſ. Hiſt. lib. 3. p. 235.
Τρίποδες (vid. Euſeb. contra Hieroc p. 524.
Uptonus (Joan.) notat. 162
Ὑποκρέειν — — 22
Ὑποτίμησις — — 2
Ὑπεροφημία —
Valeſius (Henr.) laud. 2
Valkenarius laud. — 220. 22
Voſſius (Iſaac.) not. — 1
Vopiſcus em. — 17
Weſſelingius not. — 164. 170
——— laud. 175
Χαίρων. *impune* — 190
Χαρυβδίζειν — — 240
Χερνίσαντα δὲ ταῦτα — καὶ ταχέως γενόμενα περὶ τεκνοποιίαν — 237
Aliquandiu autem una viventes, et conſuetudine alter alterius uſi, cum ni dum fecerint, tum demum ſine mora ad prolem gignendam vertunt. Hi ſenſus loci eſt. Reſtituendus hac occaſione Schol. Sophocl. Aj. 492. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ ἄλλο τι οἰκειότερον ὄνομα ἐξεῦρεν, Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θέσμιον ἵκοντο, τὴν εὔνοιαν δηλῶν τ̃ οὕτως συνιόντων ἐπὶ μόνῃ παιδοποιΐᾳ. Ita ſcribendus iſte locus, qui ſane pulcherrimus. Confer Ælian. Var. Hiſt. II. 42.

FINIS.

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019